

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"HAYAT RASTGELE KAZANILMIŞ ZAFERLERDEN
HOŞLANMAZ."

CENK KAYAKUŞ PİRİ REİS'İN SIRRI

BİR HAKAN GEDA MACERASI

CENK KAYAKUŞ

Piri Reis'in Sırrı

Genel Yayın No: 85
Macera Polisiye Gerilim Kitaplığı: 20

Piri Reis'in Sırrı

© Cenk Kayakuş, 2013
© Altın Bilek Yayınları, 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Altın Bilek Yayınları'na aittir.
Her hakkı saklıdır. Tanıtım amaçlı kısa alıntılar dışında yayıncının
yazılı izni olmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayınlar Genel Koordinatörü İlker Balkan
Dizi Editörü Emel Balkan
Son Okuma Çağla Songül Baş
Kapak Tasarımı Cenk Kayakuş
Tasarım ve Uygulama Altın Bilek Yayınları
Baskı Kenan Ofset – Hamit Işık
Davutpaşa Cad. İpek İş Merkezi Kat:3 No:21
Davutpaşa – Zeytinburnu İstanbul
Matbaa Sertifika No: 12641
Yayınevi Sertifika No: 23274

Birinci Basım Ocak 2014, İstanbul (2000 adet)
ISBN 978-605-5831-55-4

ALTIN BİLEK YAYINLARI
Taksim, İstiklal Cad. Zambak Sok. No:12/4 Beyoğlu İstanbul
Tel: 0212 292 18 80 Faks: 0212 292 18 60
web: www.altinbilekyayinlari.com
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi > <https://ramtey.org>
e-posta: info@altinbilekyayinlari.com

CENK KAYAKUŞ

PİRİ REİS'İN SIRRI

- ROMAN -

altın bilek

YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Mert Demirhan'a,

Piri Reis'in Dünya Haritası (1513)

Muhtemelen üç parçadan oluşan bu dünyaca ünlü harita 1987 yılında sergilenmek amacıyla ABD'ye gönderilmiş ve daha sonra bir daha ortaya çıkmamıştır. Topkapı Sarayı yetkilileri haritanın 'zarar görmemesi' için saray deposunda tutulduğunu söylese de gerçeğin öyle olmadığı aşîkârdır.

Piri Reis'in II. Dünya Haritası (1528)

İlk dünya haritasından sonra Piri Reis, günümüze altıda biri ulaşan ikinci bir dünya haritası çizmiştir. İki haritanın da neden parçalandığına dair kesin bir bilgi yoktur.

Giriş

Kuşatma

Mayıs 1552,
Basra Körfezi

İlerlemek için belirli bir yola sahip olmayan herkes bu dünyadaki en büyük tutsaktır. Aslen, seçimlerden soyutlanmış bir belirsizliğin içinde kaybolmak değildir tüm mesele. Asıl sorun; kapıldığınız akıntının sonunda, nereye ait olduğunu bilmediğiniz meçhul bir adaya da varsanız, başarmış olmanın getirdiği o müfrit zevkten mahrum olmaktır. Kaybolan için yaşamaya devam etmek zordur bu yüzden. Çünkü hayat rastgele kazanılmış zaferlerden hoşlanmaz.

Benzer bir zaferin kendisini beklediğini düşünen Alvaro de Noronha, 1552 yılının bu serin mayıs ayında, hayatının en zor ve en ilham verici günlerini yaşıyordu. Vakti kısıtlıydı ve çevresinde ona nitelikli kararlarıyla destek olacak kimse yoktu. Günlerce odasına kapandıktan ve olan biteni etraflıca düşündükten sonra kendi başının çaresine bakması gerektiğini nihayet anlamıştı.

Yaşamaya devam etmek istiyorsa karşısına çıkan bütün bu zorlukla mücadele etmeliydi. Sonrasında ise hepsi elbet bitecek ve eğer sağ kalırsa bu zor günlerden doğan ilham,

yaşamının geri kalanında hep onunla olacaktı. Çünkü insan-
noğlunun sahip olduğu tüm esin tohumları, yaşamının en
zor anlarında filizlenir.

Noranha bunu biliyordu.

Ve kaçış yolu olmadığını da...

Vakit kaybetmeden gerekli önlemleri almaya başladı; kısa
süre sonra yaşayacakları uzun ve zorlu kuşatmaya layıkıyla
direnecek kadar yiyecek, su ve erzak depoladı. Sahip olduğu
silah ve cephaneyi çevre bölgelerden aldığı yardımlarla art-
tırdı. Ayrıca ısınma ve diğer gereksinimler için de bolca
odun stokladı. Hürmüz Adası'nda bulunan ve uzun süredir
kumandanlık görevi yaptığı bu görkemli kalenin depoları
kısa sürede tıka basa dolmuştu. Mücadeleye hazırды. Üstelik
kalenin yüksek surlarının çevresinde kuşatma tehlikesine
karşı açtıldığı hendegi daha da derinleştirmeyi ihmal etme-
mişti Noronha.

Bütün bunların yanında yapması gereken başka işler de
vardı. Yaklaşan tehlikeyi önceden haber almalı ve ona göre
hazırlanmalıydı. O yüzden, *fusta* adı verilen ve üstün ma-
nevra yetenekleri ile bilinen iki hızlı gemiyi Rass'al-Haad
Burnu'na, beklediği tehlike için gözcülük etmeleri ve tüyle-
rini diken diken eden bu tehlikenin yaklaşması durumunda
derhal dönüp haber vermeleri için gönderdi.

Sağlamlıklarıyla da bilinen ve pruvalarında savunma
amaçlı olarak küçük çaplı bir top ve gerekli mühimmata da
sahip olan bu *fustalardan* birinin komutanı Simão da Costa,
diğerininki ise Miguel Colaço idi. İkisi de deneyimli ve gü-
venilir adamlardı. Bu iki gemiye verdiği talimat oldukça
basitti Alvaro de Noronha'nın. Eğer ufukta beliren düşman
kadırgalarının sayısı yirmiden fazlaysa Costa komutasındaki
birinci *fusta*, her ne kadar bulundukları mevsimde seyahat
etmek çok tehlikeli olsa da, her şeyi göze alarak durumu

genel valiye bildirmek için Goa'ya gidecekti. Colaço'nun komuta ettiği ikinci *fusta* ise kadırgalar yirmiden az olduğu takdirde Hürmüz'e dönecek ve yol boyunca da Portekiz'e vergi ödeyen tüm şehirlere uğrayarak, yaklaşan tehlikeyi haber verecekti.

Savaş hazırlığını tahmininden yaklaşık bir hafta önce tamamlayan Alvaro de Noronha, işlerin nasıl bu raddeye geldiğini hâlâ düşünüp duruyordu. Sinirleri özellikle son bir aydır tepesindeydi. Uzun zaman önce yapılan bir keşif ve birbirini izleyen olaylar bugüne kadar gelmiş, kendisini ipin ucuna getirmişti. Kaçışı yoktu artık. Ya bu incecik yolda yürüyerek karşıya geçmeyi başaracak ya da aşağı, kendini bekleyen dipsiz kuyunun karanlığına düşecekti. *Neler olup bitmişti de Noranha şimdi bu haldeydi?*

Her şey, milletlerinin gururu Vasco da Gama'nın tam elli dört yıl önce Ümit Burnu'nu dolaşarak Hindistan'a ulaşması ve gemisi baharat yüklü olarak ülkesine dönmesiyle başlamıştı. Deniz ticareti adına önemli bir keşifti bu ama ardından Hint Okyanusu ile Avrupa arasındaki ticaret gelenekleri de ciddi şekilde baltalanmıştı. Ümit Burnu bulunmadan önce Doğu ve Batı arasındaki ticaret yolları daha farklıydı. Asya kıtasından alınan tüm ticaret malları ya Kızıldeniz'den ya da Basra Körfezi'nden taşınarak Akdeniz'in doğusundaki limanlara ulaştırılıyordu. Müslüman ticaret gemileri tarafından taşınan bu mallar Kızıldeniz üzerinden Süveyş'e getiriliyor ve sonra da kara yoluyla Kahire'ye taşınıyordu. Buradan da Nil Nehri vasıtasıyla zamanın önemli bir ticaret merkezi olan İskenderiye Limanı'na gönderiliyordu.

Bir diğer yöntemde de Fırat ve Dicle nehirleri üzerinden Bağdat'a getirilen ticaret malları, Suriye limanlarından alınarak Venedik gemileriyle bütün Avrupa'ya dağıtılmaktaydı.

Portekiz, yıllardır alışlagelmiş bu ticaret sistemini Ümit Burnu güzergâhına sevk etmek amacıyla, Hint Okyanusu'nda terör estirmeye başlamıştı. Takip eden yıllarda Hint Okyanusu pek çok kanlı olaya ev sahipliği yapmış, deniz pek çok kere kızıla boyanmıştı.

Portekiz denizcileri bu sulara seyrüsefer yapan Müslüman ticaret gemilerinin yolunu kesiyor, gemileri tepeden tırnağa yağmalıyor, yeri geldiğinde mürettebatı vahşice katlediyordu. Ama ticaretin rotasını değiştirmek için bu eylemler yeterli değildi. Ülkenin askeri birlikleri bir adım daha atarak Hindistan'ın batı kıyılarında, Afrika'nın doğusunda ve Basra Körfezi'nde bazı kilit noktaları işgal etti ve bu bölgelerde güçlü kaleler inşa etti. Bunlardan biri de Basra Körfezi'nin girişini kontrol eden Hürmüz Adası'nda yer alan, Noronha'nın şu anda içinde bulunduğu bu devasa kaleydi. Portekiz, Basra Körfezi'nde seyahat eden Müslüman ticaret gemilerinin her türlü faaliyetine büyük bir darbe indirmiş oldu böylece. Ancak Osmanlıların Aden ve çevresinde büyük bir güce sahip olmalarından ötürü Kızıldeniz yoluyla yapılan ticaret ağına engel olamadı.

Öte yandan Osmanlılar, Basra Körfezi'nin bu en dar yerinde bulunan Hürmüz Adası'nı almaları gerektiğini yoksa körfezdeki ticareti yönetemeyeceklerini biliyorlardı. Ve Osmanlıların sağladığı her türlü hakimiyet Portekizliler için büyük bir tehdit idi.

Osmanlı İmparatorluğu güçlü bir devlettir ve ülkesinin bu sulardaki ezeli bir rakibiydi. Üstelik Osmanlıların yaklaşık otuz yıldır Süveyş'te bir deniz üssü olduğunu biliyordu Noronha. Buradaki donanmanın başına birkaç yıl önce *Pirbec* adındaki bir kaptanın getirildiğini duymuştu. Bu adam hakkında pek çok şey konuşulduğunu biliyordu ve tüm duydukları Noronha'nın ilgisini hayli çekmişti. Adamın Akde-

niz kıyılarının her köşesini avcunun içi gibi bildiği söyleniyor, eşsiz bir haritacı ve coğrafya bilgini olduğu anlatılıyor. Ayrıca *Pirbec* denen bu ünlü denizci, sayısız deniz savaşına da katılmış ve yüzlerce gemi yağmalamıştı. Bulundukları yüzyılın başında, bu adamın Venediklilere karşı verdiği deniz mücadelelerini de duymuştu Noranha. Ve şimdi bu efsanevi adam, sanki yüzyıllardır dünyanın tüm denizlerinde hakimiyetini sürdürüyormuş gibi görünen bu büyük denizci, komutanı olduğu kaleyi kuşatmak için donanmasıyla birlikte ona doğru geliyordu.

Noranha, aldığı tüm önemlere rağmen tedirgindi. Kuşatmaya haftalarca dayanabileceğinden emindi ama inatçı *Pirbec*'in pes etmeyeceğini de biliyordu. Aralarındaki rekabetin ciddi olacağı kesindi. O gün, gecenin geç saatlerine kadar savunma planlarını tekrar gözden geçirdi ve daha sonra uykuya dalabileceğini umarak yatağına gitti.

* * *

Haziran ve temmuz ayları huzursuz ve gergin bir biçimde gelip geçmişti. Ağustos ayı geldiğinde ise Noranha, güneşin batı ufkunda eriyip gitmesini istisnasız her gün tedirginlik içinde izliyordu. Kuşatmanın karanlıkta başlayacağını düşünüyor ve gece geç saatlerde yatağından kalkıp, kalenin içinde uzun yürüyüşlere çıkıyordu. Nöbetçileri bizzat kontrol ediyor, onlara aynı talimatları tekrarlayıp duruyordu. Adamların ondan ve talimatlarından bıkip bıkmaması umrunda bile değildi.

Kısa süre sonra Costa'nın komutasındaki gemi geri gelmiş ve donanmanın yaklaşmakta olduğu haberini vermişti. Maskat'ın kuşatıldığı haberi de Noranha'nın kulağına gelince geceleri hepten uyuyamaz olmuştu. Artık kaçınılmaz son çok yakınındaydı. Ada halkı da gelen bu haberle birlikte

paniğe kapılmış ve adanın iç kesimlerine sığınmıştı bile. Zengin kesim ise çareyi adadan tamamen uzaklaşmakta bulmuş ve apar topar yakınlardaki Keşim Adası'na kaçmıştı. Noranha artık adada yalnızdı ve birkaç gün içinde ölü bir adam olabilirdi. 19 Ağustos gecesi korkunç bir rüya gördü ve *Pirbec*'in onlarca gemiden oluşan donanmasının adanın önündeki deniz suyunun tamamını kapladığını dehşetle fark etti. Ter içinde uyandığında yine kalenin içinde uzun bir gece yürüyüşüne çıktı.

* * *

Bir sonraki gece beklenen an gelmiş, *Pirbec*'in azametli donanması ay ışıkları altında görünmüştü. Nöbetçiler durumu telaşla komutanlarına haber verdiler. Zaten her an tetikte olan Noranha hemen savaş hazırlıklarına başladı. Savaş üniformasını giymiş ve keskin kılıcını kuşanmıştı. Subaylarını karargâha toplayıp gereken talimatları verdi. Şehre limandan saldıracaklarını düşünüp stratejisini bu yönde oluşturdu.

Noranha'ya düşmanın yaklaşık otuz gemiden oluştuğu bilgisi verilmişti. Ama onun tahmininin aksine liman yönünün aksi tarafından adaya yaklaşan donanma kısa sürede adaya çıktı. Noranha liman tarafındaki hazırlıklarının boşa gitmesine üzülmeyi çünkü yöneldikleri tarafta düşmanın kaleye girmesi daha zordu. Türk askerleri gemilerden sahile inip mevzilendiler ve gece boyunca tahta kuleler ve kuşatma iskeleleri inşa etmeye başladılar. Noranha gecenin karanlığında yapılan hazırlıkları sakin bir biçimde izledi. Askerler inşası biten kulelere ağır toplar yerleştirmişlerdi. Sabahın ilk saatlerinde iç kesime doğru dikkatle ilerleyip, kaleyi şehre bakan tarafından topa tutmaya başladılar.

Noranha, Türkler kaledeki topların menziline girer girer

mez ağır g llelerle kuşatmaya karşılık vermeye başladı. Tonlarca ağırlığa sahip bu dev toplar korkunç bir gürültüyle patlıyor, toprağın üzerine düşen gülleler gökyüzüne taş, toprak ve isabet ettiği askerlerin kanlı parçalarını yayıyordu. Türklerin büyük topları ise kalenin surlarında patlıyor, isabetli atışlar kimi Portekizli askerleri anında paramparça ederken kalenin bazı bölümlerine de hasar veriyordu. Korkunç bir arbede vardı tüm adada. Türklerin kuşatma çığlıkları tüm sahilde ve yaralanan askerlerin canhıraş bağırışmaları da kalenin kanlara bulanmış taş koridorlarında yankılanıyordu. Mücadele sabahın ilk ışıklarına kadar şiddetle devam etti. Subaylarına emirler yağdıran Noranha, gözlem kulelerinin birine çıkmış, elindeki eski bir teleskopla düşmanını izliyordu. Adanın açıklarına demirli pek çok gemi vardı. Noranha bu gemilerden hangisinde *Pirbec*'in bulunduğunu ve onun da benzer bir kaygıyla kendisini izleyip izlemediğini merak ediyordu. Bu  nl  amiral o anda ne yapıyor, ne düşünüyordu acaba?

Topların birbiri ardında patladığı ezeli mücadele birkaç gün boyunca devam etti. Kalenin surları tüm darbelere direniyordu. Her iki taraf da bu d ellodan dolayı bitap düşmüştü. Top atışları ilk güne oranla hayli seyrekleşmiş, ilk günkü yoğun saldırı yerini kaleye sızmaya yönelik taktiklere bıraktı.

Savaşın tamamen kesildiği bir noktada Türk donanmasından ayrılan küçük bir sandal adanın limanına doğru yöneldi. Sandalda iki kürekçisi haricinde başında beyaz bir kavuk ve üstünde uzun bir kaftan olan genç bir adam duruyordu. Noranha sandalın limana doğru gelmekte olduğu haberni alınca askerlerine sandala izin vermelerini emretti. Limardaki Portekiz savaş gemilerinin arasından ağır ağır limana sokulan küçük sandalı kalabalık bir asker grubu kar-

şladı. Kaftanlı genç adam sandaldan iner inmez kendisini karşılayan Portekiz askerlerine amirallerinden bir mesaj olduğunu ve bunu kale komutanına iletmesi gerektiğini söyledi. Askerler mesajın yazılı olduğu ceylan derisi parşömeni alıp Noranha'ya ulaştırdılar.

Karargâhında tüm olup biteni haber alan Noranha, hemen kaledeki Osmanlıca bilen esirlerden birini getirmelerini emretti ve gelen adama parşömeni çevirttirdi. Yaşlı adam parşömene kısaca baktıktan sonra Noranha'ya dönerek okuduklarını titrek bir sesle Portekizceye çevirmişti. *"İki taraflı olarak yaşadığımız bu sıkıntılı günleri, konuşup uzlaşabileceğimiz bir yol bularak sona erdirebiliriz."*

Noranha duyduğu bu kelimelerin etkisiyle heyecanlanmıştı. Bilinen tüm denizlerde adı dolaşan şanlı *Pirbec* kendisine uzlaşma teklif ediyordu. Son derece şaşırtıcıydı bu. Peki niçin? Bunu yapmasında ne gibi bir gaye vardı? Bu bir tuzak mıydı yoksa? Ya da *Pirbec*'in düşündüğü başka şeyler mi vardı? Türklerin ısrarına bakılırsa bu top düellosu daha birkaç hafta gidecek gibi görünüyordu. Peki o zaman bu uzlaşma teklifi de neyin nesiydi?

Noranha tüm olasılıkları uzun uzun düşündü. En sonunda, o günün akşam saatlerinde limanda tutulan Türk elçisine cevabının yazılı olduğu bir parşömen verdi. Parşömende, *"Teklifiniz merak uyandırıcıdır. Üzerinde konuşmamız gerektiğini düşünüyorum,"* yazıyordu.

Ertesi gün Noranha kalabalık bir asker grubuyla sahile indi. Kendinden emin görünen adımlarla *Pirbec* ile buluşacağı noktaya doğru on beş dakika boyunca yürüdü.

Türk askerlerinin oluşturduğu bir karakol noktasına vardı önce. Askerlerinin aldığı emir kesindi. Sahile inen düşmanlarını şöyle bir süzdüler ve daha sonra önceden hazır-

lanmış bir çadır alanına doğru götürdüler. Kayalıkları aştıktan sonra, yüz metre ileride görünen büyük çadırı fark eden Noranha'nın kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. Adasını kuşatan o ünlü amiral, son aylarını uykusuz geçirmesini sağlayan denizci, işte bu çadırın içindeydi. Noranha ona yalnız gelmesini işaret eden iri yarı bir askeri başıyla onaylayıp, hemen gerisinde duran adamlarına oldukları yerde beklemelerini söyledi. Doğal bir hareketle üniformasını düzenledi ve çadırdan içeri girdi.

Noranha'nın gözleri çadırın içindeki loşluğa bir süre alışamadı. Gözlerini kısıtı ve birkaç adım atarak köşede, gölgeler içinde oturan adama doğru yürüdü. Çadırın içi işlemeli büyük minderler, dokuma kilimler ve ahşap bir çalışma masasıyla sarmalanmıştı. Masanın üstünde çeşitli yazı gereçleri ve haritalar duruyordu. Masanın hemen yanında yanan küçük bir ocaktaki kor kömürlerin üstünde bakır bir cezve vardı. Noranha'nın kalbi artık göğüs kafesinden fırlayacak gibiydi. Bir tuzağa mı yoksa güvenli bir sohbete mi çekildiğini bilmiyordu. Noranha, nihayet karşısına geçip oturduğunda *Pirbec*'in yüzünü ilk defa gördü. Başının üstündeki beyaz kavuğun gölgelediği oldukça ciddi, gözleri alev alev yanan birinin yüzüydü bu. Seksen yaşının üstünde olmasına rağmen oturduğu minderlerin arasında dimdik duran ve gözlerindeki o vahşi canlılığı bir an bile kaybetmemiş olan bu adam denizlerde yıllar geçirdiğini her halinden belli ediyordu. Adam yavaşça ayağa kalktı ve düşmanına elini uzattı. Yüzündeki ciddi ve kararlı ifadeyi bir an bile bozmadan selamladı onu ve mükemmel denebilecek bir Portekizceyle konuşmaya başladı. "Selâm-un Aleykûm. Ben işgâl donanmasının kaptanı Muhiddin Piri Reis."

Noranha, Arapça gelen selamlamanın ardından oldukça şaşırmış, adamın Portekizce konuşabiliyor olması oldukça ilgisiri çekmişti. Bunu beklemiyordu. Bir an tereddüt etti

ama ayağa kalkarak kendisine uzatılan güçlü eli sıkı. "Ben Alvaro de Noronha. Hürmüz'ün komutanıyım."

Piri Reis adamla tokalaştı ve gür sesiyle bir kez daha konuştu. "Memnun oldum Komutan Noranha. Kabul ediyorum, bu hareketim sizi şaşırtmış olmalı. Ama insan her koşulda karşısındakini tanımalıdır, öyle değil mi? Düşman ya da dost fark etmez. Kimle muhatap olduğunuzu bilerseniz daha sağlıklı kararlar verirsiniz." Başıyla kale tarafını işaret etti. "Buraya geleceğimizden haberiniz vardı sanırım. Gördüm ki hayli hazırlıklısınız. Bu iyi bir şey. Ama nasipse bir hafta içinde adayı almış oluruz."

Noranha, Türk amiralinin bu rahat ve kendinden emin tavrına şaşırmıştı ama belli etmedi. Muhtemelen kendisine karşı uyguladığı basit bir taktikti bu. "Mektubunuzu kendi dilinizde gönderdiniz ama görüyorum ki Portekizceyi harikulade konuşuyorsunuz amiral?"

Piri Reis hafifçe gülümsedi. "Evet. Öyle yaptım çünkü elimdeki Portekizli esirlere mektubu yazdırmış olabileceğimi düşünürdünüz ve bu da mektubun içeriği açısından bakıldığında çok samimi durmazdı." Piri Reis ocağa gidip kömürlerin üzerindeki cezveyi hafifçe oynattı. Daha sonra cezvedeki kıvamlı sıvıyı iki küçük fincana boşalttı. Fincanlardan birini Noranha'ya ikram etti. Noranha ilk başta tereddüt etse de kahverengi, köpüklü sıvıyla dolu fincanı aldı. Fincandan yayılan koku tanıdıktı. Yapılışı garip de olsa onun da yakından tanıdığı kahveydi bu.

Noranha, Piri Reis'e döndü. "Anlıyorum. Fakat benimle niçin görüşmek istediniz? Eğer maksadınız adayı benimle uzlaşarak kolay yoldan ele geçirmekse üzgünüm ama bunu başaramayacaksınız."

Piri Reis kaşlarını dikleştirip başını iki yana salladı. "Hayır, hayır. Beni yanlış anlıyorsunuz. Allah yanımda olduğu

sürece kaleyi zaten zapt edeceğiz. Benim sizinle görüşmeyi isteme nedenim aslında başka." Kahvesinden bir yudum aldı ve Noranha'ya baktı.

Adam elinde fincan, kuşkuyla duruyordu.

Piri Reis söyleyeceği şeye geçmeden önce adamın elindeki kahveyi işaret etti. "İçsenize. Biz Türkler kahveyi en itibarlı dostlarımıza ikram ederiz sadece. İçmemek ayıp karşılanır. Hoş, siz dostum da değilsiniz gerçi. Ama şu işe bakın ki sizi düşmanım olarak da görmüyorum. Sadece hayatın kısa bir anında yollarımız kesişti o kadar. Bir başka zamanda bir başka yerde karşılaşılsaydık, tüm bu yaptıklarımızı yapmıyor ve dostça sohbet ediyor olabilirdik. Ne garip değil mi? Ama durum şu an daha farklı. Şu anda birbirimizin menfaatine karşıyız. Ülkenizin bu bölgede yarattığı sıkıntılar yüzünden oldu tüm bunlar. Tüccarların önünü kesiyor, deniz ticaretini engelliyorsunuz. O yüzden, bu adanın sizin elinizden çıkması gerekiyor, o kadar!"

"Haklısınız. Menfaatlerimiz çakıştı. Ama bütün olan biten Portekiz'in kararıdır. Ve başta da dediğim gibi, adayı alamayacaksınız."

"Orasını göreceğiz."

"Neden benimle görüşmek istediniz?"

Piri Reis kahvesinden bir yudum daha aldı. "Evet, evet. Gelelim o konuya... Bütün bu kuşatmanın yanında başka bir amaçm daha var benim. Adanızda, elinde önemli bir şeye sahip olduğunu düşündüğüm biri bulunuyor."

"Kim?"

"Adı Fernam João. Tüccarlıkla uğraşan denizci bir aileden geliyor. Hint Denizi'nde önemli bir buluşu var bu João ailesinin. Büyük bir keşif. O da bu keşfin vârislerinden biri ama belki de önemini bilmiyor. Kendisini tanımak istiyorum."

Noranha öne doğru eğildi. Konu ilgisini çekmişti. Kendi-

sinin bile bilmediği bir şeyi bu adam nasıl biliyordu böyle?
"Ne gibi bir keşif?" diye sordu merakını gizlemeye çalışarak.

Piri Reis uzun sakallarıyla çevrelenmiş dudaklarını hafifçe büktü. "Bilmiyorum. Kayıp bir ada olduğunu umuyorum. Ve bu adada yer alan görkemli bir hazineden bahsediliyor... Gündelik algımızın oldukça ötesinde şeyler bunlar."

"Nerede?"

Piri Reis adamın bu bilgiye ihtiyacı olmadığını bildiği için yalan söyledi. "Bizim elimizdeki topraklarda. O yüzden bu kısım sizi hiç ilgilendirmiyor. Sadece Fernam João adan: zda mı onu söyleyin?"

"Bu bilgiyi nereden edindiniz? Bana bunu söyleyin."

Piri Reis cevaptan sakınmıyordu. "Maskat şehrinin fethi sırasında."

Oldukça zengin bir şehir olan Maskat, 1506 yılından beri Portekizlilerin elindeydi. Piri Reis komutasındaki donanma birkaç gün önce buraya ulaşarak yapımı henüz bitmemiş Maskat Kalesi'ni çevrelemiş ve ağır bir top ateşine tutmuştu. Bu ağır kuşatmaya günlerce direnen Maskat Kalesi yedinci günde teslim olmuş ve burada bulunan 128 asker esir edilecek derhâl zincire vurulmuştu. Piri Reis, Fernam João efsanesini işte bu esir alınan askerlerden birinden duymuştu.

Adamın ismi özellikle dikkatini çekmişti.

Askerin dediğine göre bir dönem adlarına çalıştığı ünlü bir tüccar ailenin çocuğu olan Fernam João'nun büyükbabası, yıllar önce Hint Okyanusu'nda inanılması güç bir keşfe imza atmıştı. Ailesinin yepyeni bir ada keşfettiğini söyleyen genç denizci João, Nuno ismindeki bu esir askeri yakından tanıdığı ve ona samimiyet beslediği için onunla pek çok detayı içtenlikle paylaşmıştı. Yaptığı bu büyük keşfin ardından, tıka basa altınla dolu üç gemiyle geri dönen büyükbaba

João, askerin görme şansı elde ettiği bazı haritaları da herkesten sır gibi saklamıştı. Ama ardı arkası kesilmeyen Osmanlı kuşatmaları bölgedeki zenginleri telaşa düşürmüştü ve herkes bir yerlere dağılmıştı. Nuno, Fernam João ve ailesinin nerede olduğunu bilmiyordu artık.

Piri Reis anlatılan bu hikâyeden oldukça etkilenmişti. Adamlarının birkaçını hemen konuyu araştırmakla görevlendirmiş ve Nuno'nun hikâyesini söz konusu sulardaki farklı kişilere teyid ettirmişti. Herkes ağız birliği etmişçesine benzer şeyleri anlatıyordu. Piri Reis hikâyenin doğruluğundan artık emindi. Fernam João ve ailesinin esrarengiz keşfi gerçektir. Şimdi tek yapması gereken João'yu bulmak ve onu bu keşfe ulaştıracak son haritayı ele geçirmekti.

Noranha, Maskat şehrinin başına gelenleri kısa sürede duymuştu. Şimdiyse aynı şey kendi başına geliyordu. Umursamaz görünerek omuz silkti. "João isimli birinin adada olduğunu sanmıyorum," dedi. "Bütün zengin ada halkı Keşmir'e göç etti. Bu adada sadece beni ve askerlerimi bulabilirsiniz."

Piri Reis dudaklarını bükerek beyaz sakalını sıvazladı. "Öyleyse oraya da saldıracağım demektir. João'yu bulmalıyım."

"Siz bilirsiniz. Saldırın."

"Bu adayı aldıktan sonra tabii."

"Dediğim gibi, bunu başaramayacaksınız. Bu ada benim komutamda olduğu sürece bu mümkün değil!"

Piri Reis aklar içindeki sakalını ağır ağır sıvazlamayı sürdürdü ve en başından beri bozmadığı ciddi ifadesiyle Noranha'ya baktı. "Peki..." dedi derin bir iç geçirdikten sonra. "Kahvenizi içmiyorsanız artık gitmeniz gerekiyor komutan. İkimizin de yapacak önemli işleri var. Bu arada şunu da bilmeniz gerekir. Şu andan itibaren limandan ayrılan tüm

gemileri topa tutacağım. Ne yazık ki artık ben buradan ayrılmadan Keşmir'e en ufak bir haber ulaştıramazsınız. Ama fikrinizi değiştirirseniz ne alâ!"

Noranha öfkeden kızardı ve elindeki fincanı çadırın bir köşesine fırlatarak ayağa kalktı. "Artık yeter!" diye bağırdı Piri Reis'e. "Bunları konuşmayalım daha fazla ve eyleme dökelim! Görelim bakalım hangimiz ne yapıyor! Ne dersiniz?"

Adamın karşısında sakinliğini koruyan Piri Reis, "Hay hay," diyerek başını salladı.

Noranha ona bir süre daha baktıktan sonra hızla çadırdan çıktı. Çadırın dışında kendisine ters ters bakan Osmanlı askerlerine söylendikten sonra az ilerde kendisini bekleyen adamlarına katıldı. Ancak kaleye geri döndükten sonra sakinleşebildi ve askerlerine yeni savunma planını anlatmaya başladı.

Korkuyordu ama belli etmemeye çalıştı.

* * *

Kısa süre sonra adadaki top sesleri yeniden artmıştı. Piri Reis'in emrindeki askerler, Hürmüz Kalesi'ni devasa güllerle her zamankiden daha şiddetli bir şekilde dövüyordu artık. Bu sırada donanmanın gözcü gemilerinden biri gece karanlığından yararlanarak limandan ayrılmaya çalışan küçük iki *fustay*ı fark etti ve hemen saldırıya geçerek birini batırdı. Diğerini de limanın açıklarında kısıvrak yakaladı ve mürettebatını rehin aldı. İçlerinden birkaçının kafası kesilerek kazığa oturtuldu ve boş kayıklarla limana yollandı.

Noranha endişeliydi. Kalenin içinde bir aşağı bir yukarı yürüyor, ağırlaşan saldırı karşısında neler yapabileceğini düşünüyordu. Gemilerin başaramadığı haberi de kulağına gelince daha da çaresiz hissetti. Belki de Piri Reis'in teklifini

kabul etmeli ve aradığı ismi ona vermeliydi. Osmanlı Donanması'nın izniyle Keşmir'e bir tekne gönderirse João denen adamın orada olup olmadığını öğrenebilirdi. İstedliğini elde eden Piri Reis de kuşatmayı bir süreliğine kaldırır ve Noranha'ya biraz zaman kazandırır. Kalenin korunaklı bir yerinden, azimli Türklerin parıldayıp duran top ateşlerini izledi bir süre. Ve bir sonraki gün, her şeyi yeni baştan gözden geçirmeye karar verdi.

* * *

Ertesi günün erken saatlerinde genç bir Portekiz askerinin Piri Reis'e ulaştırdığı mesajda şöyle diyordu;

Tamam, teklifinizi kabul ediyorum. João'yu bulmanız için ne gerekiyorsa yapacağım.

A. Noranha

Bunun üzerine Osmanlı askerleriyle dolu bir Portekiz gemisi Keşmir Adası'na doğru yola çıktı. Amaç João'yu bulup einde bulunan haritayla birlikte Piri Reis'e getirmektir. Piri Reis, haritayı ele geçirdikten sonra Hürmüz'den kuşatmayı kaldıracak ve ortadan kaybolacaktı. Zaten şartlar göz önüne alındığında kuşatmanın başarılı olmasının bir imkânı yoktu.

Yaşlı denizci bunu kuşatmanın başından beri biliyordu.

* * *

Adamlar ertesi gün döndüler. João'yu bulmuşlardı. Kendi genişinde zincire vurulmuş olan genç adam yara bere içindeydi. Mücadele etmeye çalışınca, Osmanlı askerleri zor

kullanarak onu ve adamlarını saf dışı bırakmıştı. João, geminin ambarına bağlandı. Fazla uzun sürmeyen bir işkence seansının ardından haritayı gemide sakladığı yeri onlara söylemişti. Ancak sonunda acıdan baygın düştü.

João ayıldığında, ambarın karanlığı içinde duran ak sakallı, heybetli bir adam gördü. Görüntünün netleşmesi için gözlerini kırptırdı.

Piri Reis, ayaklarının dibinde kan içinde uzanan adama bakmayı bir süre daha sürdürdü. "Kendine gelmene sevin-dim," dedi sakın bir sesle.

Her tarafından kan sızan adam acıyla inleyerek doğruldu. "B-benden ne istiyorsunuz?"

"Bu haritalar hakkında bilgi."

João yerinde doğruldu ve yaşlı adamın elindeki haritalara baktı. Bağdaş kurarak oturmaya çalıştı. "Ben fazla bir şey bilmiyorum."

"Yalan söyleme!" diye haykıran Piri Reis hançerini kınından çekti. "Kâfirlere fazla sabrım yok artık."

Hançerin parıltısını gören João'nun gözleri korkuyla titredi. "P-pekâlâ," dedi kekeleyerek. "O ha-haritalar... Yüzyıllar boyunca gizlenen değerli bir ganimete götürüyor."

"Kimin ganimeti bu?"

"B-bilmiyorum... Gerçekten... H-her şeyin, dokuz şövalyeyle başladığı yazıyormuş."

"Nerede?"

"Kayanın üzerinde..."

"Kaya mı? Hangi kaya bu?"

"Büyükbabamın keşfettiği adada... Yirmi beş yıl önce bulmuş orayı... Issız olduğunu anlayınca adamlarıyla çıktığı bir keşif turunda büyük bir mağara bulmuşlar. Bu... Bu mağaranın içinde... şey..."

Kırık kaburgası yüzünden acı çeken adam bir süre soluk-

landı. Sirtını arkasındaki fıçıya yasladıktan sonra devam etti. "Mağaranın içinde hazineyi koruyan dev kayalar duruyormuş. İlk kayayı parçalamayı başarmışlar ve hazinenin bir kısmına ulaşabilmışler. Her birinin gözleri kamaşmış altınları görünce... Daha derinlere ilerlemeyi sürdürmüşler. Ama sonra karşılarına ilkinden daha büyük iki kaya daha çıkmış. Onları ortadan kaldıracak insan gücü yokmuş büyükbabamın elinde. O da daha sonra tekrar gelmek üzere geri dönmüş. Döndüğünde elinde altı harita vardı. Her harita birbirinin aynı ancak hepsi de adanın yerini diğerlerinden farklı bir konumda gösteriyor. Tüm haritalar bir araya geldiğinde ise bu sapmaların merkez noktasında adanın gerçek yeri ortaya çıkıyor."

"Oraya tekrar niye dönmediniz?"

"Büyükbabam haritaların birini tek oğluna vermiş. Babama yani... Geri kalanlar onda duruyordu. Yirmi yıl kadar önce Ege Denizi'nde çıktığı bir yolculukta ortadan kayboldu."

Piri Reis hançerini kınına geri yerleştirdi ve bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Adanın yerini yıllarca neden bulamadığını şimdi daha iyi anlıyordu.

Gizemi çözmek için tüm haritalara ihtiyacı vardı demek. Ve dokuz şövalye... *Bu ne anlama geliyordu?*

Adama son bir bakış attıktan sonra ambardan çıktı ve kamarasına döndü. Haritaların işaret ettiği asıl noktayı öğrenmek istiyordu bir an önce. İstedığı şeyi öğrenmişti. Adamla konuşmaya daha sonra da devam edebilirdi.

Ertesi gün sabah saatlerinde Piri Reis'in yanına gelen bir tayfa, João'nun öldüğünü söyledi. Adam, kendisini ambara

tutsak eden zinciri boynuna dolayarak kendini asmış ve ölmüştü.

Piri Reis, adamın davranışını şaşkınlıkla karşıladı. “Kendilerine kıyabilecek kadar cesur davranabildiklerini bilmiyordum bu kâfirlerin,” diye mırıldandı ona durumu haber veren askere. “Yazık etmiş. Onu salıverecektim oysa.”

Donanma ayrılırken Piri Reis güverteye çıkarak ele geçiremediği kaleye son bir kere daha baktı. Hürmüz’ü kuşatmayı başaramamıştı ama yine de haritaların hepsini elde etmiş olmanın zaferiyle oradan ayrılıyordu. Noranha’ya hemen yazılı bir mesaj gönderdi ve kuşatmayı kaldırdığını haber verdi.

Demir almadan önce, oğlunun esir tuttuğu birkaç kişiyi de serbest bıraktı ve Alvaro de Noronha’ya geri gönderdi.

Bir savaş da böylece sona ermişti.

İstedikini elde etmiş olan Piri Reis, beylerbeyiyle görüşmek ve yardım almak üzere Basra’ya doğru yol almaya başladı. Yolda altı haritayı da karşısına koydu ve üzerlerinde çalışmaya başladı. Yarım saat sonra bulduğu noktanın, yıllardır aradığı yeri gösterdiğinden ve kendisini hedefe ulaştıracağından artık emindi.

* * *

Basra’ya ulaştığında Beylerbeyi Kubad Paşa’nın kendisini soğuk bir şekilde karşılaması, yaşlı denizciyi şaşırtmıştı.

“Başaramadınız,” diyordu ona bir yabancı gibi bakan Kubad Paşa. “Ve tıpkı ülkeniz gibi beni de hayal kırıklığına uğrattınız.”

“Böyle olduğu için üzgünüm. Ama şartlar her zaman uygun olmuyor. Herkes başarısızlığa uğrayabiliyor.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Adam gözünü bile kırpmadan bir süre ona baktı. "Osmanlı'da başarısızlığa yer yoktur kaptan. Hal-i hazırdaki göreviniz de bunu bilmenizi gerektiriyor."

Piri Reis ona elindeki haritaları göstererek durumu açıklamak isterdi ancak görevinin gizliliğinin farkındaydı. Durumu makul yollarla adama anlatmaya çalıştı. Kalenin iyi korunduğundan bahsetti ve surların yapısından dolayı top güllerinin beklediği zararı veremediğini söyledi.

Ancak Kubad Paşa onu anlamamakta ısrarcıydı. Aralarındaki sert diyalog asla yumuşamadı. "Bu durumu saraya bildireceğim," dedi adam.

Bunu duyan Piri Reis kendine hakim olmaya çalıştı. "Siz bilirsiniz," dedi mırıldanarak. "Ama benim yola devam etmem gerekiyor. Ve devam edebilmek için de kürekçiye ihtiyacım var."

"Size artık yardım edemem," diye yanıtladı onu Kubad Paşa, ellerini iki yana açarak.

Piri Reis, "Beni zor durumda bırakıyorsunuz," dedi.

"Siz de devletinizi zor durumda bıraktınız. Üzgünüm. Artık gidin."

Piri Reis daha fazla konuşmanın beyhude olacağını gördü. Ayağa kalktı ve oradan ayrıldı. Beylerbeyi'nin yanından elleri boş olarak dönmek moralini bozmuştu. Öfkeliydi. İçinde bulunduğu durumda Süveyş'e geri dönmekten başka çaresi yoktu. O gün boyunca kamarasına kapanarak ne yapması gerektiğini düşünüp durdu.

Gece yarısına doğru nihayet bir karar vermişti. Oğlunu yanına çağırdı.

Genç adam, yıllar önce onu denizde bulan ve Müslüman yaparak yanına evlatlık alan babasının kamarasına girdi.

"Buyur baba."

"Our şöyle. İşler değişti, konuşmamız lazım."

Yirmi yaşındaki genç denizci, babasının karşısına geçti. Meraklı gözlerle ona bakmaya başladı.

“Sana güveniyorum Kemal. Yanımda dura dura iyi bir denizci oldun,” dedi Piri Reis. Oğluna çok sevdiği amcasının ismini vermişti. Ardından masanın üzerinde duran haritaları ona uzattı. “Şimdi bunları al ve yıllardır peşinde olduğumuz şeyi bul.”

“Ya sen?”

“Ben artık yaşlandım. Yarın Gelibolu’ya dönüyorum. Öncesinde de son gelişmeleri sultanla konuşmam lâzım. Duyduğuma göre Halep’teymiş.”

Çocuk bir süre babasının gözlerinin içine baktı. Ters bir şeyler olduğunu anlamıştı ama sormaya cesaret edemedi. “Peki,” dedi usulca. Düşüncelere dalmış adama iyi geceler dileyerek ayağa kalktı ve haritalarla birlikte oradan ayrıldı.

Bu birbirlerini gördükleri son andı.

Piri Reis, oğlu kendi gemisine döndükten sonra yaşamının son döneminde sahip olduğu bu sırrı 1513 yılında çizdiği dünya haritasının elinde kalan ve Afrika’nın bir kısmıyla Hint Okyanusu’nu gösteren parçasına işaretledi. Bu haritanın sarayda kalan diğer parçası ancak 1929 yılında tesadüf eseri ortaya çıkacak ve tüm dünyanın ilgi odağı olacaktı.

Ancak asıl önemli olan parça Piri Reis’in ellerindeydi...

Sadece zamanın geçmesini beklemek gerekiyordu.

Tarihin karanlık çukurunda uzanan bu büyük gizemin çözülmesine sadece beş yüzyıl vardı.

Keşif

16 Ocak 2011

Kilitbahir, Çanakkale

Kilitbahir Kalesi tepeden bakıldığında üç yapraklı bir yoncaı andırıyordu. 1452 yılında başlayan İstanbul kuşatması esnasında, Papalık Donanması'nın Bizans İmparatorluğu'na yardım etmesini önlemek amacıyla dönemin padişahı Fatih Sultan Mehmet tarafından yaptırılmıştı. İç ve dış sur duvarlarından ve avlu içinde, tam orta kısımda bulunan yedi katlı üçgen bir kuleden oluşuyordu. Kaleyi çevreleyen duvarların kalınlıkları dört ila altı metre arasındaydı. İç duvarlar, ortadaki kuleyi bir yoncanın yaprakları biçiminde sarıyor ve kaleye enteresan bir görüntü veriyordu.

Önemli bir savunma merkezi olarak faaliyet halinde olduğu yıllarda, denize bakan duvarlarının güney kısımları top mazgalı olarak kullanılmıştı. Kalenin süslü bir yapısı yoktu. Baştan aşağı kabaca yontulmuş taşlardan oluşmaktaydı. Açıklık kısımları kiremit kemerli, kapı ve pencereleri ise beyaz mermerdendi.

Kültür Bakanlığının çıkardığı ödenekle birlikte kalenin uzun süredir beklenen restorasyonu geçen sene nihayet baş-

lamıştı. Burçları ve surları özenle elden geçirildikten sonra iç bölümlerinin yenilenmesine geçilmişti. Zamanında Piri Reis'in de çalışma alanı olarak kullandığı bazı iç bölümleri altı aydır restorasyondan geçiyordu.

Restorasyon ekibindeki iki işçi, o gün sabahtan beri iç duvarlardan birini düzenliyordu. Daha önce yapılan restorasyon çalışmalarında dolgu malzemesi olarak çimento kullanılmış ve bu durum da tarihi dokuya fazlasıyla zarar vermişti. Bu nedenle daha önce yenilenen bölümler de yeni baştan, özel bir harçla yeniden yapılıyordu.

İşçilerden biri hassas davranması gerektiğinin farkındaydı. Böylesi bir işte ilk defa çalışıyordu. Alnında biriken terleri silerken, yerinden kolayca sökülen büyükçe bir taşı kaldırdı ve duvarın arkasında ortaya çıkan boşluğa aldırmadan diğer taşların kenarlarını temizledi.

Bunu yaparken, bir an için boşluğun gereğinden fazla derin olduğunu fark etti. Sanki duvarın arkasında gizli bir odacık bulunuyordu. Elini karanlık çukura sokup arka tarafı yokladı.

Bir süre sonra boş odacığın tam dibinde, parmak uçlarına soğuk bir şeyler değdiğini hissetti. Elini hızla geri çekti. Kalbi çarpmaya başlamıştı. Uzanıp karanlık boşluğa tekrar baktı. Hiçbir şey göremiyordu.

Kemerine asılı duran işçi eldivenini çıkarıp eline geçirdi. Kolunu tekrar karanlık boşluğa daldırdı. Kavrıldığı şey küçük bir sandukanın metal tutma sapıydı. Sandığı kendine doğru çekti ve dışarı çıkardı. Elli santimetreye otuz santimetre boyutlarındaki ahşap sandık küf kokuyordu.

Nefesini tutarak bir süre inceledi sandığı. Tutma sapının üzerindeki ve yan tarafında bulunan işlemler Osmanlı döneminden kalma bir parça olduğunu gösteriyordu. Ona zarar vererek başının belaya girmesini istemediği için sandığı

usulca yerine koydu ve restorasyon başkanına ulaşmak için hızla oradan ayrıldı.

O her ne kadar bilmesede, ortaya çıkardığı sandıkla birlikte, büyük bir keşfin isimsiz kâşifi olacaktı.

Beş Yüz Yıllık Sır

18 Ocak 2011

Marmara Üniversitesi, İstanbul

Yaşlı adam, amfiyi dolduran gençlere bakmayı sürdürerek, kürsüsünde bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Ellerini arkasında kavuşturmuştu ve kırış kırış yüzünde oldukça ciddi, hatta biraz da sinirli sayılabilecek bir ifade vardı. Salonu dolduran herkes ona bakıyordu.

Adam genzini temizledi ve hafif titrekle ama güçlü bir sesle tekrar konuşmaya başladı. “Son olarak, 1549’da Aden ve 1552 yılı civarı da Hürmüz’ün kuşatılmasından sonra Piri Reis, Kahire’ye yerleşiyor. Fakat günün birinde o daha ne olduğunu bile anlamadan tutuklanıyor. Tutuklama Kubad Paşa ve Mısır Beylerbeyi Semih Ali Paşa’nın olumsuz görüşleri neticesinde yapılıyor. Ve çok geçmeden, tıpkı adi bir suçlu gibi, Dîvân-ı Mısır’da halkın gözleri önünde idam ediliyor. Çocuklar, Piri Reis 1553’te başı vurularak idam edildiğinde neredeyse doksan yaşındaydı.

“Düşünebiliyor musunuz? Siz ki ülkeniz adına pek çok başarıya imza atacaksınız, eşsiz bir bilim adamı ve denizci olacaksınız ama sonunuz böyle saçma sapan olacak! Üstelik ölüm fermanını da Kanuni Sultan Süleyman imzalamış. Siyasi oyunların ta o tarihlerden beri nelere kâdir olduğuna

bakın hele!"

Öğrencilerin çoğu not almakla meşguldü, kimisi de elini çenesine dayamış, pür dikkat onu dinliyordu. Yaşlı adam hem biraz soluklanmak için, hem de not alan öğrencilerin yazmayı bitirmeleri için bir süre bekledi.

Kürsüde konuşan bu yaşlı adam, Fikret Mansur, yetmiş beş yaşında bir tarih profesörüydü. Üniversite dışında yalnız biri sayılırdı. Karısını dört sene önce kaybetmişti. Sahip olduğu tek çocuğu da ABD'de sanat tarihi doktorası yaptığından, senede ancak üç dört kere görüşebiliyorlardı. Bunun dışında gerçekten de yalnız bir adamdı Fikret ama bu duruma çok da aldırdığı yoktu. Yaşamının muhtemelen son birkaç senesini geçiriyordu ve içindeki öğretim aşkı da kalan günlerini dolu dolu geçirmesine yetiyordu. Fikret Mansur, son on sekiz yıldır Cihangir'de, küçük bir apartman daire-sinde yaşıyor ve beş yıldır da tıpkı şu anda olduğu gibi Marmara Üniversitesi'nde tarih dersleri veriyordu.

Ayrıca, tarih bilimi konusunda son derece önemli kabul edilen eserlere de imza atmış biriydi. Osmanlı Denizciliği Tarihi üzerine üç ve Piri Reis üzerine de bir kitap yazmıştı. Kitapları pek çok üniversitenin tarih bölümlerinde, öğretim görevlilerinin ellerinde dolaşıyordu. Piri Reis üzerine yazdığı son kitapta pek çok tarihçiye ilginç gelen bazı teorilerden bahsetse de kitaplarındaki tarihi yorumlayış biçimi benzersizdi.

Fikret her zaman için tarafsız olamasa da tarihten bahsederken daima ciddiydi. Ayrıca diğer tarihçilerin aksine, tamamen kendine özgü pek çok teoriyi de sakınmadan dile getirirdi ve bunların olasılıklarını hesaplayarak anlattığı olaya başarıyla yedirirdi.

Fikret, üniversite dışındaki zamanını yeni yazdığı kitabı üzerinde çalışarak harcıyordu. Ara sıra da öğrencileriyle bir

kafeye gider, onlarla tarih odaklı uzun sohbetler ederdi. Yaşına rağmen gezmesini bir hayli sevdiğinden, senede en az iki kere kızının yanına, ABD'ye gidiyordu.

Hayatında her şey olması gerektiği kadardı Fikret'in. Bu yaşta daha fazlasına da ihtiyacı yoktu zaten. Tarih bilimi dışında azla yetinmesini bilen, istikrarlı bir kişiliği vardı. Sigara kullanmıyor, alkolü çok az tüketiyor ve düzenli olarak egzersiz yapıyordu. Hipermetropi ve yüksek tansiyon dışında hemen hiçbir sağlık problemi yoktu. Hatta onun yaşındaki birine göre oldukça güçlü ve dinçti.

Tüm öğrencilerinin hazır olduğuna kanaat getirince yenden konuşmaya başladı. "Üstelik suçu neydi biliyor musunuz? Vatana ihanetti! 1550'lerdeki savaşlar sırasında Basra Beyi Kubad Paşa'nın emirlerini dinlemeyip kendi başına hareket ettiği öne sürülmüş. Ve rüşvet olaylarına karıştığı ve Hürmüz'deki deniz ablukasını kırdığı iddiası ile padişaha şikayet edilmiş!

"Sevgili padişahımız da hemen gereğini düşünmüş ve vakit kaybetmeden ölüm fermanını vermiş, doksan yaşındaki koskoca emekli amiralin!"

Fikret'in bu hiddeti karşısında sınıftaki bir iki kişiden gülüşmeler yükseldi. Fikret buna aldırmadı. Çünkü öğrencilerinin onunla alay etmek için değil, sinirlendiği zaman yakaladığı samimi anlatış tarzı hoşlarına gittiği için güldüklerini biliyordu. Gülen öğrencilerine hafifçe sırttıktan sonra devam etti. "Bir de şunu düşünelim çocuklar; Piri Reis idam edilmeseydi ve onun izinden giden cesur, maceracı denizcilerin şevki böylelikle kırılmasaydı, Sultan elin götü boklu paşasını değil, kendi amiralinin dinleseydi, Osmanlı'nın o zamanın en büyük deniz gücüne ve Akdeniz'e sahip tek imparatorluğu olarak Portekiz ve İspanya ile girdiği rekabet onu kaçınılmaz olarak Atlantik'e sürükleyebilirdi. Çünkü

Portekiz ve İspanya'nın karşı kıyılarda neler çevirdiğini merak edecek, hatta Amerika'ya bir donanma bile gönderebilecek gücü vardı.

"Düşünsenize çocuklar! Türk Milleti olarak bambaşka keşiflere imza atabilirdik! Aztek ve İnkalarla karşılaşan veya kayıp Maya medeniyetini bulan Osmanlı Denizcileri hayal edin çocuklar! O zamanın Avrupa'sını altına ve gümüşe boğan zenginliğe Osmanlı da ortak olabilirdi. Belki oralarda kendine bağlı yeni imparatorluklar kurabilirdi. Belki bugün Latin Amerika'da İspanyolca ve Portekizcenin yanı sıra Türkçe de konuşulabilirdi.

"Gelişebilecek tüm alternatif tarihi şöyle bir düşünün! Düşünün ama 'keşke' demeyin. Neyse... Bu olayların üstünden yıllar geçti. Ama sonraki yıllarda da Osmanlı, 'Piri' gibi değerlerini asmayıp ödüllendiren, adil ve akıllı bir devlet düzeni kurabildi mi sizce?

"Gelin mesela, Osmanlı'yı da bırakın günümüze gelin! Hadi Osmanlı devri bitti gitti artık, konuşmanın pek faydası yok! Peki ya günümüzde Türkiye Cumhuriyeti adını verdiğimiz bu modern yapı böyle bir düzeni kurabiliyor mu?

"Atatürk zamanında denedi, buna şüphemiz yok. Ancak sonrakiler, bir zamanlar çöküşü hazırlayan geri kafalı Osmanlı düzenini geri getirmeyi başardılar. Başarıyorlar... Bugün birçok yönden yozlaştığına hemfikir olduğumuz düzende, başarılı olanlar Piri Reis gibi hemen asılmıyor belki ama çeşit çeşit biçimde süründürülüyor; hakkı ödenmiyor, fikrine saygı duyulmuyor, yakasına yapışılıp ilerletilmiyor, yükseltilmiyor, nefes aldırılmıyor. Açık görüşlülüğe zerre kadar izin yok! Pek çok insanımızın, mühendisi, bilimcisi, sanatçısı özgür irade ile yurt dışında yaşamayı tercih etmesi buna bir gösterge değil midir? Yurt dışını neden tercih ediyoruz yahu? Ben size söyleyeyim; ağır çalışma koşulları, işçi ölümleri, artan işsizlik, yüksek enflasyon, sendikaların orta-

dan kalkması, özelleştirmeler ve daha nicesi... Milliyetçi damarlarımız memlekette ezilip sürünme fikrini yeterince besleyemediği için dayanamıyoruz artık! Ve tarihten bu yana Pirileri, Hazerfanları, Müteferrikaları da bildiğimiz için, onların başına gelenleri gördüğümüz için herkes çekip gidiyor buradan."

Fikret elindeki kalemin kapağını açtı ve konuşurken ağzından çıkan sayıları tahtaya yazmaya başladı. "Bundan on yıl önce üniversitelerde yapılan bir araştırmada, genç nüfusun yüzde yetmişinin çözümü yurt dışına gitmekte aradığı ortaya çıkmış."

Öğrenciler şimdi tahtadaki on ve yetmiş sayılarına bakıyorlardı. Fikret kalemin kapağını kapatıp tekrar onlara döndü. "Bu oran şimdi daha da fazladır eminim! Benim kızım bile Amerika'da okuyor yahu! Bir ulusun genç nüfusunun hayatlarını düzlüğe çıkarmak için ürettiği yegâne çözüm işte bu. Beş yüz yıldan fazladır aydınlıktan gözleri kamaşan bu tuhaf zihniyet işte buna yol açıyor."

Fikret elindeki kalemi kürsüsüne fırlattı. "Piri'nin sonu aslında içler acısı çocuklar. Gün gelir de bir yabancıya anlatmanız gerekirse utanın biraz."

Daha sonra gözlerini yerde gezdirirken birkaç adım attı öne doğru. "Ha bir de şunu bilmenizde fayda var," dedi ve tekrar sınıfa baktı. "O dönemki padişahımız, Kanuni Sultan Süleyman 1520'de başa geçtiğinden beri Piri Reis'i tanıyordu. Bu denizcinin başarılarından ve devlete olan bağlılığından haberi vardı. Piri Reis, kendisiyle bizzat pek çok defa görüşmüş, hatta haritalarının bazılarını kendisi için özel olarak yapmış ve paşalarla yapılan çoğu stratejik toplantıya amiral olarak katılmıştı. Nasıl bir kazık attı acaba Piri Reis ki padişah böyle bir emir verdi, ben hâlâ çözemiyorum."

Sınıf sus pus olmuş onu dinliyordu.

Fikret derin bir iç geçirdi. "Osmanlı tarihinde anlamanın güç olduğu çok fazla nokta var, o yüzden bazı şeyleri de açıklamaya çalışmayı size bırakıyorum artık. Bu dersin süresi bunu yapmak için yeteri kadar uzun değil. Ama özet gersek bence olası pek çok açıklama getirebiliriz anlattığım duruma. Ne mi bunlar? Hangi birinden başlayayım acaba çocuklar? Şariat bir tanesi mesela... Hükümrancılık ile birlikte gelen güç unsurları da söz konusu olabilir... Benimsedikleri ve bir daha üstünde hiç düşünmedikleri tuhaf tuhaf prensipler, emperyalizm, paşa-bey gücü ve daha bir sürü şeyi de sayabiliriz! Ama gelgelelim *akıl* ve *adalet* etrafında pek dolışmadıklarını söyleyebiliriz. Bu yüzden de Osmanlı o parlak devirden sonra düşüşe geçip bir daha hiç toparlanamamıştır."

Tüm sınıf sus pus olmuş Fikret'i dinliyordu. Yaşlı adam kürsüsünün yanında soluklanmak için bir süre durdu ve tüm öğrencilerinin yüzüne tek tek baktı. "Sizden tekrar bugüne dönmenizi isteyeceğim," dedi. "Nereye doğru gittiğimizi bir düşünün çocuklar. Nereye doğru yol aldığımızı iyi düşünün. Her şeyin farkında olun, inatçı olun ve doğru olduğuna inandığınız her şey için kanınızın son damlasına kadar mücadele edin. İstedığınızı elde etmenin en önemli yolu budur." Çakmak çakmak çakan gözleriyle sınıfı süzdü. Ve ardından son cümlesini söyledi. "Bugünkü ders bitmiştir, hepinize iyi günler..."

O anda sınıfta bir hareketlilik başladı. Öğrenciler notlarını ve kitaplarını kaldırmaya başladılar. Çoğu ayağa kalktı ve toparlanmayı öyle sürdürdü. Her birinin yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Fikret de masasındaki kitaplarını çantasına yerleştirdi. Kapıya doğru yöneldi.

O sırada yanına öğrencilerinden biri geldi. "Hocam!" di-

ye seslenen enerji dolu çocuğa doğru döndü Fikret. Üstünde deri bir ceket ve kulağında küpesi olan, sakallı bir gençti. Dizleri yırtıklarla dolu kot pantolonuyla da birlikte pek de tarihe merakı olmayan biri gibi görünüyordu. Fakat çoğu akademisyenin aksine, Fikret tüm öğrencilerini dış görünüşünden bağımsız olarak değerlendirirdi. İnsanların kafasının içinde yaşattıkları dünyayla, dış görünüşleri arasında çok fark vardı.

Fikret sınırlarını geniş tutmasını öğrenmişti. Sınıfta gülen ya da konuşan birine de sınıfın genel konsantrasyonunu bozmadığı sürece aldırmaıdı. Öğrencilerin anlattıklarını dinleyip dinlemedikleri umrunda değildi çünkü. Her zaman mutlaka dinleyen birileri olurdu nasıl olsa. Bir kişi bile olsa ona yeterdi. Öğrencilerini sorularla boğmaz ve aptal, bilindik esprilerle de sıkmaıdı.

Fikret kendisine seslenen ve yanına kadar gelen öğrencisine gülümsedi, "Söyle bakalım Cenk."

"Kitabınız hakkında konuşacaktım hocam. Dün akşam bitirdim de."

Fikret bunu duyunca öğrencisinin koluna girdi ve birlikte ağır adımlarla kalabalığın arasından geçerek koridora çıktılar. "Eee, ne düşünüyorsun bakayım? Anlat."

Genç çocuk sakalını kaşıdı ve gülümseyerek Fikret'e baktı. "Harbiden çok iyiydi. Anlatım tarzınız falan... Özellikle de..."

"Bir dakika, bir dakika! Öyle iyiydi süperdi falan yok, biraz entel ol yahu, eleştirel bir bakış açısıyla yaklaş. Profesör olabilirim ama ben de hatalarla doluyum. Unutma; hangi kafadan çıkarsa çıksın farklı bakış açılarına her zaman ihtiyacımız vardır."

"Haklısınız. Hmm, ee, açıkçası sadece tek bir şey kafama takıldı benim."

"Neymiş o?"

“Piri Reis’in peşinde olduğu şeyle ilgili olan kısım... Kitabınızda Piri Reis’in Kitab-ı Bahriye’yi tamamladıktan sonra kayıtlara geçmeyen bir dönemi olduğunu anlatıyorsunuz. Bu süreçte neler olmuş olabileceğine dair söyledikleriniz düşündürücü. Ve dünya haritalarının ikisinin de yırtık olması... Ardından idam edilmesi falan...”

“Evet. Tarihin karanlıkta kalmış kısımlarından biridir bu. Ne yazık ki yeterli kaynak da yok elimizde. O bölümde yazdıklarımı fantezi olarak da ele alabilirsin. Ama kim bilir, bakarsın yeni bir keşif yapılır ve yeni bulgular ortaya çıkar. Tarih dediğin kapılarını böyle böyle açar zaten.”

“Evet, haklısınız. Ama bir şey daha var. Kanuni Sultan Süleyman’ın böylesine sevdiği bir adam hakkında idam kararı vermesi çok saçma geliyor bana. Ortada bazı siyasi oyunlar olduğu çok belli.”

“Evet, emin olamayız ama bu mümkün.”

“Kitapta fazla üstünde durmamışsınız ama benim ilgimi en çok bu konular çekti. Eğer Piri Reis bu yüzden öldürüldüyse ve ortada bir hazine varsa şu an ciddi şekilde araştırılması gerekiyor.”

Fikret gülümseyerek baktı ona. “Birincisi, senin de dediğin gibi, Kaptan-ı Derya’nın sonu pek iyi olmadı. Bu yüzden daha sonraki yıllarda adı Osmanlı’nın geçmişinde geri plana atılmış ve önceki başarıları göz ardı edilmiştir.”

“Anlıyorum.”

“İkincisi de şu; tarih pek çok şeyi gizlemeyi sever. Geri kalanlar ise saptırılmış bilgilerdir. O yüzden sen sen ol, geçmiş bir olayı araştırırken kullanabildiğin kadar farklı kaynak kullan. Eğer pek çok kişi bunu yapsaydı, Piri Reis’in şu meşhur haritası hakkında ortaya atılan saçma sapan spekülasyonlar da bu kadar yayılmazdı.”

Çocuğun gözleri boşluğa takılmıştı.

Fikret ceketinin kolunu sıvayıp saatine baktı. Öğleyi ge-

çiyordu. Yapması gereken çok iş vardı. Öğrencisinden izin istedikten sonra hızlı adımlarla kampüsten çıktı. Arabasını okulun yakınında oturan bir arkadaşının otoparkına bırakmıştı. Kampüsün dışına çıktığında, yolun karşısında siyah bir arabanın içinde dikkatle onu izleyen iki adamı fark etmedi bile. Fark etseydi de onları asla önemsemezdi. Arabasına binip Osmanlı saray yaşamını anlatan yeni kitabı için akşama kadar araştırma yapmak üzere Topkapı Sarayı'na doğru sürdü.

Yolda giderken yine o malum günü hatırladı.

Saray arşivleri bir kere daha onu şaşırtmayı başaracak mıydı acaba?

* * *

Fikret, Topkapı Sarayı'ndan çıktığında hava çoktan kararmıştı. Sık sık gittiği, orta halli bir restoranda ızgara köfte yedi ve daha sonra evine yollandı.

Cihangir'e vardığında arabasını dar sokaktaki boşluğa zorlukla park etti ve en az kendi kadar yaşlı, kahverengi renkteki deri çantasını kolunun altına sıkıştırıp evine doğru yürümeye başladı. Özellikle cuma günleri park yeri bulmakta zorluk çekiyordu. Arabasını iki, hatta bazen üç sokak ileriye park etmek zorunda kalıyor ve eviyle aradaki mesafeyi yürüyordu. Gökyüzünde dağılmaya başlayan bulutlara baktı ve yağmur yağmadığı için şükretti. Çünkü sabah evden çıkarken şemsiyesini almayı unutmuştu ve eğer yağmur yağsaydı evine kadar olan iki sokaklık mesafede sıırıslıklam olabilirdi. Yine de dikkat etmesi gerekiyordu. Çünkü yollar akşam yağmuru yüzünden sıırıslıklamdı. Bozuk asfalt üzerindeki çamurlu su birikintilerinden sakınarak yürüyordu. Ayakkabısının su alması en nefret ettiği şeylerden biriydi.

Derken siyah bir kedi önündeki arabanın altından kor-

kuyla fırladı. Ona parlayan sarı gözleriyle bir anlığına bakarak yolun karşısına doğru koştu ve gözden kayboldu. Ardından, sokak yine ıssızlığa gömüldü. Fikret kedinin ardından bakarak yürümeye devam etti.

Gelenlerin ağzını açık bırakacak derecede bir şıklıkla döşenmiş ve bir uçtan diğer uca kitaplarla dolup taşan yüksek tavanlı geniş dairesi, kendisinden daha yaşlı bir Beyoğlu binasının son katında bulunuyordu. Apartmana yaklaşırken anahtarlarını çıkardı ve soğuktan titremeye başlamış elleriyle apartman giriş kapısının anahtarını diğerlerinden ayırarak, parmakları arasında kavradı. Kaldırırma çıkararak birkaç adım daha attı ve karanlık apartman girişine sokuldu.

Anahtarı tam kilide sokacaktı ki apartman kapısının aralık olduğunu gördü. Başını iki yana sallayarak söylenmeye başladı ve içeri girdi.

“Kaç defa söyledim yahu şunlara, kapıyı açık bırakmayın diye... İçeriye it uğursuz doluyor sonra al başına belayı...” Apartman kapısını arkasından sıkı sıkıya kapadı ve karanlıkta kalınca bir elini duvarda gezdirerek elektrik düğmesini aradı. Kapının açık olmasından dolayı içinde bir tedirginlik oluşmuş ve karanlıkta geçirdiği her saniye onu daha da fazla rahatsız etmeye başlamıştı. Sonunda düğmeyi buldu ve basar basmaz merdivenler loş, sarı bir ışıkla aydınlandı.

Apartmanda eski tip bir asansör vardı ama Fikret çoğu zaman -yani gerçekten çok yorgun değilse- merdiveni kullanırdı. Son kata vardığında soluk soluğaydı ama bir günü daha hiç egzersiz yapmadan geçirmemiş olmanın verdiği mutluluk ona yetmişti bile.

Anahtarları tutan eli bu sefer de yorgunluktan titriyordu. Alt kilidin anahtarını yerleştirdi ve kapıyı açtı. Kapı açılır açılmaz evinin içinden yayılan kitap kokusu burnunu doldurdu. Yaklaşık on bin kitabın olduğu bir evde kitap koku-

sunu bastıran bir koku daha olması neredeyse imkânsızdır. Belki sigara dumanı veya tavada kızaran balık kokusu dışında... Ama Fikret balık yiyeceği zaman da bunu her zaman dışarıda yemeyi tercih ettiğinden, evde daha farklı bir koku bulmak hiçbir zaman mümkün olmamıştı.

Fikret, ayakkabılarını kapının hemen önünde çıkardı ve içeriye geçti. Kedisinin ona doğru koşup bacaklarının arasında bir yılan gibi dolanmaması ve ona sırnaşmaması tuhafına gitmişti. Kaşlarını çatarak önündeki karanlığa baktı. "Ayna!" diye seslendi. "Ayna! Neredesin kızım?"

Kedisi Ayna ortalarda yoktu. Kahverengi çantasını girişteki portmantonun üstüne koydu hemen ve montunu çıkardı. Holün ışığını yakarak koridora doğru ilerledi. O anda burnuna evin içinde olmaması gereken bir koku çarptı.

Sigara...

Merdiven sporundan sonra tekrar yavaşlamaya başlayan yaşlı kalbi şimdi tekrar çarpmaya başlamıştı. Bu eve sigara kokusu nereden gelebilirdi ki? *Eğer biri evin içinde içmediyse tabii?*

Tedirginlikle birkaç adım daha atıp kolunu uzattı ve salonun ışığını yaktı. Geniş oda, bir uçtan diğer uca uzanan raflar dolusu kitapla ve tarihsel önemi olan eşyalarla süslü duvarlarıyla sessiz bir görkem içinde aydınlandı. İçeride hiçbir canlı yoktu.

Fikret yan odaya doğru ilerledi, diğer tarafı görmesini engelleyen ahşap kapının kolunu zayıf parmaklarıyla kavradı ve solüğünü tuttu. Ardından odanın kapısını hızla açtı. Karanlığın içinden birinin yaylı palyaçolar gibi fırlayarak üzerine atlamasını beklemişti ama hiçbir şey olmadı.

"Ayna? Kızım?"

Sesine yerleşmiş tedirginliği kendisi de fark etmişti. Neler oluyordu böyle? Eğer biraz sakin olmaya çalışmazsa yetmiş beş yıllık ömründeki ilk kalp krizini geçirecekti. Ve bu du-

rum sadece ortaya çıkmayan bir kedinin yarattığı gerginlik yüzünden mi olacaktı? Ah, bir de sigara dumanı kokusu tabii... Kim bilir nereden geliyordu? Eski binalarda havalandırma sistemleri çok verimli çalışmıyordu ne de olsa ve herhangi bir katta içilen birkaç sigaranın kokusu bacadan esen ters bir rüzgârla diğer bir dairenin içine dolabilirdi.

Her ne kadar bu bugüne kadar hiç başına gelmemiş olsa da...

Fikret gerginliğini koruyarak çalışma odasına doğru ilerledi. Şimdi sigara kokusunun daha da keskinleştiğini hissetmişti. Kalbinin sesini kulaklarında duyarken elini kapının koluna attı. Önündeki buzlu camın ardından odanın içindeki karanlığa doğru baktı. Dişlerini sıktı ve...

O anda odanın ışığı kendiliğinden yandı. Buzlu camın ardında iri bir insan silueti belirince Fikret elinde olmadan geriye sıçradı ve sessiz bir çığlık kopardı. Orada, odanın içinde, ışıkla kapının arasında biri duruyordu. Onun odaya gireceğini anlamış ve ışığı kendi yakmıştı.

Fikret, eli ayağına dolaşarak geriledi, koridordaki üstü kitaplarla dolu sehpaye çarptı ve kitapların gürültüyle yere devrilmesine neden oldu. Apartman boşluğuna çıkarak yardım istemek için koridorda koşmaya çabaladı. Tam bu sırada çalışma odasının kapısı açıldı ve iri yarı bir adam odadan dışarı çıktı. Yüzü karanlık, bakışları buz gibiydi adamın. Siyah bir takım elbise giymişti. İki koca adımda Fikret'in yanına kadar geldi ve çırpınan yaşlı adamı yakasından tutarak yerden kaldırdı. Fikret zayıf ve yaşlı bedeninin adamın güçlü kolları arasında bir yaprak gibi sallandığını hissetti. Kalbi şimdi bir davul gibi çarpıyordu. Yardım için bağırmaq istedi ama yapamadı. Sadece ağzını açtı ve ciğerlerindeki hava hızla boşalırken kesik bir hırıltı çıkardı.

İri yarı adam suratına bir bez parçası dayadığında ise birkaç saniye içinde kendinden geçti. Tüm dünyası karanlık-

la buluşunca göğüs kafesinin içinde çarpan kalbi de birkaç dakika içinde eski ritmine geri döndü.

Fikret Mansur için bundan sonrası karanlıktı.

19 Ocak 2011
Bursa, Uludağ

Bembeyaz ve pürüzsüz kayak pisti, genç adamın önünde sonsuzluğa uzanan bir yol gibiydi. Büyük kayaların ve belli belirsiz çatlaklarında yaşamın kutsal soluğunu çeke çeke fışkırmış iğne yapraklı çam ağaçlarının arasında donuk, bembeyaz bir nehir gibi kıvrılarak, bir kadın sırtının biçimini andıran zarif kavislerle, metreler boyunca aşağı doğru iniyordu.

Zirvenin tepesinde bronz bir heykel gibi duran adam bu manzarayı bir dakikaya yakın izledi ve ardından kar gözlüklerini yüzüne geçirdi. Ardından ayaklarını birkaç kere kaldırıp indirerek kayaklarını uygun pozisyona getirdi. Batonlarını iki eliyle sıkı sıkı kavradı ve uçlarını birkaç kere kara sapladı. Derin bir nefes aldı ve en sonunda kendini güçlü kollarıyla iterek pistten aşağı bıraktı.

Eski bir volfram madeninin olduğu yerde başlayan pist iki kilometre uzunluğundaydı. Oldukça genişti ve zirvenin altından aşağıya doğru, sağda solda biriken kar tepelerinin dışında pürüzsüz bir şekilde iniyordu.

Hakan Geda, batonlarıyla kendini ileri doğru itmeyi sürdürdü ve bembeyaz karın üzerinde her saniye katlanarak

artan bir hızla aşağıya doğru kaydı.

Saniyeler sonra adeta bir rüzgâra dönüşen hava bedenini tokatlıyordu. Kayaklarının ardından fişkıran karlar son sürat giden bir su motorunun arkasında yükselen köpürmüş suyu andırıyordu. Hakan son hızla kaydı, kaydı ve kaydı. Küçük tümseklerin ve tepelerin üzerinden uçarcasına geçti, yer yer ağırlığı tamamen kayboldu ve rüzgârın kucağında kendini özgürlüğün kolları arasına bıraktığı bir beş dakika geçirdi.

Pistin sonuna geldiğinde bedeninde dolaşan adrenalinden dolayı canlanmıştı ve soluk soluğaydı.

Gözlüklerini alnına kaydırды ve arkasına dönerek katettiği yola baktı. Pürüzsüz kar örtüsünün üstünde, en yukarıdan başlayıp bulunduğu yere kadar kavisler çizerek gelen iki paralel şerit bırakmıştı.

Hakan, ciğerlerini temiz dağ havasıyla doldururken güneşin fazlaca yükselmiş olduğunu fark etti. Midesi yavaş yavaş kazınmaya başlamıştı. Kuş tüyü montunun kolunu sıvayıp saatine baktı. Dokuzu çeyrek geçiyordu. Kahvaltı için kayak merkezinin restoranına dönmek üzere kayaklarının kilitlerini çözdü. Ekipmanını omzuna alıp, botlarıyla yumuşak karın üzerinde otele doğru yürümeye başladı.

Spora fazlaca vakit ayırdığından, biçimli ve atletik bir vücuda vardı Hakan'ın. Üzerindeki kalın kayak tulumu yüzünden belli olmasa da uzun boyunu kusursuz biçimde dengeleyen bir kiloya sahipti. Yüzünde ise belirgin elmacık kemikleri ve köşeli çene yapısı nedeniyle sert sayılabilecek bir ifade hakimdi. Ama öte yandan sıklıkla ortaya çıkardığı gülüşü de birçok kadının yüreğini eritecek kadar sıcaktı. Ve tüm ciddi yaşam felsefesine karşın, Hakan gülmeyi hiçbir zaman ihmal etmezdi.

Ters bir rüzgârla yüzüne doğru uçuşan uzun, kahverengi saçlarını eliyle düzeltti.

Henüz yolu yarılamamıştı ki cep telefonu çalmaya başla-

di. Hakan durdu ve cebinden telefonunu çıkardı. İsmet Arhan arıyordu. Yaklaşık sekiz aydır çalıştığı Arkeoloji ve Kültürel Tarihi Koruma Merkezi'nin ak sakallı başkanı yanı... Neredeyse tarihin kendisi kadar yaşlı ve kültürlü bir adamdı. O yaşına rağmen fiziksel olarak Hakan'la bile boy ölçüşebilecek düzeyde biriydi. Yorulmak nedir bilmiyordu. Fazlasıyla alkol tüketmesine rağmen hiçbir sağlık problemi yoktu. Kendisi ise bu durumunu mutlu olmayı becerebilmesine bağlıyordu.

Hakan seviyordu bu neşeli, ihtiyar adamı. Çünkü ona yaşlıların dünyasının da kendisinin şimdi sahip olduğu ayrıcalıklı dünyadan farklı olmayabileceğini canlı olarak gösteriyordu. Gelecekle ilgili kaygılarında ona güç verdiği için ve ayrıca geçip giden her günün, onu nasıl bir yaşama doğru sürüklediğini göstererek, diğer insanlardan farklı olmayı başardığı için seviyordu.

Hakan telefonunda bu ismi görünce kaşlarını çatmıştı. Tatilde olduğunu biliyorlardı. Tatilin ortasında İsmet'in araması, önemli bir durum olduğunu gösteriyordu.

Bir seneyi aşkın bir süre önce Tibet Dağları'nda gerçekleştirdiği büyük bir keşfin ardından Türkiye'ye döndüğünde, en iyi ifade şekliyle "*aranan adam*" haline gelmişti Hakan. Bir sürü tarihçi ve profesör kendisine çok geçmeden ulaşmıştı. Akademik dünya birbiriyle büyük bir dayanışma içindeydi ve ismi medyaya sızmasa da bilim adamlarının dünyasında durumun daha farklı olduğunu görmesi çok uzun sürmemişti. Kültür Bakanlığı da çok geçmeden onunla temasa geçmiş ve kültürel mirası korumak adına oldukça büyük bir fon ayırdıklarını söylemişlerdi. Koskoca bakanlık, böylesine bir keşfe imza atmış olan Hakan Geda'dan büyük bir destek talep ediyordu.

Görüşmelerin ardından Hakan, geniş çaplı faaliyetlerde

bulunan bu arkeoloji biriminde çalışmaya başlamıştı. Kültürel mirası hem yurt içinde hem yurt dışında araştırıyorlar ve tarihi eser kaçakçılığının da önünü kesmek için sürekli çalışıyorlardı. Devletten aldıkları olağanüstü esneklikle, kaçakçılığı dizginlemek adına özel hareket askerleriyle birlikte çalışarak silahlı operasyonlar bile gerçekleştirecek yetkiye sahipti.

Bu konuda Hakan'ın askeri geçmişi çok etkili olmuştu. Yıllar önce Gizli Operasyonlar Birliği adındaki bir askeri birlikte birkaç yıl görev yapmış ve tehlikeli operasyonlara katılmıştı Hakan. Hatta bu operasyonlardan birinde ciddi bir tehlike atlatmış, ölümden dönmüştü.

Orada geçirdiği gri günler onu katı, duygusuz ve soğukkanlı biri haline getirmişti. Ölümü ve öldürmenin insan bedeninde yaratabileceği her türlü duyguyu birçok defa hissetmişti. Silahının tetiğine her asılışında ölümle yaşam arasındaki o ince teli kopardığını hissetmişti. İnsanın içindeki açgözlülüğü, nefreti, intikam duygusunu ve vahşiliği hissetmişti.

Ölümle yaşam arasındaki o ince hat yoktu hayatında. Bir sonraki operasyon için hazırlanırken bir hafta sonrası için bile plan yapmıyordu. Tüm zihni, katılacağı hareket üzerinde yoğunlaşıyor ve ölümün de işinin mutlak bir gerçeği olduğunu biliyordu.

Şimdi o günler sona erdiği için mutluydu. Etkileri devam etse de yaşadığı tüm dehşet uzak bir geçmişte tutsak kalmış gibiydi.

Son birkaç yıldır fotoğrafçılıkla uğraşıyordu ve cebini doldurmak için reklam ajanslarıyla çalışmanın yanı sıra, işin sanatsal yönünü de icra ediyordu. Bugüne kadar beş fotoğraf sergisi açmıştı. Çeşitli uluslararası yarışmalarda ödül sahibi dört fotoğrafı vardı.

Hakan daha otuz beş yaşındaydı ama hayatı doğru şekil-

de görebilmek için o yaşta sahip olması gereken deneyimden çok fazlasına sahipti. Bu sayede belki de vizörden baktığı zaman gördüklerini doğru biçim ve zamanda yorumlayabiliyordu.

Hakan telefonu açtı. "Alo?"

"Hakan?"

"Evet?"

"Ne yapıyorsun bakalım gezenti pezevenk?"

"İyilik be İsmet, n'olsun? Senden naber?"

"Sana haberlerim var."

"Güzel haberler mi?"

"Heyecan verici diyelim."

"Nefesimi tuttum bekliyorum."

Telefonun diğer ucunda derin bir iç çekiş duyuldu. Ardından, İsmet çatallı sesiyle konuşmaya başladı. "Biliyorsun bir haftadır Antalya'da Likyalılara ait bir alanda kazıdayız. İki gün önce ben buradaki kazı ekibiyle uğraşırken, Çanak-kale'de önemli başka bir şey ortaya çıktı Hakan. Kilitbahir Kalesi'nin restorasyonu sırasında Piri Reis'e ait önemli bazı şeyler bulmuşlar. Onun çalışma alanı olarak kullandığı bir alanda hasarlı bir duvarı restore ederken tesadüf eseri karşılarına çıkmış. Kişisel notlar ve diğer başka bir şey... Buldukları bazı parçaları yarın laboratuvara göndermelerini söyledim. Tam olarak ne olduğunu şimdilik söylemiyorum ama gerçekten beklenmedik bir keşif bu... Hayrete düşeceksin. Laboratuvar incelemesinin ardından ortaya çıkan her şeyi yarın bana yollayacaklar. Bulgular geldiğinde sen de burada olsan iyi olur."

Hakan meraklanmıştı. "Tamam, amacını anladım," dedi sırtarak. "Beni meraktan öldürmeyi planlıyorsun. Ama ne yazık ki henüz ölmeye niyetim yok. Bu akşam eve dönüp hazırlanır, sabah erkenden de yola çıkarım."

“Tatilini böldüğümün farkındayım Hakan, özür dilerim ama bu gerçekten önemli.”

“Sorun değil, nasıl olsa kış uzun. Dönünce kaldığım yerden kaymaya devam ederim.”

“İşte benim oğlum bu! Hiç değişmiyor!”

Hakan kulağını çınlatan bu nida yüzünden bir kahkaha attı. “Yarın Antalya’da görüşürüz öyleyse.”

“Görüşürüz,” dedi gülme sırası kendisine geçen İsmet. Ekipteki en güvendiği ve değer verdiği kişiden destek alacağı için mutluydu.

Hakan telefonunu kapatıp cebine koydu. Otelden içeri girip odasına çıktı. Kayak malzemelerini odasına bıraktıktan sonra üstüne rahat bir şeyler giydi ve kahvaltı için restorana indi.

Akdeniz

Kaplanı andıran iri cüsseleriyle iki kurt köpeği, dillerini dışarı sarkıtmış, hızlı hızlı soluyorlardı. Alev alev yanan gözlerini tam önlerindeki maun çalışma masasının başında oturmakta olan sahiplerine dikmişler, ondan bir emir almayı bekliyorlardı. Masanın üzerine eğildiği için yüzü karanlıkta kalan tuhaf adam ise köpeklerin varlığını çoktan unutmuş gibiydi.

Barlas Akman belki de saatlerdir, çok eski bazı Portekiz belgelerinin üzerine pür dikkat eğilmiş duruyor, ara sıra bazı cümlelerle ilgili çeşitli notlar alıyordu.

Tarikat onu görevlendirmişti.

Başarmak zorundaydı.

Ortaçağdaki denizcilik yolları, Akdeniz ve Hint Okyanusu ticareti ve o dönemdeki Hıristiyan – İslâm dünyası üzerinde birkaç aydır çalışan adam, sonuca hâlâ çok uzak olduğunu hissediyordu.

Yine de pes etmemeyi kafasına koymuştu.

Belinin ağrıdığını hissedince gerindi ve kendine bir bardak daha kahve koymak için yerinden kalktı.

Akman, Avrupa'nın en büyük lüks motoryat üreticilerinden *Akman Yacht*'ın varisi zengin bir iş adamıydı. Denizcilik kitaplarıyla dolu bu çalışma odası da şirketi tarafından üretilmiş en lüks yatlardan birinin içinde bulunuyordu.

Cavalier gerçekten de Akman'ın özel hayatının büyük bir kısmını geçirdiği son derece lüks bir yattı. Babasının yıllar önce tasarlamaya başladığı ve gelişen teknolojilerle birlikte sürekli yenilenen 34 metre boyundaki yelkenli, ayrıca son model iki Rolls Royce *Marine Bergen* dizel motora sahipti. Dışı kalaylı bronzla altın sarısı karışımı bir renkteydi. Ona agresif bir görünüş veren ve bir kuş gagasını andıran sipsivri bir burnu vardı. Dışarıdan bakıldığında dünya dışından gelmiş bir uzay aracını bile andırdığı söylenebilirdi.

İçinde geniş bir kütüphane, çalışma odası, yemek salonu ve on iki adet de birbirinden lüks kamara bulunuyordu. *Cavalier*'in her bir köşesi Akman ve babasının ürünü olan, minimalizmle oryantalist yaklaşımın buluştuğu farklı bir estetik anlayışını yansıtıyordu. Doğuya özgü süsleme ve dokular her yerde hissediliyordu, ancak hiçbir yerde abartıya kaçılmamıştı.

Zengin iş adamı, vaktinin çoğunu bu teknede geçiriyor, önemli iş toplantılarını ve yakın dostlarını davet ettiği bazı özel partileri de burada yapıyordu. Barlas babasından devraldığı mirası daha yükseklerle taşımaya genç yaşlarından beri kararlıydı. Ayrıca kısa süre önce mensup olduğu locanın geleceği için elinden geleni yapıyordu.

Şimdi de tarikatın yükselişi bunu gerektirdiği için buradaydı. Hayattaki tüm idealleri zenginlik ve ün çevresinde toplanıyordu. Paranın getirdiği geniş hareket alanı hoşuna gidiyor, dünyanın onun hakkında konuşmasından farklı bir haz duyuyordu. Kendi hakkında yayımlanan her haberi biriktirdiği geniş bir koleksiyonu bile vardı. Arada sırada bu koleksiyon odasına giriyor ve yayımlanan eski fotoğraflarına

bakıyor, röportajlarında söylediği cümleleri defalarca okuyordu.

Yapılan keşif haberi kulağına geldiğinde apar topar harekete geçmişti. Bunu kaçıramazdı. Sonuca ilk defa bu kadar yakın olduğunu hissediyordu.

Başaracaktı.

Başarması için gereken mucize sonunda gerçekleşmişti.

Yüzyıllar öncesinin büyük sırrını ortaya çıkaran kişi olacak ve diğer pek çok ayrıcalıklı insan gibi, o da kendi adını tarihe yazdıracaktı.

Zenginlik ve ün...

O, bu ikisi için yaratılmıştı.

Masasının üzerindeki cep telefonu titremeye başlayınca köpekler kulaklarını diktiler. Barlas telefonu açtı. Hiçbir şey demeden karşı tarafın konuşmasını bekledi.

"Onu aldık," dedi telefondaki ses. "Birkaç saate getiriyoruz."

"Zor oldu mu?"

"Hayır."

"Pekâlâ... Acele edin."

Barlas telefonu kapatıp tekrar masaya bıraktı. Gözlerindeki zafer pırıltısıyla ışıldarken, önündeki eski belgelere geri döndü.

20 Ocak 2011
Demre, Antalya

Antalya, kışın tam ortası olmasına rağmen gayet sıcaktı. Hakan, havaalanına indikten sonra bir taksiye atladı ve doğruca şehir merkezine gitti. Kazı alanında işini kolaylaştırması için dört çeker bir arazi aracı kiraladıktan sonra Demre'deki kazı bölgesine doğru yola çıktı.

Antalya Körfezi'nin batısında, Teke Yarımadası'nın güneyinde yer alan Demre, her zaman için antik Likya bölgesinin önemli şehirlerinden biri olmuştur. Bir zamanlar Roma İmparatorluğu'nun eyaleti halinde olan ve tarihi milattan önce beşinci yüzyıla kadar uzanan bölge arkeologlar için adeta bir cennetti.

Hakan daha yolu yarılamadan hayli acıkmıştı. Öğle yemeğini bir yol kenarı restoranında yedikten sonra başka mola vermedi ve kazı yerine öğleden sonra saat üç civarında ulaştı.

Kazı bölgesinde altı büyük çadır kurulmuştu. Hepsi düz bir sıra halindeydi ve arkalarındaki toprak alan da küçük bir otopark haline dönüştürülmüştü. Hakan arabasını bu derme çatma otoparka çektikten sonra arka koltuktaki kanvas çan-

tasını aldı ve çadırlara doğru yürümeye başladı.

Kendisini ilk karşılayan, kazı başkanlığını yürüten İsmet oldu. Adam onu görür görmez kazı alanındaki kalabalığın içinden sıyrılarak, hızlı adımlarla yürümeye başlamıştı. Haki renkli bir gömlek ve kahverengi pantolon giymişti. Arazi kaydı alan genç bir ekibin çektiği şerit metrenin üzerinden atladı ve kollarını açtı. Güleç yüzündeki beyaz sakalları hasır şapkasının altında parlıyordu. "Hakan! Hoş geldin!"

"Hoş bulduk!" dedi Hakan sırtarak. "Kazı için güzel yer bulmuşsun."

İsmet ona hak vererek başını salladı ve bakışlarını çevrede gezdirdi. "Demre, bulunmaktan keyif duyulacak bir yer."

Babacan bir tavırla genç adamın omzuna vurarak elini sıktı. Ardından beraber yürümeye başladılar. "Söyle bakalım, nasıl geçti yolculuk?"

"Fena değildi. Ama uçakla seyahat etmeyi pek sevmiyorum, biliyorsun."

"Bilmez miyim hiç. Karnın aç mı?"

"Yok, yeni yedim sayılır."

"Öyleyse git de dinlen biraz. Yorulmuşsun belli... Sonra dilersen kazıya katılırsın. Dördüncü çadırı sana ayırdık. İçerdeki masanın üzerinde yarım şişe viski de duruyor. Çak bi' bardak, içini ısıtır. Ben şimdilik gideyim, şu amatörlerin başlarından fazla ayrılmasam iyi olacak."

Hakan ona teşekkür etti ve çadırına doğru yürümeye başladı. Çadırdan içeri girdiğinde genç bir kızla karşılaştı. Dar bir tişört ve eski bir kot pantolon giymiş olan kız bir dizüstü bilgisayarın başında çalışıyordu. Oldukça biçimli bir vücudu vardı ve çilli yanaklarının üstünde karşısındakini saniyesinde vuran, adeta bir kedininkini andıran bakışları ona umursamaz, çekici bir tavır veriyordu. Kumral saçlarını ensesinde toplamıştı. Hakan'ı görünce sevinçle ayağa kalktı. "Aha! Bakın hele kimler teşrif etmiş... Demre'de bir yakışıklı daha

var artık demek. Hoş geldin!"

Hakan gülümseyerek güneş gözlüklerini çıkardı. "Hoş bulduk Şebnem. N'aber?"

Sarılıp öpüştüler.

Şebnem onu omuzlarından tutarak bir adım geri gitti ve adamı baştan aşağı süzdü. "Ben iyiyim," dedi. "Anlaşılan sen de bayağı iyisin... Görmeyeli çekiciliğin artmış sanki, ha? Sakın karşılık olarak yorgun görünüyorsun falan deme kafanı kopartırım. Harıl harıl çalışıyorum burada bak, sabah-tan beri sürekli bir e-posta trafiği var."

Hakan kuşkuyla etrafı inceledi. Bir yatağın üzerinde Şebnem'in eşyalarını gördü. "Biz... Burada beraber mi kalıyordunuz senle?"

"Evet, aynı çadırdayız ama sakın aklından bir çapkınlık geçirme. Seninle olamam. Bir erkek arkadaşım var."

Bunu duyan Hakan abartılı bir şekilde yüzünü ekşitti. "Hadi ya, kendi adıma üzüldüm. Şu an burada mı peki?" Bunu söylerken eşyalarını boş olan yatağa bıraktı ve ceketini çıkardı.

Şebnem adamın hatları belirgin şekilde ortaya çıkan vücudunu süzerken cevap verdi. "Hayır, İstanbul'da... Çalışıyor."

"Hmm... Uzaktaymış," dedi Hakan sırtarak.

Şebnem gülerek başını iki yana salladı. Bir parmağını da olmaz dercesine ona doğru savurdu. "Şaka yaptığını biliyorum ama yine de hayır. İnsan seninle her türlü çılgınlığa kapılabilir."

Hakan, arkeoloji ve tarihe Şebnem kadar meraklı çok az insan tanımıştı. Genç kız henüz yirmi beş yaşındaydı ve bu aralar yüksek lisans tezini yazıyordu. Üç sene önce Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Sanat Tarihi bölümünden mezun olmuştu. Gece gündüz antik tarih ve mitoloji kitapları okuyor ve ayrıca yeni yayımlanmaya başlayan bir arkeolo-

ji dergisinde makaleler yazıyordu. Genç yaşına rağmen idealleri konusunda bayağı yol almıştı.

Hakan'la tanıştıklarında, aralarında duygusal bir yakınlaşma olmuş ama bu durum çok uzun sürmemişti. Aralarındaki yaş farkı fazlaydı ve ikisinin de hayattan beklentileri farklı yöneydi. Hakan, hayatı Şebnem'e göre çok daha umursamaz yaşıyor, ne olursa olsun bir konuda plan yapmaktan hoşlanmıyordu. Daha düzensiz bir yaşamı vardı ve sürekli bir yerlere yolculuk ediyordu. Daha üç ay önce bir reklam çekimi için fotoğrafçı olarak Maldivler'e gitmişti.

İlişkileri yürümemiş olmasına rağmen, Şebnem onunla tanışmış olmaktan ve duygusal bir bağ kurmuş olmaktan dolayı mutluydu. Hakan gibi bir adamın yanında olmak da kollarında olmak kadar güven vericiydi. Tekrar bilgisayarının başına geçerken, "Ee, anlat bakalım nasıl gidiyor?" diye sordu Hakan'a.

"Fena değil ya... Bir süredir Uludağ'da tatildegdim. İsmet arayınca apar topar buraya geldim işte."

"İnan bana burayı çok seveceksin. Eğlenceli bir ekibimiz var. Ve kısa süre önce Gelibolu'da Kilitbahir Kalesi'ni restore ederken inanılmaz şeyler buldular. İsmet Amca kendi oraya gidemediği için hepsinin buraya gönderilmesini istedi. İki keşfi de tek yerden yönetmek istiyor.

"Peki bulgular geldi mi?"

"Hepsi bu sabah geldi."

"İsmet telefonda bahsetmişti biraz. Ama ne bulduklarını söylemedi eşşek herif. Sürpriz yapsın, merakta bıraksın bayılıyor."

"Aslında İsmet Amca ilk başta seni tatilinden alıkoymak istemedi. Ama buldukları şey öyle bir şey ki mutlaka senin de görmen gerektiğini düşündü."

Hakan gözlerini kıstı. "Ne bulmuşlar yahu?"

Şebnem ona bakarak hınzırca gülümsedi. "I-ıh! Sürprizi

bozmam. Kendin görmelisin. Hadi hadi, benimle gel de daha fazla çatlama." Tüm enerjisiyle yerinden fırladı. Hakan'ı elinden tutarak çadırdan çıkardı ve peşi sıra sürüklemeye başladı.

Akdeniz

Ağır, demir kapı açıldı ve yaşlı adamın tutulduğu soğuk odaya keskin bir ışık girdi. Yaşlı adam sızlayan gözlerini kırıştırdı ve bir elini gözlerine siper ederek kapıya doğru baktı. "Kim o?"

Kapının önündeki siluet ses çıkarmadan öylece duruyordu. Dünya dışından gelen bir uzay gemisinin kapısında beliren bir yaratık gibiydi.

Fikret Mansur ışığa alışan gözlerini daha da açarak adama bir kere daha seslendi. "Kimsiniz? Benden ne istiyorsunuz?"

Siluet bir adım atarak kapıdan içeri girdi ve duvardaki bir düğmeyi çevirerek tavandaki bir ampulün cızırdayarak yanmasını sağladı. Karanlık ortam birden sarı, loş ışıkla aydınlandı. Kolilerle ve çeşitli ıvır zıvırla dolu küçük bir depoydu bulundukları yer. Yerde küçük bir şilte ve Fikret'in soğuk gece boyunca sarındığı ince bir battaniye vardı.

Fikret kalbi hızlı hızlı çarpmaya başlarken önünde duran adama baktı. Adam önünde bronz bir heykel gibi duruyordu. Uzun boyluydu ve son derece sert bir yüz ifadesi vardı. Teni güneş yanığıydı. Köşeli hatlara sahip yüzünün bir kıs-

mı ise siyah bir göz bandıyla kapalıydı. Kömür karası gözleri ufka kenetlenmişler gibi kısık kısık bakıyorlardı Fikret'e. Hatırı sayılır tütün kullanımı yüzünden sararmış kalın bıyıkları ince üst dudağını kapatıyordu. Daha tombul olan alt dudağı ise aşağı doğru hafifçe sarkmıştı. Bıyıkları dudaklarının kenarlarından yanaklarına doğru iniyordu ve favorilerinden kıvrılan gür sakallarıyla neredeyse birleşiyordu. Güneş ve deniz sayesinde yer yer parlak sarıya dönmüş kumral saçları ise dağınıktı. Adam bol kesimli siyah bir keten gömlek ve açık renk keten pantolon giymişti. Ayağında krem rengi bez ayakkabılar vardı. Düzgün bir Türkçeyle konuşmaya başladı. "Merhaba Fikret Bey. Adamlarımın kusuruna bakmayın. Sizi buraya getirmişler. Pek rahat bir yer değil, bunun farkındayım."

Fikret şaşkınlıkla adama bakmayı sürdürerek sorusunu tekrarladı. "Kimsiniz siz? Beni siz mi kaçırdınız?"

Adam dudaklarını büzerek bakışlarını ondan kaçırdı ve küçük deponun içinde gezdirmeye başladı. "Maalesef evet. Bunu biz yaptık."

"Ne istiyorsunuz benden? Param pulum yok benim. Ben sadece..."

"Sizi paranız için kaçırmadık," dedi adam Fikret'in sözünü keserek. "Öncelikle buradan çıkalım. Size bir kamara hazırlattım. Banyo yapar, temiz kıyafetler giyersiniz."

"Kamara mı? Neresi burası? Bir gemi mi?"

"Evet," diye yanıt verdi adam. "Bir gemideyiz."

Fikret öylece kalakalmıştı. "Nereye gidiyoruz?" diye soru gözleri boşluğa düşmüş bir hâlde.

Adam bir el hareketiyle onu çağırarak kapıdan çıktı. "Benimle gelin, size kamaranızı göstereyim. Sonra her şeyi öğreneceksiniz."

Fikret ayaklarını sürüyerek adamı takip etti.

Bir üst kata çıktıklarında, Fikret son derece modern bir gemide olduklarını anladı. Geniş koridor, deniz tarihine ait gemi savaşlarının resimleriyle süslüydü.

Adam, parlak gümüşü renkteki kapılardan birini açarak Fikret'i içeri davet etti. Fikret adama tuhaf tuhaf baktıktan sonra kamaraya bir göz attı. Bir köşede geniş bir yatak duruyordu. Diğer uçta büyük bir çalışma masası ve raflar dolusu tarih kitabı vardı. Fikret ilk bakışta bile hepsinin Avrupa ve Akdeniz Denizciliği ile ilgili olduğunu anlamıştı. Tuvalette ayrılan bölümün hemen yanında küçük bir lumboz duruyordu. Fikret lumbozun ardında görünen parlak gökyüzüne baktı.

Adam, "Bir süreliğine burada kalacaksınız," dedi ona.

Fikret aklına gelen ilk soruyu soruverdi. "Neden? Ben ne..."

"Yarım saat sonra sizi buradan alacağım. Birlikte bir yemek yerken konuşuruz bunu. Şimdilik keyfinize bakın, odanıza alışmaya çalışın. Ne de olsa yolumuz uzun. İyi günler."

Adam bunu der demez hızlı adımlarla uzaklaştı. Fikret arkasından şaşkın bir ifadeyle bakakalmıştı. Sonra kamaraya girdi. Kapıyı arkasından kapatıp çevreyi inceledi. Yerdeki yumuşak bordo halıya, krom ayakları olan cam çalışma masasına ve raftaki tarih kitaplarına baktı. Masanın yanındaki küçük kabinde temiz kıyafetler ve havlular vardı. Fikret bir süre daha boş boş etrafına baktıktan ve tüm bu olan bitene bir anlam vermeye çalıştıktan sonra çırılçıplak soyundu. Kabindeki havlulardan birini aldı. Küçük banyoya girip yıkanmaya başladı.

Adam gerçekten de tam yarım saat sonra gelmişti. Kapıyı çaldığında Fikret temiz kıyafetler giymiş, aynanın karşısında nemli saçlarını tarıyordu. Kapıyı açtı ve ona gülümseyen adamla göz göze geldi.

“Hazırsanız kamarama geçelim. Yemek hazır.”

“Tamam,” dedi Fikret ve tarağını yatağa fırlattıktan sonra adamın peşinden ilerlemeye başladı. Ne yapacağını bilemiyordu. Bir gemideydiler ve kim bilir hangi denizin hangi bölgesinde seyrediyorlardı. Karadeniz’de miydiler yoksa Marmara Denizi’nde mi?

Fikret’in kendi çabalarıyla buradan kurtulmasına imkân yoktu. Bu gemide yetki sahibi biri olduğunu düşündüğü bu tuhaf kişinin peşinden tek kelime dahi etmeden yürümeyi sürdürdü.

Bir üst kata çıktılar ve adam büyük bir kamaranın iki kanatlı kapısını açtı. Ardından, seri adımlarla kamaranın ortasına kadar yürüdü ve yemek masasının çevresindeki üç sandalyeden birine oturdu. Fikret’e gülümseyerek oturmasını işaret etti.

Fikret masaya oturduktan sonra önündeki tabakta kabuğu içinde duran sıcak deniz tarağına baktı. O anda karnının burkulduğunu ve bir günden uzun bir süredir bir şey yememiş olduğunu fark etti. Tükürük bezleri çılgın gibi çalışarak ağzını tükürüğe boğmuştu. Elinde olmadan diliyle dudaklarını ıslattı.

Adam ona acımayla karışık bir gülümseme attı ve “Eyyrun, başlayın,” dedi. “Ben de çok acıktım.”

Fikret çatalıyla deniz tarağının sıcak etinden iri bir parça kopardı ve ağzına tıktı. Yemek gerçekten lezzetliydi. Masanın ortasındaki kızartılmış karideslerden de birkaç çatal aldıktan sonra midesi biraz olsun rahatlamıştı.

Öte yandan psikolojisi allak bullaktı. Yaşadıkları hakkında sormak istediği tüm soruları içinde tutuyordu. Biraz daha

yemek yedikten sonra sanki uzun süredir nefesini tutuyormuş da artık havasızlığa dayanamamış gibi birden patladı. "Artık neden burada olduğumu, benimle ne alıp veremediğiniz olduğunu öğrenmek istiyorum!" diye yüksek sesle saçı içindekileri.

Adam bu patlamayı bekliyormuş gibiydi. Karşılaştığı bu şiddetli tepkiye karşı yüzünde hiçbir ifade değişikliği olmadı. Kucağındaki peçeteyi alıp sakın sakın dudaklarını sildi ve önündeki şaraptan birkaç yudum aldı. Fikret'e baktı.

"Çünkü bize yardım etmeniz gerekiyor."

Fikret kaşlarını çattı. "Yardım mı? Hangi konuda?"

"Piri Reis ve sakladığı sır hakkında Fikret Bey. Bu konuda bana yardım edebilecek en uygun kişi olduğunuzu düşünüyorum. Özellikle yazdığınız son kitaptan sonra..."

Hakan, yaklaşık beş yüz yıldır Kilitbahir Kalesi'nin duvarı altında duran haritadan ve yazmalardan gözlerini ayıramıyordu. Piri Reis'in 1513 Dünya Haritası'nın bugüne kadar kayıp olan parçasının hemen önünde durduğuna hâlâ inanamıyordu. Haritanın üzerinde yer alan ve muhteşem bir kartografya örneği olan resimlemelere, Hint Okyanusu'na ve Antarktika'nın yerinde bulunan, Güney Amerika ile Asya'nın doğusunu birleştiren büyük kara parçasına baktı.

Dönemin denizcileri dünyayı bir su gezegeni olarak görmedikleri için en büyük denizlerin bile karalarla çevrili olduğunu düşünüyorlardı. O dönemki pek çok haritada Güney Amerika'dan Hint Okyanusu'nun doğusuna kadar, güney kutbunu bütünüyle kaplayan hayali bir kara parçası çizilmesinin nedeni buydu.

Hakan haritaya parmak uçlarıyla yavaşça dokundu. Derinin pütürlü dokusunu hissetti. İçini kasıp kavuran keşfetme duygusu tüm benliğini ele geçirmişti. Çevresinden, hatta dünyanın geri kalanında olup bitenlerden tamamen soyutlanmış, tarihin mistik kokusunu içine çekiyordu.

Şebnem, "Nasıl ama?" diye sordu Hakan'a.

Hakan gözlerini haritadan ve üzerindeki Osmanlıca notlardan ayırmadan, "Bu inanılmaz," dedi ona. "Şu an Piri Reis'in kayıp haritasına ve orijinal el yazılarına baktığıma inanamıyorum."

Laboratuvar olarak ayrılan büyük çadırın içindeydiler. Çadırın kenarları boyunca geniş, metal masalar sıralanmıştı. Hepsinin üstü çeşitli kimyasallar ve alet edavatla doluydu. Likya dönemine ait eserleri ortaya çıkardıkları kazıda, toprak altından çıkarılan tüm eserler bu çadıra alınıyor ve yapıları bozulmadan temizlenmeleri için titiz bir şekilde üzerlerinde çalışılıyordu. Laboratuvardaki sorumlular Yeşim ismindeki otuz yaşlarında güzel bir kadın ve Erdem isminde kırkına merdiven dayamış bir kimya mühendisiydi. İkisi de son derece sempatik insanlardı. Hatta Erdem için gereğinden fazla sempatik bile denebilirdi çünkü yerli yersiz bir sürü saçma espri yapıyordu. Hakan adamın birkaç esprisine katlandıktan sonra çevresinden uzak durmakta bulmuştu çareyi.

Hakan bir köşede işine gömülmüş harıl harıl çalışan Yeşim'e baktı. Fazla konuşkan olmayan bu kadının haritaya fazla ilgi göstermemesi garibine gitmişti. Şebnem'e döndü, "Bu haritanın ve parşömenlerin dijital kopyalarını çıkardınız mı?" diye sordu.

"Erdem ilgileniyor o işle. Ben birkaç gündür yoğunluktan takip edemedim. Her yerden zırt pırt arıyorlar."

"Yazıların kimisi çok bozulmuş. Tercümeyi kim yapıyor?"

"Faruk diye bir adam. Osmanlı Tarihi üzerine uzman birisi. İki gün önce geldi o da. Ve şimdi duyacaklarına inanamayacaksınız!"

"Ne?"

"Faruk ve çalışma arkadaşının dediğine göre harita üze-

rindeki bazı notlar ve el yazmalarındaki notlar Piri Reis'in bir şeyler peşinde olduğunu gösteriyor!"

Hakan duyduklarına inanamamıştı. "Nasıl yani?"

"Sen de biliyorsundur ki Piri Reis'in hayatında yirmi yıllık bir boşluk mevcut. Bugüne kadar bu yıllarda ne yaptığına dair hemen hiçbir belge elimize geçmedi. Ancak şimdi kendi el yazısından bu yıllarda tam olarak ne yaptığını ve neyin peşinde olduğunu öğrenebiliyoruz."

Tam bu sırada çadırdan içeri Faruk girdi.

Şebnem, "Ah Faruk, gelsene biz de şimdi yazmaların çevirisinden konuşuyorduk," dedi. "Hakan'la tanış."

Hakan gülümseyerek adamla tokalaştı. Faruk kısa boylu, tıknaz bir tipti. Kısa, gür saçları ve kirli bir sakalı vardı. Tombul yanaklarını gererek gülümsedi Hakan'a. "Memnun oldum. Sizinle tanışmak büyük keyif, hakkınızda çok şey anlatılıyor burada."

"O keyif bana ait," dedi Hakan.

Faruk okuma gözlüklerini gözüne geçirerek hemen konuya girdi. "Çok heyecan verici değil mi? Yıllar sonra tesa-düf eseri haritanın kayıp olan parçasını bulduk."

"Kesinlikle."

"Haritayla birlikte ortaya çıkan el yazmaları ise ayrı mevzu. Piri Reis, hayatının 1528'den, yani ikinci dünya haritasını çizdikten sonraki dönemi hakkında bazı notlar almış. Bahsettiğine göre Kanuni Sultan Süleyman'ın emriyle Hint Okyanusu'na açılmış ve Portekizlilerden ellerine geçen bazı haritaları izleyerek, yıllarca bir yeri arayıp durmuş. Kendi haritasında da özellikle doğu bölgesi üzerinde sonradan eklendiğini düşündüğüm bir not var. Şöyle diyor."

Faruk notu okumaya başladı.

"Bu denizde bulunuyor dokuz fakirin serveti. Bir zamanlar Avrupa ve Ortadoğu'daydılar. Akdeniz'de de doluştılar ve koru-

duklarını söylediler savunmasızları... Ortadan kaybolduklarında, onlardan sonra gelenler hüküm sürdüler yıllarca ve gün geldi tüm varlıklarını dünyanın öteki ucuna taşıdılar... Yıldızı andıran haçlar kuşanmışlardı ve sık sık savaştılar kendilerine karşı gelenlerle. Kızıl gökyüzüne ait adaların ortasında duruyor arayışım. Bulmak bana nasip olmadı ama doğru rüzgâr götürecektir herkesi."

Elindeki çeviriyi masaya bıraktıktan sonra Hakan'a döndü. "Daha yolun başında sayılırsınız ama ilerleyen kısımlarda daha ayrıntılı bilgiler vereceğini umuyorum."

"Sabırsızlıkla bekliyorum," dedi Hakan. "Aradığı şeyi umarım bulmuştur da bize de yeniden keşfetmesi düşer."

Adam gülererek başını geriye attı. "Bunu ben de isterim. Ama inanıyorum ki haritanın yanında ortaya çıkan şu yazmalar bize mutlaka bir şey verecektir. Daha çok bir günlük şeklinde tutulmuşlar ve içlerinde pek çok detay var."

Hakan, "Çevirileri ne zaman görebilirim?" diye sordu.

Faruk masadaki bir dosyayı aldı ve ona uzattı. "Şimdiye kadar çevirmeyi başardığım her şey burada. Üzerinde çalışıldıkça her şey daha da iyi olacaktır."

Hakan dosyayı aldı. Okumak için sabırsızlanıyordu.

Bu sırada içeriye İsmet girdi. Yüzü her zamanki gibi hayatın tüm neşesini yansıtıyordu. "Nasıl buldun Hakan? Heyecan verici değil mi?"

Hakan gülümseyerek ona baktı. "Kesinlikle."

"Umarım artık tatilin bölündüğü için üzgün değilsindir?"

"Gördüklerimden ve duyduklarımdan sonra kesinlikle değilim. Beni hayal kırıklığına uğratacağını hiç düşünmemiştim zaten."

İsmet bir kahkaha attı. "Öyleyse hep birlikte güzel bir akşam yemeği yiyelim, ne dersin? Hem ekibin geri kalanıyla da tanışırsın. Çoğu yeni insanlar."

Hakan kolunu İsmet'in omzuna attı. "Neden olmasın?"

dedi sırtarak. Hep birlikte dışarıya doğru yürümeye başladılar.

Fikret titremeye başlayan parmaklarını gizlemeye çalıştı. Sinirli hareketlerle ağzını sildikten sonra, "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Tarih bilginiz muazzam. Ayrıca ortaçağ haritaları üzerinde bir uzman sayılırsınız. Elime geçecek olan şeyden sonra sizle birlikte çalışmaya başlayacağız."

"Çalışmak mı? Siz... Siz kimsiniz?" Kekelemeye başlayan Fikret, korkusunu bastırmakta zorlanıyordu.

"Kim olduğum önemli değil. Sadece tıpkı sizin gibi ben de gerçeği bilen biriyim."

"Gerçek mi?"

"Topkapı Sarayı'ndaki şu derin araştırmanızda ortaya çıkan gerçekten bahsediyorum Fikret Bey."

Bunu duyan Fikret donakalmıştı. "Siz... Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Çevrem geniştir. Ama araştırmacı yönünüzü takdir ettiğimi söyleyebilirim. Yine de şunu bilin ki kitabınızda daha azını yazmış olsaydınız veya bu konuya hiç girmemiş olsaydınız şimdi karşımda oturuyor olmazdınız Fikret Bey."

"Ben... Ben hiç anlamıyorum!" dedi Fikret. "Kitabımda

yazdıklarımından hangisi sizi rahatsız etti ki?"

"Bakın," diyerek öne eğildi Barlas. "Tarih orasında bura-sında mumlar yakarak aydınlatmaya çalıştığımız dev bir mağaradır. Siz de ben de içindeyiz. Ancak mağara yeterince büyükken, siz dibime kadar gelip benim yakmam gereken mumları da yakmaya çalışıyorsunuz. Oysa her şeyin bir sahibi vardır öyle değil mi? Benim önümü siz aydınlatamaz-sınız."

"Ama o zaman bunun adı işbirliği olmaz. Bilimsel ilerle-yişin doğası böyle değildir. Siz bu düşüncenizle bilimsel ilerleyişe ket vuruyorsunuz."

"Aksine Fikret Bey. Böyle bir niyetim yok... Ben de tıpkı sizin gibi tarihi açığa çıkarmak istiyorum. Ama burada sö-zünü ettiğimiz tarih bambaşka... Bu öyle bir şey ki onu bir sürü işbilmez arkeoloğun ellerine bırakamam."

"Sizi anlamıyorum."

"Bence anlıyorsunuz. Bakın... Kaybolan birtakım eşyalar-la ilgilenmek başkalarına düşmez Fikret Bey, onlar yine sa-hipleri tarafından bulunmalıdır. Aksi takdirde bazı şeylerin ebediyen sır olarak kalması gerekir."

Adam sağ elini yüzüne götürüp bıyıklarını düzeltmeye başladı. Parmağındaki yüzük ışığın altında parlayınca Fik-ret'in yüzü bir anda değişti. Köşeli bir haç işareti oyuluydu yüzükte.

Fikret, Topkapı Sarayı'nda yaptığı araştırmayı hatırladı. Bulduğu belgede sözü geçen olaylar ve bir köşesinde yazan yazı...

Tuitio Fidei et Obsequium Pauperum.

Ortaçağ hakkında geniş bir bilgi birikimi olan Fikret ya-zının anlamını ve kime ait olduğunu biliyordu. Yaşadığı şaşkınlığı hâlâ unutamamıştı. Ve o anda, kafasında tüm par-çaları birleştirmeye başladı.

Hakan ekiple tanışma faslından sonra kısa bir süre izin istedi. Yanında çevirilerin olduğu dosyayla birlikte çadırına girdi. Konforlu bir çalışma koltuğuna kuruldu. Faruk'un verdiği dosyayı kucağına koydu, bir sigara yaktı ve ayaklarını masaya uzatarak ilk satıra çevirdi gözlerini.

**TÜRKİYE
ARKEOLOJİ VE KÜLTÜREL MİRASI
ARAŞTIRMA KURUMU**

İRİ REİS'İN ELYAZMALARI

Dosya Numarası: 2011/7654 Esas

1. KISIM

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla...

Ben Hacı Mehmet oğlu Muhiddin Piri...

Bu yazıyı Cemaziye'l-Evvel (*Ocak*) ayının on yedisinde

yazıyorum. Nam-ı diğer savaş ayı bu... Topraklar kızışıyor, ordularımız sultanların sultanı, dünyanın hakimi Kanuni Sultan Süleyman'ın emriyle dörtbir yana yürüyor. Biz de tüm denizciler gibi denizlerdeyiz. Fetihlerle topraklarımız genişledikçe, cihan devleti olma yolunda bir adım daha ilerliyoruz.

Ben Kaputan Muhiddin Piri... Devlet-i Âliye'nin fetih eyleyip hâkim kıldığı bu kutsal topraklarda doğup büyümüş bir denizciyim. Bugüne kadar çok şey görüp geçirdim. Bazı anılar... devl... (...) gölgesinde... kal... *(Bu kısımlar tahrip olmuş)*

...

...ama ben yaşadıklarımın ve yaşattıklarımın hepsini hatırlamaya meyilliyim. Unutulmak ve sükunet elbet gün gelir, her insana yok oluş kapısını açar. Bir insan için en kötüsü de budur. Vücutlarımız elbet toprak olacaktır ama adımız bir şekilde asırlar boyu ağızlarda dolanmalıdır. Büyüklük denen şey bundan ibarettir.

Ben de bu yüzden unutulmak istemem. Yaptıklarım ve bildiklerimle hep hatırlanmak isterim. O yüzden bu notlar şayet birinin eline geçerse, devlet görevinde olduğum bazı önemli yılları öğrenmeye muvaffak olacaktır. Bu yıllarda yaptıklarım çok gizlidir ve Devlet-i Âliye'nin dışında sır gibi saklanmaktadır. Ben de etrafımdan gizlemek için yıllar boyu çok uğraştım. Çünkü kimsenin bilmemesi ve duymaması gereken şeyler kolay saklanmaz.

Ama nihayetinde ben bunları yazıya geçirme isteği duydum. Bu notları bir bir aldıktan sonra hepsini gizli bir yerde saklayacağım. Elbet zamanı gelince hepsi ortaya çıkacaktır ve yaşadıklarımın da bilinmesini sağlayacaktır.

(...)

Başlangıç gariptir. Dün gibi hatırlarım ama garipliği hiç eksilmez.

İçi... ne varsa... eğer... on... e... *(Bu cümle ve sonraki satır tahrip olmuş)*

(...)

Bu hikâye şöyle başlar.

935 yılının Şevval (Haziran) ayında ale-l acele saraya çağırıldım. Çanakkale'den küçük bir gemiyle yola çıktım. İstanbul'a varır varmaz limana demirledim. Gemimden ayrı-
lıp, apar topar yola düştüm. Beyaz, genç bir atla vardım saraya. Sadrazam beni yalnız görmek istedi. Büyük bir telaş ile adı bile halktan her insanın elini ayağını titreten Bâb-ı Hümâyûn'dan içeri ağır ağır girdim. Beni bir süre kapıda beklettikten sonra kibarca karşıladılar, içeri buyur ettiler. Dîvân-ı Hümâyûn'dan bazı kişilerle de orada tanıştım. Her biri halimi hatırlamı sorduktan sonra idarî, askerî ve örfî her türlü devlet işlerini görüşmek için yavaşça Arz Odası'na çekildiler. Kapalı kapılar ardında devlet işleri görüşülmeye başlandı. Sarayda olmak garipti. Koca devlet, sahibi olduğumuz uçsuz bucaksız topraklar buradan yönetiliyordu işte...

Sadrazam da benimle bir süre yalnız kaldı. Sonra beni ayrı bir görüşme odasına aldı. Gayet kibardı ve hatta şerbet ikram etti. Tadı nefisti. Daha önce içtiklerime benzemiyordu asla. Sonra Sadrazam yanıma yanaşıp bana özel bir teklifte bulunacağını söyledi.

Ben ki nasıl... bu... yeterli bir... *(Sayfanın geri kalanı tahrip olmuş)*

(...)

O anda anladım ki devlet emriyle gizli bir deniz görevine çıkmamı istiyordu. Devlet böyle karar vermişti. O saatten sonra ne diyebilirdim ki. Beni seçmişlerdi. Kabul etmemek, emre karşı gelmek imkânsızdı. Ve belki de yıllar sürecektir bir görevdi bu.

Ertesi gün tekrar saraya geldim. Bu sefer sultanımızın (...) huzuruna çıktım.

(...)

... gözleri... ate... parıltı... as...

(Buradaki ayrıntılar okunaksız. Ama sultan hakkında bazı detaylar olduğunu düşünüyorum.)

Sultan bir süre çizdiğim haritalarla ilgili sorular sordu. Daha sonra bana Portekiz donanmasıyla yapılan bir savaştan elde edilen benzersiz bazı haritalardan bahsetti. Hatta bahsetmekle de kalmadı bana o haritaları bizzat gösterdi. Haritalara baktım.

Son derece eski, yıpranmış deri parçalarıydı.

Üzerlerinde bilinmeyen bir dilde yazılar yazılmıştı. Sultan, benden bu haritaları elimdeki haritalarla kıyaslamamı ve haritalarda işaret edilen tuhaf adaların yerlerini saptamamı istedi.

Haritalara bir süre baktıktan sonra bu isteğini yerine getirebileceğimi söyledim.

Elbet yararlanacak bazı ipuçları bulacaktım haritalarda. Hangi denizci bir diğerinin anlamayacağı bir şeyi çizmeyi başarabilirdi ki? Hepimiz yüzyıllardır aynı sularda yelken açıyor, hep birlikte farklı deryalarda aynı deneyimleri yaşıyoruz.

Aynı dalgalar çarpıyor kadirgalarımıza, aynı fırtınalar batırıyor mavnalarımızı... Yeni bir karanın keşfi hepimizde aynı duyguları uyandırıyor.

Hâl böyle olunca hangimiz bir diğerinden daha farklı hayal edebilir tüm olan biteni?

Ortak bir dilimiz var bizim.

İşte bu dildir bizi ayakta tutan.

Hakan kafasında türlü soru işaretleriyle dosyayı kapattı ve yerinden kalktı. Demek Piri Reis uzun bir süre gizli bir devlet görevinde çalışmıştı.

Tıpkı kendisi gibi...

Bir sigara daha yakacaktı ki vazgeçti. Paketi tekrar ceke-
tinin cebine soktu. Açlıktan midesi kazınıyordu. Çadırdan
çıktı ve serin akşam havasında derin bir nefes aldı. Bu sırada
karşıdaki çadırdan çıkan Faruk'la göz göze geldi. Adam onu
gülümseyerek çağırdı. "Hadisene, sofraya hazır bile."

“Geliyorum,” dedi Hakan, başıyla selamlayarak.

* * *

Güneş ufuk çizgisi üzerine dokunduğunda tam beş tane büyük mangal yakmışlar ve çeşit çeşit eti kızgın demirlere bırakmışlardı. Köfteler, kebaplar ve soslu tavuk kanatları cızırdayarak ateşle buluşurken sofraya kurulmuş ve üstü fava, haydari, hibes ve domatesli patlıcan ezmesiyle doldurulmuştu. Yerleştirilen geniş salata kaselerinden taze nane kokusu yükseliyordu.

İsmet elinde iki büyük şişe rakıyla çadırdan çıkarken, “Antalya’yı seviyorum,” diye bağırdı kollarını iki yana açıp gökyüzünü gösterirken. “Bu mevsimde bile bunu yaptırabiliyor insana!”

Hakan, o sırada Şebnem ve parşömenlerin tercümesini yapan Faruk’la konuşuyordu. Üçü’de dönüp, gülerek İsmet’e baktılar.

Faruk, “O iki şişeyi de tek başınıza içmeyeceksiniz değil mi İsmet Bey?” diye sordu.

İsmet gülmeyi keserek, bir an için ciddi ciddi şişelere baktı. “Aslında keyfim o kadar yerinde ki neden olmasın yahu?” dedi ona.

Grup, diğer arkeologlar, stajyerler ve çalışanlar ile birlikte yirmi iki kişiden oluşuyordu. Herkes kısa sürede kaynaşmıştı. Keyifli bir sohbet eşliğinde rakıları açtılar, anason kokusu etrafa yayılırken rakıyı kadehlere doluşturdular. Pişen etler de tabaklara alındı ve büyük salata kaseleri elden ele dolaştı. Güneşin parlak, turuncu ışıkları altında uzanan eşsiz bir manzarada herkes sofranın başındaydı.

İsmet, buzlu rakı kadehini eline alıp yemeğe başlamadan önce bir konuşma yapmak için ayağa kalktı.

Tüm ekibe bakarak, “Arkadaşlar,” dedi. “Hepimiz bir

haftadır buradayız ve türlü fedakârlıklar göstererek tarihi-miz adına oldukça önemli bir keşif yapıyoruz. Biz burada Likyalılarla uğraşırken ta öte yanda ünlü Türk Amiralî Piri Reis'in yaşantısına ait çok önemli bulgular elde edildi ve hepsi bugün elimize geçti. Ayrıca pek çok önemli ismi ayarladık. Hepsi bu hafta içinde buraya geliyor. Yarından sonra yapılacak olan basın toplantısının ardından bu büyük keşif ülkemizde, hatta belki de tüm dünyada büyük yankı uyandıracaktır. Hepiniz bundan emin olun ve başarımızı kutlayalım. Kadehlerimizi hem bu güzel keşfe hem de aramıza bugün katılan Hakan için kaldıralım."

Sofra boyunca bir alkış koptu. Kadehler birbiriyle tokuştu ve ilk yudumlar içildi. Herkes coşkulu ve neşeliydi. Hakan arka arkaya içilen rakılardan sonra ortamın ne hâle geleceğini merak ediyordu. Şarkı söyleyenler, dans edenler ve melankoliye kapılanlar olacaktı mutlaka.

Bir süre sonra İsmet çadırlardan birine gitti ve bir müzik setini dışarı taşıyarak mangalların yanında duran küçük masaya koydu. Birkaç düğmesini kurcaladıktan sonra yerine oturdu ve Hakan'ınkiyle kendi bardağına yeniden rakı doldurmaya başladı. "İşte şimdi şişenin dibini göreceğiz," dedi gevrek bir kahkaha atarak.

Müzik seti Tanju Okan'ın *İçkim, Sigaram* şarkısının ilk notalarını yaymaya başlayınca herkes birkaç saniye boyunca müziğe kilitlendi. Bu kısa şaşkınlık sürerken Şebnem, "Ne yaptın İsmet Amca ya, eski karını mı özledin gene?" diyerek takıldı ona.

"Ne eski karısı kızım be yahu, sıçayım eski karısına! Efkârlanacak bir tek o mu var hayatta?"

"Ne bileyim arada görüşüyorsunuz ya? Belki dedim hanî... Eski günleri hatırlamışsındır falan?"

"Yok ya, yok!" İsmet rakı bardağını dudaklarından çekip ona baktı. "Arada çocuk olunca mecbursun tabii görüşmeye,

yoksa çok da umrumda o Zeliha mıdır nedir, ne zıkkımsa!"

Hakan adamı teselli edercesine sırtını sıvazladıktan sonra, "Senin oğlan ne yapıyor şimdi?" diye sorarak konuyu değiştirdi.

"N'aapsın pezevenk? İstanbul Üniversitesi'nde fizik bölümünde okuyor işte. Son senesi bu sene. Sonra ne bok yer bilmiyorum."

Yeşim, "Yurt dışını düşünmüyor mu?" diye sordu. İsmet'in oğlunu geçen aylarda bir kez görmüştü. Yakışıklı ve zeki bir çocuktu.

İsmet umursamaz bir ifadeyle dudaklarını büktü. "Düşünüyor, düşünüyor. Buralarda kalmaya pek niyeti yok gibi. Gideceğim buradan, diyip duruyor her seferinde."

Faruk kafasını salladı. "Yazık gerçekten, imkânı olan tüm gençler ülkeyi terk ediyor bugünlerde. Bir insanın eğitimi için harcanan emek, zaman ve parayı düşündükçe içim acıyor."

Hakan, "Onlara kızamıyorum," dedi. "Hayatta ilerlemek isteyenler için şartlar her geçen gün zorlaşıyor burada."

Şebnem, "Aynen öyle," diyerek onayladı onu. "Zenginlerin daha zengin olduğu, diğer herkesin de yerinde saydığı bir yer burası. Böyle tepkisiz kaldıkça da birilerinin ekmeğine yağ sürüyoruz. Nereye kadar böyle gidecek acaba?"

Hakan ellerini iki yana açtı. "Genç nüfusa sağlanan imkânlar zaten yetersizken, bir denge kurmak adına nüfus planlamasının yanından bile geçilmiyor. Üniversiteyi bitiren pek çok insan işsiz, iş bulabilenler de asgari ücretin biraz üstünde maaşlara çalıştırılıyorlar. Nereye kadar gidecek bilemem ama biz sonunu göremeyeceğiz gibi."

İsmet rakısından bir yudum daha aldı. "Bizim pezevenk kesin gider o zaman. Götünde kurt var zaten paso tatile çıkıyor."

Şebnem ona onay verdi. "Gitsin tabii gitmesine, ama bir

insanın kendi kültüründen kopması ve bambaşka bir kültüre alışması, insanları benimsemesi o kadar kolay değil be İsmet Amca."

Hakan kıza karşı çıktı. "Eskiden kolay değildi belki ama artık yeni nesiller ortak bir kültürle büyüyor sayılır. İletişim olanakları haddinden fazla. Seyahat etmek de eskisi kadar pahalı değil."

"Olay sadece iletişim ve ucuza yolculuk değil tabii ama sana hak veriyorum," dedi Faruk. "Yurt dışında bir yaşam bugünkü gençler için daha kolay."

Muhabbet böyle devam ederken gecenin ilerleyen saatlerine kadar İsmet'in seçtiği nostaljik müzikler eşliğinde oturdular. Bir ara müziğe eşlik edip hep birlikte şarkı söylediler ama Hakan'ın tahminlerinin aksine kimse dansa soyunmadı. Ne de olsa ertesi gün herkesi yoğun bir çalışma programı bekliyordu. Likya kazısına devam edecekler, Piri Reis ile ilgili bütün bulguları bir sonraki gün gerçekleştirecek basın toplantısı için hazırlayacaklardı. Saat gece yarısına gelirken pek çok kişi izin isteyip sofradan kalktı.

Şebnem de rakısını fondipleyip izin istedi ve masaya tutunarak sarsak bir hareketle ayağa kalkmaya çalıştı. Dengesini kaybedince hemen yanındaki Hakan kalkarak ona yardımcı oldu. Kızı belinden kavradı ve "İstersen seni çadıra kadar götüreyim," dedi kibarca.

Şebnem ona bakarak gülümsedi ama bir şey demedi. Hakan da İsmet'ten ve sofrada kalan diğerlerinden izin isteyerek kalktı. Bu sırada Erdem'le göz göze geldi. Adam ona pis pis sırtarak göz kırptı. Birazdan o çadırdaki olacakları biliyorum, der gibiydi yüz ifadesi.

Hakan, kaşlarını kaldırarak bakışlarını çadırdan yana çevirdi ve Şebnem'i yarı yürüterek, yarı taşıyarak çadıra kadar götürdü.

Çadırdan içeri girdiklerinde Hakan masadaki küçük lambayı yaktı hemen. Ardından omzuna yaslanmış, şimdi-
den uyuklamaya başlayan Şebnem'i tekrar kendine getirerek
yatağa kadar götürdü. Kızı yatağa yatırdıktan sonra daha
rahat etmesi için ayakkabılarını çıkardı.

İnce bir battaniye ile kızın üstünü örterken, Şebnem, Ha-
kan'a doğru uzandı ve kollarını boynuna dolayarak adamı
kendine çekti. "Hadi... Buraya gel."

Hakan, "Hayır, hayır, dur" diye fısıldayarak kızın kolla-
rını boynundan çözdü. "Şimdi değil. Buna gerek yok."

Şebnem yarı açık gözlerle ona baktı. "Neden?"

Hakan, "Bir erkek arkadaşın olduğunu söyledin," dedi
ona. "Yanılıyor muyum?"

Kız bir an için utanarak baktı. "Biliyorum, ben sadece...
Seni istiyorum. Şimdi, şu anda."

Hakan başını iki yana salladı. "Şebnem, şu anda kafan
yerinde değil," dedi. "Hadi uyu. Bak yarın hareketli bir gün
olacak."

Şebnem bir anlığına öfkelenip ona tokat atmaya çalıştı
ama beceremedi. Hakan kızın elini havada yakalamıştı. Tek-
rar uyuklamaya başlayan kızı yatakta yan çevirdi. Başını
yastığa hizaladı ve battaniyeyi boynuna kadar çekti.

Ardından, bir sigara içmek için çadırdan çıktı. Sigarasını
yakarken tekrar masaların oraya dönüp herkese iyi geceler
diledi ve Erdem'le tekrar göz göze geldi. Gözlerini uzun
süre adamdan ayırmadı. Erdem gibi bir geri zekâlının, sar-
hoş olmuş bir kızıdan faydalandığını düşünmesini istemi-
yordu. Çadırlardan epey uzakta, bir kayalığın üstüne çıktı
ve düz kayanın üstüne uzanarak çakırkeyf kafayla yıldızları
izlemeye başladı. Samanyolu tüm haşmetiyle üzerindeydi.
Serin hava içini ürpertince boş olmadığını hatırladı.

Ceketinin cebinde duran, yarısına kadar dolu kanyak şi-
şesi bu geceki tek dostu olacaktı.

Sabahın ilk ışıklarıyla İsmet, kazıya yardım eden Hakan'ın yanına koşar adımlarla geldi. Hakan bir çukurun içine uzanmış, Likya dönemine ait bir evin kuzey köşesinde ortaya çıkan buluntuların temizlenmesine yardım ediyordu. Üstü başı toz toprak içinde kalmıştı.

"Hakan, bir saniye bakar mısın?" diye seslendi ona İsmet. Yüzü belli belirsiz bir huzursuzluk maskesiyle örtülüydü.

Hakan çukurdan çıktı ve üstünü başını silkeleyerek İsmet'in yanına geldi. "Ne oldu?" diye sordu ve birlikte yürümeye başladılar.

"Az önce bir telefon aldım," dedi İsmet.

"Ne hakkında?"

"Araştırmanın devamı için bugüne kadar Piri Reis hakkında çalışmalar yapmış tüm tarihçilere ulaşmaya çalışıyorduk demiştin sana, değil mi? Bu aşamada hepsinin fikrine ihtiyacımız var. Ama parşömenlerin bize anlattıklarından sonra özellikle birine daha da fazla ihtiyacımız oldu. Marmara Üniversitesi profesörlerinden; Fikret Mansur. Belki de Celal Şengör, Cevat Ülkekul ve Svat Soucek gibi isimlerle birlikte bu konuda en iyi kişilerden biri diyebilirim."

“Ee?”

“Adam kaçırılmış.”

“Kaçırılmış mı?” Hakan bir süre durup düşündü. “Neden özellikle ona ihtiyacımız olduğunu söyledin?”

“İşte burası çok ilginç. Bu adam son kitabında öyle bir şeyden bahsetmiş ki bulduğumuz parşömenleri bizden önce okuduğunu ve Kilitbahir Kalesi’ne onun gizlediğini bile düşünürsün.”

“Nasıl yani, ne demeye çalışıyorsun?”

“Demek istiyorum ki Fikret Mansur son kitabını yazarken Piri Reis’in kayıp yıllarıyla ilgili bazı teoriler üretmiş. Bulduğumuz parşömenlerde de bu teorilere benzer bir durumu Piri kendi kaleminden aktararak teori olmaktan çıkarıyor. Benim düşünceme göre Fikret Mansur kitabını yazarken bizim bilmediğimiz bir şeyi öğrenmiş olabilir.”

“Bundan oldukça emin gibisin.”

“Galiba öyle... Telefon görüşmemizi hatırlıyorum da... Ortaya çıkanlardan bahsettiğimde önce büyük bir mutluluk duymuştu ancak daha sonra sesi değişti. Sanki bir çeşit paranoyaya kapılmıştı. Kekeledi. Adımı bir kere daha sordu. Sonra bir süre sessiz kaldı. Basın toplantısından önce mutlaka görüşmek istedi ve konuyla ilgili anlatacakları olduğunu söyledi. Ben de hemen tüm ayarlamaları yaptım. Ancak dün akşam ayarladığımız uçağa binmemiş. Bunun üzerine asistanım Filiz’i aradım. Kız bana adama ulaşamadıklarını söyledi. Durumdan huylandım ve ne yapıp edip adamı bulmalarını söyledim.”

“Sonuç?”

“ABD’de okuyan bir kızı varmış. Bir ihtimal yanına gitmiştir diye ona ulaşmışlar ama o da babasının onunla birlikte olmadığını söylemiş. Bir gün daha beklemişler. Adam hiçbir yerde ortaya çıkmayınca üniversite durumdan şüphelenmiş. Bu sabah ofisindeki yedek anahtarı alarak evine

girmişler. Kimse yokmuş.”

Hakan bir an durakladı ve baş parmağıyla çenesine vurarak bir süre düşündü. “Belki de başka bir durum söz konusudur. Kaçırıldığını nereden biliyoruz?”

“Polisin incelemeleri bu yönde bir sonuç çıkarmış. Evinde boğuşma izleri var. Birkaç eşya devrilmiş. Kitapları falan yerlerdeymiş. Eğer ihtiyarlıktan eşyalarını devirmeye başladığını düşünmüyorsak yani... Kedisini de apartmanda başıboş gezerken bulmuşlar zaten. Üstelik, öğrencilerinden biri de kampüste adam hakkında sorular soran garip birilerini hatırlıyor. Ortadan kaybolduğu tarihten sadece iki gün önce hem de...”

İsmet kazı ekibindeki diğer herkesten uzak bir noktaya gittiklerinden emin olunca durdu. Hakan’ın gözlerinin içine baktı. “Beni iyi dinle Hakan,” dedi. “Bu durum beni çok uyuz etti. Buradaki buluntular bir çoban tarafından keşfedildi ve ardından valilik hemen bize bildirdi. Apar topar buraya geldik. Tam bu sırada Kilitbahir’deki keşif yapıldı. Buradaki kazı yüzünden oranın başında değildim. Ama sen ve benim dışındaki birkaç kişi hariç kimse ne kaledeki keşiften ne de orada bulunanların Piri Reis ile ilgili olduğundan haberdar. Özellikle haritanın üzerindeki şu notta bahsedilen hazine...”

İsmet gözlerini yere dikmişti şimdi de. “Faruk yazının şifreli bir anlamı olabileceğini söylüyor. Üzerinde çalışıyormuş.”

Hakan, “Ne demeye getiriyorsun?” diye sordu. “Harita gizli bir hazineyi gösteriyor ve içimizde de bunun hakkında birilerine bilgi sızdırmış bir muhbir mi var sence?”

İsmet düşünceli düşünceli başını salladı. “Emin değilim. Ama yapılan bu beklenmedik keşif ve kaçırılma olayı tesadüf olamayacak kadar yakın zamanda gerçekleşti. Sanki birileri ortaya çıkan güçlü kanıtlardan sonra bildiklerinden

emin olmuş ve hemen harekete geçmiş gibi.”

Hakan düşünürken kirli sakallarıyla kaplı yüzünü kaşıdı. “Haklı olabilirsin. Üstünde durmamız gereken bir konu açıkçası. Tanımadığımız tüm personeli takibe almalıyız. Ne dersin?”

“Bu projede bir sürü yeni adam çalışıyor, hangi birini takip edeceksin? Her şey iç içe geçti anasını satayım. Keşke ben Çanakkale’ye gitseydim. Daha az insanın olaydan haberi olurdu.”

“Kilitbahir’deki keşfi kim yapmış peki?”

“Bir restorasyon işçisi. Hemen yetkili birine haber vermiş. Şebnem’in arkadaşı çıktı o adam da.. Yani o konuda sıkıntı yok.”

“Sen personeli benden daha iyi tanıyorsun. Şüphe duyacak olsan aklına ilk kim gelir?”

İsmet bir süre düşündü. “Hmm... Bilemiyorum. Belki Faruk. Çünkü tüm çevirileri o yapıyor. Parşömenlerin neler söylediği hakkında ilk olarak onun bilgisi var. Çevirileri bize aktarmadan önce başkalarına ulaştırmış olabilir.”

“Başka?”

“Erdem belki... Bilemiyorum.”

Hakan bakışlarını boşluğa sabitlemişti. Aklından yüzlerce düşünce geçiyordu. O an için yapabileceği tek şey gözlerini dört açıp bir süre tetikte beklemektir.

“Bu işin içinde her kim varsa, kısa süre içinde öğreneceğiz,” dedi en sonunda. “Merak etme...”

21 Ocak 2011
İzmir

Semih Erkan, sahibi olduğu *Aremis* ismindeki kitapçı dükkânında, ziyaretçiler için ayrılmış bölümde bulunan geniş deri koltuğa oturmuş, günün gazetesini okuyordu. Önündeki bir kupada yeni demlediğı sıcak filtre kahvenin dumanı tütmekteydi.

Semih, otuz yaşını geçmiş yetenekli bir müzisyen ve tıpkı Hakan Geda gibi eski bir özel harekât askeri idi. Hakan'la çocukluktan beri tanışıyorlardı. Dostlukları, ikisi de daha sekiz yaşındayken, ilkokul öğretmenlerinin solak oldukları için onları aynı sıraya oturtmasıyla başlamıştı. Öğretmenin kalabalık sınıfta yazı yazarlarken diğer sıra arkadaşlarıyla dirsekleri çarpışmasın diye yaptığı bu düşünceli hareket, o küçük sıranın üstünde yıllar boyu bozulmayacak bir arkadaşlığı başlatmıştı. Karakter olarak bakıldığında Hakan'ın ağırbaşlı duruşundan oldukça farklıydı Semih. Her şeyden önce daha ciddiyetsiz ve daha deli doluydu. Küfür etmekten bir an bile sakınmayan, ağzına geleni söyleyen biriydi. Sorunlara yaklaşımı hep agresif olur, her problemi kafasına takar gibi görünürdü. Ama iç dünyasını tanıyan biri, çok

geçmeden onun Hakan'la birlikte dünyadaki en umursamaz iki insandan biri olduğunu görürdü. İki arkadaş, en kritik durumlarla bile her an dalga geçmekten vazgeçmezlerdi. Ölümle dahi alay ederlerdi, çünkü ölüm daha önce pek çok kez onlarla alay etmişti.

Yıllar önce, askeri hayatlarından uzaklaşıp stres ve disiplinden uzakta, sadece zevk aldıkları şeyleri yapmaya başladıkları sakın bir yaşama başlamışlardı ama maceralı yaşam bir an olsun onların yakasını bırakmamıştı. Başları sürekli belaya girmişti.

Semih, koltuğuna biraz daha gömülüp başlıklara göz gezdirdi. "*Tunus'ta Eski Bakanlara İsyan*" başlıklı bir haberi biraz okuduktan sonra üçüncü sayfaya geçti. Klasik üçüncü sayfa haberlerinin arasında iki cinayet ve bir kaybolma vakası vardı. Kayıp haberine baktı. Haber, Marmara Üniversitesi profesörlerinden birinin ortadan kaybolduğunu söylüyordu. Semih kaşlarını çatmış, haberin detaylarını okuyordu ki kaybolan kişinin adı ona oldukça tanıdık geldi. Bir süre düşündükten sonra yerinden kalktı ve bilgisayarına gitti. *Fikret Mansur* ismini bilgisayarda taratınca üç sonuç buldu. Sonuncusu iki ay önce aldığı kitaplar arasındaydı. *Büyük Türk Amirali Piri Reis ve Tarihin Gizemleri* adlı bir tarih kitabıydı. Semih kitaptan dört tane almıştı ve rafa koyduktan bir hafta sonra hepsinin aynı gün içinde satılmış olduğunu görünce şaşırdı. Yeni sipariş talebine de yayınevinden hâlâ bir yanıt gelmemişti.

Tam yerine döneceği sırada yazarkasanın hemen dibinde duran antika telefon çaldı. "Aremis Kitabevi," dedi Semih ahizeyi kaldırır kaldırmaz.

Karşı taraftan eski bir dostunun sesi yükseldi. "N'apıyorsun lan?"

Semih, telefondakinin Hakan'ın olduğunu anlayınca sıırttı. "İyidir be Malkoçoğlu. Takılıyorum benim dükkânda.

Sıcak kahve ve kitap kokusu gibisi yok. Sen nerelerdesin, nasıl gidiyor tatil?"

"Tatil iptal oldu. Antalya'dayım şimdi."

"Antalya mı? Ne işin var orada be?"

Hakan ona durumu anlattı. Demre'deki Likya kazısından ve birkaç gün önce Kilitbahir'de yapılan keşiften bahsetti.

"Hadi ya, Piri Reis ha? Tesadüfe bak; ben de tam Marmara Üniversitesi'ndeki bir tarih profesörünün kayboluşuyla ilgili bir haber okuyordum. Herif, Piri Reis ile ilgili bir kitap yazmış. Şimdi de sen bunu söylüyorsun."

"Evet, ne yazık ki o konuyu da biliyoruz. İsmet o adamı buraya davet etmiş. Bir sonraki gün ise kaçırıldığını öğrendik."

"Vay anasını. Çok ilginç... İki olay arasında bir bağlantı var mı sence?"

"Açıkkası biz de öyle olduğunu düşünüyoruz."

Semih haberin olduğu sayfayı yeniden açtı. "Gazetede ki haberde fazla bir şey yok gerçi. Dün üniversiteye gitmeyince şüphelenip telefonla aramışlar. Adama hiçbir şekilde ulaşamayınca da üniversitedeki ofisinden yedek anahtarı alıp evine girmişler. Boğuşma izleri varmış. Gerçi zaten siz bu detayları biliyorsunuzdur."

Hakan kaşlarını çattı. "Evet, İsmet bunları öğrenmiş. Gazetede başka bir ayrıntı yok, değil mi?"

"Dur bakayım. Hmm... Hayır, başka bir şey yok."

"Tamam, sağ ol."

"Bu Fikret denen adam eğer gerçekten Kilitbahir'de bulunanlar yüzünden kaçırıldıysa, ortada şu an göremediğiniz bir şey var demektir. Bunun farkındasın, değil mi?"

Hakan bir süre sessiz kaldı. Sonra önüne bir kağıt kalem çekerek sordu. "Şu kitabın ismi ne demiştin?"

Hakan telefonu kapattıktan sonra Faruk'un yanına uğradı ve çevirileri yapar yapmaz ilk önce kendisiyle paylaşmasını rica etti. Bu istekle birlikte Faruk kaşlarını kaldırdı ve meraklı gözlerle baktı ona. "Tamam dediğin gibi yaparım," dedi. "Bunu İsmet Bey mi istedi?"

"Evet."

"Tamamdır. Madem öyle, şu kağıda da bakmak istersin belki."

Hakan üstünde en son çevirinin durduğu kağıdı alarak ona teşekkür etti. Neler döndüğünü çözmeden önce bütün bunların neyle ilgili olduğunu anlaması gerektiğine inanıyordu. Piri Reis'in anlatılarının da ona yardımcı olacağını düşünüyordu.

Çadırına döndü ve kendine koyu bir filtre kahve koyarak kağıttaki çeviriyi okumaya başladı.

2. KISIM

Sultan, isteğinin beni onurlandırdığını söylediğimi duyunca bir anda gülümsedi. Hangi deryada bulunursam bulunayım beni diğerlerinden ayıran bir yetenek olduğunu ve kendisinin de bu yeteneğimin farkında olduğunu söyledi. Ayrıca bunu başarmamın çok önemli olduğunu belirtti. Gururlanmışım. Heyecanımı ona belli etmemeye çalıştım.

Sultan daha sonra ayağa kalktı ve Hint Denizi'ne giderek tespit ettiğim bu yerleri bizzat aramamı buyurdu. Buna ayrıca şaşırmıştım. Teklifini can-ı gönülden kabul ettim. Elimden geleni yapacağımı söyledim.

Daha sonra Sultan, 918 yılında çizmiş olduğum ve saraya sunduğum dünya haritasını getirtti, ipek bir bezin içinde sarılı duran ceylan derisi haritayı masanın üzerine özenle açtı. Bir süre inceledikten sonra tutup bir hamlede ortasını-

dan bir yerden yırttı. Ben şaşkınlıkla ona bakarken, Afrika ve Hint Denizi'nin olduğu büyükçe bölümü bana verdi. Kendisinde ise neredeyse üçte birlik bir parça kalmıştı. Haritayı öyle görünce gözlerim doldu.

"Bu haritayı al," dedi bana. "En iyi kendi çizdiğin haritayı tanırırsın. En doğru onun üzerinde değişiklik yapabilirsin. Sen benden daha iyi bilirsin gerçi ama muhakkak doğrudur bu. Keşiflerini buraya işaretle," dedi. "Sonra haritayı saraya geri getir."

Haritanın yırtılan büyük kısmını aldım ve saraydan çıktım. Şaşkın ve sarsılmışım. İçim tuhaftı. Emeğim de artık iki parçaydı. Demek ki olması gereken buydu. Emirler her şeyden üstteydi ne de olsa. Ne yapıyorsak Devlet-i Âliye'nin şanı için yapıyorduk. Ama öte yandan bir insan olarak çabalarım bunun neresindeydi?

Bilm... a... (...) *(Okunaksız birkaç kelime var)*

Sultan diğer kısmı ne yaptı bilmiyorum. Umarım bir yerde saklamıştır. Çünkü o günden sonra hiç görmedim.

Ne sultanı, ne haritayı...

(...)

Anlatılanlar oldukça ilginç olmasına rağmen Hakan'ın işine yarayabilecek bir bilgi yoktu. Tüm çeviriler bitene kadar bekleyerek zaman kaybetmek istemediği için hemen arabasına atladı ve kazı alanından ayrıldı. Bir yandan da Kanuni Sultan Süleyman ve Piri Reis arasında gelişmeye başlayan bu tuhaf ilişkiyi düşünüyordu.

Yaşlı denizcinin yine Kanuni'nin emriyle başının vurulmasına kadar giden olaylar zincirinin ilk halkası mıydı bu?

İsmet, küçük bir toz bulutu kaldırarak otoparktan ayrılan aracı gördü, ancak Hakan'ın neyin peşinde olduğunu anlamadı. Uzaklaşan aracı izlerken, "Umarım doğru yolda-

sındır," diye mırıldandı sessizce.

Merkeze ulaştığında, Hakan bulduğu ilk büyük kitabevi-ne girdi. Kasada duran genç kıza yaklaştı gülümseyerek. "Günaydın. Bir tarih kitabı arıyorum. Yazarı Fikret Mansur. Kitabın adı da *Büyük Türk Amirali Piri Reis ve Tarihin Gizem-leri...*"

"Hemen bakıyorum," diyen kız bilgisayara döndü ve birkaç tuşa bastıktan sonra ekrana kitabın adını yazdı. "Hmm, üzgünüm ama elimizdeki tüm kopyalar tükenmiş."

"Sipariş verseniz gelmesi ne kadar sürer?"

Kız tekrar ekrana baktı. "Zaten bir ay önce sipariş vermi-siz. Siparişler normalde bir hafta içinde tedarik edilir ama bu sefer yayıneviyle ilgili bir sıkıntı olmalı."

Hakan teşekkür ederek dükkândan ayrıldı. İkinci bir ki-tapçıda da şansını denedi ama kitap orada da yoktu.

Güç bela bulduğu başka kitapçılardan da eli boş çıkınca, sinirlenerek tekrar Semih'i aradı.

"Aremis Kitabevi. Ben Se..."

"Yine ben. Fikret Mansur'un kitabını burada hiçbir yerde bulamıyorum anasını satayım. Elinde varsa bana kargolar mısın?"

Semih, "Sen aramadan önce kontrol etmiştim," dedi. "Ki-tap bende de kalmamış. Geçen ay dört tane almışım ve hepsi aynı gün içinde satılmış. Sanırım dördünü de aynı kişi al-mış..."

Bunu duyan Hakan kaşlarını çattı. *Aynı kişi mi?*

Bu da ne demek oluyordu?

Sanki biri ya da birileri Fikret Mansur'un kitabını piyasa-dan toplamaya çalışıyor ve yayınevini de yeni siparişlerin dağıtımı konusunda engelliyordu. *Bundan kaçırılan yaşlı ada-mın haberi var mıydı acaba?*

O yüzden mi kendisini davet eden İsmet'le konuşması gereken

bazı şeyler olduğunu söylemişti?

“Dur lahmin edeyim,” dedi Hakan. “Yeni sipariş çektin ve yayınevi hâlâ geri dönmedi?”

“Evet, aynen öyle. Bunu nerden bildin?”

“Buradakiler de aynı şeyi söylediler. Bu işte bir tuhaflık var. Bana bir iyilik yapar mısın Semih? Yayıncıya ulaşip biraz ağızlarını yoklamanı istiyorum. Birileri onları kitabın piyasadan çekilmesi konusunda zorlamış mı öğren. Mutlaka bir şeyler biliyorlardır.”

“Tamam, elimden geleni yaparım.”

“Sağ ol. Bu gerçekten önemli.”

Hakan telefonu kapadı ve cihazın bir köşesini çenesine vurarak düşünmeye çalıştı. Ne gibi dolaplar dönüyordu bu işte? Yayınevini kim engelliyor olabilirdi?

Bütün bunların arkasında ne tür bir güç vardı?

22 Ocak 2011
Demre, Antalya

Ertesi gün gerçekleşen basın toplantısında sözü İsmet'le birlikte hitabet yeteneği diğerlerinden açık ara önde olan Şebnem almıştı. Kilitbahir'de yapılan keşifle ilgili sorulan tüm sorulara içtenlikle yanıt verdiler, gazetecilerin bulguları fotoğraflaması için gerekli zamanı ve rahat çalışacakları en uygun ortamı oluşturdular.

Basının ilgisini ise en çok harita üzerindeki not çekmişti.

Gazetecilerden biri, "Anlattıklarınıza göre haritanın ortaya çıkan kısmında Hint Okyanusu'ndaki bir hazineden bahsediyor. Peki siz bu hazinenin bir şekilde bulunacağına inanıyor musunuz?" diye sormuştu.

Şebnem, "Şu an için bundan emin olamayız," dedi. "Ortaya çıkan tüm parşömenlerin çevirisinin yapılması ve detaylı şekilde incelenmesi gerek. Pek çok okunaksız kısım mevcut. Bunlar için de bu konuda uzman tarihçilere ihtiyacımız var. Biz şimdilik başlangıç aşamasındayız."

Bir başka gazeteci el kaldırdı. "Bu parşömenler hangi tarihe ait? Yani Kitab-ı Bahriye'den hangi açıdan ayrılıyor?"

"Bu harita Piri Reis'in 1513 yılında çizdiği dünya haritasının kalan kısmı arkadaşlar. Parşömenler ise 1528'den son-

rasını anlatıyor. Yani Kitab-ı Bahriye ile alakası yok.”

“1528 mi? Bunun anlamı nedir?”

İsmet bu cahilce soruya nasıl yanıt vermesi gerektiğini düşünürken masadaki sudan bir yudum alarak boğazını ıslattı. *Neden biraz olsun hazırlanıp da gelmezlerdi ki?*

Önündeki notları karıştırdı. Gözlüğünün üstünden soruyu soran genç gazeteciye baktı ve ağır ağır konuşmaya başladı. “Şöyle ki sadece Kitab-ı Bahriye’yi okuyan biri bile Piri Reis’in 1528’e kadar olan yaşamı hakkında kolayca bilgi edinebilir. Ancak sonraki yirmi sene, konuyla ilgilenen her tarihçi için kör bir kuyudur. Bizim Kilitbahir’de bulduğumuz parşömenler ise işte bu tarihten sonrasına ait. Yani bu keşifle birlikte o yıllarda Piri Reis’in hayatında neler olup bittiğini ortaya çıkarmış oluyoruz. Burada biraz tarihsel bilgi vereceğim. İyi not alın bak, tekrar etmem.”

Gazetecilerin bazıları gülüştü.

İsmet onlara aldırmadan devam etti. “Piri Reis yaşamının ilerleyen yıllarında, güney sularında Osmanlı Devleti için çalışmaya başlamıştır. Yani Barbaros’un 1546’da ölümünün ardından, Mısır Kaptanlığı yapmaya başlar. Umman Denizi, Kızıl Deniz ve Basra Körfezi’ndeki deniz görevlerinde yer alır. Portekizlilerin Aden’i alması üzerine Süveyş’teki Osmanlı donanmasına kaptan olarak atanarak Aden’i geri alır. Daha sonra Hürmüz’ü kuşatır ancak buradaki başarısızlığı başının vurulmasına kadar giden olaylar zincirini başlatır... İşte 1528’den bu yıllara kadar olan dönem bugüne kadar tam bir boşluktu. Ancak şimdi, Piri Reis’in bu yirmi yıl boyunca neler yapmış olduğunu öğrenme şansına sahibiz. Hem de kendi kaleminden...”

“1513 haritasının bulduğunuz kısımdaki bu not tam olarak neyi anlatıyor?”

“Arkadaşımın dediği gibi parşömenlerle birlikte ele aldığımızda haritada Piri Reis’in peşinde olduğu bir şeyler ol-

duğunu görüyoruz. Ama bu şey ne, henüz tam olarak bilmiyoruz.”

“Peki ne zaman öğreneceğiz?”

İsmet sansasyonel bir haber peşindeki gazeteciye bakarak homurdandı.

Tam bu sırada Şebnem söze karıştı ve “Arkadaşlar, bunu bilmemizin henüz bir yolu yok,” dedi. Sesi gereğinden daha yüksek çıkmıştı. “Ekibimiz üzerinde her gün çalışıyor. Birkaç hafta içinde belki... Yeni bir şeyler öğrenebiliriz. O yüzden şimdilik konuyla ilgili abartılı haberler yapmamanız iyi olur.”

Bir köşede olan biteni izleyen Hakan, kızın fevri çıkışını garipsedi. Görmeyeli hayli değişmişti Şebnem. Erkek arkadaşıyla güzel bir ilişki yaşamadığından daha da çok emin oldu. Kısa süre içinde onunla konuşmaya karar verdi.

Basın toplantısı bir süre daha devam etmişti. İsmet ve Şebnem sorulan birkaç soruya daha sabırla yanıt verdikten sonra tüm gazetecileri Likya dönemi bulguları hakkında bilgilendirmek için onlarla birlikte büyük çadıra geçtiler.

Hakan, basından nefret ettiğinden ve kameralar önünde olmayı pek sevmediğinden Faruk ile birlikte geri planda kalarak, diğerlerine yardım etmeyi sürdürdü. Bu sırada adamı daha yakından tanıma fırsatı bulmuştu.

Faruk, söylediğine göre Boğaziçi Üniversitesi Tarih Bölümü mezunuydu. Üniversiteyi iyi bir dereceyle bitirmiş ve ardından pek çok sayıda çevirmenlik işi yapmıştı. Bu sırada merak saldığı Osmanlıcaya da geniş vakit ayırmış ve tarih çalışmalarına yoğun bir şekilde devam etmişti. İki kere evlenip boşanmıştı ve hiç çocuğu yoktu.

Adamın kibar ve resmi bir mizacı vardı. Bazen de zihnini meşgul eden türlü düşüncelerle uzaklara dalıp gidiyordu. Ama yine de Hakan onun bu kibar ve mesafeli karakterini,

Erdem'in basit ve bayağı esprilerine tercih ederdi. İşleri bitince kalabalıktan ayrıлып birer kahve içerek muhabbete devam ettiler.

Bu sırada arkeolog ve stajyerlerden bazıları da onlara katıldı. Hakan orada Ahu, Kemal ve Hasan isminde üç yeni arkeologla daha tanıştı. Kendinden bahsetmeyi çok sevdiği belli olan Ahu'nun arkeoloji ile ilgili oldukça sıradan olan geçmiş deneyimlerini dinledi ve ailesine düşkün olan Hasan'ın beş ve yedi yaşlarındaki iki çocuğunun fotoğrafını gördü.

"Güzel çocuklar," dedi resmi geri verirken. "Özellikle büyük olan tıpkı size benziyor."

"Evet, evet! Babasının oğlu işte."

"Allah analı babalı büyütsün Hasan Bey," dedi Faruk. "Uzun ömürler inşallah..."

"Sağ olun. Sizin çocuğunuz var mı?"

"Ne yazık ki... Eşimle geçen sene ayrıldık."

Bunu duyan Hasan'ın yüzü değişti. "Kusura bakmayın Faruk Bey. Bilmiyordum."

"Önemi yok. Yalnız başıma daha iyi idare ediyorum sanırım. Boşandığımı ikinci eşimdi çünkü."

Hasan hafifçe güldü. "Olsun. Yaşınız daha genç sayılır. Yetmiş iki yaşındaki amcamın beşinci evliliğini düşündükçe yolun başındasınız diyebilirim."

Hep birlikte gülüştiler.

Hakan telefonu çalınca izin isteyerek yanlarından ayrıldı. Semih arıyordu. "Söyle bakalım," dedi Hakan.

"Yayınevini aradım. Biz kız çıktı. Kitabevimde son aylardaki en hızlı tükenen kitap için neden bana yeni sipariş göndermiyorsunuz, diye sordum."

"Ne dedi?"

"Yayınevinin deposunu su bastığını ve depodaki tüm ki-

tapların kağıt hamuruna döndüğünü söyledi.”

“Bak sen şu işe... Kaza mıymış?”

“Bilmem. Deponun üst katındaki ofis boşmuş. Geçen ay mutfaktaki su borularından biri basınçtan, kendi kendine patlamış. Bunun nasıl olabileceğini sorma, anlaşılan oradaki kimse bilmiyor.”

“Anlıyorum. Yeni baskı yapmayacaklar mıymış peki?”

“Henüz zararı karşılamaya çalışıyoruz, dedi. Fakat ilginç olan şey şu...”

Hakan kulak kabarttı.

“Aramadan bir gün önce aynı yayınevinden dört farklı kitap siparişi verdim. İki Fikret’in kitabıyla aynı ay çıkan yayınlar.”

“Eee?”

“Farklı bir depoda mı tutuyorlar bilmiyorum ama hepsine fatura kesip kargoya verdiler.”

Hakan teşekkür edip telefonu kapattı.

Her geçen an yeni sorular zihnine akın ediyor, olan biten giderek karmaşıklaşıyordu. Yayınevinin Fikret Mansur’un kitabını dağıtmak istemediği aşikârdı. Acaba onları kim ya da ne engelliyordu?

* * *

Tüm gazeteciler ayrıldıktan sonra akşam yemeğine kadar yoğun bir şekilde çalıştılar. Daha sonra kampın güvenliğini sağlayacak görevliler dışında herkes sahile, güzel bir balık ziyafeti çekmeye gitti. Hakan arabasına Şebnem, Yeşim ve Faruk’u almıştı.

Yola çıkan ilk grup oldukları için İsmet’in ayarladığı sempatik balık restoranına da ilk onlar vardılar. Mavi boyalı masa ve sandalyelerin deniz kıyısına dizildiği, tavanı balık ağları ve deniz kabuklarıyla örülü şirin bir yerdi. Dolu olan

birkaç masadan yayılan rakı ve balık kokusu, hemen yanlarındaki sakin denizin iyotlu havasıyla birleşiyordu.

Şebnem gergindi. Evvelsi geceki olaydan bu yana Hakan'la elinden geldiğince az konuşmuştu. Göz göze geldiklerinde çoğu zaman gözlerini kaçırıyordu. Fakat bu tuhaf tavır, Hakan'ın onunla birlikte olmayı reddetmesi yüzünden değil, yaşadığı utançtan kaynaklanıyordu. O gece gerçekten de sarhoş olmuştu ve hayatıyla ilgili hiçbir şeyi umursamayan bir kadın hâline gelmişti. Erkek arkadaşıyla da bir önceki gün yaşamış olduğu hararetli tartışma, içinde gereksiz bir intikam duygusuna neden olmuştu.

Bir an için başka biriyle birlikte olmak, tüm dünyayı arkasında bırakmak istemişti. İç huzursuzluğunun ve denge-sizliğinin bir başka nedeni daha vardı ancak her şeyin sırayla ortaya çıkması gerektiğini biliyordu.

Kendini hazır hisseder hissetmez Hakan'la bu konuyu konuşmaya karar verdi. En azından ona karşı biraz olsun dürüst olabilirdi.

Kısa süre sonra her şey yoluna girecek, dedi kendi kendine. Şimdilik biraz toparlanmaya ihtiyacı vardı sadece. Şu anda tek yapması gereken, bu güzel akşam yemeğinin tadını çıkarmaktı.

* * *

Kaçırılışının dördüncü gününde, Fikret bulunduğu bu modern gemiye iyice alışmış olduğunu fark etti. On sekiz kişilik mürettebatın sonuncu üyesi gibiydi. Kimse ona karışmıyordu. İsteddiği yere girip çıkabiliyor, telsizcinin, aşçısının, seyir amirinin yanına sokulabiliyordu. Lakin kimse onunla konuşmuyordu. Gerektiğinde de onu kibarca yanlarından uzaklaştırıyorlardı.

Fikret gemideki herhangi birisi hakkında birkaç isim dışında bir bilgi edinememişti. Bu adamlara dair gözlemlediği tek şey herkesin görevini büyük bir itinayla ve dakiklikle yaptığıydı. Gemide çoğu yerde elde etmesi güç bir sistem vardı. Kimse işini savsaklamıyor ve görevini layıkıyla yerine getiriyordu. Fikret onu kapalı tutulduğu depo benzeri yerde karşılayan adamın her şeyin başı olduğunu ilk günden anlamıştı. Geminin sahibi ve tüm olayların sorumlusuydu adam. Sonrasında beraber yedikleri yemek ve gördüğü şeyler de bunu doğrulamıştı zaten.

Mürettebatın çoğu yabancı asıllıydı. Adamların görevlerine bağlılığı -her kimin adına çalışıyorlarsa- iyi para aldıklarını getiriyordu akla.

Fikret biraz temiz hava almak için güverteye çıktı. Elleri ceketinin cebinde, bir süre turladıktan sonra ufuk çizgisinde beliren bazı şekiller dikkatini çekti. Gözlerini kısarak ne olduklarına baktı.

Cavalier, gün batımına doğru Süveyş Kanalı'na yaklaşmıştı. Fikret'in gördüğü şekiller de Mısır kıyılarına ait puslu görüntülerdi. Çok geçmeden *Port Said*'ten geçerek kanala girecekler ve Kızıldeniz'e doğru yol alacaklardı. Fikret, garip bir heyecan duyuyordu şimdi. Buralara daha önce hiç gelmemişti ve önündeki manzara şahaneydi. Suların üzerinde öylece kayıp giderken küçük güvertede durmuş, bambaşka bir ülkenin kıyılarını görüyordu. Ve kendini eski zamanın denizcilerinin de hissettiği benzer duygular içinde buldu bir anda. Ufuktaki bu eşsiz manzarayı uzun uzun izlerken ilerleyen günlerde onu ne gibi olayların beklediğini düşünmeye başladı.

İçten içe korkuyordu.

Barlas Akman, bulunduğu yerden güvertedeki yaşlı adamı izliyor ve bir eliyle de hemen yanında oturan iri kurt

köpeğinin başını kaşıyordu.

Tek korkusu, durumu kabullenmiş gibi görünen adamın bir çılgınlık yapmasıydı. Kaçınaya çalışmak ya da kendini öldürmek gibi...

Bunları düşündüğü sırada telefonu çaldı.

Elini köpeğin kafasından çekip cebine attı ve telefonu çıkardı. "Alo?"

"Bir sorunumuz var," dedi telefondaki ses. "Kontağımız iş birliği yapmaktan vazgeçmiş görünüyor."

"Neden?"

"Daha fazla istiyor."

"Ne kadar?"

"İki katı... Yoksa devam etmeyeceğini belirtti. Kopyaları bize göndermeyecek."

Barlas dilini ön dişlerinin önüne koyarak dudaklarını büzdü ve bir süre düşündü. "Ona yeteri kadar iltimas gösterdik. Daha fazlası olmaz. Gereğini yapın."

"Pekâlâ," dedi telefondaki ses ve hat birden kesildi. Patronunun emrettiği gibi gereğini yapacak ve bizzat harekete geçerek arkeologların kazı alanını kana bulayacaktı.

Hem de büyük bir zevkle...

23 Ocak 2011
Hint Okyanusu

Dev transatlantik, okyanusun uçsuz bucaksız su örtüsünden oluşan tekdüze manzaranın ortasında, binlerce beygir gücündeki motorlarının içinde devinen pistonların korkunç hızdaki iniş kalkışları sayesinde büyük bir hızla ilerlemekteydi. Bir ok başını andıran pruvası, deniz suyunu buzun üstünde uçarcasına kayan bir buz patencisinin zarafetiyle bıçak gibi kesiyordu.

Blue Swan isimli gemi Avustralya bandıralıydı. Sidney'den yola çıkmıştı ve müşterilerine iki hafta sürecek tropik bir seyahat vadedyordu. 850 kişilik mürettebatı ve 1185 yolcusu vardı. Hepsi de böyle lüks bir okyanus yolculuğuna rahatlıkla para yatırabilen, Avustralya'nın yüksek tabakasından gelen zengin insanlardı. Sanayiciler, gazete sahipleri, reklam dünyasının patronları ve sanatçılar yolcularının büyük çoğunluğunu oluşturuyordu.

Blue Swan'ın ulaşabildiği maksimum hız yirmi üç deniz miliydi. Pürüzsüz beyaz gövdesi güneşin altında sedefli bir ıstırdye kabuğu gibi parlıyordu. En üst güvertesinde yarısı açık, büyük bir yüzme havuzu ve orta bölümünde büyük bir kumarhane, Türk Hamamı ve eğlence kompleksi bulunmak-

taydı. Her bir metrekaresi, tropik bölgelerin egzotik yaşantısını şehirli yaşamın lüksleriyle iç içe geçirmek isteyenler için inşa edilmişti.

Kaptan James Kewell, kaptan köşkünde dimdik durmuş, arkasında birleştirdiği ellerini hafif hafif oynatıyor ve bir yandan da ufku seyrediyordu. Mavi gözleri pırıl pırıl deniz suyuna hayranlıkla bakıyordu.

Kewell, deniz âşığı çoğu insan gibi ömrünün yarısından fazlasını denizlerde geçirmişti. Yıllarca Avustralya limanlarında kaptanlık yapmıştı. On yıldır da bu turizm şirketine ait gemilerde transatlantik kaptanlığı yapıyordu. Böylelikle sık sık tropik bölgelere seyahat ediyor, denizin tuzunu ve kızgın güneşi iliklerine kadar özümserken, Sidney’de geçirdiği diğer zamanlarında da gayet lüks bir yaşantı sürmeye yetecek kadar para kazanıyordu. Şehir merkezinde, denizi gören şık bir evi ve mavi renk 1956 model bir Porsche 356B’si vardı.

Bu sade ama keyifli yaşantısı içinde tek başına olmayı seviyordu Kewell. Evlilik en son düşüneceği şeydi. Kırk yedi yaşındaydı ama kadınlara olan ilgisini kısa süreli ilişkilerle sınırlamaktan hiçbir zaman sıkılmamıştı. Zaten sık sık seyahate çıktığı için verimli bir evlilik sürdürebileceğini de sanmıyordu. Yalnızlığı ezelden beri severdi. Başta Schopenhauer’ın öğretilerini ve diğer bir yanda da Spinoza’nın etik felsefesini sindirmiş, entelektüel bir kinikti. Yıllar boyunca edindiği görüşe göre, insanın doğaya karşı geliştirdiği tüm toplumsal davranışlar, büyük ölçüde gereksiz ve yozlaştırıcı nitelikteydi. O yüzden Kewell için yaşamaya devam etmenin tek yolu bir başına denizlerde yolculuk etmektir. Bir şekilde kendi zihniyle başbaşa kalmalı, toplumdan uzaklaşmalıydı.

Bir süre sonra ufukta Endonezya’nın Sumatra bölgesine ait tropikal adaların silüetleri belirmeye başladı ve Kewell, hedefine sağ salim ulaşmış olmanın sevinciyle gülümsedi. Okyanusun ötesinde beliren her kara parçası onda aynı se-

vinci yaratıyordu.

Dümenin başına geçti ve rotasını kara parçasına doğru çevirdi. Kısa süre sonra gemisindeki bin iki yüze yakın yolcu hayatlarında ilk defa ayak basacakları bir kara parçasına doğru adım atacaklardı..

Onların bu heyecanını paylaşmak bile onun için paha biçilemezdi.

Ancak, Kewell kısa süre sonra başlarına gelecekleri bilse, *Blue Swan*'ı limandan bir daha ayırmaz ve yolculuğu bu adalarda derhal bitirirdi.

23 Ocak 2011
Demre, Antalya

3. KISIM

937 yılının Muharrem ayında nihayet göreve başladım. Hayatımdaki diğer her şey bu görevin gerisinde artık. Yıllar boyu hazır etmeye çabaladığım Kitab-ı Bahriye'den sonra önem atfettiğim en başlıca iş bu.

Ne yazık ki haritalarda belirtilen kayıp adayı bulunca neyle karşılaşacağımı ben de bilmiyorum. Elimdeki haritalar çok eskiler. Belki iki yüz yıllık ya da daha fazla... Üzerlerinde pek çok yazı var. Ama ne olduklarını bilmiyorum.

Her bir haritada neler yazdığını anlayabilmek isterdim. Bazı yazıları özenle kopya edip, âlimliğine güvendiğim birkaç kişiye gösterdim ama hiçbiri yazıları okuyamadı.

Portekizliler bu haritaları kimden ve ne zaman ele geçirmiş bilmek iyi olurdu.

Düşündükçe tüylerim ürperiyor.

Ey deniz, benim gibi biri için bile ne sırlar saklıyorsun.

Derinliklerinde ne tür gizler yaratmaya muktedirsin. Yüce Rabbimin buyruklarıyla kaderimizi anbean nasıl da çiziyorsun. Hiçbirimiz farkında değilsin. Biz zavallı denizciler üstünde nelere kadersin. Ve biz nasıl da sefil, çaresiziz.

(...)

Rebiülevvel ayı geliyor ve Hint Denizi'nde ilk büyük seferim başlıyor. Hint Denizi yılın bu mevsiminde tam seferliktir. Fırtına ve yağmur çok az olur. Gerçi tropik iklimin hali, her türlü havada karışır, ne yapacağı hiç belli olmaz. Ama inanıyorum ki sıkıntıya girmeden belirlediğim bölgeye varabiliriz.

Bugün dört gemi çıkıyoruz yola. Hazırlıklarımız tamam. Mürettebatı da usta denizcilerden seçtim. Hepsi işlerinin ehli kişiler. Sonuna kadar inanıyorum ki başaracağız.

Sorun ol... er... *(Bu cümle ve sonrası okunmuyor)*

(...)

İki ay geçti. İlk tahminimde yanıldım. Bu sürede tam dört kere Portekiz korsan gemileriyle savaştık. Neyse ki küçük gemilerdi, zorlanmadan yıldırarak onları. Birini batırıp mürettebatından da dört esir aldık.

Öte yanda ben de yılmadım.

Bıkmadan usanmadan, haritalardaki o gizemli adayı aramayı sürdürüyorum. Bir gün elbet karşıma çıkacak.

Bu sürede Portekizli esirlerden biri hastalandı. Sürekli kusuyor ve acı çekiyordu. Kılıç yarası da iltihaplanınca adamlarımdan biri onu uyurken öldürmek zorunda kaldı. Cesedini denize attık. Kısa sürede köpekbalıklarının geldiğini gördük.

Vahşiyceydi bu. Ama adamı öldürmek gerekliydi. Hastalığını başkalarına da bulaştırabilirdi.

Kalan üç kişiden birisi genç bir çocuk. Meraklı ve korkusuz veled. Hasta olanın ortadan kaybolduğunu görünce durumu anladı. Ama yine de korkmadı.

Ona yakın davranıyorum. Ben dahil kimseden korkmuyor.

(...)

İlk kez de olsa hayal kırıklığı yaşadım ama nihai sonuç çok uzakta olmasa gerek. Hem uzakta olsa da ne fark eder... En büyük deniz bile sonludur. Yeterli vakitle ve azimle her karışı dolaşılabilir. Önemli olan sabretmesini bilmek ve kötülüklerin uzak kalması için daima Allah'a dua etmek. Ömrüm yettiği ve

yüce Devlet-i Âliye arkamda olduğu sürece aramayı sürdüreceğim. Başka türlü hiçbir şey beni yıldırılmaz. Daha ço... asl... Portek... *(Rutubet bu sayfanın geri kalanını ve sonraki birkaç sayfayı ele geçirmiş. Ne yazık ki ciddi bir tarihsel kayıp)*

(...)

Bu sefer ikinci haritadaki ipuçlarına göre davranacak ve diğer bölgeyi deneyeceğim. Hava müsait. Ufukta fırtına görünmüyor. Mürettebatın keyfi de yerinde ve herkesin morali yüksek. Benimle konuşuyorlar. Zaten benim de huyumdur. Sık sık yoklarım onları. Heyecanlarını, korkularını ve endişelerini anlamaya çalışırım. Buna herkesin ihtiyacı vardır hayatta. Anlaşılmaya ve dinlenmeye... Ben de emrimdeki bu dört geminin başındaysam eğer, bunu yapmadan bir gün bile geçirmeyi istemem. Ola ki geçirecek olursam da o gece bir an bile uyuyamam. İyi kaputanlık bu değil de nedir?

Yeni bir rotada seyrediyoruz. Sık sık dua ediyorum. Deniz sakin. Allah'ın da izniyle bu işi kısa sürede çözeceğiz.

(...)

Bu sefer de olmadı. Ümidimi yitirmek üzereyim. Haritaların bilerek hatalı hazırlandığını düşünüyorum artık. Bir parça daha olmalı belki de... Her birindeki sapmayı tamamlayacak ve bizi doğru bir rotaya sokacak bir parça olmalı...

Elimde bir ipucu var. Haritaların üzerindeki isim beni doğru cevaba götürebilir. Ya da eksik parçaya sahip olabilir. Her haritanın köşesinde yazıyor bu adamın ismi; Fernam João...

Belki de en kısa sürede sultanla konuşup haritaları nereden edindiğini öğrenmeliyim. Bu sayede onun izini bulabilirim.

(...)

Ve altı ay daha geçti. Fazlasıyla yorulduk artık. Hint Denizi zorlu bir deniz. Bizi çürütüyor. Tüketiyor. Yarından tezi yok geri dönüyoruz. Altı ayın ardından Akdeniz'e tekrar girecek olmanın mutluluğu var içimde. Ama bu işin daha bitmediğini biliyorum. Üstelik arka arkaya yaşadığım talihsizlikler inatçılı-

ğımı perçinledi. Bu sürede haritaların üzerinde tekrar çalışıp biraz dinlenecek ve yeni bir sefere çıkacağım. Tabii sultanla konuştuktan sonra...

Hakan okumayı bitirdikten sonra dosyayı bir kenara fırlattı. Yüzünü ovuşturduktan sonra ellerini çenesinin altında birleştirerek düşünmeye başladı.

Hint Okyanusu'nda sultanın emriyle kayıp bir ada arayan Piri Reis mi, Kilitbahir'de birdenbire ortaya çıkan harita ve parşömenler mi daha garipti?

Ayrıca, son kitabında benzer bir teoriden bahsettiği için şimdi ortalarda olmayan bir tarih profesörü ve basın toplantısından önce dışarıya bilgi sızdırmayı başarmış birileri de vardı işin içinde...

Hakan'ın kafası allak bullak olmuştu. Çevirilerde anlatılanlar ona yardımcı olmuyordu. Görünen o ki Piri Reis düzenli bir günlük tutmamıştı. Birbirini takip eden iki yazı arasında altı ay gibi süreler vardı.

Dün gece haritayı da incelediği halde, kayda değer bir şey bulamamıştı Hakan. Eline geçirdiği bir kurşun kalem havaya atıp çevirirken düşünmeyi sürdürdü.

Beş yüz yıl önce yaşamış bu eski denizcinin peşinde olduğu şey acaba neydi?

Ve bu şey, birilerini neden ilgilendiriyordu?

Hakan zihninin daha hızlı çalışması için ayağa kalkıp, çadırın içinde volta atmaya başladı. Kazıdaki herkes ilk bakışta normal görünüyordu. Günlerdir her birine yakın durmasına rağmen kimse açık vermemişti. *Hepsi de yaklaşan yağmurdan önce kazıyı tamamlamak için canla başla çalışıyordu.*

Köstebeğin kim olduğunu bulmadan tüm bu olan biteni açıklayabilir miydi?

Tekrar haritaya baktı. Peşinde olduğu tüm ipuçlarının

yanıbaşında durduğunu ama onları henüz göremediğini hissediyordu.

Dürbünlü adam çarpık dişlerini gösterecek şekilde gerilmiş iri dudaklarını yaladı. Yüzlerce metre ötede gördüğü besili av ağzını sulandırmıştı adeta. Adam dürbünden gözlerini ayırmayarak limana yanaşan büyük gemiyi uzun uzun izlemeyi sürdürdü. Alnının kenarından kopan küçük bir ter damlası şakağına doğru süzüldü. Hava son derece nemli ve sıcaktı. Buharlaşan su denizin üstündeki nesnelerin önünde dalgalanan şeffaf bir perde oluşturuyordu.

Suyun üstünde süzülen gemi, zarif bir manevrayla limana doğru dönmüş ve iki römorkörün de yardımıyla dakikalar içinde iskeleye dayanmıştı.

Ali Ömer, gözlerini kısarak pruvanın iki yanında ince harflerle yazılmış *Blue Swan* yazısını okudu. Dürbünü geminin diğer taraflarında dolaştırarak güvertelerde dolanan, çevreyi inceleyen ve fotoğraf çeken şık turistlere baktı. En sonunda gülümseyerek dürbünü indirdi. Keyfi yerine gelmişti.

Kıyıdaki onlarca teknenin arasına karışmış çift direkli bağımsız teknesinin ön tarafına gitti. Cama kırmak istemiş

gibi şiddetle vurarak içerdeki bir adamı yanına çağırdı. "Hey! Yusuf, buraya gel, çabuk!"

Saniyeler sonra güverteye çirkinlik konusunda kendisiyle yarışabilecek bir adam çıktı. "Ne var?"

Adam ilerideki tekneyi gösterdi. "Ne dersin? Açıkçası benim iştahımı kabarttı."

Diğer adam uzaktaki transatlantiği uzun uzun inceledi. Kirli sakalını sıvazladı. Ellerini güneşten kapkara olmuş çıplak teninde gezdirdi. "Bilmem, olabilir. Nereden geldiğini, hangi şirkete ait olduğunu ve nereye gittiğini öğrenelim."

"En geç yarın akşama patlayıcıları yerleştirmiş olmalıyız. Burada uzun süre kalacaklarını sanmıyorum."

Adamlar geminin beyaz gövdesini süzerken saldırı planları üzerinde düşünmeye devam ettiler. İkisi de, teknedeki diğer on iki kişi gibi Somaliliydi. Putland bölgesinden ayrılp bir gemiyi kaçırmışlar ve sahibini öldürerek denize açılmışlardı. Yusuf ve Ali Ömer gibileri açısından bakıldığında hayatta gidilecek daha iyi bir yol yoktu. Onlar için cehennemden çıkışın tek yolu bu. Ülkeleri 1991 yılından beri iç savaştaydı. Zamanın devlet başkanı Muhammed Siad Barre, İslâmcı bir terörist olduğu gerekçesiyle uluslararası bir operasyonla koltuğundan indirilmişti. Yerine kurulan geçici yönetim ise kamu düzenini ve sosyal düzeni sağlamayı başaramamıştı.

Somali'de varolan tek karışıklık bundan ibaret değildi. Çeşitli Müslüman gruplar arasındaki iç savaşlar, sanayi gücü ve tarımın yokluğu, bir zamanlar elle tutulur bir şeyler kazanmalarını sağlayan balıkçılık sektörünün, büyük balıkçı filolarının bölgeye akın etmesiyle darmadağın olması ve yeraltı kaynaklarının başkaları tarafından talan edilmesi ülkeyi cehenneme çevirmişti. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi 2004 yılında yaşanan tsunami felaketi ülkeye yeni bir darbe daha vurmuştu. Ülkedeki yeraltı sularının da tuzlan-

masına neden olan bu felaketin ardından yüzde yetmiş yakın insan temiz su bulamamaya başlamıştı.

Ülkelerinde durum böyle olunca, Yusuf ve Ali Ömer, kendileri gibi cesur ve korkusuz gençlerle kurdukları küçük takımlarıyla Aden Körfezi'nde korsanlık yapmaya başlamışlardı. Kaçırdıkları tekneyle önlerine çıkan her gemiye saldırıyorlardı. Elleriinde fazlasıyla silah ve cephane vardı. Silahları sadece görmeleri bile saldırdıkları insanlara korku veriyordu. O yüzden tetiği çok fazla çekmek zorunda kalmıyorlardı. Yine de bugüne kadar üç kişiyi öldürmek zorunda kalmışlardı. Biri, ilk teknelerini elde ettikleri Hindistanlı yaşlı bir adamdı. Diğer ikisi ise onlarla mücadele etmeye çalışan bir yük gemisinin tayfalarıydı.

Ali Ömer çok daha acımasız ve otoriter görünmesine karşın mantıklı davranmaktan vazgeçmezdi. Attığı her adımı planlar ve ona göre hareket ederdi. Ayrıca batıl inançlarına bağlıydı. Liderliği onunla birlikte üstlenen Yusuf ise hiç beklenmedik bir anda bile öfkeye kapılabiliyor ve kendini kaybedebiliyordu. Bugüne kadar öldürdükleri herkesin sorumlusu da oydu bir bakıma. Sosyopat karakteri güvensizlik getirse de onsuz başaramayacağını biliyordu Ali Ömer.

Korsanlıklarının yedinci ayında altlarındaki tekneyi şu an kullandıkları modern gemiyle değiştirmelerine ve yüklü bir ganimet elde etmelerine neden olan hayli kârlı bir saldırı gerçekleştirmişlerdi. Cepleri fazlasıyla dolduğu için ülkelelerine dönüp yeni silahlar ve cephane almışlar, teknenin kilerini ağzına kadar doldurmuşlardı. Üstelik ele geçirdikleri bu yeni tekne daha modern ve hızlıydı. Bu da ister istemez kendilerine olan güvenlerinin artmasına ve korsanlık konusunda daha agresif davranmalarına yol açmıştı. Artık daha uzun mesafeler katedebiliyorlar ve Arap Denizi'nin çok daha ötesine açılabiliyorlardı. Malezya ve Endonezya arasında kalan ve önemli bir ticaret ve seyahat rotası olan Malakka

Boğazı'nı kendilerine bereketli bir pusu yeri olarak bellemişlerdi.

Teknenin görünüşü sayesinde gittikleri her yerde bir korsan gemisinden çok, seyahate çıkmış bir turist teknesini andırıyorlardı. Teknenin siyah gövdesindeki ismi de her ortaya çıktıkları yerde kazıyıp, beyaz boyayla yeni bir isim yazıyorlardı. Ellerinde pek çok ülkenin bayrağı vardı. Saldırı anlarında ise kendi bayraklarını direğe çekiyorlardı. Sahil güvenlikten uzak duruyorlar ve sadece bildikleri bölgelerde geziyorlardı. Yine de kıta sahanlıklarına girmek çok tehlikeliydi. Şu an yaptıkları şey büyük bir risk demektir ama *Blue Swan* gibi transatlantikleri avlamanın daha iyi bir yolu olamazdı.

Yusuf ve Ali Ömer, *Blue Swan* hakkında araştırma yapmak ve gereken patlayıcıları hazırlamak için kamaralarına girdiler. En geç yarın akşama kadar planlarını devreye sokacaklardı.

Hakan çadırına kapanmıştı. Günün dördüncü kahvesini mideye indirirken, bir yandan da kazıda çalışan herkesin bilgilerini kurumun internet sitesinden inceliyordu. Tüm çalışanların bilgilerine erişebilecek yönetici oturumuna sahip az sayıdaki kişiden biriydi.

Hakan ilk olarak tüm kazı ekibinin bir listesini çıkarmıştı. Alt alta yazdığı isimlere şöyle bir bakmış ve yıllardır tanıdığı isimlerin altını çizmişti. Yaşları genç olan stajyerlerin her yerden fışkıran sosyal medya hesapları ve blogları ise haklarında çok şey anlatıyordu. Hakan internet araştırması sonrasında tüm stajyerleri ve iki arkeoloğu yuvarlak içine aldı. Gözünden kaçan bir şey olması ihtimaline karşın, hiçbir ismin üstünü çizmek istememişti.

Kahvesinden bir yudum daha aldıktan sonra elinde kalan isimlere baktı;

Erdem Toloy
Faruk Sürmen
Yeşim Kavrukoğlu
Hasan Samet Ergüven

Ahu Sevinç
Kemal Ali Seher

Kalemi kağıda ritmik bir hareketle vurarak düşünmeyi sürdürdü. Hasan ve Kemal, İç Anadolu'da gerçekleştirdikleri başka bir projede de arkeoloji kurumuyla birlikte çalışmışlardı. Üstelik arkeoloji ile ilgili hatırı sayılır bir geçmişleri vardı. Ama diğer isimlerin hepsinin kurumdaki ilk projesiydi bu.

Listede kalan isimleri bir sıraya koyarak bundan sonra hangi insanlara dikkat etmesi gerektiğini anlamaya çalıştı. İçlerinde onu en çok huzursuz eden kişi Erdem'di. Adam hakkında internette herhangi sonuç çıkmıyordu. Sosyal medya çılgınlığının yaşandığı bu günlerde hiçbir sosyal ağa da dahil değildi. Ayrıca kendinden bahsetmeyi asla sevmiyor ve her lafı dönüp dolaştırıp saçma sapan bir espriye bağlıyordu.

Hakan daha sonra arama motoruna Faruk Sürmen yazdı. 0,19 saniye sonra önüne, altında Faruk'un imzası olan pek çok çeviri ve makale dökülmüştü.

Hakan bunlara kafa yorarken içeri Şebnem girdi. Hakan'ın orada olduğunu görünce bir an durakladı ve adımlarını yavaşlattı. Bir sağa bir sola doğru çekingen çekingen sendeleyerek ona doğru yavaşça yaklaştı. "N'apıyosun?" diye sordu ürkek bir sesle.

Hakan düşüncelerine o kadar dalmıştı ki Şebnem'i ancak kendisine seslenince fark edebildi. İrkilerek kıza döndü. "Ah, iyiyim. Çalışıyordum."

Şebnem kaşlarını kaldırdı. "Şeyy, konuşabilir miyiz biraz?"

Hakan, elindeki kalemi bırakıp sandalyesinde geriye yaslanarak ona doğru döndü. "Tabii. Geçen geceyle mi ilgili?"

Kızın yanakları pembeleşti. "Evet."

"Pekâla," diyerek sırttı Hakan. "Sökül bakalım. Dök içini."

"Nereden başlasam bilemiyorum. Kendimi o günden beri kötü hissediyorum. Hatalıydım. Özür dilerim."

Hakan, "Benden özür dilemene gerek yok," dedi. "Aslında özür dilemen gereken başka bir erkek var ama bu konuya ben karışamam."

Şebnem bakışlarını yere çevirdi ve sağ ayağını ileri geri oynatıp durdu. Yanakları artık belirgin biçimde kızarmıştı. "Haklısın. Ama o gün Burak'la tartıştık ve çok kızgındım. Gözüm hiçbir şeyi görmüyordu."

Hakan şakayla karışık sitem etti kıza. "Şimdi kendimi kullanılmış hissettim işte."

Bir süre sessiz kaldılar. Hakan yeteri kadar utanan kızın küçük ellerini tutup yavaşça kendine çekti. Kahverengi gözlerini kızın mercan yeşili gözlerine dikti. "O geceyi unut, hatta ikimiz de unutalım ve öyle bir gece hiç ama hiç yaşanmadı varsayalım. Tamam mı?"

Kız hızlı hızlı başını salladı ve buruk bir ifadeyle gülümsedi. Rahatladığı her halinden belliydi. "Anlaştık," diye mırıldandı.

Hakan ona gülümsedi ve çadırın girişine şöyle bir göz attıktan sonra ciddi bir yüz ifadesi takındı. "Şebnem, bir konuda yardımına ihtiyacım var," dedi fısıldayarak. "Ve bana yardım edebilecek tek kişi sensin burada."

Genç kız şimdi şaşkınlıkla ona bakıyordu. Adamın şaka yapmadığını görünce kaşlarını çattı birden. "Ne oldu?" diye sordu merakla.

Hakan söyleyeceği şeyin önemini vurgulamak için kızın narin ellerini sıktı. Başıyla masanın üstündeki isim listesini gösterdi. "İki gündür garip şeyler dönüyor. İçimizden biri, aslında sandığımız kişi olmayabilir," dedi.

Bunu duyan Şebnem'in yüzü değişmişti. "Nasıl yani?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Açık konuşmak gerekirse, aramızda dışarıya bilgi sızdıran birileri olduğunu düşünüyoruz."

Küçük şişme bot, karanlık deniz suyunun üstünde bir gölge gibi ilerliyordu. İçinde sadece iki kişi vardı. Gürültü çıkarmamak için kıçtan takma motoru kullanmıyorlardı. Yusuf ağır hareketlerle kürek çekiyor, küreklerle her asılışında lastik bot büyük bir ivmeyle öne atılıyordu. Karşısında oturan Ali Ömer ise siyah bir dalış elbisesi giymekteydi. Elbiseyi giydikten sonra paletlerini de ayağına geçirdi ve ağırlık kemerini beline taktı. Su geçirmez dalış fenerini açıp kapayarak çalışıp çalışmadığını kontrol etti. Plastik patlayıcıları naylon bir çantaya koymuştu.

Yaptıkları küçük araştırmaya göre *Blue Swan*, Sidney'den yola çıkmış ve uzun bir okyanus yolculuğunun ardından Endonezya'nın Maluku bölgesinde mola vermişti. Daha sonra Sulawesi'ye uğramış ve oradaki tropik adalar arasında birkaç gün geçirdikten sonra Sumatra'ya doğru yola çıkmıştı. İçinde binden fazla yolcu vardı ve hepsi de zengin insanlardı.

Yusuf ve Ali Ömer eğer bu işi becerebilirlerse, belki de bir yıl boyunca korsanlık yapmadan yaşayabilecekleri miktarda

parayı tek günde elde edeceklerdi. Üstelik emirlerinde çalıştırmak üzere pek çok esir elde etmiş olacaklardı. Asıl amaçları da buydu...

Binden fazla adamı maden işçisi gibi çalıştırmayı planlıyorlardı.

İkisi de keşiflerinin ardında yatan gizeme ancak böyle ulaşabileceklerini biliyordu.

Ali Ömer düşündükçe heyecanlanıyor, rüyalarına dahi giren karanlığın ardında ne yattığını her geçen gün daha da fazla merak ediyordu.

Blue Swan'ın devasa gövdesine yaklaştıkları her saniye, gemi tüm dünyalarını örten beyaz bir canavara benzemeye başlamıştı. O anda, geminin büyüklüğünü karşlarına alınca, yaptıkları şey hakkında ikisinin de zihnine bir kuşku düştü. Böylesine büyük bir gemiye saldırmak son derece riskliydi. Üstelik yerleştirecekleri patlayıcılar geminin pervanelerini durdurduktan sonra *Blue Swan* hemen acil bir yardım çağrısı yapacaktı. Bunu da geminin gövdesine yerleştirecekleri sinyal engelleyiciler sayesinde durdurmayı planlıyorlardı.

Fakat Ali Ömer, artık geri dönüş olmadığını biliyordu. Tüm kozlarını kullanacakladı. Lastik bot geminin arkasına yanaştıktan sonra dalış maskesini yüzüne geçirdi. Şnorkeli dişlerinin arasına alarak ağızlığını ısırды. Patlayıcı poşetini aldı ve kendini suya bıraktı.

Suya dalar dalmaz fenerini yaktı. Karanlık ve serin suyun içinde gemiye doğru birkaç metre yüzdü. Birkaç kere derin nefes alarak ciğerlerini açtıktan sonra hızla suya daldı. Mükrekkep rengi denizin içinde fenerin kendisine gösterdiği dar yolda derinlere doğru ilerledi. Bir süre sonra transatlantiğin kocaman pervaneleri karanlık silüetler halinde ortaya çıktı.

Ali Ömer, simsiyah pervane kanatlarının arasına doğru yüzdü. O anda pervaneler çalışmaya başlasa olabilecekleri

düşünmemeye çalışarak pervane şaftlarına doğru ilerledi. Feneri kolunun altına sıkıştırarak elindeki torbadan patlayıcıları çıkardı ve arkalarındaki mıknaatıslar sayesinde geminin gövdesine kolayca yapıştırdı. Üzerlerinde bulunan küçük düğmeye basarak hepsini aktif hale getirdi.

Ciğerleri yanmaya başlamıştı ve suyun üstüne çıkmak için fazla vakti yoktu. Tüm her şeyi kusursuz bir şekilde yaptığına kanaat getirince önündeki manzaraya son bir kez baktı ve bacaklarını bisiklet çevirir gibi hareket ettirerek geriye doğru yüzdü. Daha sonra da ciğerlerinde kalan son oksijeni kullanarak hızla su yüzüne çıktı. Kafası sudan çıkar çıkmaz, astım krizine yakalanmış biri gibi nefes alarak ciğerlerini temiz havayla doldurdu.

Onun su yüzüne çıktığını gören Yusuf, lastik botu hemen oraya doğru çevirmiş ve küreklere olanca gücüyle asılmıştı. Yanına gelir gelmez bota tutunan Ali'nin sudan çıkmasına yardımcı oldu ve "Nasıl gitti?" diye sordu.

Ali Ömer maskesini çıkardıktan sonra dalış kıyafetinin yakasını açtı. Kaşınan boğazını ovmaya başladı ve "Birinci kısım tamamlandı," dedi geniş dudaklarını yayarak. "Artık tek yapmamız gereken beklemek."

Faruk Sürmen çadırından çıktı ve bir zamanlar Likyalılara ait olan yerleşim yerlerinin un ufak olmuş kalıntılarının durduğu geniş kazı alanını hızlı adımlarla geçti. Çadırların kurulu olduğu bölümün diğer tarafında, katlanan bir sandalyede oturmuş, dizüstü bilgisayarında çalışan İsmet'in yanına geldi.

Yüzü garip bir ifadeyle çarpılmış, gözlerini iri iri açmıştı. Heyecanlı olduğu her halinden belliydi. "Sanırım bir şey var," dedi yaşlı adama.

İsmet adamın telaşını fark etmişti. Dizüstü bilgisayarını kapatıp kolunun altına aldı ve yerinden kalktı. "Ne oldu?"

Faruk, "Hemen benimle gelin," dedi ona.

Birlikte yürümeye başladılar. İsmet, kazı alanının yanından geçerken toprağa gömülmüş Hakan'a seslendi ve onu takip etmesini söyledi. Hakan hemen tozun toprağın içinden fırladı ve peşlerine düştü. Şüpheleri Faruk üzerine yoğunlaştığından, adamın hemen her hareketi ilgisini çekiyordu.

Kısa süre sonra Faruk'un Kilitbahir'de ortaya çıkan parşömenleri çevirdiği büyük çalışma masasının önünde toplanmışlardı.

Faruk hemen sandalyesine oturdu ve son çevirdiği sayfayı onlara gösterdi. Heyecandan elleri titriyordu. "Çeviriyi bitirmek üzereyim. Sanırım sonunda bir şeyler bulduk," dedi. "Bu sayfalar fazlaca yıpranmış olduğu için beni bayağı uğraştırıyor. Yine de ortaya çıkanları duymanız gerek. Piri Reis, en sonunda neyin peşinde olduğuna dair bize önemli bilgiler bırakmış. Bakın!"

İsmet, "Ne diyor?" diye sordu merakla.

Faruk çeviriyi geçirdiği beyaz kağıdı eline alıp okumaya başladı.

Yıllar önce Kitab-ı Bahriye'yi yazarken yaşadığıma benzer bir heyecan bu.

Üzerinden kaç yıl geçti ama her şey dün gibi aklımdadır. Yedi cihanda yaşadığım tüm serüvenler, keşifler ve denizlerdeki görkemli cenkler yaşamımın en kıymetli kısmıdır. Ardımda bıraktıklarım ise edindiğim ganimetler ve bu gibi i'ta-yı malumatlarım ve vârid-i hâtır hâdiselerim olacaktır.

"Yani verdiğim bu gibi bilgiler ve aklıma gelen olaylar demek istiyor," diyerek açıkladı Faruk.

Farkındayım ki Hürmüz'de aldığım sonuç hayırlı değildir. Ama kader yolumu böyle çizmiş demek... Ona karşı gelmek olmaz.

Ters giden talihimin farkına Basra'ya dönünce vardım ancak. Beylerbeyi bana olumsuz bir tutum takındı. Belki de benden bir şeyler duymayı bekledi. Ona karşı ağzımı sıkı tuttum. Belki de birileri öğrenmemesi gerekenleri öğrendi, sultanın yıllar önce bana bahsettiği görev açığa çıktı, diye düşünüyordum.

Bunu bilmiyorum. Tek bildiğim sultanla konuşmam gerektiği... Ona en sonunda aradığımızı bulmayı başardığımı anlatacağım. Beni ancak o anlar. Hürmüz'de başarısızlığım gibi görünüşünün aslında büyük bir başarı olduğunu anlar.

Hürmüz kuşatmasında ele geçirdiğim bu Portekizli ile bir-

likte sultanın yirmi yıl önce bana verdiği haritaların son parçası da tamamlandı ve artık adanın yeri açığa çıktı. Şükürler olsun.

Sultan bunu duyunca çok sevinecek eminim. Ama onun dışında kimseye güvenemem ve ağzımı kimseye açamam. Çünkü biliyorum ki başlangıçtan bu yana uzun zaman geçti. Devir tümüyle değişti. Kubad Paşa gibiler etrafta kol geziyor.

Ne de olsa böylesine büyük bir devleti yönetmek zor. İnsanları tanımak da öyle...

Bu esnada benim de Aden'de ve Basra'da katliam yapan Portekizliler yüzünden görevime ara verip, Osmanlı adına görev yapan tüm iman edenleri korumam gerekti. Uzun süre bu kâfirlerle savaşıp Osmanlı ticaret gemilerine yapılan saldırıları engellemeye çalıştım.

Ama kader bu ya, aradığım şey tam bu esnada karşıma çıktı. Sultanın bana verdiği haritalarda ismi geçen adamın bu sularda olduğunu, Hürmüz'ü kuşatmaya başlamadan hemen önce öğrendim. Son derece zengin bir ailenin mensubuydu bu adam. João'ydu adı. Fernam João...

Ve aradığım anahtar ondaydı.

Takdir-i ilahi işte... Hürmüz'e gelişimizi öğrenen tüm varlıklı insanlar kaçmıştı. Ben de aradığım kişinin peşine düştüm. Bunun için Hürmüz'deki kale komutanıyla pazarlık yapmam gerekti. Ama zaten, zaferin bu defa yanımızda olmadığını biliyordum.

Bu sırada ise Portekizlilerin güçlü bir donanmayla hemen arkamızda olduğu haberi askerler arasına yayıldı. Endişe ve tedirginlik arttı. Fazla vaktim yoktu.

Hemen kale komutanı Noranha ile görüştüm. Adam tedirgindi benden. Anlaşmamız uzun sürmedi. Benimle savaşmaktan da korkuyordu. João'yu bana teslim ettikten sonra kuşatmayı kaldırdım.

Bu João denen adam bir süre işkence gördü. Sonunda elindeki haritanın yerini söyledi. Öte yandan inanılmaz şeylerden bahsediyordu. Büyükbabasının yaptığı bir keşiften söz açtı ve ihtiyar tüccarın Hint Denizi'nin uzak bir yerindeki adada bulunduğu dev mağarayı anlattı. Dediğine göre bu mağarada büyük

bir kaya varmış. İlkini parçalayabilmişler ve hazinenin bir kısmına ulaşmışlar. Ancak karşılarına çıkan bir yenisi hepsini yıldırılmış.

Bir daha kimse adaya geri dönmemiş. Ancak ben görmeyi çok istiyorum. Allah'ın da izniyle ömrümün belki de şu son yıllarında yapacağım son keşif olsun bu.

Kuşatmayı kaldırdıktan sonra Basra'ya döndüm. Başarmıştım ve tek amacım sultanı bilgilendirmektir. Ancak ilerleyebilmem için kürekçiye ihtiyacım vardı. Durumdan bir haberi olmayan Kubad Paşa isteklerimi reddetti. Bana samimiyetten uzak bir şekilde yaklaştı. Sanki hakkımda bir şeyler biliyordu da söylemiyordu. Veyahut benim söylememi bekliyordu.

Artık bir şeylerin ters gideceğini anladım ve notlarıma bu son satırları ekliyorum. Yarından tezi yok kendi çabamla hareket edecek ve sultanla görüşmeye çalışacağım.

Peşinde olduğum şeyin arkasından oğlum Kemal'i gönderdim. Ne zaman olur bilinmez ama o veya bir başkası, bu sırrı ortaya çıkarana ne mutlu. Başarı onun olacaktır.

Ve bu yazıları bulan kişi için söylemiş odur ki hazinelerin yerini tarif eden hafî muarrif rahname haritanın kendisidir. Ola ki oğlum ya da ben bu işin hakkından gelemesek ve her şey kaybolursa, bu belgeler elbet doğru kişilerin eline ulaşacaktır.

İşte o kişiler, talihin de yardımıyla ortaya çıkaracaktır bu gizemi ve tüm serveti bulacaktır.

Hele bir de bu serveti devletin hayrına ve faydası için kullanırsa ne mutlu ona...

"Buradan itibaren oldukça okunaksız," dedi Faruk. "Yine de üzerinde çalışıyorum. Ama bir sonuç elde etmek zor olacak. Rutubet mahvetmiş."

Bambaşka dünyalara dalan İsmet, parmağını çenesine vurarak düşünüyordu. "Son yıllarında Hint Okyanusu'nda görevlendirilmiş olmasına şaşmamalı öyleyse. Akdeniz'i olduğu kadar orayı da avcunun içi gibi bildiği için demek.

Portekizliler kadar tanıyordu bölgeyi..."

"Ya Kanuni ne işler çeviriyordu acaba?" diye kendi kendine sordu Faruk. "Hikâyenin sonuna bakınca Piri Reis'i kullanmış gibi geliyor bana."

Hakan söze girdi. "Olabilir. Ama yazdıklarına göre Piri Reis de sultana ve devlete hâlâ saygı duyuyormuş baksana. Başarısızlığından dolayı biraz üzgün ama her şeyin düzeleceğini umuyor."

Faruk ona bakarak, "Tam da o tarihlerde," dedi. "İdam edilmemiş miydi?"

İsmet'in gözleri buğulandı. Yaşamına daha derinden baktıkça, bu yetenekli denizci için daha da üzüntü duyuyordu artık.

"Aynen öyle... Ve evet, Kanuni'nin ne düşündüğünü bilemeyiz. Belki iyice yaşlanan Piri Reis'ten umudu kesmişti, belki de kafasında farklı hesaplar yapıyordu. Ama bu adama bunca sene güvendikten sonra bir anda ölüm fermanını imzalamış olması ne yaman çelişki be!"

"Kesinlikle."

"Ne diyordu tekrar söylesene; hazinenin yerini..."

Faruk elindeki kağıda bakarak tekrarladı. "Hazinelerin yerini tarif eden hafi muarrif rahname haritanın kendisidir."

"Öyleyse haritanın bu parçası hazinenin yerini söylüyor olmalı değil mi?"

"Büyük ihtimalle öyle..."

Hakan haritanın masanın üzerinde duran yüksek çözünürlüklü reproduksiyonunu önüne çekti ve bir süre inceledikten sonra Hint Okyanusu'nun üzerinde yazan notu gösterdi. "Belki de çözmemiz gereken şey budur. Burada ne yazıyor demiştin?"

Faruk notlarını karıştırdı. "Bu denizde bulunuyor dokuz fakirin serveti. Bir zamanlar Avrupa ve Ortadoğu'daydılar. Akdeniz'de de dolaştılar ve koruduklarını söylediler savunmasızları..."

Ortadan kaybolduklarında, onlardan sonra gelenler hüküm sürdüler yıllarca ve gün geldi tüm varlıklarını dünyanın öteki ucuna taşıdılar... Yıldızı andıran haçlar kuşanmışlardı ve sık sık savaştılar kendilerine karşı gelenlerle. Kızıl gökyüzüne ait adaların ortasında duruyor arayışım. Bulmak bana nasip olmadı ama doğru rüzgâr götürecektir herkesi."

"Ortadan kayboldular demek... Yıldızı andıran haçlar kuşanmışlardı..."

Hakan kaşlarını çatmış düşünüyordu. "Yıldızı andıran haç... Savunmasızları koruyan dokuz fakir..."

"Kimin olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

"Hayır," dedi İsmet. "Osmanlı o dönemde çok güçlüydü. Kanuni ya da Piri herhangi bir yerden bu bilgiye ulaşmış olabilir."

"Ne yapacağız?" diye sordu Faruk. "Bu aşamada dönemin uzmanlarına ihtiyacımız var. Şu çağırdınız adamlar ne zaman geliyorlar?"

İsmet umutsuzlukla başını salladı. "Fikret'in ortadan kaybolmasıyla birlikte diğer tarihçilerle olan görüşmeleri erteledim ve adamlara dikkatli olmalarını söyledim. Ama yine de ortaya çıkanları onlara gizli bir şekilde ulaştırabiliriz."

"İyi fikir."

Burnunun ortasına kadar düşmüş okuma gözlüklerinden bakan İsmet, elini haritaya uzattı ve bir şey söylemek için ağzını açtı. Tam o anda tiz bir kadın çığlığı duyuldu ve çadırın hemen dışında yarı otomatik bir silah patladı.

Üçü de irkilerek birbirlerine baktılar.

Kaptan James Kewell, öğle yemeğinden yeni dönmüştü. Köprü üstüne çıktığında ikinci kaptan James Merville'i orada buldu. Adaşı James Merville ondan altı yaş daha genç ve daha uzundu. Kısık gözleriyle ufku süzüyordu. Onun geldiğini fark edince yavaşça arkasını döndü. "İşte karnı tok ve mutlu bir kaptan!"

Kewell gülerek yanına geldi. "Nasıl gidiyor?"

"Her şey yolunda. Demir almamızdan bu yana üç yüz on beş mil yol aldık."

"Bu havada böyle bir bebekle yolculuk etmek dünyanın en kolay işi. Bize neden para ödüyorlar anlayabilmiş değilim."

Merville sırttı. "Ne olursa olsun, her geminin bir kaptana ihtiyacı vardır."

"Haklısın... Tıpkı kaptanların da kadınlara ihtiyacı olduğu gibi..."

Bir kahkaha atan Merville, köşedeki mini bara gidip kendine bir içki koydu. Kristal kadehi ince parmaklarının arasında döndürürken tekrar Kewell'in yanına geldi. Tam bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki boğuk bir gürültü duyul-

du ve geminin her bir santimetrekaresi, titreme nöbeti gelmiş bir sıtma hastası gibi birkaç saniye boyunca zangırdadı.

İki kaptan da oldukları yerde sendelediler ve şaşkın bir ifadeyle birbirlerine baktılar.

“Bu da neydi böyle?” diye sordu Kewell.

“Hiçbir fikrim yok.”

O anda elektronik kumanda panelindeki pervane şaftlarının durumunu gösteren ekran acil durum sinyali vermeye başladı. Kewell göstergeye baktı. “Kahretsin! Ciddi bir sorumuz var!”

* * *

Patlamayla birlikte geminin arkasındaki deniz suyu turkuaz renkli bir kabartı oluşturarak yükselmişti. Kabaran su, denize yayılan basıncın ardından aniden çökmüş ve alevlerle paramparça olan pervanelerin parçaları suyun içinde dört bir yana saçılmıştı.

Ali Ömer, teknesiyle son sürat üzerine yaklaştığı transatlantiğin arkasında gerçekleşen bu olayı keyifle izlemekteydi. *Blue Swan*’ın okyanusu yaran pruvası suyu ikiye bölmeyi kesmiş, dev gemi cansız bir beden gibi suda sürüklenmeye başlamıştı.

Planı başarıyla devreye girmişti.

Siyah tekne, ölüm döşegindeki bir hayvanın çevresinde uçuşan bir sinek gibi *Blue Swan*’ın çevresinde dolaşmaya başladı. Korsanlar kimliklerini belli etmek için havaya ateş açmaya başladılar.

Yusuf ise çoktan telsize davranmış ve gemiyle irtibata geçmişti. *Blue Swan*’ın telsizcisinin yanıtının ardından, “Bizi güverteye almak için iki dakikanız var,” dedi. “Ayrıca yardım çağrısında bulunmayı aklınızdan bile geçirmeyin! Yoksa

gemideki diğer bombaları da patlatırız.”

Karşı tarafta kısa bir sessizlik olmuştu.

Birkaç saniye sonra telsizde Kewell’in sesi duyuldu. “Kaptan konuşuyor. Siz kimsiniz? Patlamadan siz mi sorumlusunuz?”

“Evet, ne yazık ki biz sorumluyuz kaptan.”

Silah seslerini de duyan Kewell durumu kavramıştı ama sorması gereken soru yine de dudaklarından döküldü. “Ne istiyorsunuz?”

Yusuf sakindi. “Para ve yemek,” dedi kırık İngilizcesiyle.

Kamp alanı silah sesleriyle sarsılınca dört bir yandan çığlıklar yükselmişti. Hakan da pek çok kişi gibi hemen bulunduğu çadırın dışına attı kendini. İlk gördüğü şey çadırların hemen ilerisinde duran siyah bir Mercedes ve ona yaslanmış duran takım elbiseli bir adamdı.

O anda iki çadır ötede, kendi kaldığı büyük çadırın içinde bir çığlık koptu ve aynı silah bir kere daha patladı. Hemen ardından siyah takım elbise giymiş iki adam apar topar dışarı çıktı.

Hakan çadıra doğru koşmaya hazırlanıyordu ki adamlarla göz göze geldi. İkisi de geniş omuzlu ve yapılı tiplerdi. Biri keldi. Yusuvarlak başı, derisinden fışkıran yağdan dolayı ayna gibi parlıyordu. Elindeki silahın namlusu bir anda Hakan'a doğru döndü ve ucundan kopup gelen mermi Hakan'ın başının hemen yanından geçti. Hakan kendini son anda yere atmaya başarmıştı.

Adamlar koşarak arabaya ulaştı.

Arabanın yanında bekleyen diğeri ise çoktan direksiyona geçmiş ve arabayı harekete geçirmişti bile.

Hakan hemen ayağa fırladı ve çadıra koştu. Zeminde garip bir pozisyonda duran Şebnem hareketsizdi. Hakan yanına diz çökerek kızı yan çevirdi. Kızın ıslak kazağından ellerine kan bulaştığını gördü.

Şebnem göğsünden vurulmuştu. Kesik kesik soluyordu ve yarıya kadar inik göz kapakları titriyordu. Şoktan dolayı bilincini kaybetmek üzereydi.

Hakan, kızın kazağını kurşunun girdiği yerden tutarak yırttı. Göğüslerini örten siyah sütyeni kurşunun açtığı delikten fışkıran kanla ıslanmıştı. Hakan yaranın yerine baktı. Kalbe yakındı, ancak kısa sürede müdahale edilirse, genç kız hayati tehlikeyi atlatabilirdi.

"Doktor!" diye bağırdı Hakan, tam o sırada çadıra giren Faruk ve Yeşim'e. "Hemen doktoru çağırın!"

İsmet her kazıda en az iki doktor bulundurmayı asla ihmal etmezdi. İçlerinden daha tecrübeli olanı çadıra girdiğinde Hakan kızın yarasına tampon uyguluyordu. "Sol göğsünden vurulmuş. Kalbinin yakınında."

İşi adama devredip, çadırdan bir roket gibi fırladı. Park halinde duran Chevy Suburban'a biner binmez anahtarı kontağa sokmuştu. Koşarak arkasından gelen İsmet de yanına yerleşti.

"Ben de geliyorum!"

Bir kartal gibi hedefine kitlenmiş olan Hakan, avına ulaşma amacıyla gaz pedalına olanca gücüyle yüklenmişti bile.

Araç, çılgın gibi dönmeye başlayan kalın lastikleri etrafı toza boğarken, toprak yol üzerinde ileri doğru atıldı.

Hakan, vitesi hemen ikiye ve ardından üçe geçirdi. Araçın 5.7 litrelik motoru korkunç bir sesle kükrüyor ve iki tonluk metal yığınının önlerindeki hedefe doğru son sürat götürüyordu. İşin ciddiyetini kavrayan İsmet, beceriksiz hareket-

lerle emniyet kemerini taktı. "Dikkatli ol!"

"Merak etme, bunu daha önce birçok kere yaptım."

İsmet koltuğunda kasılmış bir şekilde iri gözlerle önlerindeki yola bakıyordu. Kazı yerinden aşağı doğru inen patika son derece engebeliydi.

Hakan direksiyonu sola kırdı ve yoldan çıktı. Chevy Suburban, engebeli arazi üzerine fırladı ve altındaki taş ve toprağı yarararak yokuş aşağı inmeye başladı. Dalgalı bir denizde ilerleyen bir tekne gibi yalpalayarak, çukurlara gömülüp tümseklerden sıçrayarak tekrar toprak yola çıktı.

Hakan direksiyonu sağa çevirdi ve tam karşılarından gelen Mercedes'in üzerine doğru sürmeye başladı.

Mercedes'in sürücüsü tam önlerinde ortaya çıkan büyük cipe irileşen gözlerle baktı. Direksiyonu sola ve sağa çevirerek zikzak çizmeye başladı.

Hakan kendini geriye atarak koltuğa yapıştırdı. Olası bir çarpışmaya kendini hazırlamıştı. İsmet nefesini tuttu ve ön panele tutundu.

Tek bir şansları vardı.

İki araç burun buruna geldiği anda, Hakan da Mercedes'in şöförü de direksiyonu sola kırdı. Çarpışmada Mercedes'in dikiz aynası parçalandı. Ama araçlar birbirlerini son anda sıyırmayı başarmıştı.

Hakan geri aynasından uzaklaşan araca bakarken frene asıldı. El frenini kullanarak, yolun genişlediği bir yerde cipi geriye döndürdü.

Anayola çıktıklarında siyah Mercedes akan trafiğin arasına bir leopar gibi daldı ve ani bir manevrayla sağa döndü. Bazı araçlar durmaya çalışırken asfalt üzerinde kaymaya başladı. Kimi sürücüler öfkeyle kornalarına asıldı.

Hakan, Mercedes'in hemen ardından yola fırlamıştı. Di-

reksiyonu sağı kırdığında arkası kaymaya başlayan cipi, yolda duran araçlardan birine çarpmamaya gayret göstereyerek zar zor toparlamıştı. Böylece Mercedes, trafikte yarattığı terörün avantajını kullanarak arayı tekrar açtı.

Hakan, kovalamaca yüzünden anayoldaki diğer arabaların bir kaza yapmamasını umarak gaza asıldı ve yoğun trafik içinde hedefiyle arasındaki tüm arabaları makaslamaya başladı. Siyah Mercedes de, Hakan da son derece tehlikeli manevralar yaparak ilerliyordu.

İsmet kaskatı olmuş, yanlarından vızır vızır geçen araçlara çarpacak gibi oldukları her an dişlerini sıkıyordu. "Sanırım kalp krizi geçireceğim!"

Hakan gözlerini öndeki Mercedes'ten bir an bile ayırmadan konuştu. "Öyleyse gözlerini kapa."

İsmet hiçbir şey demeden denileni yaptı.

Hakan, önlerindeki arabaya yetişebilmek için elinden geleni yapıyordu. Mercedes'in sürücüsü de araba kullanma konusunda bir hayli yetenekliydi.

Bir dört yol ağzına yaklaştıklarında Hakan derin bir nefes aldı. Direksiyonu tutan iki elini, eklemleri bembeyaz oluncaya kadar sıktı. "Sakin gözlerini açayım deme!" diye bağırdı.

Bunu duyan İsmet ise hemen gözlerini açtı ve karşısındaki manzaraya baktı.

İki araba da işlek bir dört yol ağzına doğru son sürat gidiyordu. İsmet'in kalbi duracakmış gibi oldu ve kapı koluna yapışıp koltuğa iyice gömüldü. Mercedes'in dört yola hiç duraksamadan dalıp, bir tıra ve bir minibüse çarpmaktan kıl payı kurtularak yolun karşısına geçtiğini gördüğünde ise ciğerlerini yırtma pahasına bağırdı.

Takip ettikleri aracın hemen arkasından, son hızla dört

yol ağzına girdiler. Ortalık, Mercedes'in geçişinin ardından fren yaparak oraya buraya savrulan arabalardan yükselen fren ve korna sesleriyle bir anda savaş alanına dönmüştü.

Hakan, fren sıkı ve yolda çapraz biçimde kayan minibüsün ve tırın arasından bir S çizerek geçti. O sırada, tırın arkasında yalpalamaya başlayan konteynırdan kurtulmaya çalışan bir kamyonun tam önüne çıktı. Kamyonun durmaya fırsatı yoktu. Şoförü frenlere asılsa da kamyon Chevy Suburban'ın arka köşesine son hızla çarptı. Darbenin etkisiyle savrulan cip, dumanlar çıkaran lastikleri asfalt üzerinde acı acı bağırırken, kendi eksenini etrafında bir tur döndü. Yamru yumru olan arka tarafından kırılan cam parçaları yolun üzerine yağdı. Düşen tamponu yolda kıvılcımlar çıkarıyordu.

Darbenin etkisiyle sarsılan Hakan, her şeye rağmen hakimiyetini koruyarak direksiyonu hemen toparladı ve cipi yolun üstünde tuttu. Kendi etrafında bir tur atan cipin burunu şans eseri tekrar eski yönüne dönmüştü. Hakan hiç vakit kaybetmeden vitesi bire geçirip tekrar gaza asıldı. Bir an için yan tarafında, kıyafetlerinin içinde küçülmüş gibi duran İsmet'e baktı. Adamın alnı ter içindeydi ve yüzü bembeyazdı. "Yaşıyor musun?" diye sordu Hakan.

İsmet bir şey demeden hızlı hızlı başını salladı.

Hakan başıyla sağ tarafı işaret etti. "Torpido gözünde bir silah var. Kullanabilecek durumda mısınız?"

İsmet koltuğunda doğrulmaya çalışırken başını iki yana salladı. "Hayır."

Hakan vitesin yanındaki bir tuşa basınca sürücü camı otomatik olarak açılmaya başladı. "Peki... Silahı bana verir misin?"

İsmet titreyen elleriyle torpido gözünü açtı ve birkaç müzik CD'si ve fotoğraf filminin arasında duran silahı Hakan'a uzattı.

Hakan silahı alırken, "Bu gibi durumlarda solak oldu-

ğuma çok seviniyorum,” dedi.

Önündeki iki arabayı solladıktan sonra kısmen düz ve boş olan yolda cipin motorunun el verdiği son hızda Mercedes’e doğru yaklaştı. Seri bir hareketle silahın mekanizmasını kurdu. Sağ eliyle direksiyonu sabitledi. Bedenini hafifçe sola eğerek, kolunu camdan dışarı çıkardı.

Aralarındaki mesafe giderek kapanıyordu ama Hakan hamlesini yapmak için daha fazla beklemeyecekti. Silahlar konusundaki ustalığına güveniyordu. Gözlerini kısıtı ve Berretta’nın tetiğine arka arkaya üç kere asıldı.

İlk iki kurşun, aracın kaportasına saplandı. Üçüncü kurşun ise arka camı tuzla buz etti. Mercedes parçalanan arka camıyla birlikte bir süre yalpaladı. Ama sürücüsü çok geçmeden aracı tekrar kontrol altına aldı.

Hakan, gaz pedalına neredeyse pedala kıracak kadar kuvvetle bastırıyordu. Cipin motoru çılgın gibi ötüyor ve aracı her geçen saniye Mercedes’e yaklaştırıyordu. Yine de Hakan, oyunun daha fazla sürmesini istemiyordu. Trafikte büyük bir kazaya sebep olmak kendi adına büyük bir vicdan azabı olurdu.

Tam bu sırada balon patlamasını andıran iki kısa patlama duyuldu ve Chevy Suburban’ın ön camında iki büyük delik açıldı.

İsmet, koltuğunda kayarak başını yana eğerken bir çığlık attı. “Ateş ediyorlar!”

Şans eseri kurşunlardan ikisi de onları teğet geçmişti.

İki patlama daha oldu. Aynı anda metale saplanan bir kurşunun sesi duyuldu ve ön camda bir delik daha açıldı.

Hakan başını yana eğerek direksiyonu sabit tutmaya çalıştı. Hız göstergesine baktı. Yüz yetmiş beş kilometreyle gidiyorlardı. Bu hızla giderken yapacağı ani bir hareket, yoldan çıkmalarına ve paramparça olmalarına yol açardı.

O sırada yolun boş olmasından faydalanan Hakan, kolunu çıkarıp tetiğe üç kere daha asıldı.

Mercedes'in arka koltuğundaki adam arabanın içine kanlar saçarak yok oldu.

"Onu vurdun!" diye haykırdı İsmet.

Hakan, Mercedes'in içindeki iki adamın telaşını bulunduğu yerden çok rahat görebiliyordu. Sürücü koltuğundaki adam, dikiz aynasından korku dolu gözlerle arkadaki avcısına bakarken, yanındaki adam ise koltuğunda dönmüş, vurulan arkadaşının düşürdüğü silahı arıyordu. Hakan hemen direksiyonu hafifçe sağa kırdı ve arabasını güvenlik şeridine kaydırды. Her geçen saniye daha da yaklaştığı Mercedes'le arasında şimdi sadece on metre vardı.

Mercedes'in arka köşesine ulaştığında tam ateş etmeye hazırlanıyordu ki, Mercedes'in sürücüsü sert bir hamleyle aracı önüne kırdı. Hakan ona çarpmamak için fren yaptı ve biraz geriye düştü.

Küfürler ederek tekrar gaza abandı ve arayı kapatmaya çabaladı.

Yoldaki trafik şimdi biraz yoğunlaşmıştı. Yol üstünde seyreden araçlardaki sürücülerin hepsi de, savaşı bu iki arabaya büyük bir şaşkınlıkla bakıyorlardı. Mercedes ani bir hamleyle sola döndü ve iki şeridi de çaprazlamasına geçerek araçların arasına karıştı.

Hakan önlerine çıkan bir yük kamyonu yüzünden bir sürelğine görüş mesafesini kaybetti ama uygun bir anı yakalar yakalamaz güvenlik şeridinden ayrıldı. Direksiyonu sola kırarak bir yandaki şeride geçti. Saniyeler sonra yine Mercedes'in arkasındaydı.

Silahını tekrar dışarı uzattı ve gözlerini atış yapmaya hazırlanan bir keskin nişancı gibi kıstı. Bir eli direksiyona sım-

sıkı yapışmıştı. Altındaki araba yüz seksen kilometre hıza yaklaşmışken, onu dümdüz yolda tutmak günün ilerleyen saatlerinde de yaşamaya devam etmesi için bir gereklilik halini almıştı. İsmet koltuğunun kenarlarına tutunmuş, hiçbir şey yapmıyordu. Tüm sorumluluğu yanındaki genç adama bırakmıştı. Hakan'a güveniyordu. O yüzden bu işten sağ çıkacaklarına güveni tamdı. Ama yine de içindeki heyecan fırtınası dinmiyordu. Şu anda içinde bulundukları şey bir ölüm kalım savaşından farksızdı.

Hakan silahını ardı ardına ateşledi. Arka arkaya beş kere patladı Beretta. Mermilerin beşi de hedefini buldu. Ama birisi hedefi tam on ikiden vurmuştu.

Mercedes'i kullanan kişinin ense köküne saplanan kurşun sürücüyü anında öldürmüştü. Mercedes önce sola sonra sağa savruldu ve tekrar sola dönen burnu yol kenarındaki beton bariyerlere büyük bir şiddetle çarptı. Darbenin şiddetiyle arkası havalanan araba suyun içinden fırlayan bir gösteri yunusu gibi yükseldi ve yolun metrelerce üstünde geniş bir kavisle dönerek taklalar atmaya başladı.

Kaputu tutan kapak ve sürücü kapısı açıldı, bagaj kapağı ise metal bir ağız gibi açılıp kapanıyordu. Ezildi, büzüldü ve parçalara ayrıldı. Nihayet durmayı başardığında metal bir hurda yığını andırıyordu.

Hakan, fren yapıp arabasını yol kenarına çoktan çekmişti bile. İsmet'le birlikte araçtan indiler ve kaza yerine doğru koşmaya başladılar. Hakan araçtakilerden en azından birinin yaşıyor olması için dua ediyordu.

Sadece birinin...

Zihninde dönüp duran sorular bir yanıt bulmalıydı. Arabadakilerin durumu hakkında bir fikri olmasa da her ihtimale karşı cep telefonunu çıkardı ve ambulansı aradı.

Hattın ucundaki kadına kaza ihbarını yapıp adres bilgile-

rini verdikten sonra hurdaya dönmüş araca yaklaştı. Motorundan yükselen siyah duman rüzgârla birlikte etrafa yayılıyordu. Hakan asfalta yayılmış kanları gördü. Ezilmiş arabanın içinden, adamlardan birinin kan içindeki kolu sarkıyordu.

Hakan yavaşça eğildi ve aracın içine baktı. Sürücü koltuğundaki adamın ensesi paramparçaydı. Başı garip bir açıyla kıvrılmıştı şimdi. Ağzından akan kan yüzünün yarısına buluşmuştu. Arka koltuktaki adam da ya kurşunlardan birisiyle ya da kaza anında ölmüş görünüyordu. Ama ön koltuktaki kel kafalı adam düzensiz soluk alış verişleri esnasında hırıltılı sesler çıkararak can çekişiyordu. Saçsız başında derin bir yarık vardı. Bir kolu kırılmıştı.

Hakan arabanın kapısını açarak ona doğru uzandı. Adamı yakasından kavrayarak arabanın dışına doğru çekti.

Mumdan bir heykeli andıran adam, ifadesiz gözlerle önüne düşen kırık koluna baktı. Derisini yırtarak kolundan çıkan kemik, ceketinin kumaşını germişti.

Yüzüne acıyla karışık pis bir gülümseme yerleşti ve Hakan'a döndü. "S... sen... artık çok geç... haritanın... tüm fotoğrafları... ar... tık bizde..."

Bir şeyler daha söylemek istedi ama beceremedi. İç kama geçirdiğini düşündü Hakan.

Öte yandan, acıdan dolayı kendinden geçmek üzere olan adamın fazla zamanı olmadığını da anladı. "Kimsiniz lan siz?" diye sordu adamı sarsarak. "Söyle! Kampta neden saldırdınız?"

Dazlak adam pis gülümsemesini sürdürdü. "Za... zamanı gelince... zaten... hepsini öğreneceksin."

Hakan adamın kırık kolunu tutarak çevirdi. Kemik deriyi daha da fazla yırtarken adam korkunç bir çığlık kopardı. "Ama senin için zaman çoktan geçiyor. Konuş!"

"Kız!" dedi adam dişlerini sıkarken. "Kıza git... Bize de-

ğil... Ona sor... Ölmediyse... Artık..."

Hakan'ın öfkesi belli belirsiz bir şaşkınlık ifadesiyle çarpıldı. "Ne kızı? Şebnem'den mi bahsediyorsun? Ne demek bu?"

Adam gözleri kararırken ve bilinci onu terk ederken son bir kez sırtmaya çabaladı. "O... O bizimle birlikteydi."

Korsanlar birkaç dakika içinde gemiye çıkmışlardı. Mürettebat, tüm yolculara saldırıya uğradıkları uyarısını vermiş, hepsine kabinlerine gitmelerini ve ikinci bir uyarıya kadar dışarı çıkmamalarını emretmişti. Gemideki güvenlik görevlileri ve yetkililer, tüm yolcuları gözden uzak olan koridorlardan kabinlerine doğru yönlendiriyordu şimdi. Herkese olayın çabucak atlatılacağı söyleniyor, gemideki bombadan hiç bahsedilmiyordu.

Geminin içinde büyük bir telaş ve korku hüküm sürerken, üst tarafta ise büyük bir gerginlik hakimdi.

Korsanlar gemiye çıktıklarında kaptan ana güvertede durmuş, ellerini arkasında toplamış bir halde, tek bir hareket dahi etmeden onları karşılamıştı. Gözleri kısılmış, korsanların başı olan esmer adam gelip karşısına dikilene kadar da bakışları hiç değişmemişti. Vücudu güneşin altında parlayan, oldukça zayıf ama güçlü olduğu her halinden belli olan Somalili adam elinde otomatik bir silah tutuyordu. Belinde ise yarı otomatik bir tabanca ve keskin bir pala vardı. Arında üç esmer adam daha belirdi. Elllerinde otomatik silahlarla çevreyi inceleyerek yaklaştılar.

Kewell, adamlardaki otomatik silahlardan çok, ikisinin ortasında duran dev gibi korsandan dolayı tedirgin oldu. İki metreyi geçen boyu ve yüz otuz beş kiloluk ağırlığı ile Doog, çetede en iri yarı korsandı. Kalın bileklerine ve boynuna astığı gümüş zincirlerle ayrıca dikkat çeken kara bir kas yığınydı.

Kewell, gözlerini Doog'tan ayırıp burnunun dibine kadar gelen çirkin adama baktı. "Adamlarım istediklerinizi hazırlıyor," dedi sakince. "Toplanan parayı ve yemeği buraya getirecekler. Alıp gidebilirsiniz."

Titremeye başlayan ellerini yumruk yapıp sıktı. Durumun üzerinde yarattığı sıkıntıdan ibaret gibi görünen derin bir nefes aldı.

Ali Ömer, kendisine söylenenlerin ardından bir süre sessizce kaptanın suratına baktı. Ardından güverte üzerinde yankılanan şeytani bir kahkaha attı ve çarpık dişlerini kaptanın suratına yaklaştırarak, "Demek öyle?" dedi. "Demek adamların hepsini hazırlıyorlar? Bizim için."

Kewell yutkundu. "Evet. Dediğim gibi..."

"Çok düşüncelisiniz," diyerek kaptanın omzuna vurdu Ali Ömer. "Gerçekten çok düşüncelisiniz. Gözlerim yaşardı."

Kaptan bir şey demeden adama ve elindeki otomatik silaha bakmayı sürdürdü. Yapacağı en ufak yanlış hayatına mal olabilirdi.

Ali Ömer, yüzündeki gülümseme kaybolurken kaptanın yakasını tuttu ve adamı kendine çekti. "Yine de biz işimizi kendimiz yapmayı severiz Kaptan. O yüzden adamlarım geminin birinci sınıf kabinlerine ve kumarhaneye küçük bir ziyarette bulunacaklar. Siz yine de hediyelerinizi buraya bırakabilirsiniz. Anlaştık mı?"

Kaptan başını salladı.

"Eğer herhangi bir güvenlik birimiyle başımız belaya gi-

rerse geminin altındaki diğer bombaları patlatınız. Ve o bombalar patlarsa bu güzel bebek, çaya attığınız küp şeker kadar hızlı batar. Bu da buradaki herkesin sonu olur."

Kewell, "Kimsenin başı belaya girmeyecek," dedi.

"İşte şimdi anlaşılmaya başladık Kaptan."

Ali Ömer'in işaret verdiği Doog ve diğer iki adam, önlerinde esir aldıkları bir tayfayla birlikte kumarhanenin yolunu tutmuştu bile.

* * *

Adamların kumarhanenin kasasından dönmesi sadece yarım saat sürmüştü. Ellerindeki çuvalarda on beş milyon iki yüz bin Avusturalya Doları vardı. Doog para dolu çuvaları toplayıp Ali Ömer'in önüne bıraktı. Ali Ömer çuvalardan birini silahının namlusuyla aralayıp gülümsedi. "Kazıkladığınız turistlerin çok parası varmış," dedi. "Kıyak iş."

Birkaç dakika sonraysa birinci sınıf yolcuların bulunduğu kabinler korsanlar tarafından teker teker talan ediliyordu. Ayrıca tüm iletişim sistemini de parçalamışlardı. Yolcuların bireysel çabaları da etkisizdi. Transatlantiğin gövdesine yerleştirdikleri sinyal boğucular sayesinde hiçbir telefon sinyal alamıyordu. Artık dev geminin dış dünya ile temas kurması imkânsızdı.

Mürettebat ise tamamen çaresizdi. Bulunan bütün değerli eşyalar, Rolex saatler, yüzükler, pırlanta, zümrüt ve yakut gibi değerli taşlar ve tomar tomar para çuvalara dolduruluyor ve karşı koyan turistler tartaklanıyordu.

Korsanlardan birisi kendisine sözlü saldırıda bulunan turistlerden birinin eline ateş edince adamın üç parmağını koparmıştı. Adam acıyla haykırarak kanlar içinde yere yığılırken, karısı da tiz bir çığlık basmıştı. Bu gözdağı, silah sesi-

nin duyulduğu tüm kabinlerde büyük bir korkuya neden olmuş, korsanların işi kolaylaşmıştı.

Kısa süre sonra, yaklaşık sekiz milyon dolarlık değerli eşya güvertenin üstünde bir aradaydı. Ali Ömer, çuvalın içinde parıl parıl parlayan takılara elini daldırdı ve uzun bir ısıklık çaldı. Adamlarını döndü ve "Bunları su geçirmez torbalara koyduktan sonra şamandıralara bağlayıp aşağı atın," dedi. "Yusuf hepsini toplayacak."

Adamlar denileni yaptılar. Tüm ganimet güverteden, denizin sakin sularına atıldı. Metrelerce aşağıda Yusuf ve diğer iki korsan, ellerinde uzun sopalarla, atılan torbaları hızla tekneye çekmeye başladı. Yemek ve erzakla dolu olan üç kasaysa korsanlar tarafından bir filikaya yerleştirildi ve filikayla birlikte suya indirilmeye başlandı.

Ali Ömer, gemiye çıktıklarından beri kıpırdamasına izin vermediği kaptana baktı. "Şimdi Kaptan," dedi. "Sıra ikinci aşamaya geldi." Kollarını iki yana açarak etrafı gösterdi ve çevresinde yarım tur döndü. "Bu gemiyi çok sevdim ve yanımda götürmek istiyorum. Umarım buna itiraz etmezsiniz."

Kaptan duyduklarına inanamıyordu. "Yanınızda götürmek mi? Peki biz ne olacağız?"

Ali Ömer ağzını yayarak gülümsedi. "Merak etmeyin, siz de bizimle geliyorsunuz," dedi. "Bize küçük bir konuda yardım edeceksiniz. Ayrıca geminin kaptanı olarak son ana kadar geminizin üstünde olmalısınız değil mi?"

Kaptan Kewell şok içindeydi. "Bizi ne yapacaksınız?" diye sordu dişlerini sıkarak. "Bunca yolcuyu nereye götürüyorsunuz?"

"Onu zamanı geldiğinde öğrenirsiniz," dedi Ali Ömer. "Şimdi geminizi bizim ufaklığa bağlamamıza yardım edin ve sakın bir hata yapmaya kalkmayın. Herhangi bir anda peşimizde birilerini görürsek, şunu bilin ki bombaların tetik

mekanizması yirmi beş mil uzakta bile çalışıyor.”

Kaptan Kewell belli belirsiz başını salladı. “Peki,” dedi fısıltı gibi bir sesle. Çaresizliğin doruk noktasındaydı. Bu yamyam herifler tüm iletişim sistemlerini yok etmişlerdi. Yardım çağırma girişimleri de boşa gitmişti. Artık yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ali Ömer ona pis pis sırıttı. “Öyleyse adamlarınızı görevlendirin Kaptan. Bir an önce yola koyulalım. Umarım bu ağır yolculuk sizi sıkmaz.”

Daha sonra arkasını döndü ve güverteden aşağı indirilen filikaya atladı. Yüzünde büyük bir zafer ifadesi kazılıydı.

* * *

Açılan kapıdan önce iki kurt köpeği girdi içeri.

Fikret, iri cüsseli köpekleri görünce oturduğu yerde gerilmişti. Hayvanlar oturduğu koltuğun etrafında dolaşmaya ve kuyruklarını sallayarak yaşlı adamın bacaklarını koklamaya başladılar.

Hemen arkalarından içeri giren Barlas, parmaklarını şıklatarak köpekleri durdurdu. Hayvanlar bir robot gibi itaat ederek, sahiplerinin işaret ettiği köşeye geçip oturdular.

“Kusura bakmayın,” dedi Barlas. “Bazen başlarına buyruk olabiliyorlar.”

Fikret sesini çıkarmadı.

Adam elindeki rulo kağıdı açtı ve Fikret’in önündeki masaya serdi. “Çözmeniz gereken şey bu,” dedi.

Fikret bir süre önündeki portolan haritaya baktı. “Bu...” diye kekeledi önce. Sonra gözlüklerini gözünde düzeltti ve haritaya tekrar baktı. “Tarz olarak Piri Reis’in 1513 haritasına çok benziyor.”

“Benzemesini bir kenara bırakın,” dedi Barlas. “Haritanın kayıp kısmının ta kendisi. Sizi bunun için Antalya’ya davet

ettiklerini unuttunuz mu?”

“Nasıl olur?” diye ona döndü Fikret. “Beni davet eden Arkeoloji ve Kültürel Mirası Araştırma Kurumu idi. Siz... Bunu nasıl ele geçirdiniz?”

Barlas omuzlarını silkti. “İçeride bir adamım vardı. Daha doğrusu bir kadın. Bana bu kopyayı göndermeyi başardı. Tabii ki bedelini ödedik.”

Fikret şaşkınlıktan küçük dilini yutmak üzereydi. “Bu haritada neyi çözmem gerektiğini bile bilmiyorum?”

“Onu dert etmeyin. Elimizde bazı parşömenler de var. Piri Reis’in kendi el yazısını taşıyorlar. Biz, önerdiğiniz gibi Sri Lanka’ya doğru yol alırken, siz de bu konuda yol alsanız iyi olur.”

Fikret önüne koyulan dosyaya bakarken ellerinin titremeye başladığını hissetti. Başarabilecek miydi acaba? Dönemin haritalarından anlasa da bir kriptoloji uzmanı değildi sonuçta. Dosyayı eline alırken Piri Reis’in de öyle olmaması için dua etti.

Kurtuluşu biz çözüm bulmasına bağlıydı.

Hakan yoğun bakım odasının girişinde durdu ve yatakta hareketsiz yatmakta olan Şebnem'e baktı. Şebnem'in nabızıyla eş zamanlı duyulan ritmik bir bip sesi ve cihazların içinde dolaşan elektriğin tiz frekansı rahatsız ediciydi.

Yatağın ayak ucundaysa genç bir hemşire duruyordu. İşinde daha yeni olduğu belli olan kız kapıya doğru dönünce irkildi ve Hakan'a soran gözlerle baktı. Hakan kendinden emin bir hareketle cebinden cüzdanını çıkardı ve seri bir hareketle Arkeoloji Kurumu'na ait personel kartını gösterdi.

"Polis dedektifiyim," dedi cüzdanını geri yerleştirirken. "Doktorla konuştum merak etmeyin. Bir süre yaralıyla yalnız kalmam gerekiyor."

Kız cüzdanda gördüğü tuhaf kartın ne olduğunu anlamamıştı bile. Bir şey diyecek oldu ama vazgeçti. Hakan'ın kendinden emin duruşuna ve soğuk bakışlarına karşı yapabileceği pek bir şey yoktu. Başını sallayıp odadan çıktı.

O çıktıktan sonra Hakan ağır adımlarla odaya girdi. Kapıyı ardından yavaşça kapadı. Yatağın yanına doğru yürüdü. Şebnem'in gözleri kapalıydı. Bilinci henüz yerinde de-

ğildi.

Hakan bir süre kızın yanında dikilerek solgun yüzüne baktı. Ağır ağır inip kalkan göğsündeki yara bandajlanmıştı. Hakan bir elini uzattı ve kızın cansız saçlarını okşadı. "Keşke bana söyleseydin," diye mırıldandı. "İçimizden biri sandığımız kişi olmayabilir, dediğimde söyleyebilseydin..."

EKG cihazı ritmik bip sesleri çıkararak çalışıyor, Şebnem ise hareketsiz bir biçimde yatmayı sürdürüyordu. Kurşunun yol açtığı yara yüzünden kalp kaslarına yeterli kan akımı sağlanamadığı için koroner arterlerinde ciddi bir hasar oluşmuştu.

Hakan kızın onu duyamayacağını bilse de kendini tutamadı. "Kim bu adamlar Şebnem? Ne elde etmeyi umuyordun?"

On dakika daha yatağın yanında durduktan sonra bir cevap alamayacağından emin oldu. Sıkıntıyla iç geçirdi ve ağır adımlarla kapıya yürüdü.

Elini kapının koluna attı. Tam dışarı çıkacakken Şebnem'den küçük bir inilti yükseldi ve kız kuru dudaklarını araladı. "B-Barlas..." dedi fısıltı gibi bir sesle. "Barlas Ak... man."

Hakan koşarak kızın yanına geldi. "Ne? Kim dedin?"

"Akm... Akman *Yacht*... ın... baş... ında."

Hakan yatağın üstüne eğilmiş, kulağını Şebnem'in dudaklarına doğru çevirmişti. "Barlas Akman mı?"

"O... bir..."

Soluğunu bile tutmuştu Hakan. Şebnem'in ağzından çıkan her kelime çözümün anahtarıydı. Onu fazla yormadan öğrenebildiği kadarını öğrenmeliydi.

"O bir ne?"

Saniyeler bu şekilde geçti. Ama Şebnem susmuştu.

"Devam et," dedi Hakan. "Hadi Şebnem! O bir ne?"

Ses yoktu...

Hakan iç geçirerek doğruldu.

Zihninden parça parça pek çok görüntü geçen Şebnem'in dudakları aralandı tekrar. "İnananları savun," dedi inleyerek. "Ve... Fakirleri koru..."

Dev gemiyi, pruvasından aşağıya doğru uzatılan telimsi dokunaçlara benzer halatlarla çekerek bir karıncanın azmiyle taşıyan siyah tekne, okyanusun simsiyah sularında süzülmekteydi.

Gece tüm kasvetiyle çökmüştü ve *Blue Swan* belirsizliklerle dolu yolculuğuna ağır ağır devam ediyordu. Yaralı bir balina gibiydi. Geminin üst düzey mühendisliği sayesinde pervaneleri ve şaftları parçalayan o güçteki bir bomba bile gemiyi batıracak kadar hasara neden olamamıştı. Ama gövdesindeki hasardan dolayı en alt bölmelerinde su sızıntısı vardı. Mürettebatın çalıştırdığı gelişmiş tahliye pompaları gemiye giren suyu kısa sürede boşaltıyordu.

Köprü üstündeki Kewell on yıl yaşlanmıştı sanki. Ceylan derisinden yapılma lüks koltuğuna çökmüş, neler yapabileceğini düşünüyordu. Sağ dizinde gümüş renkte bir Colt Magnum duruyordu. Bir elinde de ağzına kadar viski dolu bir bardak vardı. Alkol sinirlerini yumuşatır ve daha rahat düşünmesini sağlar diye ummuştu. Dizindeki silaha bakmayı sürdürerek içinde bulundukları durumu bir kere daha gözden geçirdi. Yolcular soyguna uğramışlardı ve korku

içindeydiler. Telsiz donanımları parçalanmış ve uydu telefonlarına da el koyularak dış dünyayla bütün iletişimleri kesilmişti. Ayrıca rotalarından sapmışlar, okyanusun ortasında bilinmeyen bir yere doğru gidiyorlardı. Bu kahrolası korsanlara aldıkları para ve yemek niye yetmemişti sanki? Bu kadar insanı ve bu koca gemiyi ne yapacaklardı?

Kısa süre önce mürettebatından öğrendiğine göre gemide güvenlik sorunları ihtimaline karşı tutulan tüm silahlar korsanlar tarafından ele geçirilmişti. Artık kendilerini savunabilecekleri tek silah kucağında duran bu Colt ve aşçının keskin bıçak setleriydi. Korsanların otomatik silahlarını düşündükçe kucağındaki silaha bir diş fırçasından daha fazla güvenmiyordu.

Kewell içkisini yudumladı. Buzlu viski boğazını kavurarak midesine indi. Her yudumda biraz daha gevşediğini hissediyordu.

O sırada James Merville hışımila odadan içeri girdi. "Yolcuları sakinleştirmek çok zor," diye mırıldandı kendisine bir içki koyarken. "Sabırları tükeniyor. Çaresizler. Korkuyorlar."

"Biliyorum, biliyorum. Ama geminin üstünde hâlâ patlamamış bombalar varken bir şey yapmamız imkânsız. Halatları kesip onları tekrar gemiye almayabiliriz. Ama sonrasında ne olur bilmiyorum. Herhalde bir patlama daha duyar ve yavaş yavaş suya gömülürüz."

"Ben blöf yaptıklarını düşünüyorum. Gemiye de yanlarına almak istediklerine göre ona ihtiyaçları var demektir. Kolayca suyun dibine göndermek istemezler."

"Ellerindeki tek şans da tükenirse bizi kolayca gözden çıkarırlar. Bu korsanların neleri göze aldıklarını bugüne kadar yüzlerce kez duydum James. Hepsi gözü kara insanlar. Suratlarını görmedin mi?"

Merville elindeki içkiyi kafasına dikti. Hemen ardından

bir tane daha doldurdu. Onu da bir dikişte yarladı. "Eğer sarhoş olmazsam bu kâbus hiç bitmeyecek."

"Sinir bozucu olan, böyle lüks bir gemide eli kolu bağlı oturmak. Hiçbir şey yapamıyor olmak çıldırtıyor beni."

Merville kalan içkisini de bitirdikten sonra hemen önlerinde seyreden siyah tekneye dikti gözlerini. "Bakarsın çok yakında şans yüzümüze güler," dedi. "Hayat tuhaf bir oyuncudur bilirsin. Eğer o lanet kelebek doğru zamanda kanat çırpıysa, dünyanın herhangi bir ucundaki biri bile karşımıza çıkıp bizi kurtarabilir."

Kewell içkisini fondipleyip yanına geldi. "Umarım dediğin gibi olur," dedi bardağı tekrar doldururken.

Hakan hastaneden çıkar çıkmaz eski bir dostunu aradı. Yüzeysel bilgilere değil de, çok daha detaylı ve internet okyanusunun en dip köşelerinde sadece işi bilenlerce çıkarılabilecek verilere ihtiyacı olduğunda hep aynı kişiyi arardı.

Hattın diğer ucunda Türker'in uykulu sesi duyuldu. "Alo?"

"Ben Hakan."

"Onu telefon ekranında da görebiliyorum."

"Numaramı silmişsindir diye dedim."

"Evet neredeyse yapacaktım. Uzun zamandır sesin çıkmıyor, hayırsız herif. N'apıyorsun?"

"N'olsun be, koşuşturmaca işte."

"Geçen sene Tibet'te bulduğun şeyden sonra zengin olup Arjantin'e falan yerleştiğini düşünüyordum."

Hakan güldü. "Daha değil. Müsait misin?"

"Sen ve çalıştığın yer söz konusu olduğunda müsait olmamak elde mi?"

"Benim için birini araştırmanı istiyorum. Barlas Akman. Akman Yacht'ın sahibi."

"Hmm... Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Şu an nerede olduğunu?"

"Neler yapabilirim bir bakayım. Bir şeyler bulunca ararım seni."

"Ha bir de şu var; inananları savun ve fakirleri koru."

"Ne bu?"

"Bilmiyorum işte. Ne demek olduğunu benim için bulabilirsen sevinirim."

"Tamam," dedi Türker, telefona gelen tuş seslerinin ardından.

Hakan, özellikle internet ve ağ sistemleri konusunda gerçek bir uzman olan Türker'i beklerken yemek yemeye karar verdi. Üniversiteden yakın bir arkadaşı olan Türker tüm yeteneğine rağmen hâlâ İzmir'de küçük bir apartman daire-sinde yaşıyor, ancak ünü sayesinde pek çok kişi için gizli kapaklı işler yaparak önemli miktarlarda para kazanmayı başarabiliyordu. Bu sayede, çok kısa sürede evinin bir odasını gerçek bir bilgisayar üssüne çevirmişti. Yedi monitörden ve en son donanım mimarilerini kullanarak kurduğu büyük bir bilgisayardan oluşan sistemi belki de tek yaşam alanıydı. Dairesinin geri kalanı ise her daim karman çorman haldeydi ve evinin herhangi bir köşesine bakarak anlaşılabileceği üzere sıkı bir Star Wars hayranıydı. Darth Vader, Han Solo ve Boba Fett figürleri, filmlerin afişleri ve hikâyeyeyle ilgili yüzlerce kitap her yerdedi.

Bir saat sonra Hakan'ı geri aradı. "İşine yarayabilecek bir şeyler buldum sanırım."

"Harikası."

Türker genzini temizledi ve ağır ağır konuşmaya başladı. "Para ve güç sahibi biri olarak fazlasıyla düşmanı olan bir adam bu bana sorarsan. İyi bir ticaret adamı olduğu belli ve insanları ikna ederken farklı yöntemler kullandığını da düşünüyorum. Dolayısıyla pek çok anlaşmazlık yaşıyor ve

düşman edinmesi de zor olmuyor olmalı. Bu yüzden de baş sıkıştığı zaman işlerini çözebilecek kirli bağlantıları olsa gerek... Özel yaşantısında ise garip biri bu Barlas Akman. Pek göz önünde olmayı sevmiyor sanırım. Geçen sene teknesinde İtalyan bir mankenle takılırken onu görüntüleyen fotoğrafçının birini fena tartaklamış. Gazete haberi önümde. Adamın burnu sargılı, bir gözü de şişmiş. İyi dövmüş herifi. Nerelerde takılıyor dersen, Monaco'da denize sıfır bir villası ve *Cavalier* adında bir teknesi var bu Barlas Bey'in. Özellikle tekneye hayran kaldım, manyak lüks bir şey. Bir röportajında vaktinin çoğunu teknesinde geçirdiğini söylemiş."

"Peki tekne şimdi nerede?"

"Ben de oraya gelecektim. *Cavalier* iki hafta önce Fransa'dan ayrılmış. Kısa süre önce de Türk karasularına girmiş. Şirket veritabanına tekneden de sık sık erişim sağlandığı için fazla güvenlik içermeyen bir protokol sayesinde içeri sızabildim ve bağlantı akışının anlık kopyasını kendime yönlendirdim. Neyse, teknik detaya girmeye gerek yok. Teknenin en son Süveyş Kanalı'nda olduğunu söyleyebilirim."

"Süveyş Kanalı mı?"

"Evet. Orada ne bok yiyor bilmiyorum. Diğer şeye gelince, şu cümle... Neydi? İnananları savun ve fakirleri koru. Latincesi *Tuitio Fidei et Obsequium Pauperum*."

"Ha evet. Kime aitmiş?"

"Malta Şövalyeleri'ne. Felsefelerini özetleyen bir vecizeymiş. Sloganları yani... Nerden duydun?"

"Peşinde olduğumuz bir şeyle ilgisi var. Bana tüm bulduklarını gönderir misin?"

"Tamamdır. Beş dakika sonra e-posta kutunu kontrol et."

Hakan arkadaşına teşekkür edip telefonu kapatırken, duyduklarını sindirmekte güçlük çekiyordu. Kısa süre sonra e-posta kutusuna ihtiyacı olabilecek her türlü döküman

gelmişti. Bulduğu sakın bir kafede kısa bir kahve molası verdi ve Türker'in gönderdiği tüm belgeleri incelemeye başladı.

Anlatılanlara göre tarihin ilk banka sistemini kuran Tapınak Şövalyeleri, seyahat eden Hristiyan hacıların mallarını korumaya başlamış ve iki yüzyıl boyunca Avrupa'da hüküm sürmüş olan bir tarikattı. Kuruluş yıllarında finansal bir kaynağı olmadığı için tamamen bağışlarla büyüyordu.

Papa tarafından resmi olarak onaylandıktan sonra ülke sınırlarından serbestçe geçmeye ve vergi ödememeye başlamışlardı. Ayrıca Papa'nın kendisi dışında hiçbir otoriteye karşı da sorumlu değillerdi.

Ancak dengeler Haçlı Seferleri ile birlikte değişmişti. Selahattin Eyyubi gibi yetenekli komutanların kumandasındaki Müslümanlar, Haçlılar karşısında zaferler kazanmaya başlayınca tarikat hızla zayıflamıştı. Kısa süre sonra da tarikata büyük borçları olan Fransa Kralı'nın iftirasına uğrayarak aforoz edilmiş ve ortadan kaldırılmışlardı.

Geriye de sahip oldukları iddia edilen inanılmaz bir hazine söylentisi kalmıştı. Tarikatın merkezi Süleyman Tapınağı'nda olduğu için, içinde Ahit Sandığı'nın da bulunduğu paha biçilemez bir zenginlik nesilden nesile anlatılıp durmuştu.

Malta Şövalyeleri ise Tapınak Şövalyeleri'nin ardından gelen ve onlarla bağlantıları bulunan bir yardım tarikatıydı. Tarihin bir döneminde bağımsız bir devlet olarak güçlü bir ordu ve donanmaya bile sahip olmuşlardı. Ayrıca, Avrupa'nın yanında İslâm ve Osmanlı tarihinde de büyük izler bırakmışlardı. Kimi kayıtlarda Rodos Şövalyeleri olarak da anılan bu tarikat, günümüzde de hemen her yerde varlığını sürdürmekteydi. Tarikata bağlı olan *Malteser International* yardım örgütü dünyanın beş kıtasında hiçbir etnik ayrım

gözetmeden yardım hizmeti sunmaya devam etmekteydi. Hatta bu örgüt 1999 yılında, deprem yardımı için Türkiye'de de görev almıştı.

Hakan okumayı kesip bir süre düşündü.

Şebnem ne diye Malta Şövalyeleri'ne ait bir sözü sayıklamıştı acaba? Bu konunun Piri Reis ile ve Avrupa'da milyonlarca avroluk dev bir şirket sahibi olan Barlas Akman ile alakası neydi?

Cevabını bulduğu bir soru, onlarca başka soruyu doğuruyordu. Hakan bir şeyler bulma ümidiyle *Malteser International*'ın internet sitesine girdi. Sayfa birkaç saniye içinde açıldı.

Sitenin sağ köşesindeki sembolü gördüğü anda ise zihni onu nedenini anlamadığı bir şekilde uyardı.

Sembole kısa bir süre daha bakmıştı ki kafasında bir şimşek çaktı; *bir yıldız... Malta Şövalyeleri...*

Piri Reis'in haritasına yazdığı notta belirttiği gibi...

Yıldızı andıran haç onların sembolüydü.

"Ortadan kaybolduklarında, onlardan sonra gelenler hüküm sürdüler yıllarca ve gün geldi tüm varlıklarını dünyanın öteki ucuna taşıdılar... Yıldızı andıran haçlar kuşanmışlardı ve sık sık savaştılar kendilerine karşı gelenlerle..."

Hakan artık emindi. Piri Reis, haritasına yazdığı notun

başında Tapınak Şövalyeleri'nden bahsediyordu. Ve kayıp hazinelerini dünyanın öbür ucuna taşımayı başaran Malta Şövalyeleri'nden...

Bu bilgiler ışığında Piri Reis'in peşinde olduğu servetin Tapınak Şövalyeleri'ne ait olduğu aşikârdı.

Hakan, Piri Reis'in haritasını gözünün önüne getirmeye çalıştı. Onlara en büyük ipucunu veren notun etrafında kırmızıyla işaretlenmiş küçük adalar görmüştü. Faruk haritanın dokuz renk kullanılarak çizildiğini, her rengin ayrı bir anlamı olduğunu ve kırmızının denizciler için önemli yerleri belirtmek için kullanıldığını söylemişti ona.

Bu adalardan bazılarının kırmızı ile boyanması için bir neden görünmüyordu. Tabii sahibi için özel bir anlamı yoksa...

Ayrıca Piri Reis'in haritası bir portolandı. Portolan haritaları, denizcilerin kıyı boyunca yol aldığı sürece rastlayacağı limanları aralarındaki mesafeleriyle sıralayan gündelik kullanıma yönelik haritalardı. Haritanın belirli noktalarına yerleştirilen rüzgârgülllerinden on altı farklı yöne yayılan yön çizgileri ise belirli rüzgârlara göre ulaşılacak yönleri gösterirdi. Bazı portolanlar ise limanları birbirine bağlayan rota çizgileri ile dolu olurdu.

Hakan aradıkları yerin bu kırmızı ile boyanmış adaların merkezinde olabileceğini düşündü. Belki de merkezlerinden geçen bir yön çizgisinin üzerinde...

Daha fazlasını öğrenmenin tek yolu vardı. Hemen telefonuna davrandı ve İsmet'i aradı.

Yaşlı adam, telefonu açar açmaz heyecan dolu bir sesle konuştu. "Şebnem nasıl?"

"Fena değil," dedi Hakan, olanları hâlâ sindiremediğini belli eden bir sesle. "Doktorlar hayati tehlikeyi atlattığını söylediler."

"Buna sevindim."

"Umarım daha da iyi olur. Sen şimdi neredesin?"

"Kampa döndüm."

"Harita yanında mı?"

"Piri Reis'in haritası mı? Evet, şu anda karşımda."

"Güzel. Şu notun oraya bak hemen. Hazinesiden bahseden notu diyorum. Kırmızı ile boyanmış birkaç küçük ada göreceksin. Faruk'la da konuşmuştuk hani."

"Evet hatırlıyorum. Endonezya açıklarında. Beş tane. Dur bir saniye... Hah! Şu an hepsini buldum."

"Tamam. Sri Lanka civarında bulunan büyük rüzgârgölüne bak şimdi. Oradan Endonezya'ya doğru giden yön çizgisini takip et."

"Ediyorum."

"Bu beş adanın tam merkezine geldiğinde dikkatli bak. Yön çizgisinin üzerinde bir işaret var mı?"

"Dur bakayım. Ah, evet. Küçük bir çarpı işareti. Buraya çizilmiş bir sürü adanın arasında..."

Hakan elde ettiği zaferle bir an için gözlerini yumdu. "Çarpı değil o," dedi. "Çarpı işaretleri kıyılardaki, risk teşkil eden kayalık noktaları belirtmek için atılırdı. Daha yakından bak. Bir haç olmalı. Yıldız şeklinde."

Haritanın üzerine eğilen İsmet'in sesi, duyduğu heyecanla yükselmişti. "Haklısın, haklısın. Uçları hafifçe kalınlaşıyor ve çatallı. Bir yıldıza benziyor. Çok ince çizilmiş. Aferin lan! Bunu nasıl anladın?"

"Bilmem. İçime doğdu."

"Bunu hemen Faruk'la paylaşmalıyım."

"Dur! Bir şey daha var."

"Seni dinliyorum."

"Bize hemen bir uçak ayarlayan lazım."

"Uçak mı? Bize mi?"

Hakan konuyla ilgili açıklaması gereken çok şey olduğu-

nu biliyordu. Ama hepsini telefonda yapamazdı. "Biraz güneye ineceğiz hep birlikte," dedi. "Hint Okyanusu'na doğru gidiyoruz."

"Ne?! Ne diyorsun yahu sen? Gel yanıma da, neler oldu bitti bir anlat."

"Yanına gelecek vaktim yok ne yazık ki. Şebnem kısa bir süre kendine gelip bana bir şeyler söylemeyi başardı. Fikret Mansur'u kaçıran adamın adı Barlas Akman. Ve şu anda özel teknesiyle birlikte hızla Hint Okyanusu'na gidiyor. Neyin peşinde oldukları ise belli İsmet. Adayı bulmaya gidiyorlar ve ellerinde haritanın kopyası var. Sana söylediklerimi keşfetmeleri çok uzun sürmez."

"Bütün bunları nasıl öğrendin?"

"Sen uçak işini hemen hallet. Detayları müsait bir anda anlatırım. Dediğim gibi vaktimiz yok."

"Uçak işi mi? Sen beni holding patronu falan sandın galiba! Ha deyince nereden bulacağım ulan koca uçağı?"

"Bunu bana mı soruyorsun? Arkanda koskoca devlet var. Sen uçağı bul yeter, ben pilotu hallederim."

İsmet derin bir iç geçirdi. "Peki peki tamam, anlaşıldı... Burnumuz boka girdi bir kere. Ne yapabilirim bir bakacağım. Yeter ki bu işi çözelim artık."

"Seni seviyorum. Uçak hazır olur olmaz beni ara."

Hakan telefonu kapattı ve otoparka girdi. Arabasına biner binmez anayola çıktı ve havaalanına doğru sürmeye başladı. Hazırlık yapması için çok az vakti vardı.

Aslında İzmirli olan ve hayatının hatırı sayılır kısmını İzmir'de geçiren Hakan, bir süredir iki şehirde birden yaşıyordu. Artan sergi ve fotoğraf projeleri yüzünden özellikle son bir buçuk senedir sık sık İstanbul'da bulunması gerekiyordu. Bu yüzden de Cihangir'in arka sokaklarında güzel bir stüdyo daire satın almıştı.

Taş bir binanın çatı katındaki, volkanik kayalarla örölmüş duvarları olan ve geniş teraslı bu daireyi modern bir üslupta döşemiş, tüm duvarlarını tıpkı İzmir'deki evine de yaptığı gibi kendi eseri olan siyah beyaz fotoğraflarla süslemişti.

Mesleğiyle ilgili birkaç yıllık durgunluk döneminden sonra İstanbul'da yeniden canlandığını hissediyordu Hakan. Bu şehirde fotoğrafçılık kariyerini başarıyla yürütebiliyordu. Üstelik kış aylarında Bursa'ya kaymaya gitmek de daha kolaydı.

Bütün bunların yanında İzmir'i de unutmamıştı. Dinlenmek ve lezzetli bir balık sofrasında bulunmak istediğı zamanlar İzmir'e dönüyor ve oradaki evinde bir süre kafa dinliyordu. Kazancıyla bir yandan antika harita koleksiyonunu genişletiyor, bir yandan da özellikle arkeolojiyle ilgili ciltler dolusu kitap alıp okuyordu. Tarih, bilim ve felsefe başlıca ilgi alanlarıydı.

Hafta sonlarını ise evinin garajında, sahibi olduğı 1965 model bir Harley Davidson'ın bakımını yaparak geçiriyordu.

Hakan'ın arazi araçlarına olan tutkusu üst düzeydeydi ve bu yüzden bu yaşına kadar motosikletlere fazla merak salmamıştı. Ama yakın bir arkadaşının kuzeninden oldukça uygun bir fiyata satın aldığı bu motor ilk gördüğü andan itibaren onu büyülemişti.

Hakan havaalanına varıp uçak biletini aldıktan sonra Semih'i aradı. Telefon birkaç çalıştan sonra açıldı. Hakan hemen konuya girdi. "Bu aralar tatile ihtiyacın var mı?"

"Hmm, ne cevap versem bilemedim. Burnuma pis kokular geliyor."

"Var mı yok mu?"

"Bedavaysa tatile hiçbir zaman hayır demem. Beni bilir-

sin."

"Güzel. Öyleyse biraz güneye inmeye ne dersin? Hazır burada havalar da buz gibiyken?"

"Ne kadar güneyden bahsediyoruz ki?"

"Hint Okyanusu falan..."

"Peki konuyla ilgili herhangi bir açıklama yapmayacak mısın ulan?"

Hakan en son görüşmelerinden bu yana başından geçenleri kısaca özetledi ona. Kilitbahir Kalesi'nde bulunan parşömenlerden ve Piri Reis'in bu parşömenlerde anlattığı kayıp ada her neredeyse, onun peşinde olan başkalarından bahsetti. Ayrıca kaçırılan profesörle ilgili de önemli bir bağlantı kurduğunu da ekledi.

Semih duyduklarından sonra bir süre sessiz kaldı. Yeni bir maceranın içine atılacaklarını hissediyordu. "Ne boklar dönüyor bilmiyorum ama teklifin kabul edildi. Tüm masraflar sizden değil mi?"

"Tabii ki. İsmet ve vergi mükellefleri sağ olsun."

"Çantamı ne zaman toplamamı istiyorsun?"

"Hemen."

Semih derin bir iç geçirdi ve başka hiçbir şey demeden telefonu kapattı. Hakan telefonunu cebine koydu ve aldığı cevaptan memnun olarak kalkış kapısına doğru yürüdü.

* * *

İstanbul sınırlarına girdiğinde saat neredeyse geceyarısına geliyordu. Hakan havaalanından çıkar çıkmaz bir taksiye atladı. Evine vardığında yorgunluktan ölüyordu ama acele etmesi gerektiğinin farkındaydı. Kaybedecek tek bir dakikası bile yoktu.

Birileri çoktan harekete geçmişti.

Profesör Fikret Mansur'u kaçıranlar artık haritanın fotoğ-

raflarına da sahipti ve şu anda sonuca ne kadar yakın olduklarını tahmin etmek güç değildi.

Eve girer girmez yolculuk için eşyalarını toplamaya başladı Hakan. İsmet'in istediğı uçağı bir iki gün içinde ayarlayacağından hiç kuşkusuyoktu. Yolculukları boyunca gerekli olacağını düşündüğü ne varsa kanvas çantasına attı. Ardından sıcak bir duş alıp yatmadan önce çalışma masasına geçti ve ertesi gün yapacaklarının bir planını oluşturdu. Her adımını hesaplaması ve o andan itibaren tek bir dakika bile kaybetmemesi gerekiyordu.

Saat sabaha karşı üçe gelirken, yorgunluktan bitkin haldeki vücudunu yatağı ancak bırakabildi ve çok geçmeden deliksiz bir uykuya daldı. Yarın erken saatlerden itibaren hareketli günler onu bekliyordu.

Olasılıkların, onu ve arkadaşlarını ölümle yaşam arasında devinen dar bir girdaba çekeceğini ise henüz bilmiyordu.

25 Ocak 2011
İstanbul

1 883 yılının başlarında kurulan Marmara Üniversitesi, üç bin civarı öğretim elemanı ve yetmiş bin öğrencisiyle Türkiye'nin önde gelen üniversitelerinden biriydi. Hakan, arabasını üniversitenin hemen yan tarafındaki otoparka koyduktan sonra Fen-Edebiyat Fakültesi'nin bulunduğu büyük kampüsten içeri girdi. Amacı Fikret Mansur'un profesörlük yaptığı üniversitede biraz araştırma yapmak ve adam hakkında bilgi almaktı.

İlk önce rektörle görüşmeye karar verdi. Ancak rektörü yerinde bulamayınca tarih bölümünde, Fikret Mansur'un oldukça yakın bir arkadaşı olan Uygur Yener isimdeki kır saçlı bir profesörle görüştü. Kocaman top sakalı sayesinde Emre Kongar'a oldukça benzeyen yaşlı adam Hakan'ı odasına buyur etti. Tokalaşıp tanıştılar. Hemen ardından yaşlı profesör, Hakan'a sormaya bile gerek görmeden, kahve makinesinde yeni demlemiş olduğu filtre kahveden ikram etti. "Uykusuz görünüyorsunuz," dedi gözlüklerini düzelterip sıcak kahveyi uzatırken. "Kahve iyi gelir."

Hakan iki eliyle davranak kahveyi alırken adama teşekkür-

kür etti.

Uygur Yener, ağır adımlarla masasına doğru yürüdü. "Boş anımı yakalayabildiğiniz için şanslısınız. Şimdi final zamanı ve başımı kaşıyacak vaktim olmuyor."

"Buna sevindim," dedi Hakan. "Sizinle konuşmak benim için gerçekten önemli."

"Anlıyorum. Fikret'i nereden tanıyorsunuz?"

Hakan kahvesinden bir yudum aldı. Sert ve acı kahve daha ilk yudumdan onu canlandırmıştı. "Şahsen tanımıyorum," dedi. "Ama bazı olaylar Fikret Bey'le yollarımızı keşsettirdi."

"Hangi olaylar?" Uygur masasına doğru eğildi. Meraklanmıştı.

Hakan, "Kısa süre önce Kilitbahir'de gerçekleştirilen keşfi duymuşsunuzdur," diye devam etti.

Uygur başını salladı. "Tabii ki. Son yılların en önemli arkeolojik olayı gerçekleşti. Piri Reis'in 1513 haritasının kayıp olan parçasını bulduk yahu! Dünyayı bile ayağa kaldırmış bir harita bu. Medyanın bu kadar duyarsız olması canımı sıkıyor açıkçası. Milli tarihimizle ilgili harika bir şey yapıldı ama televizyonda esamesi okunmuyor! Varsa yoksa saçma sapan haberler!"

Hakan ona hak verdiğini belirterek başını salladı. "Haklısınız. Ne yazık ki öyle. O yüzden basından nefret ederim."

"Siz de tarihçi misiniz?"

Hakan cevap vermeden önce dudaklarını büktü. "Sayılır. O keşfi yapan arkeoloji ekibinin başındaydım."

"Ah, arkeologsunuz demek. Bu güzel. Çok güzel."

Hakan başını salladı ve "Size açık olacağım Uygur Bey," dedi. Profesörün akli başında biri olduğunu anlamak zor değildi. Adam ne duyarsa duysun kendisine saklayacak kadar yaşını almıştı.

"Yaptığımız keşif bazı insanların ilgisini çekti," diye de-

vam etti Hakan. "Bundan şüphelendiğimiz andan itibaren dikkatli olmaya özen gösterdik ve ortaya çıkan detayları kimseye duyurmadık."

"Ne tür detaylar bunlar?"

Hakan profesöre doğru eğildi. "Kilitbahir Kalesi'nde Piri Reis'e ait olan bazı kişisel belgeler de bulduk. Anlattığına göre yıllar boyunca Kanuni Sultan Süleyman'ın emriyle Hint Okyanusu'nda dolaşmış. Büyük ihtimalle Akdeniz'deki savaşlarda Portekizlilerden Osmanlı'nın eline geçen bazı haritalarda yer alan bir adayı arıyormuş."

Uygur Yener bunu duyunca masasında öne eğildi. Heyecanını küçük bir kuşku bulutu dağıttı. "O dönemde çizilen pek çok haritada hayali adalara yer verilmiştir. Atlantik'teki St. Brendan veya Lobos Adası gibi... Bunu biliyorsunuz değil mi?"

"Tabii ki. Ancak bu seferki muhtemelen gerçek. Piri Reis'in de buna inanması için elinde sağlam kanıtlar varmış."

"Öyleyse bu muhteşem bir keşif Hakan Bey. Ne varmış peki bu adada? Her şeyden önemlisi Piri Reis adayı bulmuş mu?"

"Bu kısmı bilmiyoruz. Parşömenin son cümlelerinde Basra'ya döneceğini ve adayı keşfetmeye oğlunu gönderdiğini yazıyor. Son birkaç cümle ise rutubete teslim olmuş. Hiçbir şekilde okunmuyor."

"Hmm, bu çok kötü olmuş."

Hakan üzüntüyle başını salladı. "Ne yazık ki... Ve Piri Reis bunları yazdıktan kısa süre sonra idam edildiği için elinizde başka bilgi yok. Ama her ipucunun üzerinde çalışıyoruz. Aramızda kalsın ama eğer doğru yoldaysak üçüncü bir keşfin yapılması yakındır."

Uygur kaşlarını çatı ve gözlerini masasında gezdirmeye başladı. "Fikret son kitabında yazdıklarında haklıymış de-

mek. Ama onu kim, neden kaçırdı acaba?"

"Bana sorarsanız onu kaçıran kişiler Fikret Bey'in bilgi birikiminden yararlanmak niyetindeler. Piri Reis ile ilgili yazdığı son kitapta bahsettikleri, birilerinin ilgisini çekmiş. Bu kayıp adayı ve varsa eğer, barındırdığı hazineyi ortaya çıkarmak isteyen sadece biz arkeologlar değiliz."

"Onu kimlerin kaçırdığını biliyor musunuz yani?"

"Tam olarak değil," diyerek yalan söyledi Hakan. "Ama sonuca yakınız diyelim."

"Anlıyorum. Size nasıl yardımcı olabilirim peki? Elimden bir şey gelirse çok sevinirim."

"Fikret Bey'in bu konuyla ilgili tüm düşüncelerini merak ediyorum açıkçası. Ürettiği teorinin bir kaynağı olmalı. Piri Reis'le ilgili böyle bir kitabı yazarken, sizinle de sık sık konuşmuş olduğunu düşünüyorum."

"Evet, evet. Tabii ki... Fikret bana teorilerini anlatmaktan gurur duyardı. Hakkını vermeliyim, gerçekten de ilginç bir teorisi vardı."

"Ne gibi mesela?"

"Fikret, Piri Reis'in hayatında Osmanlı kayıtlarında da yer almayan kayıp yirmi yıllık döneme takmıştı kafayı. Bu dönem hakkında çok bir şey bilmememizin nedenini, Piri'nin gizli bir şeylerin peşinde olmasına bağlardı. Bunun Kanuni'nin emriyle yapılmış olabileceğini ve Rodos Seferi sırasında gelişen olaylara bağlı olduğunu yazmıştı. Biliyorsunuz Kanuni orada Malta Şövalyeleri ile de savaşmıştı."

"Bu çok ilginç," dedi Hakan, duyduklarıyla birlikte doğru yolda olduğuna bir kere daha inanırken. "Peki bu gibi bilgileri nasıl elde etmiş olabilir?"

"Fikret'in kitabını okudunuz mu?"

Hakan sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. "Maalesef hayır. Kitabı hiçbir yerde bulmam mümkün olmadı."

"Boşverin. Zaten bu söylediklerimin çoğu kitapta yer

almıyor.”

“Niçin?”

“Fikret, öne sürdüğü teorinin pek çok detayını kitaptan çıkarmaya karar verdi. Çünkü bunları yazdığı vakit, okurlar ondan bir kaynak isteyecekti. Fikret ise böyle bir kaynak gösteremeyeceğini biliyordu.”

“Ama bunları uydurmadı sonuçta, en başta bir kaynağı vardı değil mi?”

“Evet, tabii ki. Elinde bir kaynak vardı. Ama Topkapı Sarayı arşivlerinde araştırma yaparken elde ettiği bu belgeyi bir daha asla bulamadığını söyledi. Yetkililerle görüşmeye çalıştı ama hayır, ortadan kaybolan sadece belge değildi. İnanır mısınız? Arşiv numarası bile saraydan silinmişti.”

Hakan duyduklarıyla birlikte şok olmuştu. “Yani siz, bunun bilerek engellendiğini mi söylüyorsunuz?”

Uygur başını salladı. “Fikret eğer bunamadıysa...” Kahvesinden bir yudum aldı ve masasında döndü. “Ama bu işin kim tarafından yapıldığını sormayın. Beni aşar.”

“Anlıyorum.”

“Öyleyse size kitabın ilk taslağının PDF kopyasını vereyim. Onda bütün aradıklarınız var. Okumam için bana göndermişti.”

Bilgisayarını açtı. “Fikret onu kaçırانların peşinden giden bir adama bunu yaptığını görse anlayışla karşılardı herhalde, değil mi?”

Hakan güldü. “Onu bulursak, ilk işim imzalı bir kitabını istemek olacak zaten. Bunca olaydan sonra muhteşem bir koleksiyon nesnesi olur.”

Uygur bilgisayarındaki dosyaları tararken hafifçe sırıttı. “Koleksiyona meraklıysanız, bulduğunuzda Fikret’in kendisini de koyabilirsiniz. Hah! İşte kitap burada. Bir e-posta adresi söyleyin de göndereyim.”

Hakan, Uygur Yener'in yanından ayrıldıktan sonra bir şeyler yemek için öğrencilerle dolu olan kantine gitti. Dışarıdaki soğuk havadan kaçan öğrenciler kantinde toplanmışlardı. Genel olarak her zamankinden daha sakin bir ortam vardı. Çünkü çoğu öğrenci masalara yerleşmiş, gruplar halinde harıl harıl çalışıyor ve final sınavlarına hazırlanıyordu.

Hakan üniversite günlerini anımsayarak birkaç öğrencinin arkasından sıraya girdi ve kendine iki tane tost aldı. Ardından daha sakin bir tarafa çekildi. Kafasında bir sürü düşünce vardı. Özellikle de Barlas Akman'a takılmıştı aklı. Adamın bu işteki rolü neydi acaba? Bütün bunları ona Şebnem söylemiş olamazdı. Çünkü Fikret Mansur'u kaçırdığı zaman Kilitbahir'deki keşif yeni yapılmıştı ve ortada değerli bir hazineyi anlatan bir şey yoktu.

Hakan pencereden dışarıyı izleyerek yemeğini yerken, yan taraftaki öğrenci grubunun konuşmalarından tarih bölümünde okuduklarını anladı. Biraz kulak kabartıp konuşmalarını dinledi. Tahmin ettiği gibi konu çok geçmeden kaybolan profesörlerine gelmişti. Öğrenciler için esrarlı ve ilgi çekici bir konu olduğu için birkaç dakika içerisinde tüm grup Fikret Mansur'u konuşmaya başlamıştı. Hakan gruba doğru baktı. Kızlardan ikisinin onu süzerek fısıldaştıklarını gördü. Kendisinin onlara doğru baktığını görür görmez gözlerini kaçırıp gülüştüler.

Bir süre sonra Hakan gruba yaklaştı. "Hanımlar, beyler kolay gelsin."

Gençler ilk etapta şaşkınlıkla ona baktılar. Sonra birkaç teşekkür ederek başını salladı. Hatta grubun zıpır elemanlarından birisi "Eyvallah, sağ ol," diyerek elini sıktı.

Hakan, "Fikret Hocanız hakkında konuştuğunuzu duydum da. Size sormam gerekenler olabilir. Vaktiniz var mı?"

Kızlardan biri onu süzerek sordu. "Polis misiniz?"

Hakan cebinden sigarasını çıkardı. "Sayılır."

Gençler cevap üzerine kendi aralarında bakiştiktan sonra Hakan'ın isteğini kabul ettiler. Hakan sigarasını yaktıktan sonra bir sandalye çekip yanlarına oturdu. Sonraki yarım saat boyunca Fikret Mansur'un derslerde ve özel yaşamında nasıl biri olduğu, Piri Reis hakkında neler düşündüğü üzerine konuştular.

Öğrencilerden biri, "Belki kızıyla da görüşmek isteyebilirsiniz," dedi sonunda. "Babasının kaçırıldığını öğrenince Amerika'dan geldi dün. Bir saat önce buradaydı hatta. Hâlâ okuldan ayrılmamışsa onunla konuşmak da işinize yarayabilir. Muhtemelen diğer öğretmenlerle falan görüşüyordur."

Hakan, "Bu çok iyi olur," dedi yerinden kalkarken. "Hepinize teşekkür ederim."

Teker teker hepsiyle tokalaştı ve yanlarından ayrıldı. O uzaklaşırken, kızlar onu kaldıkları yerden süzmeye ve aralarında fısıldaşmaya devam ettiler.

Fikret Mansur'un kızı Gözde'yi kampüsün dışında arabasına gitmek üzereyken yakaladı Hakan. Genç kız otomobili- nin anahtarlarını çantasından çıkarıyordu ki kendisine doğru hızlı adımlarla gelen genç adamı gördü ve durakladı. Hakan gülümseyerek ona doğru yaklaştı. Kız oldukça genç ve son derece güzeldi. Kum rengindeki saçları küt kesilmişti. Çıkık elmacık kemikleri buğulu yeşil gözleriyle harika bir uyum sağlıyordu. Kızın dolgun dudaklarının hemen üstünde- yse son derece biçimli, küçük burnu duruyordu. Hakan gülümseyerek, "Merhaba," dedi ve kızı ürkütmemek için adımlarını yavaşlattı.

Gözde ona biraz şaşkınlık, biraz da endişeyle bakarak, "Size de merhaba," diye karşılık verdi.

Hakan kızın endişeli bakışlarını fark etmişti. "Öyle bakma lütfen, kendimi tecavüzcü gibi hissetmeye başladım."

"Özür dilerim, sizi tanıyamadım da..."

"Bu normal, çünkü beni ilk defa görüyorsun. Ben Hakan. Hakan Geda." Hakan elini uzattı kıza. Güzelliğinden etkilenmişti ama belli etmemeye çalıştı.

Gözde, şaşkınlığı geçmese de kendisine doğru uzatılan güçlü eli narin bir şekilde sıktı. "Ben de Gözde. Memnun oldum." Karşısındaki adamın güven veren kendinden emin bakışlarına, biçimli yüzüne, dağınık saçlarına ve rahat giyimine şöyle bir göz gezdirdi. Kendisine hitap edildiği gibi, daha samimi olmakta bir sakınca görmedi. "Her nedense babamla ilgili olarak burada durduğunu düşünüyorum?"

"Evet, aynen öyle," dedi Hakan. "O yüzden buradayım... Çünkü babanı kimlerin kaçırdığını biliyorum."

Gözde irileşen gözlerle karşısındaki adama baktı. Duyduklarına inanamıyordu. "Ne?" diye çığlığa benzer bir ses çıkardı sadece. "Ne demek oluyor bu?"

Hakan yanlarında duran yeşil renkteki Citroen C3'ü işaret etti ona. "İstersen arabaya geçelim, hava soğuk ve anlatacaklarım uzun."

Gözde başını sallayarak hemen kapıyı açtı ve arabanın içine girdiler. Motoru çalıştırıp kaloriferi açtıktan sonra Hakan'a döndü. "Babam nerede?" diye sordu yeşil gözleri büyük bir merakla parıldarken.

Hakan derin bir nefes aldı ve her detayı bilmeyi hak ettiğini düşündüğü genç kızın güzel gözlerine kilitlenerek bildiği her şeyi anlatmaya başladı.

Gözde'nin şaşkınlığı her geçen dakika artıyordu. Az önce tanıştığı bu adamdan duyduğu şeyler inanılmayacak gibiydi. Kısa süre sonra çantasından bir paket sigara çıkardı. Titreyen elleri ile sigarayı dudakları arasına yerleştirirken paketi Hakan'a tuttu. Hakan da paketten bir sigara çekip ağzına götürürken cebinden eski bir Zippo çakmak çıkardı. Önce Gözde'nin sigarasını yaktı. Genç kız dumanı içine çektikten

sonra gözlerini yumdu ve başını koltuğa yasladı. "İki gün önce Amerika'daydım. Hayatımda her şey yolundaydı. Şimdi şu hâle bak! Babam kayıp ve ben de çaresizce dolanıp duruyorum. Bütün bu olanlar şaka gibi."

Hakan kendi sigarasını yakıp dumanı ciğerlerine çekti. Arabanın içi saniyeler içinde dumanaltı olunca camı açmak zorunda kaldı. Soğuk hava içeri doldu.

"Bazen en olmayacak olasılıklar bir anda gelip çarpar insana," dedi Hakan. "Başına gelenlere alışma hızı, insana ne kadar güçlü olduğunu gösteriyor aslında." Kahverengi gözleriyle kıza baktı. "Senden istediğim tüm bu olanlara bir an önce alışman. Çünkü yapacak önemli işlerimiz var."

"Ne gibi?" diye sordu Gözde.

"Söyleyeceğim. Ama önce sormam gereken bir şey var; babanın kitabını okumuş muydun?"

Gözde başını salladı. "Tabii ki... Yayınlanmadan önce iki, yayımlandıktan sonra da bir kere okudum."

"Teorileri hakkında bilgi sahibisin yani?"

"Bilmem. Karışık işler bunlar. Babam tarih söz konusu olunca her gün yeni bir teoriyle gelirdi. Neyi öğrenmek istediğine göre değişir."

Hakan ağzında dolaştırdığı sigara dumanını üfledi. "Piri Reis'in yıllarca arayıp durduğu ve sonunda haritasına işaretlediği adanın yerini aşağı yukarı biliyoruz. Ama yine de baban bu konuda ne düşünüyordu merak ediyorum. Çünkü tam şu anda, kendisini kaçıran şu Barlas Akman denen herifi Piri Reis'in peşinden Hint Okyanusu'nda belirli bir yere doğru götürüyor."

Gözde başını sallayarak dinliyordu onu.

Hakan sigara tutan elini öne doğru salladı. "Haritanın fotoğrafları elinde olsa da, belli bir sonuca ulaşana kadar bunu kendi tahminlerine göre yapmayı sürdürecektir. O yüzden tam olarak nereye gidiyorlar bilmiyoruz ama onları bulabilme-

miz için mutlaka onlarla aynı rotayı izlemeliyiz. Sen ne düşünüyorsun?"

Gözde gözlerini direksiyon üzerine gezdirerek bir süre düşündü. "Belki Sri Lanka," dedi. "Babam kitabında pek çok kere Sri Lanka'dan bahsediyordu. Adanın Maldivler'le arasında yer alan küçük bir bölge ilgisini çekmişti. Belirli yerlerin isimlerini veriyor kitapta. Sana gönderirim."

Hakan bunu duyunca rahatladı. "Harika. Öyleyse şimdi evine git ve hemen hazırlanmaya başla."

"Ne!? Niçin?"

"Babanın peşinden gidiyoruz. Onu bulduğumuzda yanımızda olmak istersin değil mi? Muhtemelen o da ilk sana sarılmak ister."

Gözde şaşkın bir ifadeyle bakıyordu adama.

Hakan sigarasından son bir fırt çekti ve izmariti camdan dışarı fırlattı. "Sri Lanka taraflarına gitmiş miydin daha önce?"

Fırtına

26 Ocak 2011
Hint Okyanusu

Embraer Phenom 300 tipi özel jet uçağı Dubai'deki yakıt ikmalinden sonra içindeki beş kişiyle birlikte tekrar havalanmış, Sri Lanka'nın batısında yer alan Colombo Havaalanı'na doğru yola koyulmuştu.

Uçağın içinde Hakan ve Semih'in dışında İsmet ve Gözde de vardı. Pilot koltuğunda ise Hakan'ın eski bir arkadaşı olan Fulya Serter oturuyordu. Fulya, Gizli Operasyonlar Birliği'nde uzun bir dönem takım arkadaşı olan yetenekli bir helikopter ve uçak pilotuydu. İzmir'de yaşıyor ve kocasıyla birlikte özel bir havaalanında uçuş ve paraşüt eğitimleri veriyordu. Hakan'ın telefonuyla birlikte tüm işlerini ertelleyip, teklifi kabul etmişti.

Hakan, Gözde ve İsmet'in karşısında oturmuştu. Bir yandan içkilerini yudumlarken, bir yandan da planlarının son halinin üstünden geçiyorlardı. Semih ise uçağın diğer tarafında, olan bitenle hiç ilgisi yokmuş gibi rahat rahat takılıyordu. Oturduğu rahat koltukta yayılmış, yanına aldığı eski bir ukuleleyi çalıyor ve küçük pencereden dışarıyı izliyordu.

Hakan masadaki kağıtların arasından detaylı bir uydu haritası çıkardı ve en üste koydu. Haritada dört yüz kilomet-

re çapındaki bir alan kırmızı daire içine alınmıştı. "Yarın erken saatlerde, kiraladığımız bir tekneyle yola çıkacağız. Burası bakacağımız bölge."

İsmet yakın gözlüklerini taktıktan sonra haritayı alıp bir kere daha inceledi. "Geniş bir alan ama sonuca çabuk ulaşacağımızı düşünüyorum," dedi. "Üstelik mola için Sri Lanka'da duracaklarını da düşünürsek sonrasında izleyecekleri rota belli gibi. Şansımız varsa onlarla yolda bile karşılaşabiliriz."

Gözde de kağıda doğru eğildi. Hakan göz ucuyla ona baktı. Güzelliğinin yanında zekâsına da hayran olmuştu. Meraklı bir kızdı. Her şeyi öğrenmek, içinde bulundukları duruma her yönden hâkim olmak istiyordu. Üstelik kısa sürede yaşadığı bu ikinci uzun mesafe uçak yolculuğu bünyesini zorlamasına rağmen hâlâ hareketliydi.

"Bütün olanlara rağmen babamın haklı olduğunu görmek güzel," dedi onlara. "Son kitabı üzerinde çalışırken bir gün beni aradı. Sesi heyecan içindeydi. İnanılmaz bir şey bulduğunu söyledi. O günden sonra da Piri Reis'in Hint Okyanusu'nda bir şeyler aradığını söyleyip durdu. Onun bu sulara olan bağlılığına inanmıştı bir kere."

Hakan, "Bulduğu şey hakkında üniversiteden Uygur Yener beni biraz aydınlattı," dedi ve kıza detayları anlattı.

Gözde duyduklarıyla birlikte dudaklarını büktü. "Bu çok ilginç. Babam bir şekilde öğrenmişti demek. Şimdi de Piri Reis'in kendi kaleme aldığı notlar ortaya çıkıyor ve babamı sonuna kadar haklı çıkarıyor."

"Ne yazık ki haklı çıkmak, babanın başına bir sürü iş açtı," dedi Hakan.

Gözde üzüntüyle ona baktı. "Evet. Keşke bunlar olmasaydı."

"Yine de merak etme. Onu sağ salım bulacağız."

"Size güveniyorum."

Aynı anda *Cavalier*, Sri Lanka kara sularından içeri giriyordu. Kıyıya bir mil kala, bir sahil güvenlik teknesi tarafından durdurulup hızlıca kontrolden geçtikten sonra demirleyeceği marinaya doğru yöneldi.

Fikret, tüm olan biteni kamarasının pirinç kenarlıklı lumbazından izlemişti. On iki saattir aralıksız çalışıyordu ve beli ağrımayaya başlamıştı. Gece gündüz demeden harita üzerindeki gizemi aydınlatmaya çabalıyordu. Ancak internet erişimi olmadığı için araştırmalarını kütüphanedeki kitaplardan sürdürüyor ve bu da işini hayli zorlaştırıyordu.

Barlas sık sık kontrole geliyordu onu. Bazen onunla hiç konuşmadan, öylece etrafında dolanıyor ve yanındaki kurt köpeği ile küçük oyunlar oynuyordu. Bazen de kütüphaneden rastgele bir kitap seçip okumaya başlıyordu. Özellikle bu tuhaf ziyaretler oldukça rahatsız etmeye başlamıştı Fikret'i. Barlas son kez kamarasına girdiğinde ağzını açıp bir şeyler söyleyecek oldu ama son anda vazgeçti. Zaten zor olan şartları daha da zorlaştırmanın alemi yoktu.

Lüks tekne, marinaya demirledikten sonra Barlas bir kere daha yanına geldi. "Nasıl gidiyor?" diye sordu ona.

"Fena ilerleme kaydetmedim. Kısa sürede sonuca ulaşırız. Ancak kütüphane çok vaktimi alıyor."

Barlas, "Sizin gibi eski topraklara koymaz bu," dedi sinir bozucu bir şekilde gülerek. "Zamane sünepelerinin oyuncağı şu internet. Her önüne gelen bir şey yazıyor. Bilgi kirliliğinden başka bir şey değil."

Fikret karşı çıkmak üzere haritaya doğru elini uzatmıştı ki Barlas arkasını döndü. "Çalışmaya devam edin," dedi emreden bir ses tonuyla. "Akşama tekrar konuşuruz. Ben biraz karaya çıkacağım."

Kapıyı arkasından sertçe çekti. Fikret kapalı kapının ar-

dından adamın giderek uzaklaşan tok ayak seslerini dinledi. Daha sonra dişlerini gıcırdatarak tekrar önündeki haritaya döndü.

Sri Lanka

Bin üç yüz kırk kilometrelik sahil şeridiyle, Hint Okyanusu'ndaki küçük bir ada ülkesi olan Sri Lanka, Hindistan'ın yaklaşık otuz kilometre kadar güneyinde yer alıyordu. Uçak adanın üstünde dolanıp geniş bir yay çizirken, iki bin beş yüz metre yüksekliğindeki Pidurutalagala Dağı'nı ve zirvesine kurulmuş olan uzun radar antenlerini dört bir açıdan gördüler. Kısa süre sonra uçak yavaşça alçaldı ve Colombo Havaalanı'na yumuşak bir iniş gerçekleştirdi.

Sri Lanka'nın en büyük kenti ve ticari başkenti olan Colombo, havaalanından çıkan ekibi tüm canlılığı ile karşıladı. Bir taksiye atlayıp, çabucak şehir merkezine indiler. Hava sıcaklığı yirmi beş derece civarındaydı ve nem oldukça fazlaydı. Sırtlarında kanvas çantalar ve gerekli diğer teçhizatla birlikte *National Geographic* bünyesinde çalışan bir araştırma ekibi gibi görünüyorlardı. Otellerine doğru yürürlerken, İsmet akıllı telefonunun parlak ekranından kafasını kaldırıp göz ucuyla gökyüzüne baktı. "Size güzel bir haberim var

millet," dedi. "İki gün sonra şiddetli bir fırtına bizimle olacak."

Hemen arkadan gelen Semih, "Hay şansımıza sıçayım," diye mırıldandı. Ardından hızlı adımlarla İsmet'le Hakan'ın arasına sokuldu. "O zaman bulacağımız tekne sert havalara dayanıklı bir şey olsun abi. Onca şeyden sonra denizde sert bir rüzgâr çıktı diye geberip gidersem buna çok içerlerim."

İsmet, "Merak etmeyin, tam donanımlı bir şey ayarladım bile," dedi. "Kolay kolay batmayız."

Dakikalar sonra, limana çok yakın konumda bulunan *Cinnamon Lakeside* adlı beş yıldızlı bir otele yerleştiler. Semih, küçük bir gölün kıyısında, tepeden bakıldığında köşeli bir C biçiminde inşa edilmiş lüks otele ilk dakikadan itibaren hayran kalmıştı. Lobiye girer girmez etrafta dolaşan güzel Asyalı kızlara parlayan gözlerle baktı.

Hakan, eski dostunun sırtına vurarak onu daldığı rüyadan uyandırdı. "Hadi oğlum yürü, daha sonra onlarla ilgilenmek için bolca vaktin olacak."

Semih sadece sırtıtmakla yetindi ona ama gözlerini kızlardan bir an olsun ayırmadı.

Otelde biraz dinlendikten sonra gecenin karanlığı ile birlikte ışıldamaya başlayan şehirde biraz turlayıp, akşam yemeği için şık bir restorana girdiler. Etnik öğelere sadık kalarak tasarlanmış restoran, bölge turistik mevsimde olmadığından dolayı oldukça sakindi. Kuytuda, güzel bir masa seçip oturdular. Çok geçmeden, masaya gelen kısa boylu bir Asyalı kız siparişlerini aldı.

Yemekler on beş dakika sonra masadaydı. Hindistan cevizinden yapılan ve bol baharatla hazırlanan *pol sambola*, *mallung* ve baharatlı keçi etiyle birlikte ana yemek olarak söyledikleri fener balığı yediler. Tatlı olarak ise *wattalapan* denen, hindistan cevizi sütü ve yumurtayla hazırlanan ve

buharda pişen bir tür puding sipariş ettiler.

Semih, yemeklerde baharatlı lezzetlere düşkün biri olarak yediklerinden son derece memnun kalmıştı. İsmet'in geçirdikleri uzun yolculuktan sonra fazla iştahı yoktu ve Semih onun da tabağını memnuniyetle temizledi. Ardından mutlulukla göbeğini okşayarak oturduğu yerde geriye yaslandı. "İşte bu!"

İsmet, tatlının üstüne getirilen kahveyi içerken konuyu açtı. "Yemekten önce kıyı emniyetiyle görüştüm. Konsolosluk da hızlı davrandı ve buradaki birimleri uyarmayı başardı. Barlas Akman denen herifi aramaya başladılar bile. Eğer Fikret akıllılık edip de kendisini burada aramaya başlayacağımızı düşünmüşse ve onları buraya çektiyse şanslıyız demektir."

Bakışlarını masanın ortasındaki boşluktan koparan Gözde yaşlı adama baktı. "Eğer babamı tanıyorsam bunu kesinlikle düşünmüştür. Fizibilite konusunda gerçek bir uzmandır."

"Tamam işte," dedi İsmet kahvesinden son yudumu alırken. "Durum böyleyse her şey kısa süre sonra sona erecek." Hemen sonra yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirmişti. Masa da oturan herkesin suratına tek tek baktı. "Hâlâ inanamıyorum yahu. Koskoca bir Osmanlı denizcisinin gizli bir devlet göreviyle binlerce kilometre uzakta kayıp bir hazine araması inanılmaz geliyor."

"Bana da burada olmak inanılmaz geliyor," dedi Semih ve bardağındaki kahve tortularına baktı.

Ona aldırmayan İsmet, masada oturan herkesin yaşından dolayı aldığı her karara saygı göstereceklerini biliyordu. "Neyse," dedi bardağını masaya bırakırken. "Gelelim asıl konuya; neler yapacağımıza yani. Kaldığımız oteli çok sevdiğinizi biliyorum ama maalesef Fulya ve Gözde dışında bizim orada vakit geçirme lüksümüz yok. Yarın sabah er-

kenden kalkıp kiraladığımız tekneyi görmeye gideceğiz ve olabildiğince çabuk yola çıkacağız. Arkelolojiye olan ilgimin yanı sıra, yirmi senemi de denizlerde geçirmiş biriyim. O yüzden umuyorum ki yapılan fırtına uyarısından sonra herhangi bir endişeye kapılmazsınız. Kaptanlığımdan kuşku duymanıza gerek yok." Özellikle Hakan ve Semih'e bakıyordu.

Semih elini kaldırıp, "Ben duyuyorum," deyince Fulya ona okkalı bir dirsek attı.

Hakan, "Duymasak bile ne yazık ki başka şansımız yok," dedi ortaya konuşarak. "Profesörü bir an önce geri almalıyız. Onun iyi olduğuna inansam da elimden geldiğince çabuk davranmak istiyorum. O yüzden, fırtınanın çok sert geçmeyeceğini umalım."

Gözde, "Ben de gelmek isterdim," dedi ve Semih'e imalı bir bakış attı.

Onun şaka yollu kendisine sataştığını anlayan Semih, "Sen istiyorsan git yahu," dedi. "Elinden tutan yok ama ben canımı sokakta bulmadım Gözde Hanım." Ardından hafifçe sırtarak göz kırptı.

Hakan, "Asıl endişe etmemiz gereken fırtına değil, Akman ve adamları," dedi, Semih dışındaki herkesin gözlerinin içine bakarak. Eski dostunun kendisiyle hemen hemen aynı duyguları taşıdığını biliyordu. Semih ile çıktıkları operasyonları ve yaşadıkları tehlikeli anların sayısını düşündükçe onun basit bir tekne gezisinden korkmadığından emindi. Semih, hava şartlarını bahane ederek sadece masadakilerle eğleniyordu. Kendisi gibi o da en şiddetli fırtınanın içine gözü kara biçimde dalabilecek, tanıdığı tek insandı.

"Kimse merak etmesin," dedi Semih. "O konuda çok eğleneceğiz. Yeter ki karşımıza çıksınlar."

Gözde'ye bakıp tekrar sırttı. Ona, Gizli Operasyonlar Birliği'ndeki dönemlerinden ve önceki maceralarından uçak-

ta kısaca bahsetmişti. Gözde duyduğu şeylerden sonra babasının peşine bu iki adamla birlikte düşmekten dolayı mutlu olmuştu. Yine de babasının nerede ve ne durumda olduğunu bilmediği için, içinde bir türlü alt edemediği bir huzursuzluk vardı.

Hakan saatine baktı. Sonra masaya döndü. "Kim otele dönmeden önce benimle bir bira içmek ister? Nasıl olsa emniyetten haber gelene kadar yapabileceğimiz bir şey yok."

Semih hiç düşünmeden elini kaldırdı. "İçeceğim son bira olabilir, o yüzden bu fırsatı kaçırmak istemem." İsmet'e bakıp pis pis gülümsedi.

İsmet masada duran bir bardağın dibindeki suyu Semih'e fırlattı. "Yarın o tekneyi Kaptan Ahab gibi kullanacağım ve ağzın bir karış açık kalacak delikanlı!"

"Göreceğiz."

Hakan, "Başka gelen var mı?" diye sordu. Fulya da elini kaldırdı ve diğer eliyle Gözde'nin kolunu tutarak yukarı kaldırdı. "Hadi ama," diye mırıldandı ona doğru dönerek. "Kafanı dağıtırsın biraz. Babanı düşünmeyi bırak çünkü dünya üzerinde onu bulabilecek sayılı adamdan ilk ikisiyle birliktesin."

Restorandan çıkar çıkmaz, Sri Lanka'nın serin gece havası bedenlerini sarmaladı. İsmet otele doğru gitmek üzere yanlarından ayrıldıktan sonra şehrin güneyine doğru ilerlediler. Kısa süre sonra *Daisy Villa* meydanında, Colombo'nun en ünlü barlarından bir olan *Rythym and Blues*'a girdiler.

Barın içi, sahnedeki grubun canlı *blues* ezgileriyle çoktan şenlenmişti. Yıllar önce Amerika topraklarında doğan bu siyahi müziği, şimdi dünyanın bambaşka bir bölgesinde, insanların ruhlarına yine aynı tazeliikle çarpıyordu.

İlk içkilerini alıp, bir süre sahnenin önünde takıldılar. Semih, iri göğüsleri olan Asyalı bir kızla kısa sürede sami-

miyeti kurmuştu. İkinci birasını aldıktan sonra göğüsleri dekoltesinden her an fırlayacakmış gibi duran kızı Hakan ve diğerleriyle tanıştırdı. Hakan eski dostunun kulağına eğildi ve "Gözlerin parlıyor bu gece," dedi.

Semih çaktırmadan kızın göğüslerini işaret etti. "Şurada benim gibi bir erkeğin bir yıllık meme ihtiyacı duruyor, görmüyor musun?"

Ancak çok geçmeden işler değişmişti. Asyalı kız ayrılmak zorunda kaldığını üzüntüyle belirtti ve Semih'e telefon numarasını verip onu dudaklarından öptü. Bunun üzerine yüzü düşen Semih de Fulya ile birlikte bir içki daha almak üzere bara geçti.

Gözde ile başbaşa kalan Hakan dışarıdaki masalardan birine oturdu. Kız, aldığı iki bardak içkinin ardından biraz daha rahatlamıştı. Tüm kaygılarından uzaklaşmış gibiydi. Ayrıca çalan müzik ve eğlenen insanlar da her şeye rağmen hayatın devam ettiğini gösteriyordu ona. Hemen yanında oturan Hakan'a baktı göz ucuyla. İlginç bir şekilde etkilenmişti bu adamdan. Gönlünü her an kolayca kaptırabilen biriydi zaten. Ama bu sefer karşısında duran örnek diğerlerinden çok daha farklıydı. İlk defa böyle bir erkek görüyordu. Daha dün, bir anda karşısına çıkmış ve kendisine sadece birkaç cümle söylemişti. O birkaç cümlenin ardından ise kendini Türkiye'den binlerce kilometre uzakta, büyük bir maceranın içinde bulmuştu. Üstelik tüm bu olağanüstü duruma karşın doğru bir karar verdiğini düşünüyordu. *Kaç erkek bunu başarabilirdi?*

Gözde ona sokulmamak için kendini şimdiden zor tutuyordu. "İlginç birisin sen," dedi sonunda. "Kimsenin kalkışmayacağı bir şey bu. Yaptığınız arkeolojik keşfin değerini anlıyorum ama yine de amaçları uğruna insan bile kaçırabilen, birilerini gözünü kırpmadan vuran bir grup manyağın peşinden öylece gitmek... Bilemiyorum. Pek çok kişi gerekli

yerlere gidip bunun için hükümetten falan yardım isterdi."

Hakan, "Haklısın," dedi. "Pek çok kişi öyle yapardı. Sonra da oturup aylarca bir sonuç beklerlerdi. Ama sanırım ben kendi başıma hareket etmesini seviyorum. İnandığım şey şu; hayatta bir şeyin üstesinden gelmek istiyorsan onu daima kendi avuçların arasında tutacaksın."

Gözde etkilendiğini gösteren gözlerle içkisini ona doğru kaldırdı. "Takdir ettim bunu."

Hakan da usulca kaldırdığı birasıyla karşılık verdi kıza. Biradan büyük bir yudum aldıktan sonra hafifçe kıza doğru eğildi. "Zamanı hor kullanan herkes, sonsuza dek yaşayacakmış gibi davranıyor. Günün birinde yok olacağına inanan benim gibileriye, yaşadığı her saniyeyi değerli kılmaya ve onu daima bir 'an'a dönüştürmeye çalışıyor. Ne yazık ki bunu yapanlar olarak sayımız çok az."

Kız söylenenleri sindirdikten sonra ona doğru döndü ya-vaşça. Yeşil gözleriyle adamı kavradı. "Göründüğünden daha derin birisin, biliyor musun?" dedi. "Hayatın kendisiyle ilgili her şeyi boşvermiş gibisin ama oralarda bir yerlerde felsefi bir yönün var. Sanırım bu noktada seni daha iyi tanımalıyım. Ne dersin?"

Hakan köşeye sıkıştığını belli edercesine dudaklarını büzdü. Bu "bahsetmek olayı" zordu. Nereden başlaması gerektiğini düşündü biraz. Sonra birden, hayatındaki bazı karanlık sayfaları aradan çıkararak anlatmaya başladı. Bunu uzun süredir ilk defa yapıyordu ve daha başlamadan, son derece rahatlatıcı olacağını hissetmişti. "Üniversiteden sonra askere gittim," dedi. "Orada özel bir birliğe alındık ikimiz de. Semih'le ben yani... Büyük bir tesadüftü belki, ikimizin de aynı birlikte yer alması. Ya da hiç olmaması gereken bir şey... Neyse... Sıkı bir eğitime başladık orada. Adeta bir komando gibi eğitiyorlardı bizi. Belki de bir komandodan daha fazla... Atış talimleri ve zorlu şartlarda yapılan daya-

nıklılık testleri... Hayal edebileceğin her şey vardı.

“Bir süre sonra hazır olduğumuza karar verdiler. Operasyonlara çıkmaya başladık. Farklı şeylerdi hepsi... Kimisi uluslararası işlerdi. Mesela Çeçenlere karşı düzenlediğimiz bir operasyonda bizim gibi eğitilmiş Rus timleriyle beraber çalışmıştık. Bir örgütü diğerine kırdırmak için korkunç bir stratejiymiş, sonradan anladım. Birkaç ay sonra iki devletin iç istihbarat birimleri birbirlerine girdi. Örgüte ait olduğu öne sürülen bazı askerler esir alındı, kafaları kesildi. Sanki, bir zamanın o masum insanları değersiz birer yaratılmış gibi davranıyorlardı... Derken terörist eylemler sıklaştı. Sonrasında kaç sivil öldü bilmiyorum. O sırada öğrendim ki dünya üzerindeki bütün devletler çok büyük sırlar saklıyorlar Gözde. Ve hepimiz yaşadığımız toprakları yöneten mevcut hükümet hangisiyse, onun birer maskotuyuz. Sadece çalıştığın bankada ya da pizzacıda geçirdiğin zavallı saatler değil yani seni sisteme bağlı kılan. Hayatındaki her şey sistemin içinde... Belirli bir sistemin içinde olanlar bile... Diğer bir sistemin içinde... Kurtulmak istesen kaçabileceğin bir boşluk yok artık ne yazık ki. Tüm görevlerin ve sorumlulukların katman katman yığıyorlar hayatına. Ve şanslıysan, çemberlerden sadece birinin dışına çıkabilirsin. Belki ikisinin... Ama daha kaç çember sarıyor hayatını, ideallerini... Hiç düşündün mü bunu bilmiyorum. Düşündüysen bir cevap bulabileceğini de sanma. İşin içinde biri olarak bunu ben bile bilmiyorum. Kaç çember öldürüyor seni bir bak sadece. Farkında olmadan yani... Sürekli bir şeyler başardığını sanıyorsun ama aslında eskiyene kadar kullanılan bir dişliden başka bir şey değilsin. Üzölmek de yersiz aslında. Çünkü bu uzun zamandır böyle.”

Gözde'nin tüyleri ürpermişti. “Haklısın,” diyebildi sadece. “Korkunç bir düzen bu...”

“Ne yazık ki öyle... Yaşadığın topraklardaki devlet,

yapmak istediğın ve sistemin dışında olan her şeyi senin için senin adına engelliyor. Sen, onlar için umursadığın sen değilsin... Olmamalısın da zaten. Ne bileyim... Sadece bir köle belki de... Hayatın içindeki bütün vasfın bu olmalı. Onlar seni böyle görmeye alışmışlar çünkü.

Hakan devam etmeden önce birasından bir yudum aldı. "Neyse... Bir süre daha, sadece gerçekleri görebildiğim bir yer olduğu için tahammül edebildim oraya. Hayatımızı baştan aşağı değiştiren Gizli Operasyonlar Birliği'ne yani... Ancak son operasyonumuzda, küçük bir kız çocuğu gözlerimin önünde öldüğünde daha fazla dayanamadım. Onu vurdular. Tam önümde... Beş metre ya var ya yoktu... Uyuşturucu ticaretinde bulunan bazı Rus işadamlarının emrindeki köklü bir çeteydi bunu yapan. Kız da ellerindeki rehinelere biriydi. Operasyona başladığımızda kızı gözümüzden kaçırmışız. Onu yaşadıkları panikle vurdular ve anında öldü."

Hiçbir şey diyemeden onu dinliyordu Gözde. Hakan ise o anları tekrar yaşıyordu. "Operasyonun ardından bacaklarım titriyordu," diye devam etti. "Kızın cesedini ben taşıdım. Ve sonra bir psikiyatri kliniğinde altı ay geçirdim. Semih ise daha farklı davrandı. Derin bir bunalıma girdi. Bir süre evine kapandı ve yirmi beş şarkı yazdı. Kaç yıl geçti ama henüz hiçbirini bana göstermedi yazdıklarının... Hâlâ doğru zamanın gelmediğini söylüyor. Henüz dünyadaki her şey o kadar dibe batmamış dediğine göre... Battığına inandığı anda ise balkonundan sokağa atacakmış yazdıklarının hepsini... Atacakmış ki düşünceleri saçılabilirdikleri kadar saçılсын. Sıradan bir insanın kendini ifade alanı bundan daha geniş olamaz, dedi bana. Ve biz sıradanız Gözde. Ne kadar çok şey bilirsek bilelim. Kavrayışımız ne kadar esnek olursa olsun... Kollarımız sadece bir yere kadar uzanıyor. Gerçekten de böyle bu... Dünyanın geri kalanı da televizyondaki saçmalıklara

ait. Ve herkes bu saçmalıkların peşinden gidiyor. Çünkü insanlar trajediyi hep görmezden geliyorlar, çünkü kötü olan her şeyi inkâr etmek istiyorlar. Çünkü trajedi olmadan yaşamaya devam etmek daha kolay. Kendilerini buna alıştırıyorlar."

Gözde tüm bu duyduklarıyla birlikte boşluğa dalmıştı. Dünyanın çıplak gerçekliği acıyla besleniyordu ve bu gerçeklikle karşı karşıya kalmak, sadece güçlülerin dayanabileceği, hayat boyu süren bir işkenceydi.

Hakan, Gizli Operasyonlar Birliği'nde geçirdiği karanlık dönemin ardından kopup gelen, kelimenin tam anlamıyla boşlukta salındığı, gerçekleri sindirmeye çalıştığı ve hayatına gerçek bir amaç aradığı yılları da anlattı ona. Tam ayağa kalkmaya çalıştığı sırada hayatını tam ortasından vuran garip maceralarından kabaca bahsetti.

Gözde onu uzun süre merakla dinledi. Buğulu yeşil gözlerini bir an bile üzerinden ayırmadı. Hakan anlatmayı bitirdiğindeyse tekrar sessiz kaldı bir süre. Ardından çözüme ulaşmış gibi, "Ne demeliyim ki?" diyerek omuz silkti. "Dalgalı bir hayatın olmuş senin de... Batıp çıkmışsın sürekli. Belki hâlâ öylesin. Fırtınadaki bir tekne gibi... Bana benziyorsun diyebilir miyiz acaba?"

"Sanırım öyle. Haklısın... Bir tekne gibi... Güzel bir benzetme bu."

Bir süre sustular.

Hakan bu kasvetli konudan sıkıldığını kıza belli etmedi fakat bu tip meselelerden uzun uzadıya bahsetmeyi pek sevmezdi. Öte yandan, yaşadığı hayatın çok kayda değer bir hayat olduğunu da düşünmüyordu zaten. Gerçi ona göre kimsenin hayatı kayda değer değildi. O da diğer herkes gibi sadece zorluklara göğüs geriyordu o kadar.

Gözde ona bakıp gülümsedi. "Önemli olan batmamak," dedi.

"Ne?"

"Bütün bu mücadelede denizin dibini boylamamayı başarmak yani... Buna olan inancın. Önemli olan bu. Seni dalgaların üstünde tutan bu..."

Hakan geriye yaslanırken birasını aldı. "İnsanoğlu kendi görüşlerini evrenin merkezine oturtmak yerine evrenin kendisini anlamaya çalışsaydı keşke... Böylece kendine ait hissettiği tüm her şeyin sonu gelir, her şey başkalaşır ve algısını yeterince genişletebildiği için zirveden bakardı hayata. Daima denizin üstünde kalırdı, dibi boylamazdı."

"Çok doğru."

"Ama ne yazık ki herkes ancak yaralarından kan sızarken ya da ancak son nefesinde, sadece bir anlığına yaşayabiliyor hayatı. Ne yazık ki çoğu için ölüm, varoluş gizeminin tek anahtarı... Üzülüyorum onlar için."

"Aptallardan uzak duran tüm keder, gerçeği görebilenlerin omuzlarına biniyor desene..."

"Öyle belki de. Ama yüzyıllardır tekrar eden tek düzen bu. Önce otomobili sonra da uçağı keşfettik ama aslında hepimiz yerimizde sayıyoruz."

Bakışlarını gökyüzündeki yıldızlardan karşısındaki adama çeviren Gözde, "Piri Reis'in ölümü bile buna bir örnek" dedi. "Bir iftira ve birkaç küçük yalan... Sonra ne kadar zeki ve başarılı olursan ol, yaşın kaç olursa olsun kellen gidiveriyor."

Hakan başını salladı. "Evet. İnsanoğlu siyaset konusunda yüzyıllardır aynı dümenleri çeviriyor. Ne de olsa en adi eylemler en kolay olanlarıdır."

"Eh, bu durum artık değişmez. Tarih tekerrürden ibarettir dememiş miydi Marx bile?"

"Ne yazık ki öyle."

Bir sessizlik daha oldu.

Ciddi konulardan yeterince konuşmuşlardı. Hakan kızın daha fazla karamsarlığa kapılmasını istemiyordu. Konuyu değiştirmek için, "Demek sanat tarihi ha?" diye sordu. Gözde'nin ABD'de yaptığı doktorayı kastediyordu. Zaten yeteri kadar sıkıntıda olan kızı biraz olsun neşelendirmesi gerektiğinin farkındaydı.

Gözde daldığı trans halinden uyanarak başıyla onayladı onu. "Evet, öyle... Uzun süredir Amerika'dayım. Alıştım sanırım. Seviyorum orayı."

"Doktora yaptığını söylemiştin değil mi?"

"Evet. Michigan'da *Cranbrook Academy*. İkinci senemdeyim. Şu sıralar en yoğun zamanımdı, biliyor musun? Ama babamın başına gelenleri öğrenince apar topar Türkiye'ye döndüm. Her şey bir çılgınlıktan farksız diyordum ki iki gün geçmedi, daha da çılgınca bir şeyin ortasına düştüm. Şuraya bak!"

Hakan yorgun bir ifadeyle güldü. "Hayat işte. Seni bir gün Amerika'da doktoran üzerinde harıl harıl çalıştırırken, bir diğer gün ta Sri Lanka'da serserinin biriyle içki içirtebiliyor."

Gözde bu söylenene önce güldü ama sonra birden yüzü düştü. Gerçekler tüm çıplaklıklarıyla yine karşısında belirmişlerdi. Babası kayıptı. Ne durumda olduğunu kimse bilmiyordu. Aradığı güveni bulmak için Hakan'ın gözlerine baktı. "Sence o iyi midir?" diye sordu.

Kızın babasını kastettiğini anlayan Hakan başını salladı. "Kesinlikle. Unutma ki babanı kaçıran kişiler ona tamamen muhtaç oldukları için yaptılar bunu. Ona canlı olarak ihtiyaçları var. Hatta her şeyi bırak; baban onlara ne derse yapmak zorundalar. Bu yüzden onun için asla endişelenme.

İnan bana, onu bulunduğu teknenin üst güvertesinde hasır bir şapkayla güneşlenirken ve buzlu limonata içerken bile bulabiliriz."

Gözde babasını o şekilde hayal edince kendini tutamaya-
rak gülmeye başladı. Hakan kızın içinde bulunduğu ruh
haline rağmen onu güldürebilmesinin şerefine içkisini tekrar
kaldırdı. Kız da ona eşlik ettikten sonra bir an için göz göze
geldiler. Gözde ilginç bir şekilde bakışlarını ondan ayırmak
istemediğini fark etti o anda. İçinden yükselen garip bir he-
yecan dalgasıyla birlikte başını yavaşça Hakan'a doğru uzat-
tı. Onu öpmekten başka çaresi olmadığını hissediyordu.
Mantığının ördüğü duvar ortadan kalkmıştı. Sadece içgüdü-
lerini dinliyordu artık. Ona yaklaşırken kısa bir an tereddüt
eder gibi görünse de, bir sonraki saniye dudaklarını Ha-
kan'ın dudaklarına yapıştırdı ve küçük bedenini bir anda
adamın kollarına bıraktı. Hakan büyüleyici bir güzelliğe
sahip kızı kendine doğru hafifçe çekti. Gözde aldırıyordu
artık, büyük bir hazla yapıştı bedenini saran erkeğe. Dudak-
larını emdi, ısırdı ve Hakan'ın bedeninden yayılan tüm o
güven dolu sıcaklığı hissetti. Uzun süre sonra dudaklarını
ondan güçlkle ayırabildi ve "Otele dönelim," dedi soluk
soluğa.

Fulya bulunduğu kalabalığın arasından dışarıda olan bi-
teni görünce Semih'e yaklaştı. "Seninki boş durmuyor," dedi
sırıtarak.

Semih, Fulya'nın gösterdiği tarafa bakıp da olanları gö-
rünce iri göğüslü Asyalı kızın yarattığı etki yüzünden silin-
mişti. Koca bir gülümseme vardı şimdi suratında. "Hakan'ın
şansı bir gariptir. Bir gün pek çok şey kazanırken, ertesi gün
hepsini kaybetmeyi başarıyor."

Ardından içkisini Fulya'ya doğru kaldırdı. "Bu sefer öyle
olmayacağını umalım. Bu siktiriboktan dünyada herkesin

mutluluğa ihtiyacı var.”

Fulya’yla içkilerini tokuşturdular ve sahnedeki gruba eşlik ederek eğlenmeye devam ettiler.

Bu akşamı tüm yolculuk yorgunluğuna rağmen bu şekilde değerlendirmekle iyi yapmışlardı. Çünkü ertesi gün, her şeyin ters gitmeye başlayacağı ilk gün olacaktı.

Kiraladıkları gemi ilk bakışta pek güven verici durmuyordu. Durgun suyun üzerinde hareketsiz duran, pek çok yeri paslanmış bir metal yığınınan ibaretti sadece. Ancak, yirmi beş metre uzunluğundaki bu paslı araştırma gemisi, onu su üstünde yirmi beş *knot* kıza çıkarabilen iki dizel motora ve zengin bir iç donanıma sahipti. Bir zamanlar koyu mavi olan gövdesinin üzerinde duran beyaz renkte bir kaptan köşkü vardı ve uzun ana direği gökyüzüne yükseliyordu. Kaptan köşkünün hemen arka tarafında yer alan iki filika temiz brandalarla örtülmüştü. Kıç tarafta ise gri renkte bir Zodiac bot bağlıydı. Pruvasında düz beyaz harflerle *Ganesha* yazmaktaydı.

Hakan gemiyi şöyle bir inceledi ve gösterişsiz görüntüsüne rağmen işlerine fazlasıyla yarayacağına karar verdi.

Güverteden iskeleye uzanan köprüden sırayla geçtiler ve geminin güvertesine çıktılar. İsmet, "Gemide sekiz kamara var," dedi çantasını omzundan indirirken. "Kaptan kamarası en büyük olan ve tabii o benim. Diğerlerini istediğiniz gibi alın. Beni ilgilendirmmez."

Geminin pruasına doğru gezintiye çıkan Hakan'la Se-

mih yan gözle birbirlerine bakıp sırttılar. Semih, "Umarım kamarasının hakkını verir," dedi arkadaşının kulağına fısıldayarak. "Gemiye nasıl kullanacak, hâlâ aklım almıyor."

Hakan gidecekleri yöne doğru ufukta toplanmaya başlamış bulutlara baktı. "Bunu kısa süre sonra göreceğiz. Zira fırtına yaklaşıyor."

Yarım saat sonra kamaralarına yerleşmişler ve *Ganesha'yı* limana bağlayan halatları çözdükten sonra İsmet'in kendinden emin tavırları ve denizde geçirdiği yılların deneyimini gösteren kaptanlığı ile limandan çıkarmışlardı. Şimdiyse gemi yarım güçle liman trafiğinin arasından sıyrılmış, açık denize doğru yol alıyordu. Güneş arkalarında kaldığından, ufuk boyunca uzanan berrak gökyüzü hafif bir kızılıkla mavilik arasında gidip gelmekteydi.

Manzaranın büyüüne kapılan Hakan, elinde iki kupa sıcak kahveyle, dümenin başındaki İsmet'in yanına geldi. Kupalardan birini dümenin hemen yanına koydu. İsmet kısık gözlerini ufuktan ayırmadan kupayı aldı ve mis gibi kokan kahveyi höpürdeterek yudumladı. "Semih nerede?" diye sordu ardından.

"Kamarasında. Hedefimize ulaştığımızda farklı türden iletişim kurmak zorunda kalırsak kullanacağımız bazı aletleri hazırlıyor." Semih'in silahların bakımını yaptığını imâ ediyordu Hakan.

"Sadece ikiniz bu işin altından kalkabilir misiniz?"

Hakan omuz silkti. "Muhtemelen kalkarız."

İsmet bu kayıtsızlığa şaşırmıştı. "Kaç kişi olduklarını bile bilmiyoruz yahu?"

"Bu gibi durumlarda sayı pek önemli değil. Sürpriz unsuru daha büyük bir etken."

"Hmm... Kafanda yine var bir şeyler değil mi?"

Hakan sırttı. "Hele fareyi bir görelim de..."

Kısa süre sonra, Sri Lanka Cumhuriyeti'ni oluşturan ada arkalarında tamamen kayboldu ve tüm dünya gökyüzünün her yönde suyla birleştiği uçsuz bucaksız bir düzlük haline geldi. *Ganesha* ve içindeki üç erkek bu devasa maviliğin ortasında hareket eden küçük bir nokta gibi hedeflerine doğru dümdüz ilerliyordu.

İsmet, geminin GPS sisteminden yerlerini bir kez daha kontrol etti. Yüzünde kendinden emin bir gülümsemeyle Hakan'a döndü. "Sorun çıkmazsa yarın sabaha karşı onlarla karşılaşabiliriz. Belki daha önce..."

Türkiye'ye destek vermekten çekinmeyen emniyet birimleri, *Cavalier* adlı yatın karasularına giriş çıkış saatlerini ve hangi marinada demirlediği bilgisini kısa süre önce temin etmişti. Sahil güvenliğinin bildirdiğine göre sabaha karşı bağlı bulunduğu marinadan ayrılmıştı *Cavalier*.

İsmet sabahın erken saatinde eline geçen bu bilgiler ışığında çizdiği rotaya güveniyordu.

Hakan geçen her dakika koyu renkli bulutlarla kapanan gökyüzüne çevirdi gözlerini. "Umarım dediğin gibi olur. Şu yukardakiler beni epey korkutuyor."

İsmet de dümenin yanında duran barometrenin hareketlerini uzun süredir gözlüyordu. Barometre normal basınç değeri olan 1013 milibarın altına hızlı bir şekilde inmiş ve ardından sert bir çıkış yapmıştı. Bu durum yaklaşan fırtınanın habercisiydi. Dümene doğru eğilip gökyüzüne baktı. "Biraz sallanacağız o kadar. Dert etme."

Bir saat sonra kuzeyden şiddetli bir rüzgâr esmeye başlamış ve deniz dalgalanmıştı. İlk önce biçimsiz girinti ve

çıkıntıları andıran dalgalar şimdi irileşmişti ve uçları kırılarak beyaz köpükler oluşturunuyordu. Suyun üstünde ilerleyen *Ganesha* da olan bitenden nasibini almaya başlamıştı. Yirmi beş metre boyundaki araştırma gemisi irileşen dalgaların arasında, hayranlarının elleri üzerinde taşınan bir *rock* yıldızı gibi inip kalkarak yol alıyordu.

İsmet, yaklaşmakta olan mücadeleye çoktan hazırlanmıştı. Dümene sımsıkı yapışmış, ufukta başlayan mor renkteki ışık gösterilerinden saniyeler sonra kulağına gelen boğuk patlama seslerini dinliyordu. Hakan'la Semih de boş durmayarak gemide hareket eden tüm nesneleri sabitlediler ve güvertede fırtınadan etkilenebilecek her şeyi tekrar tekrar kontrol ettiler.

İşleri bittiğinde hava iyice kararmış, neredeyse ceviz büyüklüğünde damlalar bırakan şiddetli bir yağmur başlamıştı. Dalgalar ise kabarıp alçalan iri tepelere dönüşmüştü. Tüm yeryüzü düzenli bir ritimle hareket eden dev bir ekolayzırdan ibaretti adeta.

İsmet geminin ışıklarını yaktı. Dört bir yanda yanan güçlü lambalar, güverteleri ve önlerindeki denizi aydınlattı. Bu karanlık evrenin ortasındaki varlığını sadece bu basit ışık kaynaklarıyla belli eden gemi, artık önüne çıkan her bir tepeyi zorlukla tırmanıyor, hemen ardından pruvası beyaz köpükler saçarak aşağı doğru hafif bir düşüş gerçekleştiriyordu. Sallantının iyiden iyiye arttığını fark eden Semih, "Hazır hâlâ yapabiliyorken bir kahve yapayım da içelim," dedi ve mutfığa doğru gitti. Gece boyunca uyanık kalmak zorunda olduklarını biliyordu.

Hakan serinleyen hava yüzünden üstüne bir kazak daha geçirmişti. Yağmurdan etkilenmemek için kazağın üstüne de gri bir yağmurluk giydi. Köprü üstünün yağmurla yıkanan pencerelerinin önünde şimşeklerle aydınlanan karanlığa dikti gözlerini.

Hiçliğin ortasında, güçlü bir fırtınanın göbeğine doğru öylece gitmek hem korkunç hem de heyecan vericiydi. Evde rahat bir koltukta oturarak heyecanı televizyon filmlerinde aramaya benzemiyordu bu. Ellerinde bir sonraki saatlerini garanti eden hiçbir şey yoktu. Doğanın kendisini düpedüz karşılarına almışlardı ve sadece ertesi güne kuru ve canlı bir şekilde çıkmanın arzusu içindeydiler. Yaşamın diğer tüm sıkıntıları unutulup gitmişti o anda. Gerçekten de, bir erkeğe yaşamının anlamını ancak bu veya bunun gibi anlar verebiliirdi.

Kısa bir süre sonra Semih kaptan köşküne elinde üç metal kupayla salınarak girdi. Sol elindeki kupayı Hakan'a uzattıktan sonra kolunun altına sıkıştırmış olduğu kupayı da İsmet'e verdi. "Bu kapaklı metal kupalar olmasa su bile içmezdik anasını satayım. Üstelik içimden bir ses bunun sadece başlangıç olduğunu söylüyor."

İsmet, "Fırtına Bofor skalasına göre dokuz şiddetinde olacak," dedi. "Sri Lanka sahil güvenlik ekipleri civardaki gemiler için yarım saat önce telsizden uyarı anonsu geçti. Zaten rüzgâr da aldı başını gidiyor. Şu anki hızı saatte 125 kilometre."

Semih kahvesinden ilk yudumu son kahvesiymiş gibi keyfine vararak aldı. "Ayvayı yedik desene."

"Ekvatorial bölgede olduğumuz için aslında daha şiddetlisi olmadığı için şanslıyız. Buradaki rüzgârlar üç yüz kilometreyi buluyor."

O anda güçlü bir dalga *Ganesha*'ya çaprazdan şiddetli bir şekilde çarptı. Üçü birden durdukları yerde sarsıldılar. Semih neredeyse elindeki kupayı düşürüyordu. İsmet hemen dümene yapıştı ve aynı yönden gelen bir başka dalgaya doğru gemiyi çevirerek dalgayı tam önden aldı. Ardından gemiyi tekrar eski yönüne çevirdi. Dalganın çarpmasıyla birlikte şiddetli bir sarsıntı daha oldu. "Anlaşılan bu gece iyi

kas yapacağım.”

Saatler bu şekilde geçti. Okyanusun ortasında sürüklenerek ve gitgide büyüyen dev dalgaların arasında yolundan sapmamaya çalışarak bata çıka ilerleyen küçük geminin içindeki üç kişi içinse günler geçmiş gibiydi. Fırtına ise her geçen dakika daha da şiddetleniyordu. Karşılaştıkları her şey yaşamın çok kısa bir anına tanıklık ediyordu. Hemen üstlerinde çakan şimşekler, güverteye devrilen köpüklü dalgalar ve kabaran denizle yaşadıkları şiddetli çarpışmalar büyük bir hızla olup bitiyordu. Zamanın, insana pek az olanak sunan o kısacık anlarında olup bitene karşı koymak imkânsızdı.

Ganesha her darbeye birlikte eğriliyor, bükülüyor, acı dolu metal sesleri çıkarıyor ama karşısına çıkan tüm engellere rağmen yoluna devam ediyordu. Saniyeler içinde bir balon gibi şişen ve en üst noktaya ulaştığında arka arkaya birbirinin üstüne düşerek bembeyaz köpükler çıkaran, adeta bir cadı kazanı gibi kaynayan dev dalgalar arasında yer yer tırmanarak, yer yer kayarak ilerliyordu. Gemi artık bir beşik gibi sallanmaktaydı. Herhangi bir yerinde ayakta durmak son derece güçtü. Geminin metal gövdesine çarpan her dalga demir parçalarını esnetiyor, büküyor ve sarsıntıyla birlikte gıcırdayan bu sert parçaların iç tırmalayan sesine mahkûm ediyordu içindeki herkesi. Hakan ve Semih her dalgayla birlikte dişleri takırdarken, geminin bir anda parçalarına ayrılacağını ve hep birlikte karanlık okyanusun dibini boylayacaklarını düşünüyorlardı.

İsmet, avuçları altında her çarpışmada zangır zangır titreyen dümeni bir an olsun bırakmıyordu. Kaslarını bir saniye bile salmadığı için yaşlı kolları uyuşmuştu. Kaptan köş-

künün içindeki serin havaya rağmen ter içinde kalmıştı. Biraz dinlenmek ve kısa bir tuvalet molası için dikkat etmesi gerekenleri kabaca anlattıktan sonra dümeni Hakan'a verdi.

Hakan'ın kaptanlık deneyimi yazları babasıyla birlikte balığa çıktıkları beş metrelik, kıçtan takma bir motora sahip küçük tekneyi düz bir rotada sürmekten ibaretti. Ama İsmet'i izlediği saatler boyunca hangi noktalara dikkat etmesi gerektiğini az çok kavramıştı. Zaten yapacağı çok da bir şey yoktu. Kontrol çoğunlukla okyanusun elindeydi.

İsmet tekrar kaptan köşküne girdiğinde Hakan ona dönüp bakmadı bile. Gözleri, yükselip alçalan dalgaların bir hayli ilerisinde yanıp sönen zayıf bir noktaya kilitlenmişti. "İleride bir gemi var," dedi bir eliyle ışıklar saçan noktayı göstererek. İsmet cama doğru uzanıp görmeye çalıştı. Semih de hemen yanlarına gelmiş, dalgaların ötesindeki gemiyi görmeye çalışıyordu.

Hakan dümeni tekrar İsmet'e devredip, sendeleyerek gittiği dolaptan bir dürbün çıkardı. Lensleri koruyan plastik kapakları çıkarıp camın önüne geldi tekrar. Dürbünü gözüne yerleştirdi ve bir eliyle kumanda panelinden destek alarak dalgalar arasında ilerideki noktayı aramaya başladı. "Onu göremiyorum," dedi.

Semih de burnunu neredeyse cama yapıştırmış, kısık gözlerle dalgalar arasındaki ışık kaynağını aramaktaydı. Ama tek gördüğü, şimşeklerle birlikte tüm hatları ortaya çıkan köpüklü deniz oldu. "Kayboldu şu an. Dur biraz... Bekle!"

İsmet motor kolunu ileri doğru iterek gemiye biraz daha gaz verdi. Birkaç dalganın üstünden ustaca aşılar. Derken sert bir dalga onlara beklenmedik bir şekilde çarptı ve yönlerinin değişmesine neden oldu. İsmet çoğu pek az yerde duyulabilecek ağız dolusu küfürler eşliğinde dümeni topladı ve geminin rotasını eski haline soktu. Çok geçmeden ışıklı

nesne kaboran bir dalğanın üstünde yeniden ortaya çıkmıştı.

"İşte şurada!" dedi Semih, Hakan'a dönerek. "Biraz sola bak."

Hakan dürbünü hafifçe sola kaydırđı. Dürbün, lüks bir teknenin hatlarını ortaya çıkarmıştı. Ama Hakan bu görün-tüyü sadece bir saniye görebildi. Ortaya çıkan bir dalga her şeyi bozmuştu.

"Dürbün pek işe yaramıyor ama ileride bir başka tekne var," dedi Hakan. "Modern bir şeye benziyor. Onlar da fırtı-nadan nasibini alıyor."

İsmet, "Sence adamlarımız onlar mı?" diye sordu.

Hakan, "Bu havada okyanusa açılan ve aynı rotada sey-reden bizden başka manyak yoktur herhalde," dedi. "Yine de yakından bakmakta fayda var."

"Eğer onlarsa bu şartlarda karşılaştığımıza inanamıyo-rum," dedi Semih bıkkınlıkla. "Daha kötüsü olamazdı her-halde."

Hakan aynı şekilde düşünmüyordu. "Bence onlara hiç beklemedikleri bir sürpriz yapma fırsatı bu," dedi. Ardından kontrol paneline uzanıp *Ganesha*'nın tüm ışıklarını kapattı. "Hadi kaptan!" dedi İsmet'in sırtına vurarak. "Götür bizi onlara."

Bir küfür daha savuran İsmet, dümeni hedefe doğru çevi-rerek motor kolunu daha da ileri itti.

İlk temas, günün son saatine girmelerine yakın oldu. Aralarındaki fark kapanınca, önlerindeki birkaç dalga tepesinin ardında seyreden lüks yatın aradıkları tekne olduğu anlaşılmıştı. Hakan dürbününü tekrar kullanınca teknenin kış tarafında yazan *Cavalier* ismini açıkça görebilmişti.

"Bunlar onlar," dedi tekneye bakmaya devam ederken. Lüks yat harika bir mühendislik ürünüydü ve her dalgayla birlikte suların arasına gömülüp, bir sonraki saniye denizin derinliklerinden doğan beyaz bir hayalet gibi tekrar ortaya çıkıyordu. Güvertelerini dolduran köpüklü deniz suyu geri çekilince küçük lumbozlarından yayılan parlak ışıklar tekrar belirliyordu.

Hakan, "Fırtına biraz sakinleşinceye kadar bu mesafeden takibi sürdürelim," dedi. "Sonra ne yapacağımıza bakarız."

Semih sıkıntıyla dudaklarını büzdü. "Sözümüzü dinlemezlerse işimiz zor. Bu havada tetik sıkmak hiç kolay olmayacak."

Semih tam bunu dediği sırada *Cavalier* ani bir şekilde yön değiştirdi ve sağa doğru dümen kırarak hızla geniş bir U çizmeye başladı. İsmet yüzünü ekşitti. "Bizi fark etmiş olma-

lılar.”

Geminin hareket kabiliyeti şaşırtıcıydı. Dalgaların arasında boğuşmuyor, adeta üstlerinden kayarak ilerliyordu.

“Tam üzerimize geliyorlar,” dedi Semih.

Hakan tam karşılarında, hızla onlara gelen tekneye baktı. “Sanırım bizi dinlemeyecekler bile.”

Sipsivri pruvası suyu bir ok gibi yaran *Cavalier*, hemen yanlarından büyük bir hızla geçti. Bu kontrol geçişi iki düşmanın da birbirlerini yakından görmesini sağlamıştı. *Cavalier* ileri teknoloji bir mühendislikle yaratılmıştı ve içinde bulundukları şiddetli fırtınaya rağmen kontrollü ve hassas manevralar yapabilecek durumdaydı. Fırtına onun için bir komedi filminin arkaplan dekoru gibiydi.

Bir dakika sonra kaptan köşkündeki telsiz uyarı ışığı yanmaya başladı. Hakan telsizi açtı ve dinlemede olduğunu belirtti. Telsiz kısa bir çıtırtıdan sonra kaptan köşkünün içine buz gibi bir erkek sesinin yayılmasına neden oldu. “Kim olduğunuzu *bilmiyorum*,” diyordu ses. “Ama neyin peşinde olduğunuzu *biliyorum*.”

Hakan duyduğu sese alaycı bir tonda karşılık verdi. “Hadi ya? Öyleyse müsait bir yerde onu sizden alalım, konu kapansın.”

Diğer uçta uzun bir sessizlik oldu. Aynı ses tekrar duyulduğunda yine aynı kayıtsızlıktaydı. “Bu ne yazık ki mümkün değil.”

Kaptan köşkü büyük bir sessizlik içindeydi şimdi. Semih soran gözlerle arkadaşına bakıyordu. Aynı şaşkınlığı paylaşan İsmet de dümenin başındaydı ve *Ganesha*’yı kontrol altında tutmaya çabalıyordu. Dikkati bir süredir diğer tekne üzerinde değildi.

Kısa süre sonra teknenin ortalarda olmadığını fark etti. “Onları kaybettik,” dedi. “Tekneyi göremiyorum.”

Hakan’la Semih çevrelerine bakındılar. *Cavalier* de büyük

ihtimalle tıpkı onlar gibi tüm ışıklarını kapamıştı ve şiddetli rüzgârla çalkalanan denizde bir yerlere kaybolmuştu.

Hakan, arkalarında kalan alana bakmak için kaptan köşkünün kapısını açıyordu ki bir beton kırıcıdan yükselen sese benzer bir ses duyuldu ve aynı anda kaptan köşkünün dört bir yanına yüze yakın mermi saplandı. Parçalanan camlar, delinen metal ve tahta döşemeler farklı sesler çıkardılar. Her bir merminin saplandığı yerden kopan parçalar etrafa uçtu.

Üçü de son anda yere kapanmışlar ve vızıldayan mermilerden korunmayı başarmışlardı.

İkinci mermi yağmuru başladığında, yapacak fazla bir şeyleri yoktu. Kıpırmadan yatarak başlarını korudular.

Semih, "Bizden önce davrandılar," diye bağırdı mermiler arka arkaya *Ganesha'*yı vururken. "Ne bok yiyeceğiz şimdi? Hani sürpriz unsuru?"

Hakan, "Silahların hepsi kamaranda değil mi?" diye sordu.

"Evet."

"İşte bu harika!"

"Böyle olacağını nerden bilebilirdik ki?"

"Tamam, tamam. Yapacak bir şey yok. Ben aşağı inip almaya çalışacağım."

"Kendini öldürmek mi istiyorsun?"

"Hayır, tam tersi."

Hakan mermi yağmuru tam gaz devam ederken, ateş açılan yönün aksine doğru sürünerek ilerledi ve kaptan köşkünün delik deşik olmuş sağ kapısını yavaşça açtı. Sürgülü kapı kısa süre önce yağlanmış raylarının üzerinde yana kayınca, şiddetli rüzgâr bir anda içeri dolmaya başladı.

Hakan dışarı çıkar çıkmaz, hemen sağ tarafa doğru ilerledi ve merdivenden indi. Geminin yaşadığı sarsıntılar yüzünden güçlükle ayakta duruyordu. Yan tarafında çalkala-

nan deniz ise onu her an içine çekecekmiş gibiydi. Hakan alt güverteye iner inmez hiç vakit kaybetmeden kamaralara giden dar koridora daldı.

Silahlar Semih'in kamarasında, dağınık yatağın üzerinde duruyorlardı. Hakan biri hariç hepsini topladı ve yatağın kenarındaki kanvas çantanın içine tıktı. Çantayı sırtına takıp yatağın üstünde bıraktığı Steyr AugA3 otomatik tüfeği aldı. Yedek şarjörleri cebine attıktan sonra silahın mekanizmasını kurdu ve kamaradan çıktı.

Silahını hemen önünde tutarak kaptan köşküne doğru tırmanırken, *Cavalier*'in sancak tarafından hızla yaklaşmakta olduğunu gördü.

Dalgalar arasındaki gemi, *Ganesha*'nın yirmi metre kadar önünden onlara doğru hızla ilerlerken, onlara ilk salvoyu gönderen tüm mürettebata boş olmadıklarını göstermek istedi. Merdivenin en üstüne çıktığında silahı omzuna dayayıp nişan aldı ve tetiğe asıldı. Silahtan çıkan 5.56mm'lik mermiler *Cavalier*'in milyon dolarlık gövdesi üzerinde delikler açmaya başladı. Geminin kış tarafında korunaklı bir yerde duran adamlar beklemedikleri bu mermi yağmuru karşısında kendilerini içeri attılar. Hakan son bir salvoyla şarjörü tamamen boşalttı ve kaptan köşküne girdi.

"Artık o kadar cesur davranmazlar."

Kanvas çantayı omzundan çıkarıp Semih'e fırlattı. Eski dostu çantayı alır almaz fermuarı açtı ve hayatlarını kurtaracak olan makineleri hemen çıkarmaya başladı. Hakan da bu sırada denizi gözlüyor ve silahına yeni bir şarjör yerleştiriyordu. "Arkamızdan dolaşıyorlar," dedi.

Semih her zaman yedek bir silah taşımayı sevdiği için beline bir Glock 18 soktu. Ardından sol taraftaki kırık camlı pencerelerden birine mevzilendi ve şarjöründe otuz mermi duran Heckler & Koch UMP'yi ateşlemeye hazır bir şekilde beklemeye başladı. "Gelsinler görelim."

Cavalier bu sefer çok daha açıktan dolaşıyordu. Üzerlerine yağan mermiler adamları korkutmuş olmalıydı ki daha ihtiyatlı davranıyorlardı.

Semih gözlerini kıstı. Çakan şimşeklerle birlikte bir görünüş bir kaybolan teknede hareket eden bazı silüetler fark etti. Nefesini tutup nişan aldı ve elinde silah tutan insan figürlerinden birinin üzerine arka arkaya dört mermi gönderdi. Karanlık içindeki figür bir anda geriye doğru fırladı ve ortadan kayboldu. Oldukça şanslı bir atıştı. "Elde var bir!"

Hakan, Semih'in yarattığı avantajı kullandı. Vurulan adama doğru yardıma koşan bir başkasına nişan aldı. Tetiğe kontrollü ve seri bir şekilde bastı. İkinci silüet de anında ortadan kayboldu.

Semih bir sevinç narası attı. Onları haklıyorlardı. Ancak karşılarındaki gemiyi dikkatle tarayan Hakan, bir şeylerin ters gittiği izlenimine kapılmıştı. Bir sorun vardı.

Ateş açtıkları gemide bir şeyler eksikti.

Hakan bu eksikliğin ne olduğunu anlamak için yeni bir şimşek çakmasını ve etrafın yeniden aydınlanmasını bekledi.

Çok geçmeden, karanlık bulutların arasında ortaya çıkan kalın elektrik damarları tüm denizi mavi beyaz bir ışıkla boyadı. *Cavalier* tüm hatlarıyla kısa bir süreliğine yeniden ortaya çıktı.

Hakan, ancak o zaman eksikliğin ne olduğunu açıkça görmeyi başardı. *Cavalier*'in kıç tarafındaki metaforaların ortasında duran Zodiac bot ortada yoktu.

Hakan kaptan köşkünün kıç tarafa bakan pencerelerine gitti hemen. Geminin kıç tarafını kısmen görebileceği bir bölüme siper alarak yerleşti.

Tahminlerinde yanılmamıştı.

Ganesha'nın arka tarafında ikinci bir Zodiac bot vardı şimdi. Tıpkı asalak bir böcek gibi metal gövdeye yapışmıştı.

Gemiye uzanan elik halatlar, ürkütücü bir srngenden fırlayan duyargalara benziyordu.

Üstelik dahası da vardı.

Bir yandan güçlü dalgalarla mücadele eden dört karaltı, bu elik halatların ucundaki karabinlerle gemiye sabitlenmiş botuñ içinden teker teker güverteye çıkıyordu.

Yağmur bulutları kentin hemen üstünde gri bir set çekmişlerdi. Rüzgâr ise her geçen dakika şiddetini arttırıyordu. Kısa süre sonra şiddetli bir fırtına başlayacaktı.

Fulya ve Gözde otelin barında oturuyorlar ve ikinci içkilerini yudumluyorlardı.

"Her şey yoluna girecek," dedi Fulya huzursuz olduğunu gördüğü genç kıza.

"Buna inanıyorum ama yine de rahat değil içim."

Fulya kokteylinden bir yudum aldı. "O iki adamla pek çok askeri operasyona katıldım," dedi. "Neler yapabildiklerini biliyorum."

"Neler yapabiliyorlar?"

Fulya kısa bir süre düşündü. "Kendileri umutsuzken bile sende bir umut yaratabiliyorlar," dedi sonra. "Üstelik aldanmıyorsun."

"Bu sefer de öyle mi olacak peki?"

"Geleceği tabii ki bilemeyiz tatlım. Ama elleri boş dönmeyeceklerdir, inan bana. Sonuna kadar giderler. Hep böyle yaptılar."

“Nasıl?”

“Bilmiyorum. Ama döndüklerinde bunu onlara sorabilirsin.”

Gözde içkisini bir dikişte bitirdi. “Bunun yararı yok,” dedi boş bardağı göstererek. “Sabaha kadar içebilirim. O yüzden hadi gidip yatalım. Başım çok kötü.”

Fulya yavaşça yerinden kalkıp kıza sarıldı. “Lütfen güven bana,” dedi. “Yaklaşan şu fırtına gibi... Gelip geçecek hepsi...”

Gözde ağlamaya başlamıştı.

Adamlar gemiye çıkar çıkmaz dört bir yana dağıldılar. Simsiyah giyindikleri için gecenin karanlığı altında görünmüyorlardı.

Hakan, "Gemideler!" dedi. "Dört kişi arka taraftan gemiye çıktılar."

Semih, okkalı bir küfür savurarak kaptan köşkünün kapısını yana çekti ve düşmanın çıkabileceği olası noktalara nişan alarak belinden yukarısını dışarı uzattı.

Kimse olmadığını görünce, "Burası temiz!" dedi.

Hakan adamlardan biriyle bir temas yakalamıştı. Silahını güverteyi saran siyah perdeye doğrulttu ve tetiğe bastı. Patlayan silah geminin alt güvertesine doğru bir mermi gönderdi.

"Vurdun mu?"

"Bilmiyorum."

Karanlık her şeyi mahvediyordu. Tüm gemi simsiyah bir örtünün altındaydı. "Bu şekilde onları avlamamız çok zor," dedi Hakan.

"Işıkları tekrar yakalım mı?"

"Bu bizi savunmasız hale getirir."

“Öyleyse teslim olalım.”

Hakan kaptan köşkünün tam altında bir hareketlilik hissetti. Ayak sesleri... Köhne bir evin duvarları ardında duyulan fare tıkırtıları gibi huzursuzluk vericiydi. O anda yeni bir dalga gemiyi baştan aşağı sarstı ve geminin burnu aşağı doğru döndü. Şiddetli bir dalgaya girmişlerdi. Peki ya böyle bir dalgayı yandan alsalar ne olurdu?

Alabora olma riskine karşın, iskele ya da sancak tarafından gelen şiddetli bir dalganın gemiye çıkan adamları ortadan kaldıracığı kesin gibiydi. Olduğu yerden ayrılmadan, “Dümeni sağa kır!” diye bağırdı İsmet’e. “Bir sonraki dalganın yandan çarpmasına izin ver!”

Fakat dümenin başındaki İsmet onu duymamıştı bile. Hakan’ın bıraktığı dürbünü gözlerine bastırmış, onlardan giderek uzaklaşan lüks teknenin daha da ilerisinde beliren karaltının ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

“İleride bir gariplik var,” dedi.

Tuhaf karaltı giderek büyüyor, genişliyor ve gökyüzüne doğru kaban bir dağ gibi hızla yükseliyordu. Parlayan kuvvetli bir şimşek her yeri gündüz gibi aydınlattı ve İsmet birkaç kilometre ötedeki korkunç tehlikeyi ancak o zaman, tüm çıplaklığıyla görebildi.

Dürbünü gözünden indirdi ve siper almış haldeki arkadaşlarına döndü. “Büyük bir sorunumuz var,” dedi buz gibi bir sesle.

Ayağa kalkan Hakan da ilerideki karaltıyı görmüştü ama ne olduğunu anlayamamıştı. “Ne oldu?” diye sordu.

İsmet, “Dev bir dalga,” dedi yüzünün rengi solarken. Boğazı saniyeler içinde kurumuştu. “Şu filmlerdekinden... Üstümüze doğru geliyor.”

Hint Okyanusu'nda son altmış yıl içinde on ikiden fazla dev dalga rapor edildiğini ve Pasifik Okyanusu'nda da dev dalgaların yirmi sene içinde beş yüzden fazla kişiyi öldürdüğünü o anda hiçbiri bilmiyordu. Ama yine de tehlikenin büyüklüğünün farkına varmaları için karşılarındaki şeye şöyle bir bakmaları yetiyordu.

İçinde bulundukları teknenin böylesi tahrip gücü olan bir şeyden kurtulması imkânsıza yakındı. Hepsi buz kesilmiş, birkaç kilometre ötede, her saniye yükselen ve üzerlerine doğru hızla gelen dalgaya bakıyorlardı.

Denizcilik konusunda hayli bilgili olan İsmet, "Kırılmadan önce üstüne ulaşmalıyız," dedi. "Tek çare bu! Yoksa altında kalırız ve işimiz biter."

Dev dalgaların oluşumu bazı etkenlere bağlansa da ortaya çıkış nedenleri kesin değildi. Dalganın ne kadar tehlikeli olduğu ise dalganın yüksekliğinin, uzunluğuna olan oranı ile ilgiliydi. Geminin uzunluğundan daha kısa olan dev dalgaların arka arkaya binerek geminin üstüne kırılması, oluşabilecek en tehlikeli durumdu. Karşılarına çıkan bu dalganın son derece büyük olması onları bu gibi bir tehlikeden koruyordu ama dalga kırıldığı anda oluşan su çatısının altında kalmaları, geminin üstüne binecek tonlarca suyun basıncıyla paramparça olmaları anlamına geliyordu.

Yüksekliği yaklaşık elli metre olan dev dalga, üzerlerine yaklaştıkça deniz suyu altlarından yavaşça çekilmeye başlamış, kabarık duran küçük dalga tepeleri ortadan kalkmıştı. Okyanusun göbeğinde doğmuş bu büyük kütle, üzerlerine inanılmaz bir hızla yaklaşıyordu ve yapacakları hiçbir şey yok gibiydi.

Kısa süre sonra tüm görkemiyle, aşılması imkânsız bir

duvar gibi tam karşılarında bitmişti bile. Manzara korkunçtu.

Hemen ileride seyreden *Cavalier*, dalgayı onlardan birkaç saniye önce karşıladı. Gemi havaalanından kalkan bir uçak gibi hızla yükselmeye başlamıştı.

Hemen ardından *Ganesha* da dalganın onu kaldırmasıyla birlikte burnunu yukarı dikti ve kabaran suyla birlikte aynı şekilde yükselmeye başladı.

İsmet motorlara tam güç vermiş ve hızla dalganın zirvesine doğru tırmanmaya çalışıyordu. *Ganesha*'ya çıkan dört adamı herkes boşvermişti o anda. Zaten adamlar da dev dalgayı gördükleri gibi canlarını koruyacak güvenli bir yere atmış olmalıydılar kendilerini.

Hakan ve Semih tek bir kelime etmiyordu. Sadece önlerindeki kumanda paneline sımsıkı yapışmışlar, dalgayı aşip aşamayacaklarını merak ediyorlardı.

İki tekne de dalganın eteği boyunca ağır ağır tırmandı. Hızını almış olan dev su kütlesi hemen hemen zirvesine yaklaşmış olan ve su dolu bir küvetteki plastik ördekler kadar çaresiz iki gemiyi önünde sürüklüyordu. Teknelerin ikisi de motorlarının tüm gücünü kullanıyor, dalga bükülüp kırılmadan önce üstünden aşmaya çalışıyorlardı.

Ancak bu mümkün olmadı.

Dalganın ucu, deniz seviyesinin çok yukarısında geniş bir kavis çizerek içeri doğru kıvrılırken, teknelerin ikisi de zirveye ulaşamamıştı.

Sürekli yer değiştiren, devinen bir zirveye sahip bu dev dağın üst kısımlarına doğru ilerliyorlardı hâlâ ve tepeyi aşabilmek için hayli zamana ihtiyaçları vardı. Dalga yaşadığı kırılmayla birlikte oldukça dikleşmiş ve teknelerin ikisini de adeta üzerinden uzaklaşıp gitmelerini ister gibi, olağanüstü bir güçle ileriye doğru itmeye başlamıştı.

Cavalier'in sivri pruvası, dalganın içine bir ok başı gibi gömüldü önce ve hemen ardından gemi yana doğru hafif bir kavis çizerek alabora oldu. Direkleri suyun içine batar batmaz parçalara ayrıldı ve gövdesi suyun içine gömülürken etrafa köpükler fışkırdı.

Ganesha'nın küt burnu dalgaya girmemişti ama zirveyi aşamadığı için o da alabora olmaktan kurtulamamıştı. Gemi saha kalkan bir at gibi yükselerek ters döndü ve yardım filikaları bağlı bulunduğu halatlardan kurtularak denize saçıldı. Kış tarafında duran Zodiac botların ikisi de bulundukları yerden fırlayıp gitmişlerdi. Hakan, Semih ve İsmet, kaptan köşkünün içinde bulabildikleri ilk yerlere tutundular ve çevrelerindeki eşyalar ordan oraya savrulurken, kendilerini olası bir darbeden korumaya çalıştılar.

Gemi ters dönüp hızla suya gömülürken, üçünün de ayakları yerden kesildi. Kaptan köşkü artık etraflarında dönüyordu. Takla atan bir arabanın içinde gibiydiler ve dengelelerini korumaya çalışırken ister istemez bağırmaya başlamışlardı.

Semih, omzunu sert bir köşeye çarptı ve yerinden oynayan kemiğinin verdiği acıyla haykırdı. Bir eliyle açılan dolap kapaklarından birini yakaladı ve kendini dolaba doğru çekti.

İsmet dümenin hemen arkasında duran ve yere sabitlenmiş masanın krom ayağına yapışmıştı. Onun halini gören Hakan ise bulunduğu kapı boşluğunda kısa bir süre yalpaladı ve sürgüyü son anda çekerek kaynayan denize fırlamaktan kurtuldu.

Gördükleri son manzara, çevrelerini saran karanlık denizden ibaretti. Gemi tamamen suya gömülür gömülmez, kırık camlardan içeri akın eden buz gibi deniz suyu tüm dünyalarını kapladı.

Dev dalganın kırılmasıyla birlikte tonlarca su yer değiştirerek, iki teknenin üstüne büyük bir hızla yığılmaya başladı. Gemiler suyun bu korkunç hareket gücüne karşı koyamazken, metal gövdeleri konserve gibi ezildi.

Güvertelerinde bulunan çarmık telleri, mafsallar, liftinler ve matafora kilitleri gibi pek çok aksam kopup parçalanırken, iki gemi de üstlerine çöken suyun altında kalmış ve ortadan kaybolmuştu.

Bir süre bu şekilde sürüklendikten sonra, içlerinde hapsolan havanın kaldırma gücünden dolayı tekrar yüzeye doğru yükseldiler. Ancak kabarmış deniz yüzeyinin üstüne çıkmadılar.

Dalganın yıkıcı gücü ortadan tamamen kaybolduktan sonra deniz bir süreliğine sakinleşti. Dalgalar hafifledi. Ama suyun üstünde hiçbir şey yoktu.

İki gemi de saniyeler içinde yok olmuştu.

Fakat kısa süre sonra ise beklenmeyen bir şey oldu.

Suyun içinde yan yatmış bir halde sürüklenen *Ganesha*,

yandan vuran güçlü bir dalgayla birlikte mucizevi şekilde tekrar doğrulmaya başladı ve bir hacıyatmaz gibi hızla kendi eksenini etrafında döndü. Yarım tur attıktan sonra denizin üzerine çıkarken, pruvası da sudan fırlayan bir kılıçbalığının burnu gibi hızla havalanmıştı.

Pruva, denizin yüzeyinden birkaç metre yükseldikten sonra aşağı indi ve tekrar suya çarptı.

Mucizevi bir hamleydi bu.

Dalga'nın ardından tekrar su üstüne çıkmayı başaran *Ganesha*'nın tüm lumbozlarından, güvertelerinden, merdiven boşluklarından ve kaptan köşkünün her bir köşesinden dört bir yana deniz suyu fışkırıyordu.

Kaptan köşkünün içindeki dümen ise başıboş bir hâlde, çılgın gibi dönüyordu. Gemi kontrolsüz kaldığı için deniz onu nereye götürürse o yöne doğru, dizginlerinden boşanmış bir at gibi yalpalayarak ilerliyordu artık.

Son derece sarsılmış olan Hakan, dört bir tarafta oluk oluk akan soğuk deniz suyunun içinde zorlukla ayağa kalktı. Su dizlerine kadar geliyordu. Sırılsıklamdı. Vücudunun her tarafından şıpır şıpır su damlıyordu. Elinin üstünde, uzandığı her yeri kan damlalarıyla lekeleyen büyük bir kesik vardı. Başının arkası ise feci şekilde zonkluyordu. Fırıldak gibi dönen dümeni zorlukla yakaladı ve geminin burnunu dalga yönüne doğru çevirmeye çalıştı. Ancak dümen, geminin kontrolünü artık sağlamıyor gibiydi.

Bir köşeye yığılmış olan İsmet, yuttuğu sular yüzünden öksürük krizine girmişti. Semih ise soluk soluğa kalmıştı. Gözleri tuzlu su yüzünden az önce esrar çekmiş gibi kızarmıştı. Birkaç kere öksürdü ve sendeleyerek Hakan'a tutundu. "Öldük mü? Hadi söyle..."

"Daha değil," dedi Hakan, onu tutarak kalkmasına yardımcı olurken.

Semih, koluna güç verince omzunda korkunç bir ağrı his-

setti. Suratı, yaşadığı acıyla kasıldı. "Sanırım omzum çıkmış."

Hakan yüzünü ekşitti. "Yapma be!"

Semih, yuvasından hafifçe sarkmış omzunu sağa sola oynatırken acıyla inledi. "Evet."

"Neyse siktir et, takarız birazdan. Başka bir şeyin yok, değil mi?"

Semih kaburgalarını, bacaklarını ve başını yokladı. "Yok sanırım."

O anda, ikisinin de aklına dev dalganın ortaya çıkmasından hemen önce gemiye çıkan adamlar geldi. *Onları yok etmek için harekete geçen soğukkanlı katiller...*

Eğer güverteye çıkmayı başaran dört kişi, dalga gemiyi yutmadan önce kendilerini güvenli bir yere atmayı başarmadıysa, kurtulmuş olmaları mümkün değildi. Muhtemelen azgın deniz onları gemiden koparıp metrelerce uzağa fırlatmış, karanlık derinliklerine doğru hızla çekmişti. Ama adamlardan bir veya birkaçının hâlâ gemide olduğu diğer bir seçenek de söz konusuydu.

Tehlike devam ediyor muydu ki?

Hakan geminin alabora olması esnasında kaptan köşkünün bir köşesine fırlayıp gitmiş olan silahını kaptı ve en az onlar kadar sarsılmış olan İsmet'e, çılgın gibi dönüp duran dümeni gösterdi. "Sanırım artık bir boka yaramıyor bu."

İsmet hemen dümene yapıştı ve sarsılıp duran gemiyi kontrol etmeye çalıştı. Bir yararı yoktu. Hakan haklıydı. Gemi komutlara aldırış etmiyordu. Ya dümen yekesi parçalanmış ya da pervane kopmuş olmalıydı.

"Neyse, bir şekilde çaresini buluruz," dedi Hakan. "Asıl aşağıyı kontrol etmemiz gerekiyor." Ve bunu der demez koşar adımlarla alt güverteye indi.

Semih kumanda paneline uzanarak geminin tüm ışıklarını yakmıştı. Daha sonra belindeki silahı çıkardı ve Hakan'ın

hemen arkasından gitti.

Ayakta durması hayli güç olan dar güvertede ağır ağır yürürken dikkatli bir şekilde etrafı taradılar. Canlı hiçbir şey göze çarpmıyordu.

Kısa süre sonra ise tek bulabildikleri şey, kamaralara açılan dar koridorun girişinde yatan hareketsiz bir beden oldu.

Sırılsıklam olmuş adam garip bir pozisyonda duruyordu. Başından ciddi bir darbe almıştı ve yüzünün yarısı kanla kaplıydı. Göğsü inip kalkmıyordu artık.

Semih çıkık omzunu tutarak adamın yanına kadar gitti. Şah damarına parmağını bastırdı ve bir süre bekledi. Dudaklarının arasından umursamaz bir *cık* sesi çıkardı ve "Ölmüş bu," dedi Hakan'a.

Hakan bir süre daha çevreyi taradı ve dengede durmakta zorlanarak kış tarafı dolaştı.

Kısa süre sonra gemide başka kimsenin olmadığına karar verdiler. Fakat arayışları sona ermemişti. Bakmaları gereken bir başka şey daha vardı. Çünkü peşinde oldukları *Cavalier* hiçbir yerde görünmüyordu.

Fikret Mansur'un içinde bulunduğu lüks yat, dev dalga-nın ardından bir daha ortaya çıkmamıştı.

Geminin dört bir tarafını dolaşarak, *Ganesha'*dan yayılan ışıklarla yarım yamalak aydınlanan denizi incelemeye başladılar.

Hiçbir şey göremeyen Hakan, kaptan köşkünden kendilerine yorgun gözlerle bakan İsmet'e olumsuz anlamda başını salladı. Saniyeler geçtikçe canlı birini bulma olasılığı azalıyordu.

Bir süre sonra sancak tarafında patlayan bir dalgayla birlikte *Cavalier'*den kopan bazı parçalar ve bir Zodiac bot yüzer halde yakınlarına kadar geldi. Ancak geminin kendisi hiçbir yerde yoktu.

*Cavalier'*den kurtulmayı başarmış herhangi bir canlı da denizin üzerinde görünmüyordu.

Azimle yağın yağmura ve sarsıcı dalgalara aldırmadan, on dakika boyunca güverteden denizi taramayı sürdürdüler. Kimse yoktu. Denizin üstünde yüzen tek tük enkaz parçalarından başka hiçbir şey göze çarpmıyordu.

*Ganesha'*nın içindeki herkes umutsuzluğa doğru sürüklenmeye başlamıştı artık.

Semih, çaresizlikten tükenmiş bir halde küpeşteye yas-

landı. Alnından akan yağmur suyunu elinin tersiyle sildi. Omzu feci şekilde sızlıyordu hâlâ. "Yoklar," diye mırıldandı kendi kendine. "Kimse yok. Hepsini kaybettik..."

Hakan her şeye rağmen umudunu yitirmemişti. Gözlerini kısmış bir hâlde dosdoğru ileri bakıyor ve dalgaların arasında birilerini, daha doğrusu peşinde oldukları asıl adamı, yani Fikret Mansur'u görmeye çalışıyordu. Kızına, onu bulaçağına dair büyük bir söz vermişti. Bu sözü tutmalıydı.

Hızlı bir şekilde ne yapabileceğini düşündü. Öncelikle görüş alanlarını genişletmeye karar verdi. Denizin yüzeyi yeteri kadar aydınlık değildi. Hemen kamarasına doğru koştu ve 100 watt'lık halojen ışığa sahip güçlü iki el fenerini çantasından çıkardı.

Geri döner dönmez, fenerlerden birini ona şaşkın şaşkın bakan Semih'e attı. Ardından, diğer feneri yakarak kabarıp alçalan denizin üzerine doğru tuttu. Güçlü fener ışığı, denizin üzerinde dans eden beyaz ve yarı saydam bir toz bulutu oluşturmuştu.

Semih de teknenin diğer tarafına geçmiş, suya gömülen *Cavalier'*den bir iz arıyordu. Ancak umutsuzdu. Sendeleyerek birkaç adım daha attı. Azgın denizin üzerinde boş bir fıçı gibi sallanan teknede durmakta hepten güçlük çekiyordu.

Ama güçlerinin son damlasına kadar aramayı sürdüreceklerini ikisi de biliyordu.

Her nasılsa, içlerinde güçlü bir his vardı; tıpkı kendileri gibi, *Cavalier'*den de birilerinin kurtulduğuna, Fikret Mansur'u canlı olarak bulabileceklerine inanıyordu ikisi de...

Bu inançları çok geçmeden gerçeğe buluştu.

Birkaç dakika geçmemişti ki Hakan bir yaşam izi bulmayı başarmıştı. Yirmi metre kadar ileride, dalgaların arasında yüzen bir enkaz parçası ve ona tutunmuş olan bir insan silu-

eti duruyordu. Daha dikkatli baktı.

Kalbi heyecanla çarpmaya başlarken, fenerin ışığını doğru noktaya sabitlemeye çalıştı Hakan.

Karaltı kısmen belirginleşti, hatları ortaya çıktı.

Öne doğru uzanmış bir kol ve bir baş...

Gördüğü siluet gerçekten de yaşayan, hayatta kalmak için mücadele eden bir insana aitti. Aşağı yukarı bir buçuk metrekaare büyüklüğünde bir tahta parçasının üzerine bedeninin üst kısmını çıkarmış ve tahtaya sıkı sıkı yapışmıştı adam.

Hakan gözlerini manzaradan ayırmadan Semih'e bağırdı. "Semih! Bu tarafta biri var!"

Semih koşarak yanına geldi. "Hani lan, nerede?"

Hakan eliyle işaret etti.

Semih, denizle boğuşmakta olan çaresiz adamı görür görmez gözleri parlamıştı. Daha iyi görebilmek için gözlerini kısarak bakmayı sürdürdü bir süre.

Birden Hakan'ı omzundan sarsarak, "Bir değil, iki kişiler!" diye bağırdı. "İyi bak! Birisi ufak tefek biri gibi... Hemen arkasında!"

Hakan da gözlerini kısarak sudaki adama tekrar baktı. Gerçekten de tahta parçasına tutunmuş bir değil, iki adam vardı. Hakan ikisinden birinin Fikret Mansur olmasını diliyordu. O andaki tek isteği yaşlı adamın batan tekneden kendini bir şekilde kurtarabilmiş olmasıydı.

Gösterdikleri bütün bu çaba sonuçsuz kalmayacaktı böylece. Söz verdiği gibi, babasını kızına, yani Gözde'ye geri getirmeyi başaracaktı.

Bu sırada Semih, "Peki onlara nasıl ulaşacağız?" diye sordu ona ve kafasındaki tüm düşünce bulutlarını dağıttı. "Dalgalar aramızı giderek açıyor! Farklı yerlere doğru sürükleniyoruz anasını satayım."

Hakan da bu durumun farkındaydı aslında. Adamları

kurtarmak için çabuk hareket etmeleri gerektiğini biliyordu. Çevresine bir göz attı.

Teknede yararlanabilecekleri pek bir şey yoktu ama *Ganesha*'nın sancak tarafında gördükleri Zodiac bota ulaşabilirlerse, denizdeki iki kazazedeyi kurtarmaları için bir şansları olurdu.

"Şu diğer tarafta gördüğümüz Zodiac!" dedi Semih'e. "Ona ulaşmalıyım. Sen adamları gözden kaybetme! Ben botu almaya gidiyorum!"

Semih adamlardan gözünü ayırmadan, "Nasıl ulaşacaksınız lan bota? Olta atıp kendine mi çekeceksin?"

Hakan denizde ağırlık yapmaması için kıyafetlerini çıkarmıştı bile. Güçlü kolları ve gençlik yıllarından miras kalan yüzücü kasları ortaya çıkmıştı şimdi.

"Yüzerek," dedi sakince.

Semih'e göre bu çılgınlıktı ama yapılacak daha iyi bir şey olmadığını biliyordu. "Tamam, peki... Yüzücü olan sensin," dedi. "Ama on dakika içinde geri dönmezsen polisi arayacağım, bilgin olsun."

Hakan azgın dalgalara baktıktan sonra hafifçe sırttı. "On beş yap şunu."

Ardından, koşar adımlarla teknenin diğer tarafına gitti ve feneri denizde gezdirerek botu aradı. Zodiac, *Ganesha*'dan biraz daha uzaklaşmıştı şimdi. Hakan'ın köpürüp duran dalgalar arasında en az otuz metre boyunca yüzmesi gerekiyordu.

Hakan mesafeyi hesaplarken İsmet aşağıya inmiş, sağa sola zorlukla tutunarak yanına kadar gelmişti. "Ne oldu? Birisini bulabildiniz mi bari?"

Hakan durumu kısaca anlattı ve elindeki feneri İsmet'e

verdi. "Şunu tut ve yol boyunca benle şu karşıda gördüğün botun arasındaki yolu aydınlat."

İsmet her türlü çılgınlığı beklediği Hakan'ın o anda ne yapacağını henüz anlamamıştı. "Nasıl, ne... Niye?" diye kekeledi sadece.

Hakan ona sözlü olarak cevap vermekle bile vakit kaybetmeden iki adım geri giderek yavaşça gerindi ve öne doğru bir anda fırladı. Teknenin küpeşte demirine büyük bir çeviklikle zıplayarak kendini karanlık suya attı. Soğuk deniz suyuna balıklama bir biçimde, tıpkı bir ok gibi saplandı ve simsiyah denizin içinde kaybolup gitti.

İsmet elinde fenerle, ağzı bir karış açık biçimde uzun bir süre boyunca heykel gibi kalmıştı. Hakan'dan pek çok çılgınlık beklerdi ama böyle bir şeyi kesinlikle tahmin etmezdi. Küpeşteye sıkı sıkıya yapışıp denize baktı. Hakan ancak denizin üstünde tekrar görününce, girdiği tuhaf şoktan çıkabildi ve elindeki feneri Hakan'ın dediği gibi yükselip alçalan denize tutarak, genç adamın yüzeceği yolu aydınlatmaya çalıştı.

Hakan, arka arkaya üstüne gelen dalgaların devinimine olanca gücüyle karşı koyuyor ve onu zor da olsa ileri doğru götüren sağlam kulaçlar atıyordu. Daha hızlı ilerleyebilmek için başını sudan olabildiğince çıkarmamaya gayret gösteriyor ve ancak on ya da on iki kulaçta bir nefes alıyordu. Arada bir de hedefine ne kadar yolunun kaldığını görmek için bir iki saniye duraklıyordu.

Teknede elindeki fenerle ona yardımcı olmaya çalışan İsmet, aralarının her saniye daha da açıldığını ve Hakan eğer bota ulaşmayı başaramazsa, *Ganesha'*ya geri dönmesinin de mümkün olamayacağını anlamaya başladı.

Bunu fark ettiği anda bir ürperti dolaştı bedeninde. Ve

genç adamı bitiş çizgisine ulaşmasını istediği favori yarış atını seyreder gibi izlerken, istemeden dişlerini sıkı.

Hakan, bedenini yükseltip alçaltan her dalgadan sonra beklediğinden çok daha fazla sürükleniyordu. Her sürüklenişinde aldığı yolun bir kısmını kaybediyor, hedefi olan Zodiac bot ise her baktığında daha farklı bir yerde ortaya çıkıyordu. Soluk soluğa kalmış, uygun şekilde ısınmadan böylesi bir efor harcadığı için kolları erken yorulmuştu. Ancak vazgeçmedi ve bota doğru yüzmeyi, kaslarına kramplar saplanıncaya kadar sürdürmeye karar verdi. *Ganesha*'da duran İsmet gibi, bulunduğu bu noktada tekneye geri dönüşünün imkânsız olduğunu o da biliyordu artık. Ölümün kolları arasındaydı. Kendini azgın okyanusun kucağına bırakmıştı bir kere... Arkasında giderek küçülmekte olan tekne ise kontrolünü çoktan yitirmişti. Ve ne Semih ne de İsmet, her ne yaparlarsa yapsınlar artık ona ulaşamazlardı.

Hakan tüm gücüyle yüzmeye devam ederken, cansız ve derinden gelen bir havlama sesi duydu. Sesi tekrar duyabilmek için kulak kabarttı. İkinci bir havlamanın ardından iniltiyle karışık bir ses yükseldi.

Çok geçmeden, dalgaların arasında yüzmeye çalışan bir kurt köpeği gördü Hakan. Hayvan var gücüyle yüzüyor ve dalgaların altında kaldıkça korkuyla inliyordu. Bir ara Hakan'la göz göze geldi ve ona doğru yüzmeye başladı. Ama üstlerinden geçen bir dalganın ardından yön duygusunu kaybetti, karanlığın içinde hızla kayboldu.

Hakan kurtulması pek mümkün görünmeyen hayvan için üzüldü. İşler kendi adına da pek iyi değildi, zira bota ulaşması tahmininden de güç oluyordu.

Birden Gözde'yi aklına getirdi ve dün yaşadıkları muhteşem geceyi düşündü.

Belki biraz cesaret için...

Kendine güç veren tek bir şey vardı çünkü; kıza bir söz vermişti ve bu sözü ne pahasına olursa olsun yerine getirmeliydi. Aradığı tüm cesaret, verdiği bu sözdeydi belki de. Gözde'nin ona duyduğu güveni yerle bir etmek istemezdi. Asla.

Özellikle dün geceki büyüleyici yakınlaşmalarından sonra, kıza duymaya başladığı beklenmedik tutkunun benliğine serptiği hislerden sonra bunu yapmaya hakkı yoktu. Zihni bu düşüncelerle boğuşurken, bir anda içinde bulunduğu gerçekliğe döndü. Ama ne yazık ki gerçeklik rahatsız ediciydi. Bedeni buz gibi deniz suyunun içindeydi, yorgundu ve azgın dalgalarla mücadele ediyordu. Bir süre sonra gerçeklikten tekrar sıyrılmayı denedi...

İçinde bulunduğu bu karanlık denizin, tükenmekte olan bedeninin hemen altında ne kadar derinlere uzandığını merak etti ve tüm o derinliğin içinde neler olup bittiğini düşündü. Suyun içinde yalnız olmadığını ve ölümle tek mücadele edenin o olmadığını hayal etmeye çalıştı.

Derinlerde sinsice ilerleyen köpekbalıkları, gece avına çıkmış dev mürekkep balıkları, ahtapotlar ve oradan oraya kaçışan leopar balıkları...

Hepsi de aşağıda bir yerlerdeydi, bedeninin hemen altında... Her biri kendi dünyalarında, kendilerine ait bir vahşeti yaşıyorlardı. Orada, onunla hemen hemen aynı noktada... Yüzeyde olduğu gibi, derinlerde de büyük bir ölüm kalım savaşı vardı. Hakan da en yukarıdaydı, ölümden kurtulmak için, lastik bir bota ulaşmak için çabalıyordu. Ölümün ne kadar yakınında olduğunu biliyordu. Ve bu düşünce, onu korkunç bir rüyada olduğu hissine daha da çok yaklaştırıyordu. Yaşadığı her şeyin berbat bir rüya olduğu hissine... Tüm yaşamın bir aldatmacadan ibaret olduğuna... Her bir çabanın beyhudeliğine...

Çabalarımızın ne kadarı gerçeklerin ışıltısıyla kutsanı-

yordu hayatta? Ne kadarı sonunda bizi haklı çıkaracak sonuçlara ulaşıyordu? Her şey olup bittiğinde, soluk alıp verdiğimiz tüm bu saniyelerin ne kadarı anlamlıydı?

Hakan doğru cevapları hayatı boyunca hiçbir zaman bulamamıştı. Sadece yüzüyordu işte. Ölene dek yüzüyordu... Tüm dalgalara göğüs gererek... Hayatı boyunca hep yaptığı gibi. Hepimizin yaptığı gibi...

Ne demişti Gözde?

Önemli olan batmamak. Bütün bu mücadelede denizin dibini boylamamayı başarmak...

Ve buna olan inancın.

Önemli olan bu.

Seni dalgaların üstünde tutan bu...

Bir an için kafasını sudan çıkardı ve bota çok yaklaşmış olduğunu fark etti. Öyle ki, sadece birkaç metre sonra bota ulaşmış olacaktı. Deniz bir kere daha korkunç bir biçimde kabırıp alçaldı ve botla Hakan'ın arasını biraz daha açtı.

Hayır! Hayır!

Onu kaçırmamalıyım! Bu olursa her şey biter!

Botun uzaklaşmasıyla birlikte zihninden tüm geçenler bunlardı.

Hakan her şeye rağmen yılmadı. Kulaçlarını hızlandırdı ve suyu arka arkaya yarmaya devam etti. Yeterli mesafeye ulaşır ulaşmaz, sol kolunun kaslarını yırtma pahasına, hemen önünde suya batıp çıkmakta olan lastik bota tüm gücüyle uzandı. Omuz kaslarından yayılan acı tüm benliğini sararken, yorgunluktan titreyen parmak uçlarıyla bota değmeyi başardı. Botun sert yüzeyi titredi ve suyun devinimiyle birlikte ürkek bir hayvan gibi geri kaçtı. Hemen ardından gelen bir dalga ise onu Hakan'dan tamamen kopardı.

Uzaklaşan botu bir süre izlediyse de pes etmeye niyeti

yoktu Hakan'ın. Kafaya koymuştu. Bu mücadeleyi boğuluncaya kadar sürdürecekti. Derin bir nefes aldı. Tekrar yüzmeye başladığında sağ kolu ilk iflas sinyalinı vermişti. Omzundan göğsüne doğru dayanılmaz bir sancı saplandı. Hakan acıyla birlikte inledi ve durmak zorunda kaldı. Kasılan kolunu öne doğru uzatamadığını görünce ayaklarını ve sol kolunu kullanarak yüzmeye çabaladı. Ancak bu şekilde oradan oraya savrulan bota ulaşması mümkün değildi.

Tam mücadeleyi kaybettiğini düşünüyordu ki suyun üstünde kıvrıla kıvrıla yüzen beyaz bir şey gördü.

Bunun botun bağlama halatı olduğunu anlaması uzun sürmedi. Uzanıp halatı yakaladı ve diğer ucunun bota bağlı olup olmadığından emin olmak için halata asıldı. Botla eli arasında gerilen halat Hakan'ı rahatlattı. Kısa bir süre dindikten sonra halatı var gücüyle çekmeye başladı ve botu kendine doğru yaklaştırdı. Yeni bir dalga üzerine gelirken son hamlesini yaptı. Ciğerlerindeki son havayı da boşaltan bir haykırıyla, hedefini yakalamaya çalıştı. Kol kasları yırtılmak üzereydi.

Ama neyse ki bu sefer oldu.

Botun yan tarafında bulunan güvenlik halatlarından birine sıkı sıkıya tutunmayı başarmıştı. Bir an sonra üstlerine binen dalgayla birlikte, arenadaki azgın bir boğa gibi tepinmeye başladı bot... Ama Hakan gergin halat yüzünden kesilen parmak derilerine rağmen ondan kopmadı. Dalganın geçip gitmesini bekledi.

Deniz son kez tepindikten sonra sakinleşti.

Ve işte ancak o zaman, ölümün soğuk elleri Hakan'ı tamamen bıraktı. Genç adam, yükselen küçük bir dalgayla birlikte kendini sudan çıkararak botun içine atmayı başardı ve rihayet güvende olduğunu anlayınca, derin bir nefes aldı.

Mücadele bitmişti.

Ve bir kere daha o kazanmıştı.

Hakan, Zodiac bota kendini attığında yeniden doğmuş gibi hissediyordu. Botun tabanına yatarak birkaç saniye soluklandı. Ama daha fazlası için zamanı yoktu. Dalgalar arasında, ölümle mücadele eden o iki kişiyi kurtarması gerekiyordu. Hemen doğruldu ve dizleri üzerine ilerleyerek botun kıç kısmındaki motoru çalıştırdı. Motor öksürür gibi sesler çıkararak çalışınca, gaz kolunu tutup çevirdi.

Bir beton kırıcı gibi titremeye başlayan motor, aldığı gazla birlikte hafif lastik botu bir ok gibi ileri doğru fırlattı.

Olan biteni *Ganesha*'da izleyen İsmet, bir sevinç narası koparmıştı. "Aferin lan! Aferin!" diye bağırdı arka arkaya. Artık bir işe yaramayan fenerini kapattı ve doğruca Semih'in yanına koştu.

Hakan, botu son sürat geminin diğer tarafına doğru sürerken, İsmet denizdeki iki silueti pür dikkat izleyen Semih'in yanına gelmişti bile.

"Hakan geliyor," diye haber verdi ona. "Başardı! Bota çıktı. Onları kurtaracak şimdi!"

İsmet bunu der demez, Zodiac bot geminin kış tarafının gerisindeki karanlık sahneden bir topun ağzından atılan bir mermi gibi fırlayarak çıktı ve denizdeki iki siluete birkaç saniyede yaklaştı. Hakan, motorun devrini düşürüp denizdeki adamların çevresinde yarım tur attı ve onlara iyice yaklaştıktan sonra motoru yatırarak pervanesini sudan çıkardı.

İki kazazede yanlarına gelen bota doğru can havliyle yüzmeye başlamışlardı bile. Hakan botun kenarından sarkıp adamlara elini uzattı hemen.

Ve sudaki adamlardan birinin Fikret Mansur olduğunu gördü.

Rahatlamıştı Hakan. Aradıkları adam kurtulmuştu ve tam önünde duruyordu işte. Üstelik o yaşına rağmen yüze bildiğine göre ciddi bir yarası yok gibiydi. Kolunu hayata dönmenin sevinciyle yakalayan yaşlı adamı bota doğru çekerken, "Gözde'nin size selamı var," dedi sırtarak.

Fikret Mansur yorgunluktan bitkin bir halde kendini bota atıyordu ki, tanımadığı bu adamdan güzel kızının adını duyar duymaz gözleri faltaşı gibi açıldı. "G-Gözde mi?" diye sordu kekeleyerek. "Kızım? Kızım mı yani? O nerede?"

Hakan, yaşlı adamın bota yerleşmesine yardım ederken, "Merak etmeyin," dedi. "Sri Lanka'da, lüks bir otel odasında geri dönmemizi bekliyor." Bunu duyan adamın bir nebze olsun rahatladığını görünce, ikinci kazazedeyi sudan çıkarmak için arkasını döndü.

Dalgalarla boğuşan beyaz tenli adamla göz göze geldiği anda bakışları değişti.

Barlas Akman'dı bu.

Fotoğraflarına o kadar çok bakmıştı ki adamın çiçek bozuğu yüzünün her noktasını ezberlemişti. Garip sakal tıraşı ise cabasıydı. Elini ona doğru uzattı. Düşmanına el uzatmak-tı bu ama bu koşullarda kimseyi ölüme terk edemezdi.

Barlas, Hakan'ın güçlü koluna sımsıkı yapıştı hemen ve kendini çevik bir hareketle bota çekti.

Hakan adamı sudan tamamen çekip çıkardı ve botun içine aldı. Barlas, dizleri üstünde yarım metre kadar ilerledi ve genzine kaçan deniz suyu yüzünden birkaç kere öksürdü. Hakan buz gibi bir ifadeyle bakıyordu ona. Adam da bir an ona baktı. Tuhaftı bu. Bakışlarında belli belirsiz bir ifade yoksunluğu vardı Barlas'ın. Bota çarpan her dalganın yarattığı sarsıntılar yüzünden botun kenarına tutunmuştu. Hakan'la göz göze geldi tekrar. Hiçbir şey demedi.

Hakan motorun başına geçerken kısa bir an için Fikret Mansur'a baktı. Botun kenarına yapışmış duran yaşlı adamın sessiz bakışları çok fazla şey söylüyordu. Kendisiyle birlikte bota çıkmayı başaran bu garip adamın, çok geçmeden hepsi için bir sorun oluşturacağını anlatıyordu bu yorun bakışlar...

Hakan, şimdiden ne yapması gerektiğini düşünmeye başlamıştı. İkisine de hiçbir şey demeden motoru tekrar suya indirdi ve çalıştırdı. Gaz kolunu çevirdi.

Öte yanda, sorunlarla boğuşan zihninin her köşesini rahatsız eden bir gerçek vardı ortada.

Okyanusun ortasında yapayalnızdılar artık...

Üstelik *Ganesha* tamamen kontrolsüz haldeydi. Kapıldıkları okyanus akıntılarıyla ya da rüzgârla sürüklenip durmaktan ve civardaki gemilere telsiz çağrısı yaparak kurtarılmayı beklemekten başka yapabilecekleri bir şey yoktu.

Çaresizdiler...

Bulundukları anda ise aralarından hiçbiri bu korkunç günlerin nasıl sonlanacağını tahmin edemezdi.

Gözde uyuyamıyordu. İçi içini yiyor ve babasıyla birlikte Hakan'ın da ne durumda olduğunu merak ediyordu.

Garip bir şekilde babasının dışında sadece onu düşünüyordu, Semih'i veya İsmet'i değil... Sanki Hakan hayattaysa diğerleri de hayatta demekti.

Daha fazla dayanamayarak yataktan kalktı ve odanın diğer tarafındaki pencerelere gitti. Şehrin ışıkları puslu havada silik bir biçimde parıldıyordu. Sis in içinde beliren huzursuz hayaletlerin gözleri gibiydi hepsi...

Gerçekten de başkent Colombo'nun büyüleyici bir manzarası vardı. Büyüleyici ve tropik yağmurun boğduğu böyle zamanlarda ise tedirgin edici...

Hissettiği bu duygulara evinden çok uzakta olmanın ve içinde bulunduğu karmaşık durumun da etkisi büyüktü tabii. Hakan ve Semih'in, yaşlı babasını sağ salim ona getirip getiremeyeceklerini bilmiyordu Gözde.

Her ne kadar, kendilerine son derece güvenen ve işlerini bilen kişiler olsalar da gelecek denilen şey herkes için koca bir belirsizlikten ibaretti. Yaşamda insanın kontrolünde ol-

mayan pek çok şey vardı ne de olsa. Babası şu anda bile çoktan ölmüş olabilirdi. Herkes boş bir çabanın peşinde koşuyor, hayatını yok yere riske atıyor olabilirdi. Gözde bunları düşündükçe huzursuz hissediyordu. Hakan'ın sözlerini hatırladı. "Ona canlı ihtiyaçları var," demişti. "O ne derse yapmak zorundalar."

Gözde yaşananların gerçekten de böyle olması için dua etti.

Otel odasındaki mini buzdolabını açtı ve küçük plastik şişedeki suyu alarak tekrar pencereye döndü.

Gözleri ufka dalıp giderken Hakan'ı düşündü tekrar. Et-kileyici bir adamdı Hakan. Sabah dokuz, akşam altı mesailerinde sürünen, kravatını boynuna bir tasma gibi geçirip de sıkıcı işlerine giden, boktan bir araba sahibi olmak için yıllarca çabalayan ve eşlerine özel günlerinde modası geçmiş sürprizler yapan bayağı adamlardan çok farklıydı. Her şeyden önce bir maceracıydı o, tehlikeden ne olursa olsun kaçmıyordu ve özgürlüğüne her anlamda düşküncüydü. Gözde adamın bu yönüne hayran kalmıştı. Üstelik hayli kültürlüydü, kadınlara fazlasıyla değer veriyordu ve pek çok kadının yakışıklı kabul edeceği biriydi.

Bir an için Hakan'ın yıllardır aradığı adam olup olmadığı düşündü Gözde. Neden olmasındı bu? Sanki bugüne kadar hep daha iyilerini mi bulmuştu?

Şartların daha farklı olmalıydı ne yazık ki... Hakan, hayatında uzun bir süre kalmasını isteyebileceği biriydi. Özellikle de yaşadıkları muhteşem geceden sonra...

Hiçbir zaman unutamayacağı ve unutmak da istemeyeceği bir gece geçirmişlerdi.

Hakan'la sevişirken, bedenleri sadece sıradan, ilkel bir içgüdüyle birleşmemişti. Adam ona sahip olduğu tüm tutkuyu, inancı ve güveni aktarmıştı adeta. Daha önceki ilişkilerinde böyle bir hisle sarmalandığını hatırlamıyordu. Böyle

güven dolu ve derinlikli bir adam olmamıştı hayatında.

Birden gözleri doldu ve sınırları boşalarak ağlamaya başladı. Birkaç gündür yaşadığı tüm gerginliğin kopma noktasıydı bu. Gözyaşları çenesinden akarken hıçkırmaya başladı.

Uzun uzun ağladıktan sonra nispeten daha rahatlamış hissediyordu. Onunla tanışmış olmak bile bir şanstı belki de... Yanaklarını sildi ve yatağına döndü.

* * *

Ganesha fırtınayla mücadelesini kaybetmişti. Denizın şiddetli darbelerinden nasibini alarak, bilinmeyen bir yöne doğru sürükleniyordu.

Ayakta durmak artık daha güçtü, çünkü gemi bazı dalgaları yandan alıyor ve gövdesine şiddetle çarpan her dalgada, rüzgârda kalmış bir gemici feneri gibi sallanıyordu.

Hakan, Barlas'ı kamaralardan birindeki demir ranzaya zincirlerken, "Bunun için kusura bakma," dedi. "Ama başımıza daha fazla iş açmayacağından emin olmalıyım. Neticede az önce birbirimizi öldürmeye çalışıyorduk..."

Adam hafifçe gülümsedi. "Seni anlıyorum."

"Hah! Buna sevindim."

"Bana milyonluk bir tekneye maloldu ama iyi bir oyun oynadık hep beraber. Değil mi?"

Hakan adamın kolunu yatağına zincirlemeyi bitirince ona bir süre baktı. "Evet, öyle. En kısa zamanda yine yaparız."

Barlas histerik bir kahkaha attı. Zor durumdaydı. Ama yenilgiyi kabul etmemeye çalışıyordu.

Hakan da benzer bir kahkaha atarak onunla dalga geçti. "Ama şimdi oyun bitti ve ne yazık ki kaybeden sizin taraf oldu."

Barlas ona garipseyen, alaycı bir ifadeyle baktı. "Kaybet-

mek mi? Alt tarafı bir tekne kaybettim yahu. Oyunun bittiğini kim söyledi ki sana?"

Hakan ona cevap vermedi. Bu noktada yapılacak daha iyi bir şey vardı. Gerindi ve adamın çenesine beklenmedik, sert bir yumruk attı.

Barlas yumruğu yiyince ayakları kaydı ve yere düştü. Bir yandan da zincirlendiği demir ranzaya tutunarak dengesini korumaya çalıştı.

Hakan tam bu anda sağ yumruğunu da adamın suratına gömdü. Yediği ikinci yumrukla birlikte Barlas'ın çatırdayan burun kemiğinin sesi geldi.

Acıyla haykıran adamın kırılan burnundan oluk gibi kan boşanmaya başlamıştı. Adam yere kapaklandı ve bir elini burnuna götürdü.

Hakan dizleri üzerine çöken adamın burnundan yere damlayan kanlara bakıyordu. Sızlayan sol elini ovuştururken, "Bitmediyse bana göre hava hoş," dedi. "Sen yine de bir kere daha düşün."

Ardından kamaradan çıktı ve kapıyı kilitledi.

* * *

Semih, dizleri üstüne çökmüş olan Fikret'in arkasında duruyor ve adam başını gömduğu klozete kusarken, geminin yaşadığı şiddetli sarsıntılar yüzünden devrilip gitmesin diye onu sırtından tutuyordu.

Fikret bir kere daha midesini gırtlığına yapıştıracak kadar şiddetli bir biçimde öğürdü ve öne doğru atıldı. Semih, burnuna gelen safra ve balık kokusundan kaçınmak için kafasını geriye doğru çevirmiş ve gözlerini kısmıştı. "Gemi de sizi iyi beslemişler anlaşılan," dedi.

Fikret midesinde çıkacak bir şey kalmayınca tuvalete birkaç kere tükürdü ve ağzını bir mendille sildikten sonra titre-

yerek ayağa kalktı. "Y-yok... Kötü davranmadılar hiç," diye mırıldandı titreyen bir sesle.

Semih yürümesine yardımcı olurken, adamın ne kadar bitkin olduğunun farkına vardı. "İsterseniz sizi kamaranıza götüreyim. Yukarıda daha kötü olursunuz. Biraz dinlenin en iyisi."

Fikret kafasını salladı. "İyi olur oğlum. İyi olur. Teşekkür ederim."

Semih, başına gelenlerden dolayı adama acıyarak onu kamarasına kadar götürdü. Fikret kamaraya girerken bir an duraksadı. "Bu arada... *Ayna*? *Ayna* iyi mi?"

Semih anlamamıştı. "*Ayna* mı?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Evet, evet *Ayna*. Kedim... Beni kaçırdıklarında yanımdaydı. Ne yaptı acaba? Çok korkmuştu."

Semih bütün bu yaşadıklarından dolayı adamın kafayı yemediğinden emin olunca rahatladı. "Ha kediyi diyorsunuz. Bilmiyorum onu... Yani *Ayna*'yı. İyidir ama herhalde. Başının çaresine bakmıştır."

Fikret başını sallayıp ranzaya yattı ve ona tekrar teşekkür etti. Semih kapıyı yavaşça kapattı ve apar topar kaptan köş-küne çıktı. Yukarı vardığında Hakan'ı geminin telsizini eline almış, yardım sinyali göndermeye çalışırken buldu.

Onu gören adam çaresizlikle başını salladı.

Pek çok kere denemişti. Ama telsiz hiçbir şekilde sinyal göndermiyordu. Hakan son bir kez denedikten sonra okkalı bir küfür savurdu ve telsizi yerine bıraktı. "Alabora olduğumuz sırada bozulmuş olmalı," dedi sinirli bir şekilde.

İsmet, "Tamir edemez miyiz?" diye sordu.

"Sanmam. Bir yerinden su girmiş alete. Ekranı çalışıyor ama sinyal alamıyor ya da yollayamıyor. Vericisi kısa devre yapmış olsa gerek. Diğer seyir cihazları da bozulmuş zaten. Yapacak bir şey yok."

Semih korunaklı bir köşeye sıkıntıyla çöktü. "Sıçtık o zaman. Bizi bulabilmeleri sadece şans artık."

"Galiba öyle."

"Diğer herif ne alemde?"

"Burnu kanıyor biraz."

"Tansiyon mu?"

"Galiba..."

"Başiboş bırakmasaydın yine de."

"Ranzaya zincirledim."

Semih her zaman şüpheci davranırdı. "Kurtulmayı başarmasın da iş çıkmasın başımıza," dedi.

"İmkânsız," dedi Hakan. "Ranzanın ayakları demir ve yere sıkı sıkıya sabitlenmiş. Kontrol ettim. Üstelik kamarada kendini zincirden kurtarabileceği bir alet de yok. Tabii gaza gelir de zinciri dişleyerek koparırsa bilemem."

İsmet'in canı içinde bulundukları duruma oldukça sıkılmıştı. "Başımıza bir şekilde bela açacak gibi hissediyorum bu herifi. Onu sudan hiç çıkarmamalıydın."

"Böyle bir şeyi yapamazdım," dedi Hakan. "Her ne kadar birbirimizden hoşlanmasak da henüz sınırlarımızı zorlamadı. Kimseyi göz göre göre ölüme terk edemeyiz."

Semih bir hayret ifadesi takındı. "Sınırlarımızı zorlamadı mı dedin sen? Otomatik silahlarla üzerimize ateş açtılar lan..."

"Neyse... Fikret'i kurtardık en azından."

"Şu halimize bakınca adamı kurtardık mı, yoksa ölümüne mi sebep oluyoruz bilemiyorum. Herif tuvalette çeşit çeşit balık kustu demin. Fransız restoranından çıkmış gibiydi tıpkı. Şimdiyse içecek suyu bile yok."

"Kısa sürede birileriyle temas kurarız umarım."

"Sahi, kurtarılmadan ne kadar dayanabiliriz?"

İsmet yüzünde karamsar bir ifadeyle araya girdi. "Okyanusta böyle başiboş salınarak mı? Sanırım iki, iki buçuk haf-

ta kadar. Ne yazık ki yanımıza fazla yiyecek almamıştık. Aldıklarımızın da büyük bir kısmı ıslanıp mahvolmuş. Sadece konserveler sağlam duruyor. Kahvemiz bile yok. Hepsi çamura dönmüş. İçme suyumuz ise üç kişiye anca yeter. Ama biz şu durumda beş kişiyiz. Yedek su deposu olsaydı durum farklı olurdu tabii. Ama gemi ters döndüğü anda kopup gitmiş sıçtığımin deposu. Sadece mutfaktaki iki fıçı var elimizde. Onlardan da birisinin altı çatlamış ve su sızdırıyordu. Ters çevirdim. İçmek için tepesine bir delik açmamız gerekir. Umalım ki onu kullanmaya gerek kalmadan birileri bizi kurtarsın."

Hakan durumun pek iç açıcı olmadığını anlamıştı. Ama böyle bir durumda ümitlerini kaybetmemeleri gerekiyordu. Bu hepsi için en önemli kıstastı.

"Pekâlâ," dedi ellerini birbirine vurarak. "Şu anda önemli olan şey, nereye doğru sürüklendiğimiz. Hemen en son konumumuzu ve rüzgârın yönünü hesaplayalım."

Dümenin arkasında duran ve devrilmiş olan küçük metal dolabı yana doğru çevirdi ve içinden yarısı ıslanmış bir harita çıkardı. Haritayı sakın hareketlerle masanın üzerine serdi. "Yaklaşık bir saattir sürükleniyoruz. Eğer konumumuzu kaybetmezsek ve ilerleyen günlerde herhangi bir adanın yakınlarından geçecek olursak botla ona ulaşmayı deneyebiliriz. Diğer türlü ufukta bir şey görmeyi beklemekten başka yapacak bir şeyimiz olmaz. Üstelik hava şartlarına göre görüş mesafemiz hayli düşebilir."

İsmet haritanın üzerine eğildi. "Öyleyse yapalım şu işi. Bana bir pusula verin de bakayım. Neredeyiz bir anlayalım."

Semih, artık bir işlerine yaramayan telsizin yanında duran pusulayı alıp İsmet'e verdi.

İsmet pusulaya bakarak kabaca bir yön tayini yaptı. Uzun bir süre hesap yapıp mırıldandıktan sonra haritaya birkaç çizgi çekti ve küçük bir çarpı işareti koydu. "Pusulaya göre

güneydoğuya doğru sürükleniyoruz. Rüzgârın hızı saatte yüz kilometre civarı... Bilemedin yüz on. Yaklaşık bir saattir bu yönde sürüklendiğimize göre ufak tefek sapmalarla birlikte şu anda aşağı yukarı bu noktada bir yerlerde olduğumuzu söyleyebilirim."

Haritada çarpı işaretini koyduğu noktaya parmağıyla birkaç kere vurdu.

Çarpı işaretinin olduğu yeri görünce Hakan'ın yüzü asılmıştı. "Bu şekilde gidersek herhangi bir kara parçasına varamayız."

"Evet."

Semih söze girdi. "Bence fırtınanın dinmesini bekleyelim ilk olarak. Sağımızı solumuzu bir görelim önce. Daha iyi karar veririz."

"Ticaret rotalarından birine yakın mıyız acaba?" diye sesli bir biçimde düşündü İsmet, koyduğu çarpı işaretine bakmayı sürdürürken. "Bir ticaret rotasına ulaşırsak geçen gemilerden yana şansımız olabilir."

Hakan haritayı incelerken dudaklarını büzdü. Elini haritanın üzerinde kaydırdı. "Kalküta ve Endonezya arasında şu doğrultuda bir ticaret rotası olduğunu biliyorum. Sri Lanka'nın güneyinden geçen bir başkası da olmalı yanılmıyorsa. Afrika ve Çin arasında gidip gelen diğer rotalar da vardır mutlaka. Ama geçen bir gemiye denk gelmek zor bir ihtimal ne yazık ki. Burası büyük bir yer. Umarım şansımız yaver gider."

"Öyleyse her an işaret vermeye hazır durumda olmalıyız..." Semih bir parmağıyla çarpı işaretinin çevresini çizdi. "İşaret fişekleri hep elimizin altında olsun. Ayrıca Fıkret Bey de bu bölgeyle ilgili daha geniş bilgiye sahip olabilir. Sonuçta yememiş içmemiş, Piri Reis ile ilgili tuğla gibi kitap yazmış adam. Götünden uydurmadı ya bu anlattıklarını, araştırmanın kralını yapmıştır. Yarını bekleyelim, bir de o baksın

duruma."

İsmet ona döndü. "Neyine bakacak yahu? Adam beş yüz yıl öncesiyle ilgili anlatmış ne anlattıysa. Günümüzle ne alakası var yaptığı araştırmamanın?"

"Öyle deme be abi. Yaşlı başlı adamsın bak, cahil cahil konuşma gözünü seveyim. Her türlü buraları bizden daha iyi tanıyordur herif. Bir fikri olabilir, yol gösterir. Ne bileyim ben ya."

"Sinirlenme be oğlum, soruyorum sadece."

Semih kaşlarını kaldırıp etrafı gösterdi. "Abi resmen siki tuttuk burada baksana. Sinirlensem ne olur, sinirlenmesem ne olur. Maksadım bir an önce karaya adım atmak benim. Başımdan onca şey geçti gitti bugüne kadar, bu sıçtığımin okyanusunda ölmeye niyetim yok."

"Haklısın, haklısın. Ben de aya gitmek peşinde değilim zaten. Siz ikiniz gibi ben de bir an önce kurtulmayı planlıyorum."

Semih haritaya baktı tekrar. "Açıkçası o dalgadan sonra içinde bulunduğumuz bu hurdayla hâlâ su üzerinde durabildiğimize bile şaşıyorum ben."

İsmet bir yandan haritaya bakıyor bir yandan da bundan sonra ne yapacaklarını düşünüyordu. "Evet," diye mırıldandı. "Dengeli gemiymiş. Tekrar doğrulmayı başardı kerahta. İyi ki bunu kiralamışım."

O anda Hakan önemli bir şeyi fark etti. Etrafını dinleyerek ikisine birden baktı. "Galiba fırtınanın etkisi azaldı," dedi. "Daha az sallanıyoruz artık. Rüzgâr hızını kesmiş olmalı."

Ganesha'nın ağır salınışlarına dikkat kesilen Semih, "Sanırım haklısın," diyerek onayladı onu.

Gerçekten de geminin yaşadığı sarsıntılar belirgin ölçüde hafiflemişti.

İsmet, "Bu iyiye işaret," dedi saatine bakarken. "Fırtına-

nın göbeğinden uzaklaşıyoruz demektir. Eh, biraz yatıp dinlenelim madem. Ne yapacağımıza sabah ayık kafayla daha iyi karar veririz.”

Karanlık yolculuğu sona eren *Blue Swan*, modern haritalarda dahi yer almayan bazı tropikal adaların arasında küçük bir koya çekilmişti. Geminin önündeki küçük ve bembeyaz kumlarla kaplı sahil ise nispeten boştu. Sadece denize doğru uzanan eski, ahşap bir iskele ve kumların ortasına inşa edilmiş derme çatma küçük bungalolar bulunuyordu. Sahilin bittiği noktadaki büyük kayalıkların arasından fırlayan uzun palmiye ağaçları denize doğru uzanıyor ve adanın daha gerilerinde çeşit çeşit tropikal bitkiyle süslü sık bir orman yer alıyordu.

Transatlantiğin üst güvertelerinden bakıldığında tüm manzara açık biçimde ortadaydı. Olan biteni izleyen James Kewell sıkıntıyla iç geçirdi. Hemen önünde yaşananları ve gelecekte olacak olan her şeyi net bir biçimde görebiliyordu. Korsanlar sadece yiyecek ve parayla yetinmemiş, onları koca gemiyle birlikte gizli sığınaklarına getirmişlerdi. Bundan sonra başlarına gelecekler ise pek hoş görünmüyordu.

Tüm dünyadan elini ayağını çekmiş bu insanların etik kuralları uzun süre önce ortadan kalkmış olmalıydı. Dünya-

nın bu ücra köşesinde esirlerine dilediklerini yapabilirlerdi. Kewell özellikle kadın yolcular için endişeleniyordu. Gemi-
de para ve kaliteli bir yaşamla ilgili sorunları olmayan pek
çok yolcu bulunduğu için son derece bakımlı ve güzel onlar-
ca kadın da bulunuyordu. Her biri gerek doğal güzellikleri-
le, gerek de estetik tıbbın ve rahat bir yaşamın getirdikleriyle
baştan aşağı donanmışlardı. Medeniyetten uzak her erkeğin
iştahını kabartacak kadar çekiciydiler. Ancak Kewell bu ka-
dar yolcunun adaya getirilmesinin asıl nedenini anlayabili-
yordu; iş gücü sağlamak...

Ama ne için?

Kewell bunları düşünürken korsanlardan birinin onlara
bıraktığı küçük telsiz cızırdadı ve Yusuf tarafından yapılan
bir uyarı duyuldu. "Kaptan. Tüm yolcularınızı alt güverte-
den sahile indirin. Tekrar ediyorum, tüm yolcularınızı otuz
dakika sonra alt güverteden sahile doğru indirmiş olun.
Gemide kalan tüm yolcular vurulacaktır."

Kewell telsiz çağrısını duyar duymaz harekete geçti. Kor-
sanlara yanıt verdikten sonra hemen geminin dahili haber-
leşme sistemine yöneldi ve tüm mürettebata sadece gemi
içinde yayınlanacak bir sinyal gönderdi. "Tüm mürettebatın
dikkatine! Yolcuları aşağı güverteye toplayın. Tekrar ediy-
orum. Tüm *Blue Swan* yolcularını aşağı güverteye toplayın."

Mürettebat çağrısı alır almaz harekete geçmiş ve yaklaşık
yirmi dakika sonra gemideki bin iki yüze yakın yolcu da alt
güvertede toplanmıştı. Kadın erkek tüm yolcuların yüzünde
apaçık bir tedirginlik ve çaresizlik, ayrıca ortak geleceklerine
yönelik olarak birbirlerinden saklamaya çalıştıkları kapalı
bir korku ifadesi vardı. Hiçbiri başlarına neler geleceğini
bilmiyor ve hepsi de onları buraya toplayan gemi mürette-
batına acınası bir ifadeyle bakıyordu.

Derken, James Kewell omuzlarını dikleştirmiş ve güven

verici bir ifade takınmış bir halde sahneye çıktı. Onları hemen bir üst güvertede mağrur bir bakışla karşıladı. Şimdi tüm yolcular durmuş, yukarıdan kendilerine yaklaşan bu heybetli gemi kaptanına merakla bakıyorlardı. Çoğu, kaptanı ilk defa bu kadar yakından görüyordu. Kewell küpeşteye ellerini dayayıp bir süre onlara baktı. Daha sonra hafifçe öksürerek genzini temizledi ve sahip olduğu baskın Avusturalya aksanıyla konuşmaya başladı. "Neler yaşadığımızı tekrar anlatmaya gerek yok. Hepiniz biliyorsunuz. Bu sular da seyreden gemilerin sahip olduğu risk faktörlerinden birini yaşıyoruz. Ancak başımıza gelen bu talihsizliğin üzerinden teker teker değil, hep birlikte gelmemiz gerekiyor. Sizden ricam, kendinize olan güveninizi ve cesaretinizi kaybetmeden, gemi yönetimi tarafından size söylenenleri sükunetle yapmanız."

Yolculardan biri ona doğru bağırdı. "Ya sonra ne olacak kaptan? Bizi kendiliğinden salıvereceklerini mi düşünüyorsunuz? Öyle mi olacak?"

Kewell başını oynatarak kalabalığın arasında soruyu soran adamı aradı bir süre. Adamı görünce gözlerinin içine bakarak, "Hayır bayım..." dedi. Dinlenilmediklerinden emin olmak istermiş gibi şöyle bir sağına soluna bakıp tekrar adama döndü. "Ama bilmenizi isterim ki korsanlara hissettirmeden bir yardım çağrısı yollamayı başardık." Bunu der demez yolcular arasında bir hareketlenme oldu ve güçlü bir uğultu başladı. Hatta birkaç zafer çılgılığı bile yükselmişti. Kewell yükselen sesleri duyunca zoraki bir biçimde gülümsemi ve elleriyle onlara sessiz olmalarını işaret etti. Düpedüz yalan söylüyordu ama yolcuların moralini yüksek tutmak için bu palavraya ve sahte gülümsemeye ihtiyacı vardı. Yalan söylemez ve zayıf bir karakter ortaya koyarsa her şey kaosa sürüklenebilirdi.

Aynı adam tekrar sordu. "Ne zaman gelirler peki?"

Kewell, "Bunu bilmiyoruz," dedi omuz silkerek. "Ama gönderdiğimiz sinyalin onlara ulaştığından eminiz. Ne kadar sürede buraya ulaşacakları onlara kalmış."

Başka bir adam, "Korsanlar kolay pes etmeyeceklerdir," diyerek yorumda bulundu. "Kurtarma ekiplerinin geldiğini görünce bizi rehin alacaklar, başarılı bir operasyon olmazsa her birimizi vururlar."

Kewell bir süre düşündükten sonra başını iki yana salladı. "Bunun olmaması için elimizden geleni yapacağız. Emin olun. Kimseye zarar veremeyecekler. Bu insanların tek derdi yemek ve para. Bunu aldıkları sürece zararsızlar. Bizle işleri yok."

Kadın yolculardan biri söylenenlere inanmamış olacak ki birden hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı. Kewell ağlama sesinin diğer yolcuların moralini bozmaması için daha yüksek seste konuşmasına devam etti. "Şimdi hep birlikte sahile iniyoruz arkadaşlar. Sakın korkmayın. Bizi muhtemelen iş gücü olarak kullanmayı ve kendi sayılarını aşan bir işte çalıştırmayı planlıyorlar. Ne olduğunu birazdan göreceğiz. Eğer kurtarma ekipleri gelene kadar onlara itaat ederseniz sorun yaşamayız. Lütfen hepiniz sakinliğinizi koruyun ve korsanların zorlayıcı tavırlarına bir müddet müsamaha gösterin. Kısa sürede buradan kurtulacağımızı ve bu kâbusun biteceğini size garanti ederim."

Bunu duyan yolcular arasında huzursuz bir uğultu yükseldi. Biriye çılgınca bağırıp çağırmaya başlamıştı. "Bu ne saçmalık! Buna daha fazla katlanamam," diyordu adam. "Bu yolculuğa dünyanın parasını verdim ben! Kimsenin bana bunları yaşatmaya hakkı yok! Duyuyor musun kaptan? Madem kurtarma ekipleri geliyor, ben sahile inmiyorum. Korsanların da senin de canınız cehenneme!" Söylene söylene kalabalığı hızla yardı ve diğer yolculardan uzaklaşmaya başladı. Yaşlı ve kambur bir herifti. Güneş, dökük saçlarının

ortaya çıkardığı yağlı kafa derisinde parlıyordu. Ütülü, siyah bir ceket ve ipek bir fular vardı üstünde. Keten pantolonu ise tam zengin işiydi. Hareketleri ortaçağ aristokratlarının o burunlarından kıl aldırılmaz, esrik tavırlarını çağırıyordu. Kewell küpeşeden seslenerek onu durdurmaya çalıştı. "Bayım! Durun... Rica ederim durun. Herkesin sahile inmesini söylediler bize. Yardım gelene kadar onlara itaat etmeliyiz. Başka şansımız yok. Lütfen siz de itiraz etmeyin!"

Ancak yaşlı adam kendisine söylenenleri dinlemiyordu bile. Elini başının üstünden savurarak hızlı adımlarla uzaklaştı ve kamaralara doğru inen merdivenlerde kayboldu.

Kewell hemen arkasındaki başıyla tayfaya belli belirsiz bir işaret yaptı. "Bu salak ihtiyar kendini öldürtecek. Biz sahile inerken tutup getirin onu. Gemide kalmasına izin vermeyin."

Derken sorunun büyümesinden endişe eden Kewell'in korktuğu başına geldi. Birkaç yolcu daha kalabalıktan sıyrılarak, çekip giden yaşlı adama katıldı. Kewell tur şirketine karşı hakarete varan söylemleri ve itirazları bulunduğu yerden duyabiliyordu. Ama bu umrunda değildi. Yaşlı adamın arkasından giden otuz kadar yolcuyu çaresizce izledi. İşlerinde küçük çocukların bulunduğu ailelerini de peşine katmış birkaç erkek bile bulunuyordu. "Bu yaptığınız yanlış," diye haykırdı Kewell onlara. "Kendinizle birlikte geri kalan yolcuları da zora sokuyorsunuz. Yardım zaten geliyor! Sadece sabredin!"

"Saçmalıyorsun kaptan," dedi ailesiyle birlikte giden erkeklerden biri. "Karımı ve çocuğumu sahilde bu orospu çocuklarının emrinde çalıştıracak değilim ben."

Gidenler bir şekilde gidiyordu ama yenilerinin de onlara katılmasını engellemişti Kewell'in bu itirazı. Pek çok yolcu onu bir lider olarak görüyor ve ne yapılması gerektiğini bilen biri olarak ele alıyordu. Halbuki, Kewell'in de bir bok

bildiği yoktu. Kaptanlık kariyeri boyunca ilk defa böyle zor bir olayla karşılaşıyordu. Korsanların Malakka Boğazı'ndaki saldırılarını hep duyuyordu ama genelde ticaret gemileri ve yelkenlilere sağırdıkları için başına geleceğini hiř dűřünmezdi.

Giden yolcuların ardından çaresiz gözlerle bakarak, "Hepsini öldürecekler," diye mırıldandı.

Hakan, kamaranın küçük lumbozlarından içeri sızan parlak güneş ışığı yüzünden gözlerini kırpıştırarak uyandı. Bir süre geminin sakın salınışlarını dinleyerek yattı. Daha sonra yataktan ağır ağır doğruldu ve gerinmeye çalıştı. Başta kolları olmak üzere bütün vücudu sızlıyor ve başının darbe alan bölgesine dokundukça kulakları kontrbas sesi vermeye çalışan bozuk bir hoparlör gibi zonkluyordu.

İsmet'in yatağı boştu. Yaşlı adam çoktan uyanmış ve kamaradan çıkmıştı. Hakan bir kolu ranzanın üst katından sarkmış halde horul horul uyuyan Semih'e seslendi. Semih horlamayı kesti ve homurdanarak diğer tarafına doğru döndü. Sonra aniden uyanıp, yattığı yerden bir roket gibi fırladı. Bu hızlı kalkışıyla birlikte alnını kamaranın üst kısmına çarptı, acı dolu bir haykırıyla tekrar yatağa devrildi. O sırada üstüne temiz bir kazak geçirmekte olan Hakan, "Sakin ol kızım," dedi ona. "Hepsi geçti."

Semih kızaran alnını ovalayarak bacaklarını ranzadan sarkıttı ve kendisine pis pis sırtan arkadaşına baktı. "Ağzına sıçayım senin, süper bi' rüya görüyordum tam. Sri Lan-

ka'daki şu Asyalı kızla sevişiyordum. K lodunu çıkar mış, bacaklarını da iki yana açmıştı. Pırıl pırıl bir dünya beni bekliyordu."

"Gerçekliğe hoş geldin  yleyse. Burada  yle bir dünya yok. Okyanusun ortasında dört erkekle bir başınasın. Ama arzu edersen tuvalette pırıl pırıl bir sabun var."

Semih yapmacık bir kahkaha attıktan sonra söylene söylene yataktan indi. Tuvalette girdi ve  işini yaptıktan sonra açılmak için yüzünü yıkadı.

Hakan ise çoktan kamaradan çıkmış ve Barlas Akman'ın durduğu kamaranın önünden geçerken yavaşlayıp bir süre içeri yi dinlemişti. Hiçbir ses duymayınca adamın uyuyor olduğunu düşündü. Son sigaralarından birini yakarak, kap-tan köşküne çıkmak üzere güverteye adım attı.

Güneş ufkun biraz üzerinde parlıyor, serin bir rüzgâr okyanusun mavi dalgalarının üzerinden gemiye taşınıyordu. Hakan bir süre orada dikilerek ferah havayı içine çekti. D n akşamki kâbus tamamen sona ermiş, doğa tüm dehşetini üzerlerinden çekmişti. Kaptan köşküne vardığında İsmet ve Fikret'i karşılıklı oturmuş kahvaltı yaparlarken buldu. "Günaydın beyler," dedi onlara.

 ki adam da ona döndü. Fikret dün gece yaşadığı cehennemde karanlıklar içinden çıkıp gelen kurtarıcısını şimdi daha net bir biçimde görüyordu.

Geniş omuzlu, atletik vücut hatları olan ve dimdik duran bir adamdı bu. Hemen her babanın kızının yanına yakıştıracağı türden biri de denebilirdi kısaca. Üstelik kendisini kurtarmak için bunca şeyi göze aldıklarını öğrendikten sonra gemideki herkese fazlasıyla saygı duyuyordu. Ne de olsa her biri hayatlarını onun için riske atmışlardı.

Hakan köşedeki bir alet çantasını çekip üzerine oturdu.  ki dilim tost ekmeği aldı, arasına jambon ve peynir koyduktan sonra yemeye başladı. Fena halde acık mış olduğunu ilk

lokmayı ağzına attığında anlamıştı. Ardı ardına birkaç ısırık daha alıp sandviçini yarıladi.

İsmet ayağa kalkıp dışarı doğru baktı. "Sabaha karşı fırtına dinince hava açıldı biraz. Ben de yıldızların konumu sayesinde tam yerimizi saptadım. Şu anda, kapıldığımız Ekvator Akıntısı ile Endonezya'ya doğru sürükleniyoruz. Ama eğer bir gemiyle karşılaşmazsak bu hızla bir yere varmamız haftalar sürebilir."

Hakan, "O kadar vaktimiz olduğunu sanmıyorum," dedi sakın bir şekilde.

Sessiz bir biçimde kahvaltısını yapan Fikret, genç adamın sahip olduğu rahatlığa şaşırmıştı. Hayatı boyunca sakın bir yaşam sürmüş olan kendisi, hemen o anda uyanmak isteyeceği bir kâbusun içindeydi oysa. "Haftalarca bir yere ulaşmazsak ne yaparız ki?" diye sordu ikisine bakarak. "Burada ölüp gideriz."

Hakan son lokmasını yuttuktan sonra, "Öyle bir şey olmayacak Fikret Bey," dedi. Bunu söylerken son derece kendinden emindi. "Her problem bir çözümle birlikte gelir. Bundan sonra önemli olan gözlerimizi açık tutmak."

Bir elini yaşlı adamın sırtına koydu. "Siz nasılsınız bu arada? Yani dün yaşadıklarınızdan sonra? Neler oldu? Hiç konuşamadık."

Fikret ona nazikçe teşekkür etti. "Ucuz atlattık. Sizle çatışmaya başladıklarında kamaramdaydım. Silah seslerini ve bağırışmaları duyuyordum. Sonra korkunç bir dalga geldi. Bizim gemide büyük telaşa kapıldı herkes. Ben de can havliyle kamaradan fırladım ve güverteye çıktım. O anda olan oldu ve dalganın çarpmasıyla birlikte devrildik. Tekne alabora olunca güvertede hayli sürüklendim. Sağ dizimi çarpmışım bir yerlere. Şu an fazla hareket ettiremiyorum o yüzden. Bir de ayak bileğim burkulmuş. Ama bir şekilde kefeni yırttık işte."

İsmet, "Tekne alabora olunca ne yaptın?" diye sordu.

Yaşlı adam suyun çenesini aştığını gösteren bir işaret yaptı. "Kendimi boğazıma kadar suyun içinde buldum bir anda. Dalgalarla boğuşacak kadar genç değilim ben. Yine de uzun süre çabaladım ve geminin dışına çıktım. Tam kendimden geçiyordum ki Barlas beni o tahta parçasına çekti. Tahtaya tutundum tutunmasına ama artık her şeyin bittiğinden emindim. İnancımı yitirmiştim. Öldük biz, diye sayıkladığımı hatırlıyorum uzun süre. Zaten azgın dalgardan başka hiçbir şey yoktu etrafta. Siz olmasanız halimiz haraptı."

"Bakmayın, biz de bir mucize eseri kurtulduk," dedi Hakan, onu teselli edercesine.

Tam o anda Semih esneyerek içeri girdi. Sırtını kaşıya kaşıya yanlarına kadar geldi. "Ben mucizelere inanmam. Hayattaki her şey evrendeki olasılıkların çarpışmasından ibarettir."

Hakan birden yanlarında beliren eski dostuna sırtıttı. "Rasyonel bakış açılarını başka anlar için sakla istersen. Zira önümüzdeki günlerde bol bol ihtiyacımız olacak."

Semih bağdaş kurup yanlarına oturdu. "Sanırım haklısın."

Yüzünü kaşıyarak önündeki yıllık yamuk tost ekmeği dilimlerine ve tırtıklanmış jambona bakıyordu. "Harika bir kahvaltımız varmış," diye söylendi.

"Birkaç güne bunu da bulamayacaksın," diye onu uyardı İsmet. "Soğutucumuz bozulmuş. Yiyeceklerin bir kısmı yakında sıcaktan bozulmaya başlar. O yüzden şimdiden balık avlamaya başlasak iyi olur derim ben. Yakaladıklarımızı tuzlayıp güvertede kuruturuz. Açlıkla boğuşmaya başlarsak eğer, balık avlaması daha zor olur. Depoda birkaç misina makarası olacaktı. İğne falan da vardır."

Bu sırada Hakan, İsmet'in konumlarını saptadığı yarıyı

yıpranmış haritayı dikkatle inceliyordu. Haritanın ölçeğini baz alarak göz kararı bir hesap yaptı. Haritadaki işarete göre Endonezya açıklarındaydılar. Düzensiz okyanus akıntısıyla sürüklenerek Endonezya civarında yer alan yüzlerce adadan herhangi birine ulaşmaları çok zordu. Rüzgârın onları hangi yöne sürükleyeceği ise meçhuldü.

Hakan haritadan başını kaldırıp, "Dümeni tamir etmeyi denemeliyiz," dedi. "Sorunun büyüklüğünü bilmiyoruz. Belki üstesinden gelebileceğimiz bir şeydir."

Semih son lokmasını yutarken omuz silkti. "Denemeye değer."

"Öncesinde şu Barlas denen herifle konuşacağım. Bütün bunların neyle ilgili olduğunu öğrenmem gerekiyor."

Fikret ona baktı. "Yardımcı olmayı dilerdim. Ama benimle de çok az şey paylaştılar. Yalnız bilmeniz gereken o ki işin içinde tuhaf bir tarikat var."

"Bunu hissetmiştim. Malta Şövalyeleri değil mi?"

Fikret başını iki yana salladı. "Malta Şövalyeleri değil. Daha başka bir şey."

"Nasıl yani?"

"Malta Şövalyeleri aslında bir yardım tarikatıydı. Kötü bir amaçları bulunmaz. Günümüzde de varlıklarını sürdürürler zaten. Ait oldukları bir toprak parçası yoktur, kötü bir niyetleri de..."

Yaşlı adam şimdi söyleyeceği şeyin önemini vurgulamak ister gibi yerinde doğruldu. "Bütün bu olan biten çılgın bir zenginin sanrısından ibaret," dedi alçak sesle. "Yüzyıllardır bulunamayanı bulmaya çalışıyorlar."

Hakan gözlerini adama kilitlemişti. "Ne demek istediniz?"

"Barlas size daha detaylı anlatır umarım," dedi Fikret. "Yanına gidin ve onu konuşturun."

Yirmi yedi kişiydiler. Hepsi de başlarından vurularak infaz edilmişti. Sahili örten beyaz kumların üzerinde yatıyorlardı. Bereketli geçen bir av sonrası ateşin yanına bırakılan av hayvanları gibiydiler adeta.

Yusuf, gece yarısı yanına aldığı on adamla birlikte gemide bir süre avına çıkmış ve içeride saklanmaya çalışan herkesi yakalar yakalamaz sahile indirip vurmuştu. Herkesin gözleri önünde gerçekleşen bu olay bütün yolcuların ve mürettebatın kanını dondurmuydu.

Bir köşede duran Kewell çaresizlikle izliyordu olan biteni. Cesaretini yitirmişti. Tabancasını bile kullanmaktan çekinmiş ve yerine koymuştu. Farkındaydı artık. Mücadele edemezdi. Bir savaşçı değildi o.

Bir süredir yolcularla göz göze gelmekten dahi kaçınıyordu. Başarısızlığa uğradıklarını biliyordu ve en azından kendi aralarında bir sorun çıkmaması için dua ediyordu.

O bunları düşünürken, "Sonunuzun bunlar gibi olmaması için," diye bağırdı Yusuf. "Biz ne dersek yapacaksınız!"

Elindeki otomatik silahı omzuna dayamıştı ve sahilin besine dizilen insanların önünde bir aşağı bir yukarı yürü-

yordu. "Şimdi adamlarımı izleyecek ve size gösterilen yerde, bir süre için yatacağınız yerleri belirleyeceksiniz. İşimiz fazla uzun sürmeyecek."

Kalabalıktan yine çıt çıkmamıştı.

"Her şey yolunda giderse, geminize geri döneceksiniz. Kaptanınız sizi buradan götürmenin bir yolunu bulur elbet. Değil mi Kaptan?"

Kewell adamla bakıştı kısa bir süre. Hafifçe başını salladı sonra. İçinden bir ses bunun gerçekleşmeyeceğini söylüyordu. Ama tam tersine inanmaktan başka çaresi yoktu.

* * *

Kamaranın kapısı gıcırdayarak aralandı. Hakan elinde demir bir levyeyle içeri girdi. Barlas yerinde yavaşça doğrularak içeri giren adama baktı. Kalın levyeyi görünce birden yüzünde soğuk bir ürperti oluşmuştu. Ancak çok geçmeden, bu ifadeyi maşkelemeyi başardı ve Hakan'a baktı. "Oyun bitti demiştin sanki?"

Hakan omuz silkti. "Yeni başladığını fark ettim."

Barlas, "Ne yapacaksın o levyeyle?" diye sordu ileri geri sallanan demir çubuğu işaret ederek.

"Bilmem. Hayal gücüme kalmış."

"Ne istiyorsun benden?"

"Öğrenmem gereken çok şey var. Hangisinden başlasak acaba?"

Barlas ranzaya oturdu. Bileğine bağlı olan zinciri belli edercesine şangırdattı. Zincirli ve savunmasız olduğunu göstermek istiyordu. "Sen sor, ben de yanıtlamaya çalışayım."

Hakan hafifçe sırttı ona. "Bence beni fazla uğraştırma. Neyi öğrenmek istediğimi zaten biliyorsun."

Barlas derin bir iç geçirdi. Bir süre gözlerinin içine baktık-

tan sonra, "Haklısın," dedi pes ettiğini belli ederek. Bileğin-deki zinciri işaret etti. "Bulunduğum konumda mücadele etmem yararsız."

"Bunu görmek güzel."

"Öyleyse sana Fabrizio Carretto'dan bahsetmeliyim sanırım. Her şey onunla başladı..."

Hakan ranzanın karşısındaki koltuğa oturdu. Levyeyi dizine dayadı ve adamı dinlemeye koyuldu.

Barlas, bulunduğu durum göz önüne alındığında neyi anlatırsa anlatsın önemi olmayacağını biliyordu. Tüm adam-larını ve teknesini kaybetmiş biri olarak, sadece günü kur-tarmak niyetindeydi.

"İşim gereği Avrupa'daki pek çok zengin beni tanır," di-ye söze başladı. "Özellikle kıyısı olan bütün Avrupa ülke-lerinde yaşayan tüm milyonerler benden bir kere de olsa bir tekne almıştır. Fabrizio ile de böyle tanıştık işte. Sağlık sek-töründe vazgeçilmez biriydi. Geçen sene benden *Cavalier*'in çok benzeri bir tekne sipariş etmişti. Özellikle de ismi için sevdiğini söyledi tekneyi. Garip gelmişti bu. Nesi vardı ki bu ismin? An geldi, ben de nedenini sordum. Konuyu ilk defa böyle açtı. Söylediğine göre ortaçağı seviyordu. Şövalyelikle ilgili pek çok şey anlattı bana. İlk başta onu dönem tutkunu bir manyak zannetmiştim. Ancak dostluğumuz ilerleyince, bir gün bana Malta Şövalyeleri'ne kadar uzanan bir soyağacı olduğundan bahsetti. Hatta dediğine göre atalarından biri-nin adını taşıyordu. Kendisine inanmadığım takdirde Car-retto soyadını araştırabileceğimi söyledi. Dedemin babasını bile tanımayan biri olarak şaşırmıştım. Şaşkınlığıma gülüm-seyerek karşılık verdi. Sağlık sektöründe bulunmasının bir tesadüf olmadığını söyledi. Daha sonra bir Türk olmamdan dolayı Malta Şövalyeleri'nin Osmanlı ile çarpıştığı dönem-lerden açıldı konu. Dediğine göre kimsenin bilmediği bir şey vardı burada. O da Malta Şövalyeleri'nin, onlarca yıl önce

hüküm süren ve kendilerinin de bir uzantısı olduğu Tapınak Şövalyeleri'nin efsanevi hazinelerinin yerini bildikleriydi."

"Nasıl?"

"Anlattığına göre tarikatın çöküş döneminde onu deniz yoluyla kaçırmayı başarmışlar ve bir süre Kıbrıs'ta sakladıkları sonra Hint Okyanusu'na taşımışlardı. Herkesten uzak bir yere... Dünyanın bir ucuna... Gidebildikleri kadar gitmişler, diyordu Fabrizio. Ve daha sonra elindeki eski Portekiz belgelerini gösterdi bana. On dördüncü yüzyıla ait bu belgeler, Kanuni Sultan Süleyman'dan ve Piri Reis'ten de açıkça bahsediyordu. Belgelerden birinde şöyle diyordu aynen; Kanuni haritaları Portekizli bir tüccardan elde etti ve hazineyi bulmak için en değer verdiği kaptanlarından birini görevlendirdi..."

Barlas'ın bir an için gözleri parladı. "Bu gerçekten inanılmazdı. Fabrizio bu hazineyi aradığını söyledi. Derken beni de yanında olmam için ikna etmeye başladı. Ne yapmam gerektiğini düşünüyordum."

"Daha sonra ne oldu?" diye sordu Hakan.

Barlas huzursuzca yerinde kıpırdandı ve bileğindeki zinciri oynatarak parmaklarına baktı. "Fabrizio çok geçmeden beni kendi küçük tarikatına çekti," dedi parmağındaki haç işlemeli yüzüğü göstererek. "İlk önce bu yüzüğü verdi ve o gece yaptıkları garip bir törenle aralarına katılmış oldum. Aslında tarikat bahaneydi. Bunu ben de biliyordum. Fabrizio benimle ortaklık yapmak istiyordu ve beni sainimiyetine inandırmaya çalıştı. Oysa Türkiye bağlantılarım sayesinde onun Osmanlı tarihi ve Piri Reis hakkında erişebileceği bilginin onlarca katına rahatlıkla erişebileceğimi biliyordu."

"Araştırmalarımı sürdürürken Fikret Mansur ismi ilgimi çekti. Benim başladığım yolun fersah fersah ötesindeydi adam. Gerçek bir uzmandı. Üstelik son kitabı için Topkapı Sarayı'nda yaptığı araştırmalardan birinde bir belge bulmuş-

tu. Arşiv sorumlusuna verdiğim paralar iş gördü o anda. Adam, Fikret Mansur'un ilginç bir belge bulduğunu ve belgenin kopyasını büyük bir heyecan içinde istediğini söyledi bana."

Hakan parmakları arasına aldığı levveyi sağa sola çevirip duruyordu. "Neydi bu belge?"

"Basit bir parşömen."

"Parşömen?"

Barlas gözlerini tavana dikip nereden başlaması gerektiğini düşündü bir süre. Daha sonra, "1554 yılında," dedi son kelimeyi uzatarak. "Piri Reis'in idamının ardından, kafası vurulunca yani, bütün mal ve eşyası Mısır'daki idareciler tarafından müsadere edilmiş ve İstanbul'a gönderilmiş."

"Evet, bunu biliyorum."

Barlas, Hakan'ın ilgisini çekmek için parmaklarını şıklat-tı. "Hah işte! Mısır sancakbeylerinden İbrahim Bey de Piri Reis'in eşyası İstanbul'a getirilirken koruma görevinde bulunmuş o dönem. Hatta bunun için otuzbin akçeyle ödül-lendirilmiş. Ancak kimsenin bilmediği nokta şu; saray arşiv-lerinde Fikret'in bulunduğu belgede İbrahim Bey'in Piri Reis ile, ölümünden hemen önce konuşma fırsatı elde ettiği, bu sayede bazı gizli şeyler öğrendiği ve bu yüzden de Piri'nin bir kısım eşyasını İstanbul yerine, gizli bir şekilde Kilitba-hir'e taşıdığı yazıyordu. Adam 1500'lerin başında Portekizli-lerin akın etmeye başladığı Ceylon'a yani bugünkü Sri Lan-ka'ya da atıfta bulunmuş notlarında. Ama belli ki Piri, adayı sadece oğlunun bulması için uydurmuş bunu. Fikret harita-nın ve parşömenlerin üzerinde çalışınca gerçeği anlayabil-dik."

"Başka ne vardı bu belgede?"

"İbrahim Bey olaydan sonra konuyu biraz da kendisi araştırmış belli ki. Ve Malta Şövalyeleri'nin izini bulmuş. *Tuitio Fidei et Obsequium Pauperum* diye bir not düşmüş ha-

zırladığı belgeye. Daha sonra ona ne oldu bilinmez ama bulukları bunun ötesine geçememiş."

"Peki bu belgeyi ne yaptın?"

"Kısa sürede ortadan kaldırdım."

"Nasıl?"

Barlas yorgun bir ifadeyle gülümsedi. "Bunun için birine yarım milyon teklif etmen yetiyor. Bir o kadar daha verseydim, herhalde Piri Reis'in haritasını bile yerinden söküp çiğ çiğ yerdi. İnsanlar böyledir. Parayla kendilerinden geçerler."

Hakan gülümsedi. "Evet, belki de..."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Beni ne yapacaksın şimdi?" diye sordu Barlas.

Hakan omuz silkti. "Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?"

"Evet."

"Elindeki şey ne öyleyse?"

"Bu mu?" diye sordu Hakan, elindeki levveyi kaldırarak.

"Ambar kapağı sıkışmış. Onu açacağım."

Güneş bomboş gökyüzünün tam tepesine varınca *Ganesha*'nın güverteleri ve demir küpeşterleri görünmeyen alevlerle kavrulmaya başlamıştı. İkişer saatlik vardiyalar halinde güneşin kavurduğu bu güvertelerde nöbet tutuyorlar ve onları kurtarabilecek bir deniz aracı görme umuduyla boş ufku gözlüyorlardı. Şimdiye kadar hiçbir gemi ya da kara parçası belirmemişti ufukta. Saat öğleye gelirken nöbet sırası kendinde olan Hakan, başına eski bir paçavrayı bandana gibi sarmış, kolunun altına da sağ camı aldığı su yüzünden buğulanmış eski bir dürbünü sıkıştırmıştı. Dümdüz ufuk çizgisi üzerinde bir şey gördüğünü sandığı her anda dürbünü gözlerine yapıştırıyor ve berrak olan camıyla ufka bakıyordu.

Çoğu zaman, deniz yüzeyinden buharlaşan su kütlesi görüntüyü bulanıklaştırıyor ve yukarı doğru hareket eden hava bazı yanılsamalara yol açıyordu. Hakan bu optik yanılsamaların ve kurtuluş umudu peşindeki psikolojisinin ona oynadığı oyunların farkındaydı. Ama ne olursa olsun pes etmemeyi aklına koymuştu. Doğayla giriştikleri bu ezeli mücadeleyi kazanacaklardı.

Saat on ikiye gelirken Semih güverteye çıktı ve yanında durdu. "Ne var ne yok?"

Ufku taramayı sürdüren Hakan, "Bi' bok yok," dedi ona. "İn cin top oynuyor buralarda." Dürbünü verdi ve başındaki bandanayı çözüp cebine koydu.

Semih eski dürbünü boynuna astı ve başındaki beyzbol şapkasının gölgeliğini öne getirdi. "Merak etme. İngilizcede gemileri işaret ederken *she* deniyorsa eğer, her kadın gibi bir tanesi mutlaka çekim alanıma girecektir."

Hakan sırtarak onun omzuna vurdu ve içeri girdi. "Öyleyse bol şans."

* * *

Bir gün daha sona ererken, Hakan geminin deposunda buldukları misina makaralarını çoktan hazır etmişti.

Küçük bir balık konservesini feda ederek, salamura halindeki ince balık dilimlerini yem olarak kullanmaya karar verdiler. Semih yağlı balıkları iğnelere geçirdi ve misinaları İsmet'e verdi. İsmet misinalarda kurşun ağırlık olarak kullandıkları demir parçaları kontrol ettikten sonra ipleri suya saldılar.

Balık tutmak, sabır isteyen bir işti. Yarım saat boyunca hiçbir şey olmadı. Geçen sürede güneş bile pes edercesine ufukta eriyerek ortadan kayboldu ve gökyüzü alacalı bir laciverte boyandı. Ufka kadar çekilen ufak tefek bulut parçaları, güneşin son ışınlarını yansıtırken şarap rengine büründüler. Semih tam sıkıntıyla iç geçiriyordu ki elindeki misina hafifçe gerildi ve Semih'in parmakları arasında kaymaya başladı. Semih derhal misinaya asıldı ve tekrar serbest bıraktı. Ardından balığı kaçırmamaya özen göstererek ağır ağır geri çekti. İğnenin ucundaki iri balık suyun üstüne çıkınca çılgın gibi çırpınmaya başlamıştı.

“Lüfer mi lan bu?” diye sordu misinayı çekmeyi sürdüren Semih.

İsmet başıru salladı. “Evet.”

“Oha! Sadece bizim sularda var sanıyordum.”

“Ege ve Akdeniz'deki birçok balık türü, 1876 yılında Süveyş Kanalı'nın açılmasından sonra Hint Okyanusu'ndan gelmiş ve Türkiye çevresindeki denizlere yerleşmiştir. Aslında anavatanları burası.”

“Daha neler neler öğreneceğiz,” diye mırıldanan Semih kuyruğunu oradan oraya savurarak iğneden kurtulmaya çalışan balığı tek hamlede yakaladı ve iğneyi ağzından çıkardıktan sonra deniz suyuyla dolu kovaya attı.

Tam bu sırada Hakan'ın oltasına da bir balık vurdu. Hakan da tıpkı Semih gibi misinaya asılarak önce sert birkaç hamleyle balığı yokladı. Daha sonra suyun üzerinde sola sağa hızla gezinen misinayı ağır ağır çekmeye başladı. Dakikalar sonra, çırpınan bir başka lüfer daha su yüzeyinin hemen altında görünmüştü. “Varan iki!”

“Altımızdan bir sürü geçiyor olmalı.”

İki saat içinde on iki balık tuttular. Kovanın içinde çırpınan balıklar onlara iki gün yetecek gıdayı rahatça sağlayabilirdi.

Av sona erince İsmet, yakalanan balıkları Faruk'la birlikte içeri taşıdı. Bazılarını akşam yemeği için ayırdı ve temizledikten sonra bir kabın içinde marine olmaya bıraktı. Geri kalan balıkları da ertesi sabah kurutmak üzere ayıklayıp dilimleyerek ince filetolar haline getireceklerdi.

Güneş batmak üzereyken, kış kasara güvertesinde bir masa kurup gaz lambalarını yaktılar. Günün tüm yorgunlu-

ğu, pişen balıkların kokusuyla birlikte unutulup gitmişti. Hakan bardaklara içki doldururken İsmet üstünde dumanlar tüten balıkları servis ediyordu.

Semih, kamaradan çıkmasına izin vermedikleri Barlas'ın yemeğini bıraktıktan sonra yanlarına geldi. "Bu herifi de beslediğimize inanamıyorum," dedi mırıldanarak.

Hakan ona aldırmadı. Sofraya bakarken sarhoş olmaya ve tüm bu şresten uzaklaşmaya hazır olduğunu hissetti. Dolu içki bardaklarından birini kaldırdı ve "Hayatta olmamızın şerefine," dedikten sonra içkiyi bir çırpıda fondipliedi.

Diğerleri de ona eşlik ettiler.

Hepsi de hayatlarındaki belki son büyük zevki yaşıyor olduklarının farkındaydı. O yüzden tek bir gece için bile olsa sarhoş olmaya, unutmaya ve gerçeklerden kopmaya hazırdılar.

İsmet ikinci kadehini kaldırdı. "İçelim," dedi. "Ne de olsa her erkek ölümle alay etmenin bir yolunu er ya da geç bulur. Ama sonunda kazanan hep ölüm olur."

Batan güneşin ardından bir dikişte yarıladi kadehi. "Doğanın bir başka kanunudur belki de bu," diye devam etti önündeki adamlara bakarak. "Bize hiç anlatılmayanlardan... En büyük acıların üstesinden sarhoşlukla gelmeye çabalar-ken başlar her şey... O yüzden boşverin de dibini görene kadar içelim bu gece beyler... Yarın hiç yokmuş gibi içelim..."

Mağaralar devasa büyüklükteydi. *Blue Swan*'ın bin beş yüze yakın yolcusu ve yüzlerce personeli dört sıra halinde girişteki dar bir geçidin ardında ortaya çıkan geniş galeriye toplanmıştı. Korsanlar yüksek kaya oluşumlarının üzerine tünemişler, ellerindeki otomatik silahlarla bekliyor, kanlı gözlerini yolcuların üzerinden ayırmıyorlardı.

İki binden fazla insan küçük gruplar halinde sırayla çalıştırılacaklardı. Yusuf, her şeyi büyük bir titizlikle organize etmişti.

On kadar korsan, mağaranın önünde duran ilk grubun önüne geçti. Birkaç hafta öncesinde, Endonezya'daki küçük bir ada halkından elde ettikleri yüzlerce kazma ve küreği yolculara dağıtmaya başladılar.

Tüm grup, kazma ve küreklerini aldıktan sonra Doog önderliğindeki birkaç korsanın eşliğinde mağaraya doğru yönlendi. Gaz lambalarının aydınlattığı dev mağaranın dibine doğru inen geniş yolu takip ettiler.

Çok azı konuşmaya cesaret ediyor, onlar da fısıltıdan daha yüksek bir ses çıkarmıyorlardı. Neredeyse kutsal bir ses-

sizlik eşliğinde yolu kapatan dev bir kayanın önüne kadar geldiler.

İçlerinden pek çoğu hayretini gizleyemeyerek kendi aralarında konuştu. Hatta birisi ılık bile çaldı.

Ekibin başındaki Doog, yüksek sesle bağırarak herkesi susturdu. Kalın kollarını iki yana doğru açmıştı. Ardından, kaba bir dille sessiz olmalarını söyledi hepsine. "Niye burada olduğunuzu biliyor musunuz?" diye sordu bulunduğu yüksek yerden onlara bakarak. "Ya da elinizdeki kazma ve kürekleri ne için kullanacağınızı?"

Yolcu ve mürettebat boş gözlerle ona bakıyorlardı.

"Tabii ki bilmiyorsunuz. O zaman ben söyleyeyim. Hepiniz karşınızdaki bu dev kayayı parçalamak için burdasınız! Anladınız mı?"

Bunun üzerine insanlar arasında bir uğultu yükseldi ve her bir köşeden abartılı konuşma sesleri gelmeye başladı. İçlerinden biri dayanamadı ve kalabalığı yarararak öne fırladı. "Bu saçmalığa katlanamam!" diye bağırarak elindeki kazmayı Doog'un ayakları önüne fırlattı. "Yeter artık! Buna hakkınız yok! Beni bırakın! Bu insanları bırakın! Biz bunu hak etmiyoruz!"

Doog, adama kısa bir süre baktıktan sonra bir an bile tereddüt etmeden silahını kılıfından çekti ve onu kalbinden vurdu.

Yaşlı adam, yediği merminin etkisiyle ipi çekilmiş bir kukla gibi geriye gitti ve yere çakıldı. Öyle sert düşmüştü ki kafatasından duyulan çatırtı geniş mağarada yankılanmıştı. Birkaç çığlık yükseldi.

Doog, "Oyun istemiyorum!" diyerek ilk ve son defa uyardı kalanları. "Şimdi sesinizi kesin ve şu lanet kayayı parçalamaya başlayın."

*Susuzluk, Hiçlik
ve Ölüm*

Umut, kimilerinde ters çevrilmiş kırık bir kum saatin-
den dökülüp giden tanelerden bile hızlı tükenir.
İnançlar yerini endişeye bıraktığında tüm mücadele
ortadan kalkar, zihninin içinde tek yönlü bir savaş başlar. Ak-
lın cepheleri teker teker istila edildiğinde, delirmek gerçek-
likten sıyrılmanın en kolay yoluna dönüşür.

Kimileri için deliliğin eşiğine yaklaştıkları bir zindana
dönüşen *Ganesha*, iki haftadır okyanusta sürüklenmekteydi.
Bu sürede ne ufuktan geçen bir gemi görmüşler, ne de onları
fark edebilecek irtifada seyreden herhangi bir helikopter ya
da uçağa denk gelmişlerdi. Bulundukları bu enlem ve boy-
lamda kimse yoktu. Sadece bir kere, tek yönlü bir temas
yakalamışlardı o kadar... Güvertede nöbette olan Semih, on
ya da on bir bin metre yukarıda, atmosferi beyaz bir iplik
gibi yaran bir jet uçağını görmüş ve hemen diğerlerini çağı-
rıp bulundukları gemiyi görmeden geçip gitmekte olan uça-
ğı göstermişti. Hepsi kamaralarından çıkmış ve tepelerinden
geçip giden uçağı çaresizce izlemişlerdi.

Gözlerini kısarak gökyüzündeki beyaz noktaya bakan

Fikret, "İşaret fişğini atsak..." dedi bir umutla. "Bizi görmezler mi?"

Onunla birlikte uçağa bakmayı sürdüren İsmet başını iki yana salladı. "Ne yazık ki... Tam üstümüzden geçiyor ve binlerce metre yukarıda. Ne pilotların ne yolcuların tam aşağıyı görebileceklerini sanmam. Tek fişğimizi de bu iş için harcamayalım."

Güneşin göz kamaştırıcı ışınlarına karşı elini alnına siper eden Hakan, "Kuzeybatıya doğru gidiyor," dedi. "Muhtemelen Avustralya'dan kalkmıştır."

Semih uçağın içindeki rahat ve huzurlu insanları gözlerinin önüne getirdi iç geçirerek. "Tam tepemizde... Değil mi?"

Hakan yorgun bir gülümsemeyle gökyüzünde beyaz bir çizgi bırakan jete bakıyordu. "Evet. Yukarıdaki hiçkimse bizim için bir şey yapamaz. Haydi... İçeri geçip biraz enerji toplayalım. Akşama doğru balık tutmaya başlarız tekrar."

Semih ağır ağır başını salladı uçağa son kez baktıktan sonra.

İsmet ayaklarını sürüyerek aralarından geçti ve kapıdan içeri girdi. Bitkindi ve yere yığılmamak için kendini zor tutuyordu.

Hakan, çaresizce onları izliyor, yavaş yavaş tükenmeye başladıklarını görüyor ve herkesin umudunu yitirdiğini hissediyordu artık.

Kısa sürede birileri bizi kurtarmazsa veya bir yerlere ulaşamazsak bilincimizi de yitirmeye başlayacağız.

Peki ne yapabiliriz?

Sürekli bu soruyu soruyordu kendine... Telsizi tamir etmeyi denemiş, ancak başaramamışlardı. Hakan yine de alethin başından saatlerce kalkmıyor ve bir sinyal yakalamayı umuyordu.

Arada sırada bazı telsiz mesajları duyuluyordu ancak kimseye ulaşamıyorlardı. Cihazın bir bölümü, aldığı sudan dolayı oksitlenmiş ve tuzlu su kısa devreye yol açarak bazı aksamalarını bozmuştu.

İçme suyu ise artık en önemli sorunlarıydı. Dün itibariyle tüm su tükenmiş ve onları yağmura muhtaç bırakmıştı. Kısa süre içinde yağmur yağmaz ve bu şekilde tatlı su depolayamazlarsa, birkaç gün içinde dehidrasyon belirtileri göstermeye başlamaları muhtemeldi.

* * *

Neyse ki ertesi günün öğle saatlerinde, ufukta su problemlerini giderecek gri yağmur bulutları toplanmaya başladı. Rüzgârla devinerek ilerleyen bu dev gaz kütleleri, okyanus suyunu laciverte çalmayı başaracak kadar yoğundular. Güvertede durmuş bulutlara bakan Fikret, bulutların bir an önce onlarla buluşması için dua etti.

O sakince bulutları izlemeyi sürdürürken, güverteye ikinci bir adam çıktı ve ona doğru yaklaştı. Güçlü elini adamın çelimsiz omzuna koydu.

Fikret, başını çevirdi ve Hakan'ı görünce adamın kahverengi gözlerine bakarak ufku işaret etti. Buruk bir sevinçle, "Yağmur geliyor," dedi. "Su depolayabileceğiz."

Hakan yorgun bir biçimde gülümseyerek başını salladı. "Evet. Ve yemek için biraz kurutulmuş balığımız da var. Yenisini avlayamasak bile bugünlük idare eder."

Fikret ona hafifçe gülümsedi ve sonra gökyüzünün tek düze maviliğini yansıtan kıpır kıpır okyanus suyuna derin bir ifadeyle baktı. Bakışları, dalgalarla çırpınan hareketli yüzeyin altına inmiş ve tuzlu suyun içinde kaybolup gitmişti. Genzinden yükselen hafif bir hırıltının ardından konuş-

maya başladı. "Denizde çekilen sıkıntılar başka hiçbir şeye benzemiyor. Deniz gerçekten acımasız ve asla affetmiyor. O yüzden... O yüzden yaşamım boyunca ona ve diğer bütün denizcilere hep saygı duydum. Ölene kadar da duyacağım. Özellikle de yaşadığım bu tecrübeden sonra... Ben.. Daha çok..."

Hakan omzunu sıkarak adamı susturdu. "Merak etme, buradan kurtulacağız."

"Nasıl peki oğlum? Ha? Söyle bana nasıl? Baksana şuraya. Kaç gün geçti değişen bir şey yok. Okyanusun ortasında. Kapana kısıldık. Ne çalışan bir telsizimiz var, ne de kuru balıktan başka yiyeceğimiz. Geminin hiçbir şeyi olaydan sonra çalışmıyor. Daha nasıl kurtulacağımızı sanıyorsun?"

Hakan çelik gibi sert bir ifadeyle bakıyordu ufka. "İnan bana çok daha kötülerini gördüm," dedi.

Fikret bunun üzerine yorgun bir biçimde gülümseyerek tekrar denize baktı. "Eh, sen de haklısın. Nefes alıyorsak hâlâ umut var demektir değil mi? Sen de hayata böyle bakıyorsun?"

"Bunu yapmazsak yaşayamayız."

Tam bu sırada geminin arka tarafından, Semih'in sesi yükseldi. Avazı çıktığı kadar bağırıyordu onlara. "Koşun lan! Koşun! Size diyorum! Hepiniz buraya gelin! Çatuk!"

Hakan ve Fikret koşarak geminin arka kısmına ilerlediler. Kamaradan fırlayan İsmet de yanlarına katıldı. Attıkları her adımda, içlerindeki merak duygusu giderek yükseliyordu.

Semih'in yanına geldiklerinde, ilk önce hiçbir şey görmediler.

"Ne oldu?" diye sordu Hakan.

"Ufka baksana oğlum! Şuraya!" Parmağıyla ufuk çizgisi üzerindeki bir noktayı işaret etti. "Görüyor musunuz?"

Üçü de baktıkları noktada hiçbir şey göremiyordu. Okyanusun hareketli yüzeyi, ufka kadar pürüzsüzleşip gidiyor ve bulutlarla kaplı ufuk çizgisi üzerinde düz bir çizgi haline gelinceye kadar bomboş uzanıyordu. Derken, ikisi de bu dümdüz çizgi üzerinde duran küçük, belli belirsiz bir karaltıyı fark ettiler.

"Bir gemi!" diye bağırdı Fikret. Yorgunluğu uçup gitmişti. Yerinde zıplıyordu neredeyse.

Semih başıyla doğruladı onu. "Evet. Bir gemi, yat ya da onun gibi bir şey! Hadi, hemen işaret verelim!"

İsmet işaret tabancasını getirdi ve içindeki tek fişeğe baktıktan sonra tabancayı gökyüzüne kaldırdı. Birkaç cümle mırıldandı ve gözlerini yumarak tetiğe bastı.

Fişek tiz bir ısıklık sesi çıkararak yukarı fırladı. Birkaç saniye sonra mavi renkteki göğün tam ortasında kızılımsı bir patlama oldu ve alev alev yanıp sönen parçacıklar havada asılı kaldı.

Bu sırada Hakan ve Semih, arka bölümdeki geniş alanın üzerindeki yığını örten brandaları açtılar. Brandanın altında çıkan görüntü, bir şehir çöplüğünün kenarında köşesinde kalmış, döküntülerle dolu bir tepeden daha farklı bir şeye benzemiyordu. Bir sürü ahşap eşya üst üste yığılmıştı. Depo ve kameralardan sökülen, kolayca yanabilecek ne varsa buraya toplanmıştı. Brandalar çekilirken, İsmet de eline geçirdiği gaz dolu tenekeyi yığının üstüne boca etti.

Bir kibrit çakıldı ve yığın ateşe verildi. Ufuk çizgisi üzerinde beliren siyah nokta hâlâ aynı yerde duruyordu.

Tahtaları kaplayan alevler çok geçmeden yoğun, siyah bir duman çıkarmaya başladılar. Duman, mantarimsı büyük topaklar halinde gökyüzüne doğru genişleyen uzun bir şelale oluşturdu. Ters yöne akan, hareketleriyle doğanın kaotik düzenini temsil eden bir kurtarıcıydı adeta.

Dört adam da sabırla dumanın yükselmesini ve ufuk çiz-

gisi üzerinde duran noktanın hareketlerini izlediler. Saniyeler birbiri üstüne biniyordu artık.

Acaba o siyah noktanın üzerindikiler, verdikleri bu ilkel işareti görecekler ve onların farkına varacaklar mıydı? Fikret burnunun üstündeki gözlüğünü düzeltti ve gözlerini kısarak noktaya bakmayı sürdürdü. Yaşlı kalbi heyecanla çarpıyordu.

Siyah nokta bir an büyür gibi oldu. Uzun süre gökyüzündeki bir yıldıza baktığınızda hareket ettiğini sanmanız ya da diğer yıldızlarla arasındaki mesafenin uzayıp kısaldığını düşündüğünüz anlar gibiydi.

“Sence bizi gördüler mi?”

“Bilmiyorum.”

Yaktıkları ateşten yükselen koyu duman, rüzgârla birlikte üzerlerine yapışıyor ve ciğerlerine doluyordu. Dördünün de gözleri yaşarmıştı. Yine de kırpmadan siyah noktayı izlemeyi sürdürdüler. O haliyle bir çamaşır ipinin üstünde ağır ağır giden küçük bir böcek gibiydi nokta. Derken hafifçe irileşen noktanın üstünde o ana kadar göremedikleri küçük bir ayrintı seçtiler.

Fikret, “Geliyor!” diye haykırdı. “Buraya geliyor! Bizi gördüler!”

Gerçekten de nokta giderek büyüyor, hatları ortaya çıkıyordu. Gözlerini ayırmadıkları bu siyah küçük leke giderek bir gemi şeklini aldı ve hatları her geçen dakika daha da belirginleşmeye başladı. Keskin pruvası, direkleri ve diğer yapıları ortaya çıkıyordu.

Semih, “Gerçekten de geliyorlar,” dedi ve üzerlerine uçan bir duman bulutunun ardından bir öksürük krizine tutuldu. “Hadi şu ateşi söndürelim. Yoksa onlar buraya gelmeden gebereceğiz.”

Güvertenin diğer tarafına koydukları yangın söndürme

tüplerini kullanarak yaktıkları ateşi saniyeler içinde söndürdüler. Mavi gökyüzüne yükselen duman da sanki hiç var olmamış gibi yok olup gitti.

Yangın söndürme tüplerini bir kenara koyup küpeşteye doğru gittiler. Onları gören gemi, aralarındaki yolun yarısını almıştı bile. Artık siyah gövdesine ait birçok detay göze çarpıyor, direklerindeki kalın halatlar bile görünüyordu. Pruvası suyun ortasında beyaz köpüklü bir yarık açarak, hızla onlara doğru gelmeye devam etti. Derken üst güvertesinde hareket eden bazı insanlar gördüler. Hemen ardından ana direğin üstüne çekilmiş garip desenli bir bayrak ortaya çıktı.

Semih bayrağa baktı ve "Bu da ne?" diye mırıldandı kendi kendine. "Nerenin bayrağı lan bu?"

Dakikalar içinde aradaki mesafe dört yüz metreye düştü ve güvertede duran silahlı birkaç insanın onlara doğru baktıklarını gördüler. Hepsinin üstü çıplaktı. En öndeki çarpık dişli adam ise otomatik bir silahı omzuna dayamış, güneşten kararmış yağlı bedeni parıl parıl parıldarken, alaycı bir ifadeyle onlara bakıyordu.

Hakan midesinden yükselen derin bir bulantı hissiyle, "Korsanlar..." dedi.

Fikret bir an için duyduğu kelimeye inanamamıştı. "Korsanlar mı?" diye sordu. Yüzünde şaşkınlık ve korku karışımı bir ifade vardı.

"Evet," dedi Hakan kamaralara doğru hareket ederken. "Bu sularda çok var. Ticaret rotalarında dolanıyorlar genelde. Ama işte bula bula bizi buldular bu sefer."

Semih tehlikenin farkındaydı. Silahları almak üzere kaldıkları kamaraya doğru koşmaya başlamıştı bile. "Neyse ki karşılık verebilecek durumdayız."

Hakan hemen arkasındaydı. Kamaraya Semih'le beraber girdi. Hayatlarını borçlu oldukları otomatik silahları bu defa farklı bir mücadele için hazırlarlarken, Fikret'e de ne olursa olsun odadan çıkmamasını söylediler.

İşlerini tamamlayınca Hakan elinde tuttuğu otomatik silahla yan kamaraya girdi ve Barlas'la karşı karşıya geldi. Adam, Hakan'ın bakışlarından bir şeylerin ters gittiğini hemen fark etmişti. Hakan yanına sokulup onu yatağa bağlayan zinciri çözerken, "Yaşamak istiyor musun?" diye sordu.

Barlas bu soruyla birlikte ortada ciddi bir durum oldu-

ğundan emin olmuştu. "Sorun ne?"

"Korsanlar."

Hakan belindeki yarı otomatik silahı duyduklarının etkisiyle gözleri irileşmiş olan Barlas'a uzattı. Adam kendisine uzatılan silahı tereddüt ederek aldı. İki düşmanın, menfaatlerinin kesiştiği bu hassas noktada zorunlu bir müttefikliği söz konusuydu artık.

Hakan ona sert ve kendinden emin bir ifadeyle bakıyordu. "Bu işte birlikteyiz," dedi. "Bir sonraki adımı, yaşamaya devam ediyorsak eğer, tekrar değerlendiririz."

Barlas onayladığını belirtircesine başını salladı ve kendisine verilen silahın mekanizmasını kurdu. "Karşılaştığımız gece adamlarımın hakkından fazlasıyla geldiniz. Bu birkaç çapulcuya kül yutturacağınızı sanmam."

Hakan da kendi silahını ateşe hazır konuma getirdi ve kamaradan çıktı. "Göreceğiz."

Korsanların bulunduğu tekne elli metreden daha yakın bir mesafeye ulaştığında, Hakan ve Semih geminin kış tarafındaki yarısı külleşmiş barikatın arkasında mevzilenmeye ancak fırsat bulmuşlardı.

İsmet de kaptan köşkünün orada siper almış, payına düşen yarı otomatik silahı avuçlarının arasında tutuyor ve heyecanını yenmeye çalışıyordu. Üstünden tam kırk iki yıl geçen askerlik döneminden beri eline ilk defa bir silah alıyordu.

Korsanları taşıyan tuhaf tekne Ganesha'nın etrafında bir tur attıktan sonra on metre kadar açığında durdu. Somalili korsanlar, ellerindeki ağır silahlarla orada burada dikilmiş, tam karşılarında duran döküntü gemiye bakıyorlardı. Kimisi *Ganesha'yı* merakla incelerken, kimisi de kendi dillerinde bir şeyler söyleyerek geminin acınası durumu hakkında konu-

şuyordu. Karşılarındaki gemiyi kolay bir yem zannettikleri açıktı. Ama durumun öyle olmadığını kısa süre sonra görecektlerdi. Çok geçmeden megafonu eline alan Yusuf bir ayağını küpeşteye dayadı ve yüksek sesle konuşmaya başladı. "*Ganesha* beni duyuyor musun? Orada kimse var mı?"

Bir süre bekledi ve hiçbir tepki alamayınca aynı cümleleri tekrarladı. Gemi, dalgaların arasında tek bir canlılık belirtisi bile göstermeden salınmaya devam ediyordu.

Semih, "Tahminimden kalabalıklar," dedi barikatın arkasında fısıldayarak. "Dokuz kişi saydım. Zor olacak."

Hakan da aynı şeyi düşünüyordu. Gözle görünen dokuz kişi... Muhtemelen teknenin diğer bölümlerinde bir o kadar daha adam vardı.

Somali korsanlarının ne kadar gözü kara olduğunu biliyordu Hakan. Kaybedecek hiçbir şeyleri olmayan, sefaletin kıyısında duran adamlardı her biri. Hayatta kalabilmek için son çare olarak silah kuşanmışlar ve ölümle yanyana denize açılmışlardı. Geçimlerini ticaret gemilerini soyarak sağlamak ellerindeki son çareydi ve aslında suçlu olan onlar değildi.

Pek çoğu, organize yeraltı örgütlerine bağlı olarak çalışıyordu. Yağmaladıkları gemilerden elde ettiklerini anavatanlarına geri getiriyor ve karşılığında bağlı bulundukları örgütten az bir miktar pay alıyorlardı. Ancak bu uçsuz bucaksız okyanusta *Ganesha*'nın karşısına çıkan grup özerkti. Anavatanlarından ve ailelerinden tamamen uzaklaşmış, kural tanımayan, ölümden korkmayan gözü kara avcılardı hepsi...

Yusuf derin bir nefes aldı ve çarpık dişleri güneşte parıldarken, tekrar dudaklarına yapıştırdığı megafona konuştu. "*Ganesha* mürettebatı! Beni duyuyorsan cevap ver!"

Çıt çıkmıyordu.

Ali Ömer silahını omzundan indirirken ona doğru yaklaştı. "Ne dersin? Terk edilmiş gibi görünüyor..."

“Az önce dumanlar çıkaran şey bu değil miydi?” dedi Yusuf megafonu ağzından çekerken. Gözlerini gemiden bir an bile ayırmıyordu. “Koca ateş kendi kendine mi söndü yani?”

Ali Ömer geminin kararmış kış bölümüne bakarak omuz silkti. “Belki de sönmek üzereydi...”

“Ya... Öyle mi diyorsun? Atılan şu yardım fişegini de balıklar gönderdi o zaman.”

“Yanaşıp güverteye çıkalım öyleyse. Bizi fark ettilerse makine dairesine falan sığınmışlardır. Bundan kolay av olamaz Yusuf. Tavşan gibi elimizdeler işte...”

Bu konuşmalar devam ederken yerinde hareketsiz duran Hakan durumun vahametinin farkındaydı. Kendileri de silahlı olmalarına rağmen açık denizde, hiçbir manevra yetenekleri olmadan kıyasıya çarpışacaklardı. Elllerinde otomatik silahlar bulunan korsanların neler yapabileceğini ise hiç kestiremiyordu. Yerinden kıpırdamadan etrafını inceledi. Hiçbir şey yoktu.

Semih sığındıkları barikatın arasından başını uzatmış, korsanların teknesini kesiyordu. “Kendi aralarında konuşuyorlar. Geminin terk edildiğini düşünüyorlar sanırım.”

“Sanmıyorum. O kadar aptal olamazlar.”

“Ne yapacağız peki?”

Hakan da başını uzatıp, barikatın arkasından bir süre korsanların hareketlerini inceledi. “Tek avantajımız onları hazırlıksız yakalamak. Sürprizi başlatmaya var mısınız?”

“Her zaman,” dedi Semih alnında biriken terleri silerek. “Açılışı sen yap.”

Hakan silahını kavradı ve derin bir nefes alarak yerinden fırladı. Semih hemen arkasındaydı.

İkisi de aynı anda barikatın üzerine çıktılar ve ellerindeki otomatik silahları aynı anda korsanların üstüne doğrulttular.

Başta Yusuf olmak üzere tüm korsanlar, karşılarında beliren bu silahlı adamlara karşı bir anlık şaşkınlık yaşadılar. Ancak hiçbirisi karşılık vermeye ya da siper almaya fırsat bulamadan, mermiler dört bir yanlarına yağmaya başladı.

İki silah da dingin okyanusu saran havayı parçalayarak takırdıyordu. Arı gibi vızıldayan kurşunlar kimi korsanların çok yakınından geçerek onlara ölümün soğuk nefesini çarparken, kimilerinin de çıplak bedenlerini delip geçti. Bedenlerine giren kurşunlar yüzünden güverteye yığılan korsanların bazıları acı içinde can çekişiyor, bazıları oldukları yerde hareketsiz duruyor ve gövdelerinin altında kandan havuzlar oluşturuyorlardı.

Tekne üzerinde oluşan delikler ise kendilerini ıskalayan ölümle birlikte hayatta kalmayı başaranların yaşamlarına atılan talih çentikleriydi adeta.

Somali...

Tanrının gazabına uğramış bir ülke ve kurtuluş umuduyla okyanusun bilinmeyen bir yerinde cehennemi yaşayan sefil hayatlar... Her şey bir kâbus gibiydi.

Vurulanların ardından, sağ kalan korsanlar teknedeki korunaklı yerlere kaçıştılar. Ve çok geçmeden *Ganesha*'dan yapılan bu saldırıya karşılık olarak bir salvo attılar. Sürpriz unsuru artık etkisini yitirmişti. Kendilerini mermi yağmurundan korumayı başaran korsan tayfası yoğun bir ateş hattı oluşturmuştu.

Öyle ki birkaç korsan hayatları pahasına yerlerinden çıkmaya cesaret etmiş ve karşısındaki iki hedefe seri atışlara başlamıştı.

Hakan ve Semih kendilerini üzerlerine gelen mermilerden son anda savunup barikatın arkasına atladılar. Geçen her saniye, üzerinde onlarca delik açılan *Ganesha* artık yoğun bir mermi yağmuru altındaydı.

Hakan, metalin delinme seslerini dinliyordu. "Onları hayli kızdırdık," dedi.

İsmet, korsanların genç adamların arkasına sığırdığı barikata yoğunlaştığını görünce bulunduğu yerden çıktı ve karşısında duran teknenin üzerinde hareket eden her şeye birkaç el ateş etti.

Tetiğe birkaç kez asılabilmmişti ki üzerine yağmaya başlayan mermilerle birlikte, kendini kaptan köşkünün içine atmak zorunda kaldı. Şans eseri vurulmamıştı.

Şimdiden ter içinde kalan Barlas, "Cephane sıkıntıları yok sanırım," dedi. Korkmaya başladığı belliydi.

Korsanların tarafındaysa durum biraz daha farklıydı.

Ali Ömer, ahşap erzak kutularının ardına diz çökmüş, adamlarının karşısındaki döküntü gemiyi kevgire çevirişlerini büyük bir keyifle izliyordu.

Tam bu sırada, Yusuf bir RPG-7 roketatarla hemen yanında belirdi. Sovyet yapımı bir tanksavar olan bu silah tüm dünyada kırkta fazla ülkede kullanılıyordu. Ayrıca gerilla ve korsanların en çok tercih ettiği silahların da başında geliyordu. Elindeki bu yıkıcı silahtan güç alan Yusuf öfkeden deliye dönmüştü. "Onları batıracağım!" diye hırıliyordu roketatarı ateşe hazırlarken. "Gemilerini denizin dibine gömeceğim! Köpekbalıklarına yem olacaklar!"

Daha sakın davranan Ali Ömer, bir elini roketatarın üzerine koyarak onu durdurdu. "Hayır. Dur! Gemiye batırabilirsin ama onları canlı istiyorum."

Yusuf bir an ona baktı. Çılgınca parlayan gözleri bu isteğin arkasındaki mantıklı nedenleri arıyordu.

Ali Ömer, "Baksana!" diye bağırdı. "Bu bir araştırma gemisi. Bu herifler de bir çeşit araştırmacı falan olmalı. Onları kullanmak her türlü işimize yarar. Kaçırdığımız bir gemi dolusu yaşlı züppeden ziyade bunlar gibi gözü kara kaçıkla-

ra ihtiyacımız var.”

Yaklaşık on kiloluk roketatarı omzuna yerleştiren Yusuf, “Sağ kalırlarsa neden olmasın,” dedi ona. “Onları da adaya götürür ve gebertene kadar çalıştırırız.”

Silahın dürbününden bakarak sakince nişan aldı ve tetiği çekti. Yoğun bir duman çıkaran roket havada dümdüz bir beyazlık bırakarak hedefine büyük bir hızla çarptı.

Kıç taraftaki patlama *Ganesha*’yı en ufak vidasına kadar sarsmıştı. Güverteye çarpan roket, barikatın yarısından fazlasını ve küpeşte demirlerini havaya uçurdu.

Dört bir yana savrulan metal parçalarından korunmaya çalışan Hakan, kendini bir anda açıklık bir alanda bulmuştu. Semih onun korunmasız kaldığını görür görmez bulunduğu yerden fırladı ve korsanların üzerine yaylım ateşi açtı. Barlas da elinden geldiğince ona destek olmaya çalışmıştı.

Bu sırada Hakan kendini kıç kasaraya çıkan merdivenin altına kaydırды. Ancak üzerlerine yeni bir roket atılmasından korkuyordu. “Kimse roketatarları olduğunu söylememişti!” diye bağırdı diğerlerine.

“Evet. Olayı biraz abarttılar!” dedi Semih.

Derken yukarıdan İsmet’in titreyen sesi duyuldu. “Roket atıyorlar lan! Bir şey yapın!”

“Tamam! Sen kafanı çıkarma yeter!”

Bu sırada ikinci bir roket havada ısıklık çalarak *Ganesha*’ya doğru uçtu ve geminin pruvasında patladı. Oluşan alev topunun ardından geminin paslı gövdesinde, faça sınırının biraz üstünde büyük bir delik açılmıştı. Dalgalarla birlikte sintineye dolmaya başlayan deniz suyu yakın zamanda ciddi bir soruna yol açacaktı.

Sarsıntı yine baştan sona hissedilmişti.

Semih ilk defa endişeli gözlerle baktı Hakan'a. "Bizi batırana kadar durmayacaklar anlaşılan. Ne yapacağız?"

Hakan cevabı henüz bilmiyordu. Çevresine bakarak bir süre düşündü. Saldırıdan kurtulmak için öncelikle bir kamuflaje ihtiyaçları vardı. Onları koruyacak bir perdeye...

Rüzgârın estiği yönü de dikkate aldığında günlerdir yaptıkları bir şeyi tekrarlamaları yeterliydi aslında. Hakan işaret vermek için ateş yakarken kullandıkları yakıt dolu bidonlara doğru sürünerek gitti. Bir köşede duran dört bidondan üçünün kapağını açtı, cebinden kirli bir paçavra çıkararak yakıtla ıslanmasını sağladı ve küçük bezi ilk bidonun ağzına tıktırdı.

Semih onun ne yapmaya çalıştığını anlamıştı ama bidonu korsanların teknesine nasıl atabileceklerini bilmiyordu.

Hakan diğer bidonlar için de tişörtünden parçalar kullandı ve ardından son bidonla geri dönerek barikattan geri kalanların üzerine boca etmeye başladı. Yeniden ateşe başlayan korsanların silahlarından fırlayan mermiler dört bir yanda uçuşurken, o ölüm ya da yaralanma riskine aldırmadan bidonu sağa sola savurarak yakıtı boşaltıyordu. Ateşe verildiğinde daha fazla duman çıkarması ve verdikleri işareti belirgin kılması için yakıtın içine yanık yağ da karıştırmışlardı.

"Dumana ihtiyacımız var!" diye bağırdı onlara. "Ateşe verin burayı!"

Semih yaklaşan bulutlarla birlikte şiddetlenen rüzgârı hissetti. Hakan'ın tasarladığı planı anlamıştı. Hemen birkaç metre ilerideki alev almış tahta parçalarından birini yakaladı ve barikatın üzerine fırlattı. Alevli parça yakıtla buluşur buluşmaz barikatın üzeri harlayan dev bir mangala dönüştü.

Bu sırada, atılan üçüncü bir roket de son hızla kaptan köşküne çarptı ve *Ganesha*'nın üzerinde büyük bir alev topu daha yükseldi. Kaptan köşkünden arta kalan parçalar etrafa

saçılırken, geminin arka tarafındaki üç kişi de olan biteni dehşetle izlemekten başka bir şey yapamadı.

İsmet kendini son anda merdivenlere atabilmişti. Sırtına çarpan ağır bir şarapnel yüzünden merdiveni inmeye çalışırken aşağı yuvarlandı. Bileğini burktu ve omzunu incitti. Yine de kendini güvenli bir yere atabilmeyi başardı.

“Merak etmeyin!” diye bağırdı onlara. “İyiyim ben!”

Bir süre öylece bekledikten sonra kamaralara doğru gitti ve Fikret’in bulunduğu kamaranın kapısını açtı. Yaşlı adam bir köşeye çekilmiş hafif hafif titriyor ve dışarıdaki silah sesleri içine işlerken kızını tekrar görebilmek için dua ediyordu. İsmet’le göz göze geldi bir an.

İsmet adama güven dolu bir ifadeyle baktıktan sonra, “Onlara hadlerini bildiriyoruz,” dedi gülümseyerek ve kapıyı hızla kapadı.

Barikatın üzerinden yükselen siyah duman, korsan gemisiyle *Ganesha* arasında bir duvar örmeye başlamıştı. Rüzgâr tam iskele tarafından çarpıyor ve tüm dumanı korsanların üzerine doğru savuruyordu.

Ali Ömer, “Gemiyi ateşe verdiler!” dedi. “Dumanla kamufle olmaya çalışıyorlar!”

Yusuf roketatara yeni bir başlık yerleştiriyordu. “İstedikleri kadar kamufle olsunlar.” Ciğerlerine dolan duman yüzünden öksürdü. “Buradan... kaçamayacaklar!”

Ali Ömer roket başlığını arkadaşının elinden çekerek aldı. “Bunlardan elimizde fazla kalmadığını biliyorsun Yusuf! Bence yeteri kadar hasar aldılar. Bırak artık!”

“Bu herifler her kimse, kolay papuç bırakmayacaklar Ali. Ya onlar, ya biz!”

Ali Ömer bir şey söyleyecekti ki genzine dolan duman yüzünden arka arkaya öksürmeye başladı. Gözleri de fena

halde yaşarmıştı.

O anda dumanın sadece saldırdıkları gemiyle aralarında bir perde oluşturmadığını anladı. Rüzgâr yüzünden kendi gemileri tamamen duman altında kalmıştı. Onları boğuyorlardı.

Hemen genç çocuklardan birini yakalayıp emir verdi Ali Ömer. "Cirguje! Hemen dümene geç ve önlerinden dolaşip bizi diğer tarafa götür! Onlara bir de iskeleden saldıracağız!"

Duman yüzünden kendinden geçmekte olan Cirguje başını salladı ve hemen dümene koştu.

Bu sırada Hakan geminin kış tarafına geçmiş ve o ana kadar pek çok kez işlerine yarayan Zodiac botun iplerini çözmüştü bile. Alevden duvarın hemen önünde duran Semih'i yanına çağırırken bir yandan da Barlas'a işaret verdi. "Ateş etmeyi sürdürerek onları oyala! Dikkatlerini olabildiğince kendine doğru çek ve sakın vurulma!"

Barlas başıyla anladığını belirtti ve silahındaki şarjörü değiştirdi. "Elimden geleni yapacağım!"

Hakan botu uygun bir pozisyona getirdi ve gaz kolunu kavradıktan sonra Semih'e baktı. Semih bota atlar atlamaz üç bidonu da yan yana dizmiş ve ağızlarından sarkan paçavraları seri bir biçimde yakmaya başlamıştı.

"Hazır mısınız?" diye sordu Hakan.

"Bunlar yanımızda patlamadan götür bizi kaptan!"

Hakan gaz kolunu önce ağır ağır çevirerek botu ivmelen-dirdi ve bot *Ganesha*'nın arkasından çıkar çıkmaz gazı sonu-na kadar kökledi. Bir anda mazotla dolan motor kulakları tırmalayan bir sesle kükredi ve Zodiac hafifleyerek şaha kalkan bir at gibi başını kaldırdı.

Denizin üzerinde seken bir taş gibi korsanların teknesine doğru giderlerken, Semih tek bir şansı olduğunu biliyordu.

Botun içinde dikkatle ayağa kalktı ve derin bir nefes aldıktan sonra bidonlardan ilkinin alarak teknenin kıç tarafında yer alan geniş güverteye doğru olanca gücüyle salladı.

Havada döne döne yükselen bidon küpeştenin hemen ardında gözden kayboldu.

Semih hemen ikinci bidonu da aldı ve Hakan'ı bekledi. Hakan dümeni yavaşça çevirerek botu teknenin sancak tarafına doğru döndürürken, Semih kolunun tüm gücüyle ikinci atışını yaptı.

İkinci bidon da küpeştenin ardında kaybolunca Semih sırtarak Hakan'a döndü. "İkide iki! Vay be! Gülleci olmalıymışım."

Barlas ve sonradan yanına gelen İsmet, silahlarının tetiklerine arka arkaya asılarak tüm dikkatleri üzerlerine çekmeye çalışsalar da bazı korsanlar *Ganesha*'nın ardından fırlayan botu fark etmişti bile.

Otomatik silahlara sahip iki Somalili, hemen kıç güverteye koşarak nişan aldı.

Tehlikeyi gören Hakan bir panter kadar çevikti. Yayından kurtulan bir ok gibi oturduğu yerden fırlayarak Semih'i botun içine çekti.

Semih botun içine düşerken, arka arkaya takırdayan bir otomatik silah sesi havayı yarıdı. Mermilerin çoğu suya isabet etti ama bota da onu bir balon gibi söndürmeye yetecek kadar mermi saplanmıştı.

Hakan yattığı yerde hemen yan dönerek silahını omzundan çekip çıkardı ve hedef gözetmeden korsanların üzerine bir yaylım ateşi açtı. Zaten nişan almaya çalışmasına gerek yoktu. Olup biten her şey bir rüya gibiydi artık.

Dünya üzerindeki her savaşın en sıcak noktasında olduğu gibi...

Silah ellerinin arasında çırpınan bir balık gibi titrerken,

gözleri kamaştı ve kulakları ölüm kusan makinalardan yayılan tüm sesleri duymaz oldu. Okyanusun ortasındaki bu garip karşılaşma, gökyüzünün tepesinde alev alev yanan güneş, parıldayan deniz, her tarafı saran yakıcı duman ve her yanda uçuşan yüzlerce mermi...

O ve Semih, bir arı kovanına çomak sokmuş gibiydiler adeta.

Hakan'ın bu düşüncelerle bulanık ve içinde bulunduğu tüm gerçeklikten kopan zihni, arka arkaya duyulan iki büyük patlama sesiyle kendine geldi.

Semih'in korsanların teknesine salladığı bidonlar peşi sıra infilak etmişti. Biri, havaya uçurduğu arka güverteden arta kalanları ve dört korsanı alevler içinde bırakırken, diğer bidon ise ağız kısmındaki yanan paçavrayı çekip çıkarmaya çalışan Cirguje'nin elleri arasında infilak ederek adamı parçalara ayırmıştı. Güvertenin pek çok parçasıyla birlikte denizin üzerine düşen kanlı bir bacak, civardaki köpekbalıkları için bir ziyafet kaynağına dönüşmüştü bile.

Ali Ömer'in durduğu yerin birkaç metre gerisine çarpan bir kafatası parçası ise bir Jackson Pollock tablosunun kanla atılan ilk darbesini güverteye bırakmıştı.

Hakan patlamaların ardından motora tekrar gaz vererek, tıpası açılmış bir deniz topu gibi sönen Zodiac botu alev alev yanmakta olan korsan gemisinden hızla uzaklaştırdı.

Semih, son bidonu da patlamasına ramak kala gemiye doğru fırlatmış ama geminin gövdesinden sektikten sonra suya çarpan bidon, patlamadan dalgaların arasına gömülmüştü.

Bunu gören Semih küfrederek yerine oturdu.

Son görevini de tamamlayan Zodiac, artık geri dönüyordu. Gaz kolunu sonuna kadar çeviren Hakan hedefinden başka hiçbir yere bakmıyordu. Kurşunlara hedef olan bot *Ganesha*'ya ulaşamadan neredeyse tamamen sönerek, suyun

üzerinde yüzen plastik bir örtüye dönüştü.

Arkalarından atılan birkaç mermiye aldırmayan Hakan, "Buraya kadar!" dedi ve kendini suya bıraktı.

Hemen ardından da Semih onu izledi.

Önlerindeki son birkaç metreyi yüzerek ağır yaralı haldeki *Ganesha*'ya ulaştılar. Hakan yüzerken, işlerine yarayabilir düşüncesiyle motoru da arkasından çekmişti. Su almamış olmasını umduğu motoru yerinden söktü ve güverteye bıraktı. Bitkin ve sıırsıklam bir halde gemiye çıkarken dönüp korsan teknesine bir bakış attı. Korsanlar alev alev yanan küçük teknenin üzerinde bir oraya bir buraya koşturup duruyor, gemilerini kurtarmak için çabalarken son derece çaresiz görünüyorlardı.

Hakan başıyla işaret ederek, "Sanırım yangını söndürüyorlar," dedi Semih'e. "Baksana..."

Semih sudan çıkarak güverteye doğru yükselen küçük merdiveni tırmandı ve kendini güverteye çekti. Tam cevap vereceği sırada tüylerini diken diken eden bir şeyi fark etti.

Güvertenin eğimi...

Ardından, mahşer yerine dönmüş korsan gemisine endişeyle baktı. "Umarım söndürebilirler," dedi huzursuzlukla.

Hakan soran gözlerle ona döndü. "Bu da ne demek?"

"Hayatta kalmak için en az bir gemiye ihtiyacımız var değil mi?"

Soruyu soran Semih, arkadaşının cevap vermesini beklemeden bulundukları güvertenin eğimini işaret etti ona. "Onlar yanıyor, bizse yan yatıyoruz Hakan... *Ganesha* batıyor."

Yaklaşan bulutlar yağmur bırakana kadar, Ali Ömer ve Yusuf dahil çatışmadan sağ çıkan hiçbir korsanın, teknenin yarısından fazlasını sarmış olan alevleri söndürebilmesine imkân yoktu. Teknede hiçbir yangın söndürücü olmaması bir yana, güverteye deniz suyu çekecekleri yeterli kova da bulunmuyordu. Yaralıları güvenli bir yere taşıdıktan sonra yangının üzerine ellerinden geldiğince su atmaya çalışmışlar ancak alevlerin güverteleri örten vernikli ahşap kaplamaların üzerinde ilerlemesini engelleyememişlerdi.

“Yangın kontrolden çıktı!” diye haykırdı Ali Ömer. “Durdurmamız çok zor! Bizi hakladılar!”

Olan biteni kabullenmeyecek kadar kibirli olan Yusuf, “Onlar daha zor durumdalar,” dedi ve *Ganesha*’yı işaret etti. “Gemileri batıyor. Suyu gömülüyorlar.”

Ali Ömer, şimdiden on beş derece kadar yan yatmış gemiye ve giderek büyüyen alevlere endişeyle baktı. “Bu durumda, en yakın kara parçasına iki günlük mesafedeyken bizi su üstünde tutacak her şeyden yoksun kaldık demektir. Bunun farkındasın değil mi?”

Yusuf bu duruma öfkeliydi fakat artık düşmanlarıyla uğraşacak durumda değildi. Öncelikle kendi paçalarını kurtarmaları gerekiyordu. Ufku tamamen örtmüş olan ve bulundukları yere doğru yaklaşan bulutların arasında çakan şimşekleri fark edince, kurtulmaları için tek umutlarının yağmur olduğunu anladı. "Kısa süre sonra şu tarafta yağmur başlayacak," dedi. "Tekneyi derhal bulutların altına yönlendirmeli ve alevler için yağmuru kullanmalıyız. Bu bizi kurtarır!"

"Buna emin misin?"

Yusuf kararlı bir hareketle başını salladı. "Denizde geçen yıllar bana bir şeyler öğrettiyse evet..."

"Peki öyleyse, harekete geçelim." Ali Ömer hemen yanlarında duran iki adama emir verdi ve alevler dümeninin etrafını sarmadan motoru çalıştırıp tekneyi bulutların olduğu kuzey yönüne çevirdiler. Tekne yavaşça harekete geçti. Yusuf uzaklaşırlarken arkalarında kalan ve ağır ağır batan *Ganesha*'yı izledi. Düşmanlarının çaresizliği ona büyük bir haz vermişti.

* * *

Ganesha hayli su aldığından, eğimi yirmi dereceye yaklaşmıştı. Suyu pruvadan aldığı için kış kısmı dört metre kadar havaya kalkmış, normalde su altında olması gereken kırık dümen palası tamamen ortaya çıkmıştı.

Fikret de çatışmanın sona erdiğini ve geminin battığını anlayınca sığındığı kamaradan çıkmış ve apar topar yanlarına gelmişti. Şimdi elinden gelen yardımı sağlamak için yanlarında hazır bekliyordu.

Semih kurtulmak için bir sal inşa etmeleri gerektiğini ve bunu nasıl yapacaklarını anlatıyordu o sırada. Bir ara gözü korsanlara kayınca teknenin uzaklaşmakta olduğunu gördü.

“Aha!” diye bağırdı. “Korsan dostlarımız gidiyor.”

İsmet de diğerleriyle birlikte arkasını dönüp, uzaklaşan gemiye baktı. Kızıışan yağmur bulutlarının arasında patlayan şimşekleri gösterdi. “Bir an önce yağmurun altına girecekler. Yangını söndürmek için tek şansları bu.”

“İyi... Neyse ki gemiyi tahliye ederken bir de onlarla uğraşmayacağız.”

Bu sırada güverteye çıkan Hakan, “İki sal yapacağız,” dedi. “En az altı kapiya ihtiyacımız var.” Yarı yarıya suya gömülmüş olan makine dairesine inmiş ve işlerine yarayacak pek çok araçla dolu bir alet çantası bulmuştu. Çantayı Semih’e verdi. “Ve bunun için çok az vaktimiz var beyler. Gidişata bakılırsa gemi yirmi dakika içinde batacak. Semih, sen Barlas’la birlikte kamaraların kapılarından işe başla. Ben halat ve branda toplayacağım.”

İsmet, “Ben de Fikret’le yanımıza alacağımız erzakları toparlayayım bari,” dedi ve kolundan yakaladığı yaşlı adamı da peşine takarak doğruca depoya koştu.

Görev dağılımının ardından herkes karınca gibi çalışmaya başlamıştı.

Barlas kamaraların kapısını sabit tutarken, Semih menteşeleri tornavida kullanarak sökmekle vakit kaybetmiyor ve elindeki balyozla kapıyı bağlantı yerlerine vurup parçalayarak ayırıyordu.

Söktükleri kapıları güverteye dizdiler ve Hakan eline geçirdiği küçük bir akülü matkapla kapıların kenarlarında sıra sıra delikler açtı.

Semih ve diğerleri de halatla kapıları üçerli iki grup haline getirip birbirlerine bağladılar. Boş su bidonlarını ve usturmaçaları da kapıların altlarına monte ettikten sonra onları su üstünde tutacak birkaç metrekarelik iki küçük sal ortaya çıkmıştı.

Ganesha artık iyiden iyiye yan yatmıştı ve ayakta durmak bile zordu. Yaptıkları derme çatma salları geminin yattığı ve artık suya iyice yakınlaşmış olan sancak tarafından denize bıraktılar. Birbirlerine sımsıkı bağlanmış kapılar önce suya gömüldü ama altlarına bağlı olan bidonlar sayesinde tekrar su üzerine fırladılar.

Hakan, "Arkamdan tüm malzemeleri gönderin," dedikten sonra suya atladı.

Semih de onu takip etti.

İsmet sarıp sarmaladığı erzakları sudaki iki genç adamın arkasından suya atmaya başlamıştı.

Yiyecekler, silahlar, birkaç metrelik halat, branda, ıslanmaması için iyice sarıp sarmaladıkları kıştan takma motor ve direk olarak kullanabilecekleri iki kalın tahta... Hakan, Semih'le birlikte hareket ederek, suya düşen her şeyi alıp sallaların üzerine koymaya başladı.

Ganesha ağırlaştıkça esneyen ve eğrilen metal aksamlarından garip sesler çıkarmaya başlamış ve son nefesini vermekte olan ihtiyar bir yaratığa dönüşmüştü. Güvertedeki bazı eşyalarla, barikatı oluşturan kimi parçalar yerlerinden kaymaya ve hemen her yere saçılmış boş mermi kovanları görünmez bir gücün etkisine girmiş gibi harekete geçerek yuvarlanmaya başladı.

"Bundan sonrası çok hızlı olacak! Acele edin!" diye bağırdı İsmet. "Salları hemen buradan uzaklaştırın!"

Durumun ciddiyetini gören Barlas, uçlarına tava, klozet kapağı, ekmek tahtası gibi o anda eline geçen geniş yüzeyli ne varsa sıkı sıkıya bağladığı farklı boyutlardaki tahta sopalardan oluşan kürekleri aşağıya fırlattı.

Suyun içinde duran Hakan ve Semih bu derme çatma kürekleri havada yakalar yakalamaz kendisi de suya atladı ve yüzmeye başladı.

Hepsi birden, ellerinden geldiğince hızlı davranarak, inşa

ettikleri salları gemi battıktan sonra oluşması muhtemel vorteks etkisinin menzilinden uzağa taşıdılar. Aksi takdirde iki sal da *Ganesha* suya gömüldükten hemen sonra oluşacak girdaba kapılıp saniyeler içinde dibe çekilebilir ve her şeyi sona erdirebilirdi.

İsmet, korktuğu her halinden belli olan Fikret'e bir can yeleği giydirmişti. Ellerinin titremesine engel olamayan yaşlı adam korkuyordu ve yeleğin tetikleme ipini çekerek şişirecek oldu. İsmet onu engelledi. "Suya atlamadan önce şişirirsen suya çarptığın anda boynun kırılır. Sudayken yap bunu."

Fikret ipi hemen bıraktı.

"Güzel... Hazırsan atlıyoruz."

"Ha-hazırım ben... Hadi atlayalım artık, atlayalım da kurtulalım şu gemiden."

Başını sallayan İsmet küpeşteden birkaç adım uzaklaşarak gerildi, derin bir nefes aldı ve Fikret'i kolundan tutup kendisiyle birlikte öne iterek suya atladı.

İki adam da ciğerlerinden boşalan cılız bir çığlıkla altı metre aşağılarındaki suya çivileme biçimde girdi. İsmet suya gömülür gömülmez ayaklarını çırparak yükseldi. Suyun altından çıkması için Fikret'e yardımcı olacağı sırada yaşlı adam can yeleğini şişirivermiş ve kolayca suyun üstüne ulaşmıştı bile.

Fikret su üstüne çıkınca birkaç kere öksürdü ve bir anlığına yön duygusunu kaybettiği için gözlerini kırıştırarak salları aradı. Derken elli metre kadar sağında, denizin üzerinde yürüyen bir peygamber gibi görünen Semih'i fark etti. Hemen o tarafa doğru yüzmeye başladı.

Bu sırada tam arkalarında yükselen *Ganesha*, içine dolan ve onu külçe gibi ağırlaştıran suya daha fazla direnç gösteremedi ve sancak tarafına doğru devrilerek tamamen yattı. Güvertenin üzerindeki her şey hızla suya gömülürken, orta-

ya çıkan dev bir dalga İsmet ve Fikret'i bir an için altına aldı.

Fikret, harcadığı efordan ötürü yaşlı kalbinin bir kriz geçirmemesi için dua ederek yüzmeye devam ediyordu. Gözde'yi tekrar görmeden ölmek istemiyordu. Hele ki kızının onun için buralara kadar geldiğini öğrendikten sonra... Onu kaybetme düşüncesi dayanılmazdı. Her kulaç atışında, Semih'in üzerinde durduğu sal, inip kalkan dalgalar arasında daha belirgin bir biçimde ortaya çıkıyor ve sonra tam önünde tekrar yükselen başka bir dalga yüzünden aniden kayboluyordu. Fikret iki kere su yutmasına rağmen ara vermeden yüzmeyi sürdürdü.

Arkasında zaman zaman ona destek olan İsmet'in de sayesinde hedefine çok zorlanmadan varmıştı. Öndeki salın üzerinde duran Semih, küreğe dönüştürülmüş eğri sopayı ona doğru uzatarak tutunmasını sağladı ve Fikret'i sala çekti.

İsmet de kendini Hakan'ın bulunduğu arkadaki sala attığı sırada, Hakan iki salı uzun bir halatla birbirine bağlamakla uğraşıyordu.

Bu esnada Barlas suyun içinden çıktı ve kendini Hakan'ın bulunduğu salın bir ucuna attı. Sandala çıkar çıkmaz elini beline götürmüş ve silahını kavramıştı. Pantolon belinden çektiği silahta hâlâ yedi kurşun vardı. "Korsanları hallettiğimize göre artık hesaplaşabiliriz," dedi silahı Hakan'a doğrulturken.

Beklediğinden erken gelen tehdidin farkına varan Hakan yavaşça arkasını dönmüş, Semih ise bir put gibi kalakalmıştı. Diğer tüm silahlar salın öteki ucundaydı ve Semih'in Barlas'tan hızlı davranıp oradan bir silah kaparak ateşlemesi imkânsızdı.

Hakan, "Bunun sırası değil Barlas," dedi ona. Üzerindeki tehdide rağmen sesi son derece güçlü çıkıyordu. "Daha kurtulmadık. Hepimiz zor durumdayız."

“Evet, kurtulmadık biliyorum. Ve zor durumdayız. O yüzden senin gibi fazlalıkları temizleyerek bu durumu kolaylaştırmak gerekiyor.”

Hakan korkmadığını göstermek için gözlerini adamın gözlerine dikmişti. Silah umrunda değildi. Tetiği çoktan çekilmiş sayıyordu. “Hata ediyorsun,” dedi. “Şu andan itibaren birbirimize ihtiyacımız var. Bir arada hareket etmeliyiz.”

Barlas’ı oyalamaya çalışırken bir yandan da sol ayağının hemen yanındaki küreği nasıl alacağını düşünüyordu. Hamle için tek bir şansı vardı ve harekete geçtiği anda vurulmak için de yüzlerce olasılık arasında tek bir tanesine...

Ona tuhaf tuhaf bakan Barlas, “Hata mı?” diye sordu şaşkınlıkla. “Hata ediyorum öyle mi? Asıl hata sensin lan! Hepiniz! İki köpeğimin ve adamlarımın ölümüne yol açtınız. Sen ve arkadaşların nereden çıktınız bilmiyorum ama bela gibisiniz!”

Adamın emrindeki insanlardan önce köpeklerine vurgu yapması Hakan’ın dikkatini çekmişti. Dudaklarını büzüp sıkıntıyla iç geçirdi. “İnsan hayatına hiç saygın yok değil mi?” diye sordu. “Umursamıyorsun. Kendi değerlerin dışındaki her şey bir çöp senin için. İtiraf etsene bunu artık Barlas. Az önce başımıza dikilen korsanlardan farksızsın sen de. İnsanları kaçırıyor ve zor kullanıyorsun! Ama az önce de tıpkı senin gibi olan başka insanlara silah sıkıyordun!”

Duyduklarıyla birlikte öfkelenen Barlas silahı öne doğru uzatıp, tetiğe biraz daha güç uyguladı. “Zorlama artık be! Ne olduğum ne seni, ne de diğerlerini ilgilendiriyor!”

“İstediğin nedir peki?”

“Şu anda, senden de yanındaki şu iki heriften de kurtulmak istiyorum! Fikret’le kaldığımız yerden devam edeceğiz! Tabii buradan sağ çıkabilirsek...”

Saniyeler birbiri üstüne binerken, Semih hamle sırasının

kendinde olduğunu biliyordu. Eğer bir saniyelik bir dikkat dağınıklığı yaratabilirse, bu süre Hakan'ın adama saldırması için yeter de artardı bile. Elindeki küreği yavaşça kaldırdı. Barlas, Hakan'a o kadar odaklanmıştı ki diğer salda duran Semih'in ne yaptığının farkında bile değildi.

Artık tam sırasıydı!

Semih havaya kaldırdığı kürekle birlikte birden öne fırlayıp, Barlas'a şiddetli bir darbe savurdu. Ancak kürek istediği gibi isabet etmedi ve Barlas yana kaçarak darbeden kurtuldu. Silahını Semih'e çevirip tetiği birkaç kere çekti. Kurşunlar bedenini iskalarken Semih, sal ayağının altında oynadığı için suya düştü.

Bu sırada, Hakan hemen önündeki küreği kapmış ve kalın bir kütüğe vuracağı bir balta gibi havaya kaldırmıştı. Barlas hemen önünde bir dağ gibi yükselen manzarayı fark ettiğinde silahı çevirmek için fırsat buldu ama nişan almak için vakti olmadı. Tetiğe bir kere daha asılırken kalın tahta kafasına indi ve onu sırtüstü düşürerek suya gömdü. Daha su üstüne çıkamadan, başından fışkıran kan suya yayılmıştı bile.

Düşmanına verdiği hasarı anlamaya çalışan Hakan belinin sağ tarafından akan sıcaklığı hissetti önce. Hemen ardından ise yaşadığı keskin bir yanma hissiyle birlikte vurulduğunu anladı. Ama yarasına bakmaya gerek görmedi. Suda çırpınan ve silahı hâlâ elinde tutan adama şiddetli bir darbe daha indirdi. Yediği ikinci darbe, Barlas'ın kafasında derin bir yarık daha açmıştı. Silahı bir kere daha ateşledi fakat namlunun nereye baktığını dahi bilmiyordu.

İkinci mermi şans eseri herkesi iskalamıştı. Hakan silahtan kurtulmak için üçüncü darbeyi adamın eline vurdu. Çatlayan bileği Barlas'a korkunç bir acı verdi ve silah elinden fırlayarak suya gömüldü.

Hakan sol elinden kuvvet alarak küreği göğsünde ortalama

dı ve bu sefer diğer ucunu hızla savurdu. Küreğin ucu havada geniş bir kavis çizdi ve çaresizce sala tutunmaya çalışan Barlas'ın çenesiyle buluştu. Adam darbenin etkisiyle suda yükselmiş ve kafası geriye giderken tüm bedeni tekrar suya gömülmüştü. Gözleri karardı ve bir an için bilincini kaybedecek gibi oldu. Ama savaştığı kişiye duyduğu öfke ona insanüstü bir güç vermiş gibiydi. Bir gözü, yarılan başından akan kanla kapandığı için önünü görmekte güçlük çekiyordu. Çırpınarak başını sudan çıkardı ve büyük bir öfkeyle haykırdı. Bu sefer diğer sala ulaşmayı denedi. Kendini sudan çekip çıkarmış olan Semih, adamın geldiğini görür görmez hemen kendi küreğini yakaladı ve ayağa kalktı. "Üzgünüm. Burada hiç yerimiz kalmadı."

Hakan başının döndüğünü hissetti. Yarasına baktı. Kurşun belini delip geçmişti ama neredeyse deri altından geçip gittiği için hiçbir organa zarar vermemişti. Bulundukları koşullarda Hakan'ın yaşayabileceği en büyük tehlike yarının iltihap kapması olurdu.

Denizden çıkmasına müsaade etmeyeceklerini anlayan Barlas endişeye kapıldı. İsmet'e bakarak, "Beni burada ölme terk edemezsiniz!" diye haykırdı. Başından akan kan ve beyaza çalan rengiyle suyun içinden fırlamış bir ceset gibi duruyordu. "Erkekliğe sığmaz bu!"

"Neden hemen gebermedin ki," diye kendi kendine mırıldandı Hakan. Birkaç metre önündeki adama çaresizce bakarken, bir yandan da ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Soran gözlerle Semih'e baktı. Semih umursamazca omuz silkti.

Arkalarındaki *Ganesha* boğuk bir metal sesi daha çıkardı. Barlas da tıpkı batan gemi gibi suda durmakta güçlük çekiyordu artık. "Bir öfke patlamasıydı sadece," dedi. Sesi bu sefer yalvarır gibi çıkmıştı. Sanki bir anda kişilik değiştirmiş gibiydi. "Bak!" dedi arkalarında batmakta olan gemiyi gös-

tererek. "Bütün bunları kaldırmak çok zor. Çıldıracak gibiyim. Her şey nasıl bu hale geldi bilmiyorum."

Hakan çözüm arıyordu. "Belki de onu bu sala bağlayıp hepimiz diğerine geçmeliyiz," dedi. "Zaten gece sürekli nöbet tutacağız."

Semih dudaklarını kıvırdı. "Onu illa sudan çıkarmak istiyorsan salın birini ona verelim gitsin. Sonra ne bok yiyeceği bizi ilgilendirmez."

Tam bu sırada Barlas beklenmedik bir çığlık kopardı. Telaş içindeydi. Suyun içinde sağa sola dönüyor ve dehşet dolu gözlerle yüzeyin altında hareket eden bir şeyi izliyordu. "Köpekbalığı!" diye haykırdı. "Sanırım altımda bir köpekbalığı var!"

Salların üstünde duran herkes bir anda ayağa fırladı.

Kafasını suya uzatan Semih, "Ben bir şey göremiyorum," dedi kuşkuyla.

Suyu gözleriyle tarayan Hakan da hiçbir şey görememişti. Yine de adamın yalan söylediğini düşünmüyordu. Barlas'ın başından suya yayılan kan civardaki köpekbalıklarını çekmiş olmalıydı. Hakan vakit kaybetmeden salın ucuna yaklaştı ve diz çöktü. Küreği adama uzattı. "Buna tutun! Çabuk!"

Barlas küreği yakalamak için hamle yaptı ancak yetişemedi. Çaresizlikle Hakan'a baktı. Kıpırdamaya dahi korkuyordu. "Hareket etmek istemiyorum. Şunu biraz daha uz..."

Sözünü bitirmemişti ki yanibaşındaki deniz suyu birden kabardı ve Barlas suyun itkisiyle bir anda kürekten uzaklaşırken mavi-gri renkteki dev bir gövde sudan dışarı fırladı.

Yarılan denizin altından, yaklaşık yedi metrelik bir beyaz köpekbalığının ok başını andıran kafası, pulsuz derisi ve açılıp kapanan sıra sıra solungaçları ortaya çıktı. Hakan böyle bir yırtıcıyla karşılaşmanın yarattığı ilkel içgüdüyle kendini geriye attı.

Hayvan avına doğru hamle yaparken, donuk bir cam gibi parlayan kocaman gözü salın üstündeki herkesin kanını dondurmuştu. Kıpırmızı diş etlerinin arasından fırlamış, jilet kadar keskin dişleri bir anda Barlas'ın üzerine kapandı. Adam, balığın ağırlığıyla suyun altına gömüldü ve hayvan yan dönerek tüm azametiyle üstüne kapandı. Deniz, tekrar kapanarak bu ölümcül sahnenin üstüne perdelerini çekerken, balığın seyircilerini selamlarcasına sağa sola savurduğu hilâl biçimli kuyruğu, denizin üzerinde son gördükleri şeydi.

Barlas bir anda ortadan kaybolmuştu.

Kimse uzun süre hareket edemedi.

Şoktan ilk kurtulan İsmet, "Sanırım kalp krizi geçireceğim," dedi güçsüz bir sesle.

Diğer saldaki Hakan ise olduğu yere çökmüş, boş gözlerle suya bakıyordu. Kaybettiği kanla birlikte gözleri önünde olup biten vahşet kalan enerjisini de tüketmişti. Semih avına kavuşan köpekbalığının çevrede olmadığından emin olunca küreği suda yavaşça hareket ettirerek iki salı yan yana getirdi. Yavaşça diğer sala geçti. Yardım etmek için Hakan'ın yanına çöktü. Kurşun yarasını incelerken belli belirsiz mırıldandı. "Seninleyken kendimi yaramaz bir çocuk babası gibi hissediyorum."

Hakan sırtüstü yatarak gözlerini kısıtı. "Öyleyse sonra şeker almaya gidelim. Kan kaybedince tansiyonum düştü."

Semih tişörtünü çıkardı ve yırtarak ince uzun bir paçavra haline getirdi. Bir kısmını yaraya tampon yaparak uzun paçavrayı Hakan'ın beline sarmasına yardım etti. "Gideriz. Yeter ki suya kan damlatma."

İsmet elini alnına siğir edip ufka doğru baktı. Artık onlardan çok uzakta olan korsanlar, yağmur bulutlarının bırak-

tığı su selinde yitip gitmişti. İsmi Hint inanışındaki bereket ve şans tanrısından alan *Ganesha* ise ebediyen sulara gömüldü ve arkasında bıraktığı birkaç kazazedeyi ölüm kalım savaşının gölgesine hapsetti.

* * *

Dev mağaranın içinde yüzlerce kazma sesi yankılanıyordu. Kewell kazma sallamaktan dolayı bitkin haldeydi. Ağır işlere alışkın olmadığı için avuç içleri şimdiden nasırlaşmıştı. Korsanların yolculara ihtiyaçları kalmadığı anda hepsini öldüreceklerini hissediyordu. Avustralya'daki evini ve çok sevdiği Porsche'sini bir daha görebileceğini düşünmüyordu. *Ya da bir mucize gerçekleşecek ve buradan kurtulabilecek miydi acaba? Bu mucizeyi beklemeli miydi? Yoksa harekete geçerek onu kendisi mi yaratmalıydı?*

Korsanlara boyun eğmenin faydası yoktu. Peki çözüm neydi? Yolcuları galeyana getirerek korsanlara karşı bir isyan çıkarmak mı?

Belki...

Sayıcı üstünlük ellerindeydi ancak ağır silahlanmış bu canı adamlara karşı pek çok kayıp verecekleri kesindi. Kewell, kimsenin önde olmayı isteyeceğini düşünmüyordu. Onları yardım geldiğine dair kandırıp durmuştu. Şimdi nasıl aksi şekilde davranmaya ikna edebilirdi?

*Blue Swan'*ın ortadan kayboluşu telsiz irtibatının kesilmesinden dolayı kısa sürede fark edilmiş olmalıydı ancak arama kurtarma çalışmaları sonuçlanana kadar günler geçerdi. Standart rotalarının çok dışındaki bu ıssız takımadaların arasında birilerinin onları bulması ise haftaları bulurdu. Bu süre içinde de muhtelemen hepsi korsanların silahlarının önünde can vermiş olacaktı.

Artık tükenmişti Kewell.

Bir çare arıyordu ama elinde kalan sonuçların hiçbirinden tatmin olmuş değildi. Umutsuzca düşünmeyi sürdürürken kazmayı sert kayaya vurmaya devam ediyordu ama son darbeyi öyle şiddetli vurdu ki kazma elinden kaydı. Yaşadığı acıyla sağ elini tutarken diz çöktü ve avuç içindeki nasırdan sızan kana baktı.

Bu sırada yanında Marvell belirdi. "İyi misin?"

"Hepimiz kadar."

"Birkaç kişiyle konuştum," dedi Marvell. "Daha fazla devam edemeyecekler."

"Yani?"

İkinci kaptanın yüzü asılmıştı şimdi. "Bir katliam olacak. Bir isyan yaşanırsa hiçbirimiz sağ çıkamayız."

Yağmur çok geçmeden okyanusun ortasındaki iki salı tüm şiddetiyle etkisi altına almıştı. Neyse ki rüzgâr sert değildi. İri damlalar çıplak bedenlerine çarparken, kazazedeler gökyüzünden inen tatlı suyun tadını çıkardılar. Yaşadıkları bu arınma, hepsini canlandırmıştı. Kendilerine geldikten sonra ellerinde bulunan boş iki bidona su depolayabilmek için brandaları kullandılar. Kenarlarını yukarı doğru bükerek oluk biçimi verdikleri brandalardan akan su, bidonlara süzüldü. Bidonlarda biriken suyla birlikte umutları da tazeleniyordu. Modern dünyada insanı hemen hiçbir şey tatmin edemezken, bulundukları enlemde tüm yaşam amaçları herhangi bir markette en ucuza alabilecekleri şey olan suyun kendisi olmuştu.

Korsanların ufukta gözden kaybolduğu noktayı işaret eden Hakan, "Onları takip etmeliyiz," dedi. "Bana kalırsa doğruca evlerine gittiler. Ve kullandıkları tekneye bakacak

olursak, karadan çok uzaklaşabilecekleri bir araç değil. En fazla iki-üç günlük bir mesafedelerdir.”

“Öyleyse şimdilik kürekleri kullanalım,” diyerek öneride bulundu Semih. Korsanlarla tekrar karşılaşabileceklerini düşünüyordu. “Motoru acil bir durumda ortaya çıkarınız. Zaten içinde fazla yakıt olmasa gerek...”

Semih’in önerisi yerinde bulundu ve hep birlikte kürek çekmeye başladılar. Akıntının yönü de onlara yardımcı oldu.

Diğer bir günün sonuna yaklaşırlarken, açlık ve susuzluk hepsini etkilemeye başlamıştı. Neyse ki rüzgârla birlikte ilerlemelerini kolaylaştıracak, derme çatma bir yelken yapabilmişlerdi.

Ancak yelkeni kullanmak zordu.

Sabitlemeyi başardıkları ana direğe, küçük bir seren direği olarak yerleştirdikleri ahşap parça, sürekli yerinden oynuyor ve yelkenin açısını bozup duruyordu. O yüzden içlerinden birinin daima yelkenin başında olması şarttı.

Hakan daha iyisini yapabilmelerini dilerdi. Ama bu tuhaf yelken bile rüzgârla şişmeyi başarıyor ve hızlarını belirgin ölçüde arttırıyordu. O yüzden pek şikayetçi değildi Hakan.

Kamara kapılarından oluşan salın üzerinde ölü gibi yatan bedenlere baktı. Herkes sıkış tepişti. İkinci salı, onları yavaşlattığı ve Barlas'ın ölümüyle birlikte artık ihtiyaçları kalmadığı için terk etmişlerdi.

Yelkeni kontrol eden Hakan uzun sakallarını kaşıdı. Güneşin kavruk hale getirdiği cildi pek çok kere temas ettiği deniz tuzuyla birlikte gerilmişti. Omuzları ve sırtı da sık sık kaşınıyordu.

Aldırmıyordu ama. Hiçbir şeyi umursamıyordu artık Hakan. Kurtulmaktan bile vazgeçmişti. Ölüme hazırdı.

Sadece tüm bu mücadelede sonuna kadar gitmeyi becerebilmek istiyordu. Hiçbir koşulda vazgeçmediğini hayata kanıtlamak...

Salın köşesinde duran kuru birkaç balık parçasına baktı. Kuru deri parçaları gibiydi hepsi... Midesi guruldasa da canı çekmiyordu ama son yiyecekleriydi bu.

Her biri için iki dilim vardı.

Bir an için başı döndü ama yine de ayakta durmayı başarabildi. Eline doladığı yelken ipine asıldı. Gözlerini kısıtı ve ufku seyretmeyi sürdürdü.

* * *

Aynı anda, Colombo Havaalanı'ndan hareketlenen özel jet, giderek hızlandı ve yeterli hıza ulaşıncaya lastikleri asfalt pistten ayrılarak onu yerden kopardı. Hemen ardından burununu yukarı dikerek, gökyüzüne doğru yükseldi.

Fulya, kuleyle bir kere daha irtibata geçti ve sonra yavaşça dönerek rotasını Endonezya'ya çevirdi. Uçağı belirli bir irtifaya getirdikten sonra kokpitten çıktı.

Gözde koltuklardan birinde oturmuş dışarıyı seyreliyordu. Gözlerinde umutsuzluk vardı. Her şeyin sona erdiğine inanıyordu artık. Ne de olsa iki haftadan fazla zaman geçmişti ve ne Hakanlar'dan, ne de babasından bir haber vardı.

Fulya, genç kadının karşısına oturdu. "Kısa sürede varacağız," dedi güven dolu bir sesle. "Bence düşündüğün gibi değil."

Gözde dışarıyı seyretmeyi sürdürerek alçak sesle konuştu. "Bilmiyorum. Babam için yaptılar bunu. Onları da kaybetmek istemiyorum sadece."

"Onlar iyi," dedi Fulya. "Bana inan. Yıllarca beraber çalış-

tık. Ölümlü bu kadar çalırnlayan iki insan daha yoktur. Osuruktan bir fırtınada boğulup gitmezler.”

Gözde dönüp kadına baktı. “Beni iyi hissettirmeye çalışmanı anlıyorum Fulya,” dedi. “Ama ne olur bir de ipucu ver. Çünkü başka türlü rahatlamamın imkânı yok.”

Fulya elini kızın dizine koydu. “Biraz daha sabret,” dedi. “Az kaldı... Nereye gittiğimizi biliyoruz. Adanın bulunduğu bölge de elimizde üstelik. Onları bulacağız.”

Fulya da içindeki tüm kötü hisleri bir kenara bırakmaya çalışıyordu aslında. Artık söylediklerine kendi bile inanmakta güçlük çekiyordu çünkü. Ne de olsa iki haftadan fazla zaman geçmişti ve kıyı emniyetine kayıp ihbarı yaptıktan sonra da bir sonuç elde edememişlerdi. Uluslararası bir arkeolojik araştırma görevinde olduklarını bilen Sri Lanka hükümeti, aldığı kayıp ihbarının ardından iki arama kurtarma helikopteri göndermiş ve yetmiş iki saat süren arama çalışmalarının ardından iki helikopter de bir sonuç alamadan geri dönmüştü.

Fulya bir şey daha diycek oldu ama vazgeçti. Bir sonuç elde etmeden Gözde’yi rahatlatması imkânsızdı.

Bara gidip kendine bir içki koydu.

Gökyüzünde süzülen beyaz martı birkaç kez kanat çırpıttıktan sonra denize doğru yaklaştı ve karnını doyuracak lezzetli bir av bulma umuduyla lacivert renkteki suyu dikkat kesilerek inceledi. Gözüne çarpan bir şey göremeyince daha farklı bir yere ikinci dalışını yapmak üzere tekrar yükseldi. Bir süre uçtuktan sonra denize doğru ikinci kez süzüldü. Yükselip alçalan dalgaların arasına girdiği anda denizin taşıdığı garip iki nesneyle karşı karşıya geldi. Martı, üzerlerinde hareketsiz yatan birkaç iri canlıdan ürkü� canhıraş bir çığlık attı ve kanat çırparak hızla yükseldi. Huzursuzlandığı için başka bir yerde avlanmak üzere geldiği yere doğru uçu.

Hakan, martının attığı tiz çığlıkla birlikte bir gözünü aralayıp, uzandığı yerden gökyüzüne baktı. Bulundukları yere perçinlenmiş gibi duran birkaç bulut dışında hiçbir şey görmedi önce. Güneşin kavurucu ışınlarını emen, başının tam üstündeki beyaz branda yüzünden gökyüzünün sadece küçük bir kısmı görüş alanındaydı. Brandanın altından kafasını uzatıp diğer tarafa bakınca, doğuya doğru uzaklaşmakta

olan hayvanı gördü. Kalbi heyecanla çarpmaya başladı. Martı, onlara yol gösteren bir rehber gibi, geldiği yere doğru hızla uçuyordu. Hakan hiç vakit kaybetmeden yerinden fırladı ve uyuklamakta olan diğerlerini uyandırdı. "Beyler! Kalkın çabuk... Kalkın ve bakın!"

İsmet ağır ağır gözlerini açtı. Oldukça bitkindi. "Ne oldu?" diye sordu. Kurumuş dudaklarının arasından çıkan sesi fısıltı gibiydi. Fikret de yattığı yerde yavaşça doğrulmuş, kısık gözlerle Hakan'ın baktığı yöne bakıyordu.

"Bir martı..." dedi Hakan. "Bakın! Şuraya doğru uçuyor."

Yaşanan hareketlilikle birlikte Semih de ayağa fırlamıştı. "Martı mı?" diye bağırdı. "Hani lan nerde?"

Gökyüzünde uzaklaşıp giden martıya bir yenisi daha katılmıştı şimdi. Hakan eliyle işaret etmeyi sürdürüyordu. "İki oldular. Gördünüz mü? İkisi de şu tarafa gidiyor. Oralarda bir yerde bir kara parçası olmalı."

Martılar denizaşırı yolculuk eden yaratıklar değillerdi. Yiyecek aramak için denize açıldıklarında yuvalarının bulunduğu sahillere çok uzaklaşmazlardı. O yüzden, karşılarına çıkan bu iki martının varlığı bir karaya çok yakın olduklarını gösteriyordu.

Semih, "Öyleyse biz de onların gittiği tarafa doğru gidelim," dedi. "Suda olmaktan sıkıldım. Birinin daha yanı başımda denize işemesine katlanamam artık."

"Kendin hiç işememiş gibi konuşuyorsun."

"Ben şu uçtan yaptım hep."

Bu esnada Hakan bekledikleri anın geldiğine karar verdi.

Salın köşesinde duran motoru örten brandayı çoktan açmış ve aleti, salın arkasına yığıldığı erzak çantalarının üzerine oturarak pervanesini suya indirmişti. Çalıştırma kolunu birkaç kere çektikten sonra motor öksürür gibi bir ses çıkarak çalıştı. Hakan gaz kolunu yavaşça çevirdi. Pervanenin

suyu yırtarak dönmesiyle birlikte harekete geçtiler. Denizin üzerinde ağır ağır kayarak martıların kısa süre önce gözden kaybolduğu tarafa doğru ilerlediler. Dört çift göz de ufka kenetlenmiş, ufuk çizgisi üzerinde yükselmeye başlayacak bir tepelik görmeyi bekliyordu.

On dakikaya yakın bu şekilde yol aldılar. Deniz altlarından akıp gidiyor, ufuk çizgisini oluşturan hat her geçen saniye yenileniyordu. Görünürdeyse değişen bir şey yoktu. Umutsuzluğa kapılan Fikret, "Doğru tarafa gittiğimizden emin miyiz?" diye sordu iç geçirerek.

Hakan başını salladı. "Pek değil."

Diğerleri ufku gözlerken, Semih de gökyüzünü tarıyordu. Kısa süre sonra havada asılı gibi duran iki beyaz nokta gözüne çarpınca, "Belki biraz sağa gidebiliriz," dedi. "Çünkü Jonathan ve sevgilisi geri döndü."

Martılar, aralarında birkaç metre mesafeyle doğu göğünde süzülüyorlardı. Hakan, hayvanları görünce motor kolunu döndürdü ve peşlerine takıldı. Kısa süre sonra ilk rotalarından kırk derece kadar doğuya saptılar. "Umarım bizi yanıltmıyorlardır."

Hayvanlardan biri sanki bunu duymuş gibi sola keskin bir dönüş yaptı. Bir süre bu yönde yükselip alçaldı ama çok geçmeden tekrar eski yoluna döndü.

Martıların onları farklı bir yöne götürmelerinden endişe eden Semih birkaç küfür mırıldandı. "Tekrar yön değiştirilirse ikisini de vuracağım."

"Bence amaçları ortada," dedi İsmet. "Yuvalarına geri dönüyorlar ama bir yandan da yiyecek aramayı ihmal etmiyorlar."

Bu sırada Fikret gökyüzünde farklı bir yeri işaret etti. "Şu tarafta bir tane daha var!"

Üçüncü martı da diğerleriyle hemen hemen aynı yöne doğru uçuyordu. Artan kuş nüfusu hepsine umut vermişti.

Bir eyrek saat boyunca yol aldıktan sonra deniz suyunun renginin açıldığını ve ufuk çizgisi üzerinde turkuaz bir renge büründüğünü fark ettiler. Bu en büyük işaretti.

Yaklaşmışlardı.

Ve nihayet, ufuk üzerinde beliren koyu renk bir tepe, günler sonra gördükleri ilk kara parçası oldu. İsmet, büyük bir sevinç narası attı ve yanında duran Fikret'in neredeyse omuzlarına ıktı. Hakan uzun süredir sahip olmadığı bir utkuyla gülümserken, Semih elindeki kreğ i zafer kazanan bir kano yarışsı gibi havaya kaldırmış bağırıyordu.

Ancak tüm bu sevinç ğlıkları, öksürmeye başlayan ve ardından da susan motorla birlikte tekrar söndü. Hakan kaçınılmaz olanın geldiğini anlayarak gözlerini yumdu ve sessiz bir küfür etti. Emin olmak için gaz kolunu birkaç kere çevirip bıraktı. "Yakıtımız bitti."

Giderek yavaşlayan salın üstündeki neşe bir anda sona ermişti. Motora bakarak bir süre sessiz kaldılar.

Ama kurtuluş ufukta kendini gösterirken vazgeçmeleri mümkün değildi. Semih birden canlanarak, "yleyse küreklerle!" diye bağırdı ve elindeki kreğ i İsmet'e verip yerden bir diğeri kaptı. "Dört beygirlik yedek motora geçmenin vakti geldi!"

Ellerindeki derme çatma küreklerle ilerlemek yorucu olsa da hiçbirinin durmaya niyeti yoktu. Soluk soluğ a kalıncaya kadar devam ettiler.

Onlar kürek çektikçe ufkun üzerindeki kara parçası büyüdü, genişledi ve üzerindeki yoğ un bitki örtüsünün sardığı kaya kaplı kütleler tek tek seçilmeye başladı. İlk izlenimlerine göre kk bir takımadaya varmışlardı. Kıvrılan koylarla dolu iki büyük ada, daha arkada duran irili ufaklı parçalarla birlikte sayısız boğ az oluşturuyordu. Kısık gözleriyle en öndeki büyük adayı inceleyen İsmet kuşkuluydu. "Sizce

korsanların inine mi geldik, yoksa başka yere mi?"

Semih de kendine aynı soruyu soruyordu. "Onlarla bir kere daha karşılaşsak bu sefer hiç şansımız olmaz."

Güneşin konumuna bakan Hakan, "Hava kararmak üzere," dedi. "Bir süre bu mesafede bekleyip alacakaranlıkta yaklaşıp daha iyi olabilir. Ayrıca adalarda yerleşim varsa mutlaka bir ışık kaynağı olacaktır."

"İyi fikir."

Kısa süre sonra güneş batı ufkuna doğru ağır ağır kapanıp, uykuya teslim olarak küçülen bir göz gibi çöktü. Şarap rengi kızılık, yerini tam tepede alacalı bir laciverte bırakarak, altında yer alan tüm doğaya yıldızların ortaya çıktığı ışıltılı bir tablo sunmaya başladı. Doğudaki takımadalar karanlıkta kalınca Hakan'ın tahmin ettiği gibi adanın kuzey yanında suya akseden bazı parıltılar belirdi. Ama sahilin kayalık duvarından dolayı parıltıların neye ya da kime ait olduğunu göremiyorlardı.

Hakan, "Şu kayaların arasında bir patika bulabilirsek parıltıların ne olduğuna bakabiliriz," dedi. "Muhtemelen bir korsan kampıdır."

Harekete geçtiler.

Gecenin karanlığını emen simsiyah deniz suyunun üstünde bir gölge gibi kayarak ilerlerken, dalgaların kırıldığı noktada denizle bir süre mücadele etmeleri gerekti. Ancak alabora olmadan tehlikeli hattı geçmeyi başardılar ve haftalar sonra ilk defa balık, tuzlu deniz, ıslak ahşap ve nemli branda kokusu dışında bir koku sardı çevrelerini. Cırcır böceklerinin sesleri eşliğinde adanın sahillerini kaplayan tropik bitki örtüsünün yoğun kokusu bir anda burunlarına dolmuştu. Bir ömür gibi geçen dakikalardan sonra *Ganesha*'daki ahşap kamara kapıları ve farklı boyutlardaki bidonlardan

oluşan biçimsiz salları kuma saplanarak durdu.

Salı sahilin ortasına kadar çekip erzakları indirdiler. Hakan ilk iş olarak yiyecek bir şeyler aramaya başladı. Ay ışığından yararlanarak sahilin bitimindeki hindistan cevizi ağaçlarının arasına doğru yürüdü. Boyları on beş metreyi bulan ağaçların diplerinde sarsak adımlarla bir süre gezindi. On dakika sonra aradığından fazlasını bulmuştu. Elinde üç hindistan ceviziyle geri döndü. "Adanın bize ilk ikramı," dedi bowling topunu andıran meyvelerden birini Semih'e fırlatırken.

Semih hindistan cevizini havada yakaladı. "İyi, hoş da bunları nasıl kıracağız?"

Hakan kumların arasında deniz kaplumbağası gibi duran bir kaya parçasına doğru gitti. Dizleri üzerine çöktü ve dış kabuğunu soyduğu cevizlerden birini kayanın sivri ucuna vurmaya başladı. Çok geçmeden sert kabuk çatlamış ve beyaz hindistan cevizi sütü ellerine akmaya başlamıştı. "İşte böyle," dedi arkadaşına sırtarak.

Karınlarını doyurmaya yetmese de hindistan cevizinin besleyici sütü hepsine canlılık vermişti. Yola çıkmadan önce kumların üzerine uzanarak bir saate yakın dinlendiler. Milyarlarca yıldızıyla tam tepelerinden geçen Samanyolu geceyi yaparak uzanıyordu.

Gece yarısına doğru Hakan hazırlanmaya başladı. "Siz burada bekleyin, biz Semih'le küçük bir keşif gezisi yapalım. Karadan ya da denizden bir gelen olursa ağaçların arasına saklanıp bizi bekleyin. Biz sık sık arkamızı kontrol ediyor oluruz."

İsmet anladığını belirten bir baş hareketi yaptı ve Fikret'e döndü. "Biz de seninle şu salı otların oraya çekelim. Göze batmasın."

Tırmanış yarım saatten fazla sürdü. Ay ışığı etrafı yeterince aydınlatırsa da yer yer Hakan'ın *Ganesha*'dan yanına almayı başarabildiği küçük el fenerinden yararlandılar. Patikanın sarplaştığı bazı yerlerde geçiş güçleşmiş ve ikisini de hayli yormuştu.

Tepeye ulaştıklarında karşlarına çıkan manzara ikisini de oldukları yere çiviledi. "Bu ne şimdi..." diye mırıldandı Semih. Denize yansıyan parıltıların kaynağı tahminlerinden çok daha farklıydı. Yetmiş metre kadar aşağılarında uzanan ikinci koy çok daha genişti ve dar sahilin hemen önünde, uzun güvertelerini saran yüzlerce aydınlatmayla ıslıl ıslıl parıldayan dev bir transatlantik demirliydi. Gemi karaya oturmuş gibi hafif yan yatmıştı. Arka kısmı, yaşanan bir çarpışmadan dolayı epey su almış gibi dibe çökmüştü. Ayrıca, renk renk spreyci boyayla gövdesine yazılmış yazılar ve orasına burasına çizilmiş çeşitli kafatası simgeleriyle tam bir vandalizm örneğiydi. Güverte aksamalarının pek çok kısmı parçalanmıştı. Günler boyunca korsanların üzerlerinde yaptığı büyük kamp ateşlerinden dolayı tik ağacı ile kaplı gezinti güvertelerinin hemen her tarafı kararmıştı. Şimdi de yirmi kadar korsan kızıl kıvılcımlar saçan büyük bir ateşin etrafında toplanmış, hep bir ağızdan şarkılar söylüyor ve doyasıya içki içiyordu.

Hakan sıkıntıyla mırıldandı. "Alem var desene..."

Sahilde gezinen nöbetçilere ve geminin üzerinde toplanmış korsan grubuna bakan Semih karamsarlığa kapılmıştı. "Sayıları çok fazla be oğlum. Bu kadar adamın hakkından gelemeyiz."

"Orası öyle. Ama buradan kurtulmak için çalışan bir telsiz ihtiyacımız var, değil mi? O yüzden ne yapıp edip şu gemiye sızmalıyız. Bu puştların da bu civarda olan biteni dinlemek için kullandıkları bir telsizi kesin vardır ama nerede olduğunu bulmak imkânsız gibi."

"Evet, gemiyi denemek daha mantıklı... Bu durumda asıl sorun, ona nasıl ulaşacağımız..."

Hakan içkiden dolayı yalpalaya yalpalaya yürüyen bir korsana bakıyordu. "Her gece böyle içiyorlarsa nasıl olacağını kısa sürede buluruz."

Hemen ardından başıyla işaret etti. "Ya gemi neyin nesi sence?"

"Bilmem... Ganimet?"

Hakan'a göre durum daha farklıydı. "Ganimet mi? Benim bildiğim korsanlar gemileri tümünden kaçırmıyorlar artık. Sadece içindeki insanları soyuyorlar."

Semih omuz silkti. "Belki bu gemi altın kaplamadır."

Hakan bu ucuz espri karşısında pufladı. "Evet. Belki öyledir... Ya da..."

"Ya da ne?"

"Ya da insan gücüne ihtiyaçları vardı."

"Ne? Bin küsür kişiye mi?"

"Olabilir. Neyi kazdığına bağlı..."

"Neyi kazabilirler ki oğlum ya? Okyanusun ortasında... Dünyanın merkezine tur mu düzenliyorlar sanki anasını satayım?"

"Kafayı çalıştır biraz be oğlum! Çevirilerde yazan şeyi hatırlasana!"

"Neydi ki o?"

"Piri Reis'in yazdığı son notları diyorum... Yolda göstermiştim sana hepsini."

"Ah! O mesele... Dur bakayım. Piri Reis, Fernam João adında bir adamdan bahsediyordu, değil mi? Büyükbabasının bir mağarada bulduğu dev bir kaya vardı bu adamın. Parçalayamamışlardı kayayı."

Semih'in gözleri parladı birden. "Bu mu yani? Aradığımız yer burası mı?"

"Aynen öyle!"

“Yok artık! Piri Reis’in yıllarca aradığı yere bizi birkaç martı getirdiyse eğer... Nasıl bir şans bu be?”

Hakan elini arkadaşının omzuna koydu. “Neden olmasın? Doğa bazen tuhaf oyunlar oynar... Eğer bu da o oyunlardan biriye, şu zavallı adamlar için inanılmaz bir keşif bu. Ama henüz farkında değiller.”

Semih burnundan soluyarak sessizce güldü. “Evet, haklısın... Doğa bazen tuhaf oyunlar oynuyor... Ama şimdi ne yapıp edip onların önüne geçmeliyiz.”

“Haklısın. Hadi geri dönüp yarına kadar güç toplayalım. Umarım aşağıda doğru düzgün avlanabiliriz. Çünkü buradan kurtulmak için tok bir mideye, sıkı bir plana ve dinlenmiş bacaklara ihtiyacımız var.”

"Hayır!" diye itiraz etti yaşlı adam tükürükler saçarak. "Bu böyle gitmeyecek. Günlerce bizi kandırdınız ve yok yere ümitlendirdiniz kaptan. Ama aptal değiliz! Artık anladık ki burada tümüyle yalnızız. Kaçırıldığınızı kimse bilmiyor ve bizi kimse kurtarmayacak."

Kewell ne diyeceğini bilemeden bir süre adama baktı. "Bakın Mr. Howard," dedi usulca. "Çok zor durumdayız biliyorum ama hâlâ bir umut var."

"Umut mu? Bütün bu olan bitene rağmen bunu söyl yebildiğinize inanamıyorum."

Tüm yolcuları topladıkları geniş kamp alanının tam ortasında, uzaklarda yanan meşalelerin cılız ışıkları altında konuşuyorlardı. Yetmiş iki yaşındaki sanayici Luke Howard sonunda pes etmişti. Ellerini örten kanlı sargılara bakıyordu. Artık onlara kimsenin yardım etmeyeceğinden emindi. "Orman kanunu kaptan," dedi tok sesiyle. "Bu gibi durumlarda orman kanunu işler. Ve eski bir çiftçi olarak ben, nasıl hareket etmem gerektiğini çok iyi bilirim."

Çaresizlik içindeki Kewell'in gözbebekleri titriyordu. "Bu

adamlara karşı bir ayaklanma yüzlerce kişinin ölümü demek," dedi. "Bunu nasıl göze alırsınız?"

Howard ifadesiz bir yüzle kaptana doğru yaklaştı. "Zorunlu zaiyat kaptan," dedi. "Savaşmakla ilgili hiçbir şey bilmiyor musunuz? Hepimizin ölmesindenise birkaç yüz kişinin ölmesi daha kabul edilebilir bir şey."

"Ama..."

"Aması falan yok! Yeter artık! Zırvalarınızı dinlemek istemiyorum kaptan. Bıktım bütün bunlardan..." Howard şimdi ateş püsküren gözlerle bakıyordu karşıdaki adama. "Bir sürü kişiyi ayarladım, yarından tezi yok korsanlara saldıracağız," dedi ve dudağının kenarında biriken tükürüğü yaladı. "Medeniyete dönünce de - tabii şayet dönebilirsek - sizi ve şirketinizi dava edeceğim. İnanın tüm avukatlarım bu iş için gecesini gündüzüne katacak. Tüm Avustralya'da yer yerinden oynayacak!"

Son duyduklarıyla birlikte Kewell, olduğu yere adeta çökmüştü. Birkaç gün öncesine kadar koskoca bir geminin en yetkin ve saygın kişisiyken, artık hiç kimsenin önemsemediği sıradan bir insan haline gelmişti. Buradan kurtulsa bile başı dertten kurtulmayacaktı. "Siz bilirsiniz," diye mırıldandı. Sesi belli belirsiz çıkıyordu artık. "İsyanınızı çıkarın ve öldürün bizi..."

Bir tabak büyüklüğünde olan yengeç, kabuklu gövdesini delip geçen bıçakla birlikte kuma gömüldü. Kıskaçlarını havaya doğru birkaç kere savurup düşmanına saldırmaya çalıştı ama düşman mücadele edemeyeceği kadar büyüktü.

Hakan bıçağını yukarı doğrultarak, dikenli bacaklarını oynatıp duran hayvanı havaya kaldırdı. Ağaçların arasındaki kamplarına döndüğünde, İsmet sabahın erken saatlerinde avladıkları bir yılanın derisini yüzüyordu. Duman çıkarmayacak kadar küçük bir ateş yakıp yılan etini ve yengeci pişirdiler. İlginç menülerine ılık hindistan cevizi sütü eşlik etti.

Midelerini dolduran taze yiyecekler ve karada olmak hepsinin gücünü yerine getirmişti. Hakan ve Semih öğle vakti patikayı tekrar tırmandı ve sahneyi bir de gündüz gözüyle inceleyip bir sızma planı oluşturmaya çalıştı.

Gemiye ve sahile yayılmış otuz kadar korsana bakan Semih, "Fark edilirsek biteriz," dedi.

Hakan gözlerini kısmış, sahildeki her ayrıntıyı ve korsanların neler yaptığını inceliyordu. "Oldukça rahatlar. Hepsi de burada onları kimsenin bulamayacağından emin gibi. O

yüzden çoğu silah bile taşıyor baksana. Bu ciddi bir avantaj.”

“Çok heveslenme. Silahların sahilin ortasındaki şu bungalovlarda olduğuna bahse girerim.”

Hakan arkadaşını yanına çekip kayaların arasından eliyle geminin yanındaki iskeleyi işaret etti. “Şu iskeleden işeyen herifi görüyor musun?”

Semih gözlerini kısıp adama baktı. “Evet, ne yazık ki görüyorum...”

“Hava karardığında o noktaya kadar kolayca ilerleyebiliriz. Suyu girip de iskelenin altından gittiğimiz sürece kimse bizi fark edemez.”

“Ya sonra? İskeleye havuzdan çıkar gibi çıkıp da yolcu kapısından gemiye girecek halimiz yok herhalde?”

Hakan sırtarak ona baktı. “Aynen öyle yapacağız.”

* * *

Hava kararıyordu. Sahile kadar devam eden gür bitki örtüsü sayesinde kolayca kamufle olarak iskelenin yirmi metre gerisine kadar inmeyi başardılar. Hakan yola koyulmadan önce planının detaylarını açıklamıştı ama Semih başarabileceklerinden hâlâ emin değildi. Üstelik, iskeleye çıktıktan sonra her şey için tek bir şansları vardı. “Biz başarısız olursak o iki ihtiyar da hapı yutar,” diye söylenip duruyordu bu yüzden.

Bulundukları yerden bakınca, *Blue Swan* gökyüzünün neredeyse üçte birini kaplayan dev bir buzdağına dönüşmüştü. Geniş gezinti güvertelerinde dolanan korsanların sadece başları görünüyordu. Hakan gizlendikleri otların arasından başını çıkarıp, hemen önlerinde sigara tütüren zenciye baktı. Bir deri bir kemik Somalili, sigarası bitince kendi kendine birkaç kelime mırıldandı ve sigarayı ayakları altında ezerek

bungalovlara doğru yürüdü. Hakan tuttuğu nefesini ancak o zaman verdi. Düşman hattını yukarıdan gözlemek ile düşmanların arasında olmak farklı şeylerdi. *Konuşmalarını duy-mak, duygularını hissetmek, herhangi biri birkaç metre ötede volta atarken zihninden geçenleri tahmin etmek...*

Hakan ve Semih yıllar süren askeri hayatları boyunca düşmanlarını okuyabilmeyi öğrenmişlerdi. Ancak düşmanın arasında olmayı hazmedebilmek tüm bildiklerine rağmen çok zordu. Çünkü varlıklarının fark edilmesi mutlak ölümle-ri demektir. Mücadele alanında son derece katıydı her şey. Herhangi bir savaşta karşınıza öylesine çıkan bir insanı öldürmek, etik değerlerin henüz gelişmediği çocukluk yıllarında büyüteçle küçük bir karıncanın üzerinde güneş ışınlarını toplamak ve onu diri diri yakmak kadar kolaydı.

Öğrendikleri ilk şeylerden biriydi bu.

Hakan, uygun anın geldiğine karar verir vermez arkadaşına işaret verdi ve ikisi birlikte çıplak arazide koşmaya başladılar. Denize kadar olan yirmi metrelik alan bir ömür gibiydi. Koşarken, fark edilmemek için şanstın başka sığınabilecekleri hiçbir şey yoktu.

İskelenin hemen yanından suya girdikten sonra ikisi de planın ilk aşamasını geride bıraktıkları için rahatlamışlardı. İskelenin ucuna kadar ağır ağır yüzdüler. Silahlarını omuzlarından çıkarmışlar ve ıslanmamaları için başlarının üstünde tutuyorlardı. Merdivene birkaç metre kala Hakan durakladı ve arkadaşına yukarıyı işaret etti, Semih başını kaldırıncasına iskeleyi oluşturan ahşap plakaların arasından tam üstlerindeki korsanı gördü. Isık çalan adam bir an sustu, genzini temizledi ve Semih'in hemen yanından suya bir balgam parçası düştü. Isık yeniden başladı ve lastik botların iskele üzerindeki tok sesleri giderek azaldı. Adam sahile inmişti. Semih hemen karşısında yüzen balgama bakarken yüzünü

ekşitti. "Ne pis herif lan bunlar."

İskele boşalınca gemiye çıkmaları için en doğru an gelmişti.

"Şimdi!" diye fısıldadı Hakan.

İkisi birlikte suyun içinden fırlayarak, çevik bir hareketle iskelenin önündeki merdivene tutundular ve kendilerini yukarı çektiler. Birkaç basamak sonra iskelenin üstüne ulaşmışlardı. Semih bir an için paçalarından akan suya baktı ve "Kral çıplak," dedi. "Hadi gidelim!"

Tam koşmaya hazırlanırken, Hakan eliyle onu durdurdu. "Koşma. Sadece yürü."

Semih ona bir akıl hastasıymış gibi baktı ama Hakan ona aldırmadan yürümeye başlamıştı bile. Elindeki otomatik silahı bile vücudunun yanında bir tahta parçası gibi tutuyordu. "Şu an çok göz önündeyiz, sakın dikkat çekme."

Semih hemen arkasından onu takip etmeye başladı. Bir yandan da gözleriyle çevresini inceliyordu. "Dikkat çekme mi? En az on tanesi şu anda bizi görüyor lan."

"İşte ben de onu diyorum. Koşarsak dikkat çeker ve hepsini harekete geçiririz."

"Şu anda çekmiyor muyuz? Bak şu bungalovların oradaki kıllandı bile. Tip tip bize bakıyor."

Hakan çaktırmadan uzaktaki adama baktı. "Rahat ol ve gülümse, on beş metre falan kaldı."

Doog, iskelede sakın sakın yürüyen iki kişiyi izliyordu ancak çok iyi görmeyen gözleri yüzünden kim olduklarını anlayamamıştı. Yine de adamların ten renklerinden Somalili olmadıklarını anlaması zor değildi. Muhtemelen gemideki esirlerden ikisidir, diye düşündü önce. Dişleri arasında gezdirdiği ot parçasını çıkardı ve yere tükürerek ağır ağır ayağa kalktı. Kısık gözlerle adamları izlemeyi sürdürürken hemen arkalarında onları kontrol eden korsanlardan birini görmeyi

bekledi. Bu sırada yanına gelen Fiidow'a döndü. "Şu iskeledekiler de kim?"

Fiidow dönüp az önce üstünde olduğu iskeleye doğru baktı. Şaşırmıştı. "Az önce orada kimse yoktu."

"Yolculardan ikisi olabilir mi?"

"Belki... Ama yine de orada olmamaları gerekiyor. Hepsini mağaralardaki kampta."

Fiidow, sahil boyunca iskeleyi gören noktalardaki diğer adamlarla göz teması kurdu. Geminin ön güvertesinde duran iki kişi de iskeledeki ikiliyi fark etmiş, aşağıya bakıyordu. Bu esnada Fiidow'un telsizi cızırdadı. "İskelede silahlı iki yabancı var. İkisini de indirin." Sahilin ortasındaki küçük gözcü kulesinde, elinde dürbünle nöbet tutan Kombe'ydi bu.

Bunu duyan Fiidow, bir an Doog'a baktı. Ardından silahını omzundan çıkardı ve hemen iskeleye nişan aldı. Tereddüt etmeye gerek yoktu. Tetiğe arka arkaya basmaya başladı. Aynı anda, telsizdeki emri duyan iki korsan da *Blue Swan*'ın güvertesinden yaylım ateşine başlamıştı.

Silahlar takırdamaya başladığında, Hakan iskelenin ahşap plakalarını delip geçen mermilere baktı ve "İşte şimdi koş!" diye bağırdı Semih'e. Hedef küçültmek için eğilerek ilerlerken, bir yandan da atış yapılan noktaları belirliyordu. "Saat on iki yönünde bir, on yönünde yirmi metre yukarıda iki kişi! Gördün mü?"

"Evet!"

İkisi birlikte, geminin girişine kadar önlerinde kalan beş altı metreyi rüzgâr gibi geçtiler. İskeleye indirilmiş küçük yolcu bindirme merdivenine vardıklarında merdivene yaslanarak siper aldılar.

Sahildeki Fiidow'un telsizi tekrar öttü. "Gemiye girmelerine izin vermeyin!" diyordu ses. Bu sefer Yusuf'un sesiydi

bu. Çadırından çıkmıştı ve önündeki esirlere doğru, bir buz parçasını bile eritecek bakışlarla bakıyordu.

Bunu duyan Doog, silahını kapmış ve azgın bir goril gibi soluyarak Fiidow'un yanından hızla geçmişti. İskeleye doğru bütün hızıyla koşarken nişan aldı ve arka arkaya ateş etmeye başladı. Mermilerin nereye gittiği umrunda değildi. Körlemesine attığı mermilerle bugüne kadar pek çok kişiyi vurmayı başarmıştı ne de olsa.

Fiidow da çatışma sesleriyle birlikte bungalovlardan çıkan üç korsanı peşine kattı ve orantısız bir güçle terör estiren iri yarı korsanın arkasına düştü.

Vızıldayan mermiler artık her taraflarını sarmıştı. Semih, gemiden ateş eden korsanlar daha büyük tehlike oluşturduğu için hemen üstlerindeki güverteye doğru nişan aldı ve tetiğe asıldı. Üzerlerine yağın mermiler yüzünden iki korsan da kendilerini hemen geriye çektiler ve bir süreliğine ortadan kayboldular. Basamakları üçer beşer çıkan Hakan, yukarı vardığında geminin içine uzanan geniş bölmeye nişan alarak girdi. Lüks geminin para içinde yüzen, zengin ziyaretçilerini karşılayan alan tamamen boştu.

Tabii şimdilik...

Hakan geri dönüp bindirme merdivenini giriş kapısıyla bağlayan noktaya baktı. Sürgülü bir mekanizmayla kenetlenmiş merdiveni kapıdan ayırmanın o kadar da kolay olmayacağını görünce aşağıya seslendi. "Semih! Bana yardım etmen gerekiyor!"

Semih mermilerden korunarak hemen yanına geldi.

"Şu sürgüyü çekip merdiveni kapıdan ayırmalıyız. Ama manivela gibi bir şeye ihtiyacımız var sanırım."

Semih sürgüye baktı ve daha sonra iskelenin ötesinden yaklaşan korsanlara nişan aldı. "Dipçiği kullan!"

Hakan silahın arkasıyla sürgüyü ayırmak için arka arka-

ya bağlantı noktasına vurmaya başladı. Kısa süre sonra sonuç alamadığını fark etti. "Olmuyor!"

Korsanlarla çatışan Semih ona doğru dönmeden haykırdı. "O zaman ateş falan et, ne bileyim!"

Hakan, mermilerin sekme tehlikesi yüzünden kısa bir süre durakladı ama ellerindeki tek çare buydu. Hemen sürgüye nişan aldı ve tetiği çekti. Sürgüyü oluşturan metal merminin isabet etmesiyle birlikte bir an için parladı ve üzerinde bozuk para büyüklüğünde bir delik açıldı. Hakan birkaç el daha ateş etti. Sağ taraftaki sürgü tamamen kopup parçalanınca, merdivenin yarısı kapıdan hafifçe ayrıldı. Semih hâlâ merdivenin üzerinde duruyordu. Sürgünün bir kısmının ayrıldığını görür görmez Hakan'ın yanına sıçrayıp sol taraftaki sürgüyü de birkaç mermiyle parçaladı. Merdiven kapıdan tamamen ayrılınca, iskele üzerindeki tekerlekli kısmı hızla ileri doğru kayd ve neredeyse merdivene varmayı başaran Doog ve diğer korsanların hemen yanına devrildi.

Hakan o anda birkaç metre aşağıdaki korsanlarla göz göze geldi. Seri bir hareketle nişan alarak ikisini vurmaya başladı. Ardından hemen gerileyerek Semih'le eş zamanlı bir biçimde giriş kapısını iki yandaki kaldırma kollarından tutarak çekti. Hidrolik kollar katlanarak yolcu kapısını yukarı doğru ağır ağır kaldırırken, sağ kalan korsanlar düşmanlarını gizleyen kapıya ısrarla son kurşunlarını boşaltıyorlardı.

Delik deşik olan kapı tamamen kapanınca sert bir küfür savuran Fiidow telsizini eline aldı. "Onları kaçırdık!" diye haykırdı. "Şu anda gemideler! Tekrar ediyorum, yabancılar şu anda gemide!"

Kapı tamamen kapanınca Hakan ve Semih de kısa bir sürelğine soluklanacak fırsat bulabilmişti. Semih nefes nefese kalmış olan arkadaşına kısa bir bakış attıktan sonra hemen kendi üstünü başını incelemeye koyuldu. Kanayan bir yeri olmadığını görünce, "Başardık lan!" dedi sırtarak. "Başar-

dık! Üstelik sıyrık bile yok!”

Hakan ise rahatlamamıştı henüz. Silahını ateşe hazır pozisyonda tutuyor ve büyük bir dikkatle önlerindeki boş koridora bakıyordu. Alçak bir sesle, “Buraya kadar iyi,” dedi. “Ama gemide kaç kişi olduklarını bilmiyoruz.”

Semih silahını omzuna dayadı ve ikisi birlikte temkinli adımlarla, yan yana yürümeye başladılar.

Birden Semih’in yüzü değişti. Ekşi bir limon dilimi yutmuş gibi bakıyordu artık. “Bilmem farkında mısın ama atladığımız bir şey var,” dedi yavaşça.

Bir gözünü hafifçe kıсарak ona bakan Hakan, “Ne o?” diye sordu.

“Buraya giriş planını yaptık iyi güzel de, çıkış planını yapmadık...”

Bir süre sessiz kalan Hakan, hemen sonra yarım ağızla pis pis sırtarak ona baktı. “Öyleyse her ihtimale karşı son kurşunu kendine sakla.”

Geminin lüks lobisi iki yüz metrekareden daha genişti. Pirinç tırabzanlarla süslü granit basamakların hemen üstünde uzanan masif bir resepsiyon masası duruyordu ve masanın arkasındaki granit duvarda büyük bir kuğu logosu işlenmişti. Sol tarafta, dev deney tüplerini andıran silindirik biçimli cam asansörler vardı. Tam ortadaysa, kodaman müşterileri gemiye adımlarını atar atmaz mest edecek resitaller çalınmasını sağlayan, kenarları parıltılı taşlarla süslü bir piyano duruyordu. Yedinci güverteye kadar yükselen tavan, yirmi metreden daha yukarıda, puslu güneş ışıklarını işlemeli pencerelerinden içeri davet ediyordu. Ortasında altın süslemeleri bulunan dev bir avize asılıydı. Lobinin belirli yerlerinde gruplanmış ceylan derisi geniş koltuklar, yolcular lobide beklerken en üst düzey konforu yaşamaları için tasarlanmıştı. Bir tarafta ise dilediklerinde içlerini ısıtacak çeşit çeşit içkiyi alabilecekleri geniş bir de bar bulunuyordu.

Hakan, korsanların böyle bir geminin tüm baş döndürücü lükslerini hoyratça kullandıklarını tahmin ediyordu. Etrafı işaret etti. "Çoğu, geminin keyfini sürüyor olmalı. O yüz-

den sahilde pek adam yoktu."

Semih ışıl ışıl parlayan lobiden gözlerini alamıyordu. "Ve şimdi hepsi içeride olduğumuzu biliyor. Bir gemi dolusu silahlı manyakla birlikteyiz kısacası."

Hakan yerinde olmayan asansörleri gösterdi ona. Asans rlerden ikisi sekizinci güvertede duruyordu. Bir diğeri ise son kattaydı. "Bu katlarda dikkat etsek iyi olur."

Daha sonra hızlı adımlarla resepsiyon masasının arkasına geçti. Turistlere rehberlik etmesi için dağıtılan küçük gemi broşürlerini buldu. Geminin şık ve detaylı bir illüstrasyonun olduğu sayfayı görür görmez bir süre inceledi. "Hmm... Sekizinci güvertede kumarhane ve Türk Hamamı varmış. Asansörlerin neden orada olduğu şimdi belli oldu. Bahse girerim poker oynayıp sonra da hamamda kendilerinden ge iyorlardır. En üstteki güverte açık havuza ve kortlara çıkıyor. Tabii bir de kaptan köşküne... Ki bizim ihtiya ımız olan yer de orası." Broş rlerden birini Semih'e fırlattı.

Broşürü yakalayan Semih de hemen geminin planını incelemeye koyuldu. "İletişim birimleri de diğer tüm idari birimler gibi k pr  st nde. Hadi artık, şu telsize ulaşalım bir an önce."

Asansörleri kullanmanın iyi bir fikir olmadığına kanaat getirip merdivene yöneldiler. Hızlı adımlarla güverteyi geçtiler. Tetikte ilerliyorlar ve silahları atışa hazır olarak, her an saldırı pozisyonunda duruyorlardı.

Hakan, birlikte tehlikeli operasyonlara  ktıkları o eski günleri anımsadı birden. Gizli Operasyonlar Birliği'ne katıldıktan sonra almaya başladıkları sıkı eğitim sayesinde, operasyon anında soğukkanlı birer robota dönüşmeyi kısa sürede öğrenmişlerdi. Sahada yaptıkları her hareket önceden programlanmış gibiydi.

Aradan geçen yıllarda, sivil yaşamın etkisiyle formları bi-

raz düşse de düzenli olarak spor yapmayı ihmal etmemişlerdi. Böylece reflekslerini zinde tutabilmiş, atletik yapılarını korumayı başarmışlardı. Bu durum da hayatta kalma içgüdülerini güçlendiriyordu.

Gizli Operasyonlar Birliği, sağladığı taktik eğitimin dışında, yakın dövüş sanatlarında da ustalaştırmıştı onları. Judo, Jujitsu ve Krav Maga dövüş sanatlarının temel öğeleriyle epey bir süre haşır neşir olmuşlardı. Düşmanın zayıf noktalarını kullanarak onu saf dışı etmek konusunda becerikliydiler.

Hakan, ikisi adına tüm her şeyi bitiren son operasyonlarını aklına getirdi. Son anda vurulan küçük kızın yüzü tekrar gözlerinin önüne geldi. Hakan'ın kucağında kapanan küçük, yeşil gözleri ve yitip giden bilinci... Giydiği kırmızı elbise olayın vahşetini biraz olsun perdelemiş, bir çocuğun, bedeni kanaşa da evrenin bunu kimsenin görmemesini istediğini ona göstermişti. Hakan gözlerini yumdu ve bu korkunç anıları zihninden uzaklaştırdı.

Gemi o kadar büyüktü ki dördüncü güverteye varana kadar tek bir korsanla bile karşılaşmadılar. Ancak, beşinci güvertede ilk temas gerçekleşecekti muhtemelen. Korsanlar telsiz anonslarını duyunca bölünüp gemide onları aramak yerine, akıllıca davranarak bulundukları yerlere mevzilenmişlerdi. Kendilerine doğru yaklaşan düşmanlarını çıt çıkarmadan bekliyordı.

Hakan, "Bu işte bi terslik var," diye mırıldandı yürürken. Semih onunla paralel olarak yürüyebildiği kadar açıktan yürüyordu. "Bizi aramıyorlar, bekliyorlar..."

İkisi de havada asılı duran negatif elektrik yükünü hissedebiliyordu. Kumarhanenin girişine vardılar. Oval biçimdeki geniş lobide kırmızı bir halı seriliydi ve tam karşılarında ceviz renginde, iki kanatlı büyük bir ahşap kapı duruyordu.

Hakan kapıya doğru yürüdü. "Mecburen buradan geçeceğiz."

Elini kapı koluna attı ve kolu yavaşça indirdi. Silahın namlusunu aralıktan içeri sokarken gerilmişti. Kapıyı ağır ağır açtı. Hafif bir gıcırta çıktı ve halihazırda tetikte olan bazı hassas kulaklar, geldiklerini hemen anladı.

* * *

Loş ışıklar altında ıslıl ıslıl yanıp sönen boş slot makineleri, pullarla dolu poker ve rulet masaları önlerine serilmişti. İçeride makinelerden yayılan tekdüze bir elektrik vızıltısı dışında hiçbir ses duyulmuyordu. Hakan ve Semih, birer hayalet gibi içeri süzülüp slot makinelerinin arkasına mevzi-lendiler. Bir süre sessizce beklediler.

Sırtını makinelerden birine dayadığı sırada Hakan, kumarhanenin sol tarafında yer alan uzun bir barın olduğu köşede bir hareket görür gibi oldu. Sanki biri, barın hemen önündeki rulet masalarının arasında bir an için görünüp kaybolmuştu. Hemen Semih'e baktı ve el işaretleriyle onu bilgilendirdi. Semih kendi görüş alanında kalan sağ tarafı inceledi. Etraf boş görünüyordu. Ama son anda, masalardan birinin ardında esmer bir ayak bileğinin hareket ettiğini fark etti. Arkadaşına dönerek benzer hareketlerle durumu bildir-di. Korsanlar çemberi daraltıyorlardı.

Hakan derin bir nefes alıp, ilerleme işaret verdi. Aralıklı olarak dizilmiş slot makinelerini siper alarak ve görünmemek için eğilebildikleri kadar eğilerek, yavaşça merkeze doğru ilerlemeye başladılar. Taban yumuşak krem rengi bir halıfleksle kaplı olduğundan tek bir ses bile çıkarmıyorlardı. Tabii aynı şey kumarhanenin içinde onlarla birlikte bulunan korsanlar için de geçerliydi.

Semih yeni konumuyla birlikte değişen görüş açısından

yararlanarak az önce düşmanını gördüğü yere baktı. Kimse yoktu. *Adam da onunla birlikte konumunu mu değiştirmişti?*

Alnından küçük bir ter damlası süzülürken dikkatle etrafı inceledi. Yere yakın durduğu için sandalye, masa ve diğer eşyalar görüşünü oldukça kısıtlıyordu. Yine de ışıkları yanıp sönen slot makinelerinin oluşturduğu koruma kalkanından memnundu. O da, Hakan da çevreye pek çok açıdan hâkimdiler ve nereye dönerlerse dönsünler sırtlarını başka bir makineye yaslayarak arkalarını eşit derecede kollayabilirlerdi. Semih daha yukarıdan bakabilmek için makinaya sırtını dayayarak yavaşça ayağa kalktı.

Bu sırada Hakan, barın üstünde asılı duran büyük aynanın yarattığı yansıma sayesinde bir yirmibir masasının ardında gizlenen iki korsanı da görmüştü. Pusuya yatmış olan adamlar ellerindeki silahlarla zamanın içinde donmuş gibi hareketsiz duruyor, sabırla avlarının yaklaşmasını bekliyorlardı. Hakan, adamların durdukları noktaya nişan aldı ve sakince beklemeye başladı.

Semih izini kaybettiği korsanı görebilmek için ağır ağır yükseliyor ve rulet masalarının ardında ortaya çıkan alanı dikkatle tarıyordu.

Tam ayağa kalkmıştı ki sırtını dayadığı slot makinası bir anda yüksek bir melodi çalarak canlandı. Semih olduğu yerde kaskatı kesilirken, makinanın içinden mekanik bir kadın sesi yükseldi; **MONEY TALKS JACKPOT'A HOŞ GELDİNİZ! ŞANSINIZ AÇIK OLSUN!**

Yerlerini belli eden sesle birlikte Hakan bir yay gibi gerilmişti. Gözlerini ayırmadığı aynadaki yansıma bir anda hareketlendi ve adamlar masanın ardından fırladılar.

O anda kumarhanenin her köşesi arka arkaya takırdayan yüksek kalibreli silahların ölümcül sesleriyle doldu. Sırtını dayadığı slot makinesi mermilerle paramparça olurken, Semih okkalı bir küfür savurarak kendini yere attı.

Yirmi bir masasının ardından fırlayan iki korsan kendilerine nişan almış bir halde bekleyen Hakan'ı gördüklerinde çok geçti. Hakan, silahının tetiğini seri bir hareketle beş kere çekti. İki adam da göğüslerine saplanan mermilerle, gizlendikleri masanın gerisine devrildiler.

Semih olduğu yerde dönerek, ayaklarıyla bedenini geriye itti ve silahını otomatik silahın takırdadığı yöne doğru çevirdi. Gravyer peynirine dönen slot makinelerinin parçaları yağmur gibi üzerine yağıyordu. Bir makina, devrelerinden biri zarar görünce altındaki haznesinden para kismaya başlamıştı. Semih gözlerini kısarak yana kaydı ve yerinden fırlamaya hazır bir biçimde bekledi. Makinalı tüfek susar susmaz yerinden bir leopar gibi fırladı ve kendini diğer bir slot makinasının yanına attı. Hemen ardından ayağa kalkarak, silahını masaların ardında gizlenen korsanlara çevirdi ve tetiğe asıldı.

Semih'in attığı mermiler korsanları sindirdiği sırada Hakan yerinden fırladı ve sol köşedeki bara doğru koşmaya başladı. Öldürdüğü iki korsanın üzerinden zıplayarak kendini önce bar tezgâhının üzerine attı, oradan da yana kayarak tezgâhın öbür tarafına, ayakları üzerine düştü. Tezgâhın ardında birkaç metre ilerleyerek tekrar ayağa fırladı. İşte o anda, devirdiği bir kumar masasının ardına sığınmış olan çökük avurtlu Somalili ile göz göze geldi. Adamın kara yüzünde irileşen gözleriyle birlikte ortaya çıkan göz akları dehşete düştüğünü gösteriyordu. Kendi dilinde bağırarak öfke ve heyecan karışımı bir haykırıyla silahını düşmanına çevirdi. Ama Hakan çoktan ateşe başlamıştı bile. Adam delik deşik olarak arkasındaki masaya çarptı ve yere devrildi.

Kalan dört korsan, Hakan'ın bulunduğu yere doğru şiddetli bir yaylım ateşine başladılar. Hakan hemen yere çöktü. Arkasındaki yüzlerce içki şişesi ve bardak, barı bir uçtan diğerine tarayan mermilerle paramparça oldu. Uçuşan cam-

lar, ışığın altında yanıp sönen kristallerden oluşan bir konfeti yağmuru yaratıyordu. Hakan bazı mermilerin sağa sola sektiğini hissediyor ve yön değiştiren bir kurşunun kendisini bulmamasını umuyordu. O sırada yüzünün sol yanında bir sızlama ve yanma hissetti. Kulağından da ılık bir sıvı yayılıyordu. Eliyle kontrol edince parmakları kanıyla boyandı. Silah sesleri ve yorgunluk yüzünden başı dönse de tekrar kontrol ettiği kurşun yarasının hayati olmadığını kısa sürede anladı. Mermi şakağını sıyırmış ve kulağının bir kısmını parçalamıştı.

Ölüm onu bir kere daha teğet geçmişti.

Bu sırada Semih, yerini değiştirmeye çalışan bir korsanı ayağından vurmaya başarmıştı. Adamın bileğine saplanan kurşun, onu anında yere devirdi. Yine de adam yeri kaplayan krem rengi halı üzerinde kırmızı bir çizgi bırakarak kendini korunaklı bir yere atabildi.

Hakan mermisi bitene kadar adamların üzerine ateş açtı. Silah susunca, cebinden ikinci ve son şarjörünü çıkarıp silaha yerleştirdi.

Korsanlar arka arkaya verdikleri kayıplarla bir an için paniğe kapıldılar. Seyir halindeki gemilere baskın yapmakta ve savunmasız mürettebata saldırmakta becerikliydiler ama yakın mesafede ve kapalı alanda yapılan bu silahlı mücadelede bozguna uğramışlardı.

Kendi dillerinde birbirlerine bağırarak apar topar geri çekildiler. Semih, son bir hamle yaparak geriye çekilen korsanlardan birini daha vurmaya başladı.

Adamlar diğer tarafa açılan ikinci kapıdan çıkarak kumarhaneyi terk ettikten sonra etraf bir anda sessizleşti. Sessizliğin ortasında, raflardan birindeki kırık bir şişenin sallanan parçası da yerinden kopup zemine düştü. Hakan binlerce cam kırığının arasında doğrulup makarna süzgecine dönmüş barın arkasından kafasını uzattı. Semih de aldığı

hasar yüzünden cızırtılar çıkaran bir slot makinesinin ardında ortaya çıktı. Yüzündeki birkaç çizikten kan sızıyordu.

"Gittiler," dedi nefes nefese ve Hakan'a doğru topallayarak yürüdü. Çatışma esnasında bileğini incitmişti. Yaklaşınca, arkadaşının suratının sol yanını kaplayan kırmızılığı görerek kaşlarını çatı. "Yüzüne n'oldu?"

Hakan tezgâhın üzerinden atlayarak yanına geldi. "Önemli bir şey değil, kurşun sıyırdı. Hadi şu sikik herifler daha fazla adamla geri dönmeden devam edelim."

Semih kollarını açarak etrafı gösterdi. "Nereye? Arkalarından gitmeyi düşünmüyorsun heralde?"

"Şurada bir kapı daha var." Hakan, barın yanındaki küçük kapıyı gösterdi. Kapının nereye çıktığını bilmiyordu ama korsanlarla tekrar karşı karşıya gelmemek için tek şansları orasıydı.

İçeri girdiklerinde küçük bir mutfakla karşılaştılar. Kumarhane müdavimlerini doyurmak için çeşit çeşit atıştırmalığın hazırlandığı bir yerdi. Ayrıca, üst güvertedeki restoranın mutfağıyla bağlantılı bir yemek asansörü vardı. Ana yemek isteyen müşteriler için tüm yemekler restoranda hazırlanıyor ve kumarhaneye ulaştırılması için bu asansör kullanılıyordu. Semih asansörün kapağını açtı ve bir mezarı andıran aleti inceledi. "Buraya tek kişi sığar mıyız?"

Hakan yanına geldi ve iri bir fırın büyüklüğündeki odacığa baktı. "Asıl soru, ağırlığımızı taşır mı?"

Semih bir an ona baktı. "Kaç kilosun?"

"Seksen dört. Sen?"

"Seksen sekiz."

"Yuh! Öyleyse önden ben gidiyorum."

"Ne alakası var lan? Beni taşırsa seni haydi haydi taşır. O yüzden ben gidiyorum."

Semih tam asansöre doğru hamle yapacakken, Hakan onu omzundan tutarak durdurdu ve başını iki yana salladı.

Kısa bir an birbirlerini süzdüler ve yumruk yaptıkları ellerini aniden öne uzattılar. Yumruklarını havada üç kere salladıktan sonra göğüs hizalarında durdurdular. Semih dört parmağını öne uzatmış, Hakan ise işaret ve orta parmağını V şeklinde açmıştı. Taş kağıt makas oyunu, yıllardır, önemli konularda kararsız kaldıklarında önceliklerini belirlemekte kullandıkları pratik bir yöntemdi.

Hakan gururla, "Ben kazandım," dedi ve hoşnutsuzlukla kaşlarını çatan Semih'i kenara itti. Asansöre girdi, yan dönerek dizlerini karnına çekti ve silahını bacaklarının arasına aldı. Silahın uzun namlusu sakallarla kaplı çenesine değişiyordu. "Hadi... Gönder beni."

Semih, asansörü yukarı yollamak için kapısını kapattı ve paneldeki gönderme tuşuna bastı. Asansör, taşıdığı ekstra ağırlıktan dolayı normalin birkaç katı yavaşlıkla yukarı doğru tırmanmaya başladı.

Birkaç dakika sonra Hakan, panoramik manzaralı lüks restoranın mutfağına ulaştığında, asansörün camlı bölmesinden bakarak, uzun metal tezgâhlarla dolu olan mutfağı süzdü. Etrafta kimse olmadığını görünce kapıyı dizleriyle itekleyerek açtı ve yavaşça dışarı çıktı. Asansörü tekrar aşağı gönderdi. Bir süre oyalandıktan sonra Semih'in hazır olduğunu tahmin ederek çağırma düğmesine bastı. Etrafı gözlemeyi sürdürdü ve sabırla bekledi. Asansör geri geldiğinde, içeride iki büklüm duran Semih, fırında pişen bütün bir hindi andırıyordu.

Nihayet ikisi de hazır olduklarında, mutfaktan çıktılar ve dört yüz masadan oluşan restoranın diğer ucuna doğru ilerlemeye başladılar. Sol taraflarında kalan camlı bölmeden dışarıdaki büyük yüzme havuzu ve boş şezlonglar görünüyordu.

Hakan artık köprüüstüne çok yakın olduklarını biliyordu.

“Onlar bizi aşağıda ararlarken fazla vaktimiz yok. Hemen şu telsizi bulalım.”

Restorandan çıktılar ve klorlu, açık mavi renkteki suyla dolu havuzun yanından geçerek köprüüstüne doğru çıkan merdiveni tırmandılar. Üst güverteler, deniz kabuklarının altın oranı simgeleyen zarafetinden ilham alınarak tasarlanmıştı ve kıvrımlı biçimleriyle, gemideki diğer her şey gibi prestiji en iyi şekilde yansıtıyordu.

Batan güneşin altında, hızlı adımlarla hedeflerine doğru yürürken, birden kulaklarına boğuk uğultular ve bazı konuşma sesleri geldi. Sesleri duyan Hakan aniden durdu ve eliyle Semih’i de durdurarak seslerin nereden geldiğini anlamaya çalıştı. “Duyuyor musun sen de?”

Semih bir gözünü kısıtı ve kulak kabarttı. “Evet. Birileri hararetli hararetli konuşuyor. Düzgün bir İngilizce hem de. Avustralya aksanı sanırım. Her kimse korsanlardan değil.”

Yüksek sesle söylenen birkaç kelime, en sonunda kaynağı ele verdi. Hakan arkasını dönerek, “Havuzun yanındaki şu masaj odalarından geliyor,” dedi.

Tekrar merdiveni indiler ve havuzun yanından dolaşarak kapısına kilit vurulmuş masaj odasına baktılar.

Hakan, “Anlaşılan o ki burayı hücre olarak kullanıyorlar,” dedi kilidi eliyle incelerken. “Gemideki insanları buraya hapsetmişler.”

Semih, eliyle onu geriye itti ve silahının kabzasıyla kilide birkaç kere vurdu. Çıkan seslerle birlikte içerideki konuşmalar birden kesilmişti. Darbelere daha fazla dayanamayan kilit parçalanınca, Semih kapıyı ardına kadar açtı.

Kaptan James Kewell de tam o anda, uzun süredir beklediği kurtarıcılarıyla karşılaştı.

Kewell, karşısındaki iki adama inanamayarak baktı bir süre... O bir rüya gördüğünü düşünürken, yüzlerinde en az üç haftalık sakal taşıyan, yara bere içindeki adamlar da ellerindeki otomatik silahlarla öylece duruyor ve şaşkınlıkla kendisine bakıyorlardı. Odada tutulan diğer iki kişi de hemen ayaklandı ve cepheden yeni dönmüş benzeyen bu iki adama doğru yaklaştı. Kewell en öndeydi. "Siz!" dedi Hakan'ın gözlerinin içine merakla bakarak. "Kimsiniz? Arama ekibinden misiniz yoksa? Bizi kurtarmaya mı geldiniz?"

Hakan omuz silkti. "Bir nevi..."

"Şükürler olsun! Nihayet!"

Kewell uzattığı eline karşılık aldığı güçlü eli kibarca sıktı. "Ben Kaptan James Kewell."

Hakan adamın elini gülümseyerek kavradı. "Hakan. Hakan Geda."

Ardından beş farklı dili su gibi konuşan Semih öne çıktı. "Aslında *kurtulmaya* gelmiştik Bay Kewell ama burada daha ciddi sorunlar varmış anlaşılan. Ben de Semih, bu arada."

Kewell mutluluktan denileni anlamamıştı bile. "Memnun

oldum," dedi. "Bunlar da İkinci Kaptan James Marvell ve Çarkçıbaşı Brandon Yale." İki adam da başlarıyla selam verdiler. Kewell vakit kaybetmeden durumlarını açıkladı. "Somali Korsanları..." dedi. "Bizi Endonezya açıklarında kaçırdılar. Pervanelerimizi ve onlara bağlı olan şaftları bombalayıp havaya uçurdukları için kontrolsüz kaldık. Açıkçası batmadığımız için şanslıyız. Neyse. Geminin altında başka bombalar da olduğunu söylediler ve yardım istememizi engelleyerek bizi soydular. Daha sonra kontrolü ele alıp buraya kadar getirdiler. Nerede olduğumuzu bilmiyorum. Yolcuların cep telefonları ve elimizde bulunan uydu telefonlar da çekmiyordu. *Jammer* falan kullanmış olmalılar. Hiçbir şey yapamadık."

"Ya şimdi?"

"Uzun süredir buradayız. O yüzden durum daha da kötü. Çünkü bizi ve tüm yolcuları bu adada maden işçileri gibi çalıştırıyorlar. Kaç gün geçti ben bile bilmiyorum. Bakın... Bu gemideki insanlar Avustralya'nın önde gelen sanayicileri ve iş adamlarıdır... Nüfuzlu kimseler yani. Kimse zora gelemmez. Emir almaya değil, emretmeye alışmış insanlardır çünkü... İşçi sınıfı onlar için makinanın dişlileri gibidir. Korsanlar ise tam tersi... Bu dişlilerin ta kendisi onlar... Herkesi köpek gibi çalıştırdıkları için yakında ortalık karışacak. Bir isyan çıkması ve pek çok kişinin ölümü yakındır."

Hakan meraklanmıştı. "Nasıl yani? Ne oldu ve sizi nereden çalıştırmaya başladılar ki?"

"Mağaralarda..."

"Mağara mı? Ne mağarası?"

"Adanın ortalarında bir yerde. Denizin belki de yüzlerce metre altına inen dev mağaralar var. Mağara da değil aslında. Bir nevi yer altı kenti..."

"Ne yapıyorsunuz orada?" Soruyu Semih sormuştu.

"Biz... Dev bir taşı parçalıyoruz."

"Neyi dediniz?"

Kewell iç geçirdi. "Dev bir taş. İnanılmaz bir zenginliğe açılan kapıdan bahsediyor üzerinde. Muhteşem bir hazine..."

Hakan sırtarak Semih'e döndü. "Ben sana demiştim. Aradığımız ada burası."

Anlamadığı dildeki bu konuşma üzerine Kewell kaşlarını çattı. "Ne dediniz?"

Hakan genzini temizleyerek ona döndü. "Önemli bir şey değil, siz devam edin. Bir hazine diyordunuz."

"Evet. Ben değil tabii, kayanın üzerindeki antik oymalar böyle söylüyor. Latince olan kısımlar tahrip edilmiş. Ama Arap alfabesiyle yazılı olan bazı kısımlar da var. Biz anlamıyoruz ama Somalililer yazıları kısmen okuyabiliyor. Bazıları yani. O sayede çözmeye çalıştılar yazılanları... Aslında pek çok şeyden bahsettiler ama anlayabildiğimizi sanmıyorum. Açıkçası onlarla iletişimimiz pek iyi değil."

Bir süredir yenilgiyle omuzları düşmüş halde duran Kewell bir anda canlandı. Hakan'ı kollarından yakaladı ve kendine çekti. "Ne olur bizi kurtarın!" diye haykırdı yalvararak. "Her an geri gelebilirler. Bu arada siz kaç kişisiniz? Ekibinizin geri kalanı nerede?"

Hakan ve Semih kısa bir süre birbirlerine baktılar.

"Ekibin geri kalanı mı?" diye sordu Hakan, tüm sakinliğini koruyarak ve ayrıca adamı tatmin edecek bir cevap düşünürken...

Kewell başını salladı. "Evet."

Hakan çaresizce onları bekleyen İsmet ve Fikret'i düşündü. "Onlar adanın hemen dışında, operasyonun bitmesini bekliyor. Yalnız Semih'le biz ikimiz geldik, çünkü içeri sızmamızın tek yolu buydu."

Kewell başını salladı. Ancak ikna olmamış, sadece durumu kabullenmişti.

Semih asıl konuya geldi. "Bu arada... Telsizinize hemen ihtiyacımız var."

"Telsiz mi?" Kewell histerik bir şekilde güldü. "Telsizimiz, saldırının olduğu gün korsanlar tarafından parçalandı. Bu gemide hiçbir iletişim kanalı bulunmuyor artık. Ne yazık ki durum bu..."

Bunu duyan Hakan ve Semih oldukları yerde kalakaldılar. Dış dünya ile iletişimleri bu gemi aracılığı ile sağlanamayacaktı demek ki...

Kewell o anda şüphelenmişti. "Telsiz yok. Hem sizin niye geminin telsizine ihtiyacınız var ki? Sizin bir iletişim aracınız yok mu? Ekibinizin buraya daha fazla adam getirmesi lâzım."

Durumu nasıl açıklayacağını bilemeyen Hakan adama doğru ağır adımlarla yaklaştı. Genzini temizledi. "Bay Kewell..." dedi usulca. "Bakın... Biz... Galiba sandığınız kişiler değiliz."

"Sadece iki kişi mi!?" Kewell yaşadığı hayal kırıklığı yüzünden dehşete düşmüştü. "Burada otuzdan fazla korsan var ve siz sadece iki kişi misiniz?"

Hakan başını salladı. "Bakın, sayı önemli değil. Planlı ve soğukkanlı olursak bunun üstesinden gelebiliriz."

"Nasıl?" diye soran Kewell ellerini iki yana açtı. "Adamların silah gücünden bile haberiniz yok."

"Yo, biliyoruz. Onlarla daha önce karşılaştık."

Kewell adamların sert ve kararlı görünümlerini bir kere daha inceledi. Hakan'ın yüzünün yarısını kana bulayan yarasına rağmen bıçak gibi bir ifadeyle baktığını görüyordu. Belki de bu adamları fazla hafife alıyordu.

Hakan açıklama yaptı. "Korsanların çoğu şu anda gemi-

de. Eğer gemiyi karadan uzaklaştırırsak, onlar bir şekilde sahile dönene kadar adadaki az sayıda adamı indirmek ve kamplarını ele geçirmek daha kolay olur."

Kewell gözlerini yere çevirdi ve dudaklarını kemirerek düşündü. "İtici pervanelerimiz artık yok. Ama yan manevrayı sağlayanlarla da gemiyi harekete geçirebiliriz. Sadece pruva yan pervanelerini çalıştırırsak gemi bir pergel gibi hareket edecektir. Daha sonra ortadakilere de güç vererek geminin yan bir biçimde uzaklaşmasını sağlayabiliriz."

Hakan bir süre düşündükten sonra başını salladı. "Peki o zaman. Sizi dümene götürelim."

* * *

Kaptan köşküne girdiklerinde, karşılarına nöbet tutan çelimsiz bir korsan çıktı. Adam sendeleyerek onlara doğru döndü ve yorgun gözlerle her birini teker teker süzdü. Can-sız göz akları kıpkırmızıydı. Tüttürdüğü sert esrarın yoğun dumanı esmer yüzünü perdeliyordu.

Hakan birkaç adımda, uzun süredir başka alemlerde gezinen adamın yanına vardı ve çenesine sert bir yumruk geçirdi.

Adam, sigarası ağzından fırlarken bir torba gibi yere devrildi ve anında bayıldı. Hakan, hareketsiz kalan adamın silahını aldı ve Kewell'e verdi. "Keşke her biri bu kadar kolay olsa..."

Kewell silahı omzuna takıp, geniş kumanda paneline gitti. Paneldeki her şeyin sağlam olduğuna karar verdikten sonra motorları çalıştırdı. Uykuda olan gemi, dev motorlarının piston hareketleriyle birden canlandı. Kewell yan pervanelere tam güç verirken Hakan'a baktı. "Motorların çalıştığını fark ettiklerinde hepsi buraya gelecektir. Arka tarafta mürettebat için acil durumlarda kullanılan özel bir tahliye

botu var. Yirmi sekiz kişi alıyor. Onu kullanarak kaçabili-
riz.”

Kewell pruva pervanelerine tam güç verdi. Deniz suyunda küçük anaförler yaratan pervaneler, *Blue Swan*’ı döndürmeye başladı.

Gemi, hemen yanında duran iskeleye kısa sürede şiddetli bir biçimde çarptı. İskelenin üzerinde gemiye girmeye çalışan Doog ve Fiidow yere devrildiler. Geminin itkisiyle iskele-
nin bir tarafı esneyerek havaya doğru kalktı. Doog çevik davranarak kendini suya atmayı başardı. İskele, geminin devasa gövdesinin baskısıyla kibrit çöplerinden oluşuyor-
muş gibi parçalanmaya başlayınca, Fiidow parçalanmış bir kısımdan kayarak suya düştü ve çığlık bile atamadan gemi-
nin altında kayboldu.

Geminin deniz suyunu köpürterek üzerine doğru gelmeye devam ettiğini gören Doog apar topar sahile yüzmeye başladı. Hareketlenen deniz, iri dalgalar yaratıyordu ama cüsseli zenci suya karşı koyabilmeyi başararak sahile çıktı.

Blue Swan dönmeyi sürdürdü ve sahile paralel bir konum alınca yan bir biçimde uzaklaşmaya başladı. Doog, bu sırada geminin üst güvertesinde koşan bazı silüetler gördü.

Beş kişiydiler.

Derken bu beş adam güverteye fırlayan başka bir grupla karşı karşıya geldi. Takırdayan silahların ardından, karşılara çıkan gruptaki herkes ortadan silindi. Bu küçük çatışmanın ardından adamlar koşmaya devam ettiler.

Doog ayağa kalktı ve burkulan bileği yüzünden topallayarak, mağaralara doğru koşmaya başladı. İşler hiç iyi gitmiyordu. Gemide olan biteni bir an önce Yusuf’a haber vermeliydi. Sahilin bir ucundaki eski püskü ATV’ye atladı ve tam gaz mağaralara sürdü.

"BS Urge gemiyi en son terk edecekler için tasarlanmış bir acil durum botudur," dedi Kewell, bir kuş kafasını andıran, turuncu renkteki aracın yanına geldiklerinde. "Küçük bir denizaltıya benziyor değil mi? Gerçek bir denizaltı gibi derinliklere inemiyor tabii, ama mürettebatı saniyeler içinde tahliye edebiliyor ve gerektiğinde su yüzeyinin hemen altından yüksek hızda gidebiliyor." Bir yandan da Marvell ile birlikte aracı sabitleyen çelik halatları çözüyordu. Daha sonra, platforma bağlı duran paneldeki kırmızı düğmeye bastı. Aracın üzerinde bulunduğu katlanır kızak açılarak denize doğru yirmi derece açıyla inen küçük bir yol oluşturdu. İçeriden aracı serbest bıraktıklarında, araç kızağın üzerindeki raylardan kayarak onları denize ulaştıracaktı. Kewell tahliye botunun üst tarafında yer alan daire şeklindeki giriş kapağını açtı. "Haydi!"

* * *

Yusuf, duyduklarıyla birlikte deliye dönmüştü. Büyük bir öfkeyle Doog'u arazi aracının üzerinden itti ve yerine geçerek gaz kolunu kökledi. Kafasında canice planlarla sahile doğru tam gaz sürdü. Tek yapması gereken gemideki bombaları aktif hâle getirmektir. *Her şeyin sonu...*

Onun içinse yeni bir başlangıç...

Ali Ömer, arkasını kollamaları için de Doog ve Fiidow yeterliydi. Geri kalan ve sadece ayak işlerine yarayan korsanları ortadan kaldırırsa mağaralarda ortaya çıkanlar için daha az kişiyle hesaplaşmaları gerekecekti. Evet... Ali Ömer, kendisi ve muhtemelen birkaç korsan daha... Bu kesinlikle yeterliydi.

Gemi havaya uçarsa ganimeti diğer salaklarla paylaşmasına gerek olmayacaktı. Hiçbir şeyi... Ve bu kaos anı mükemmel bir fırsattı. *Hepsini yok et, karmaşadan yararlan.*

İçinde kabaran büyük bir heyecanla bungalovlara vardı. Arazi aracından atlayıp Ali Ömer'le paylaştıkları büyük bungalova doğru koştu. Ömer içerde değildi. Hemen bombaların kumandasını buldu ve sahile doğru koştu. Nefes nefeseydi. Yan bir biçimde uzaklaşmakta olan gemiye baktı. Kalbini eriten sadistçe bir heyecanla kumandanın antenini çekti.

Kewell'in çağrısıyla her biri, aracın iki yanındaki küçük merdivenlerden tırmanarak tepeye ulaştı ve girişte kayboldu. Aracın içinde plastik ve deniz tuzu karışımı kekremsi bir koku hakimdi. Koltuklara geçip kemerlerini bağladılar. Kewell giriş kapağını kapattı ve ön taraftaki yerini aldı. "Hazır mısınız?" diye sordu onlara.

Tam bu sırada Kewell'in sorusunun üzerine kıyamet gibi çöken boğuk bir patlama sesi yükseldi. Geminin her köşesi zangır zangır titrerken, ikinci bir patlama daha oldu.

Herkes birbirine bakıyordu.

Kewell hiçbir cevap beklemeden, tahliye valfini koruyan camı kırdı. Valfin hemen yanında duran bir manivelayı alarak, valfin kollarından birine taktı ve saat yönünde döndürmeye başladı. "Bizi havaya uçuruyorlar!"

Üçüncüsü en şiddetlisiydi. *Blue Swan*, yaşadığı bu son patlamanın etkisiyle sertçe yalpaladı. Herkes kemiklerine kadar titrerken, havada bir ıslık sesi yükseldi ve tam üstlerinden denize doğru bir şey düştü.

Kewell valfi son kez, bir tam tur daha çevirdi.

Valf turunu tamamlayınca, *BS Urge* onu tutan hidrolik düzenekten bir anda kurtuldu ve boşluğa doğru kaydı. Kızağın üzerinden koptuktan sonra büyük bir hızla denize indi. Deniz suyunu her bir yana çiçek gibi açarak, birkaç metre derine kadar gömüldü ve flotörleri sayesinde tekrar su yüzüne çıktı.

Hemen arkalarındaki manzara korkunçtu. *Blue Swan* dört bir yanında patlayan bombalarla ortadan ikiye ayrılmıştı. Gökyüzünde, pahalı bir havai fişek şovunu andırırcasına, alev alev yanan sayısız parça uçuşuyordu. Geminin gövdesini saran portakal rengi alev toplarının hemen önünde kakan deniz ise tahliye botunun üzerine doğru gelen büyük bir şok dalgası yaratmıştı.

Hakan dalganın geldiğini herkesten önce gördü. "Sıkı tutunun!" diye bağırdı.

Birkaç saniye içinde, şok dalgasının kabarttığı deniz, içinde bulundukları küçük kurtarma aracına şiddetle çarparak önüne kattı ve sahilin kayalık kesimine doğru sürüklemeye başladı.

* * *

Fulya, iki gündür okyanusu tarıyordu. Gözleri kan çanağı gibiydi ve jet motorlarının tekdüze uğultusu beyninde yankılanıyordu. Yakıt göstergesine bir göz attı ve yüzünde oluşan sıkıntılı bir ifadeyle uçağı kuzeye doğru çevirdi. Singapur'a dönüyordu. Yakıt ikmali yapacak ve arama kurtarma ekipleri yardım çağrısına cevap verdiği için onlarla görüşmeye çalışacaktı.

Tam bu sırada doğu ufkundan yükselen koyu bir duman gördü. Yerinden kalkarak cama doğru yaklaştı. Denizin tekdüze dokusunun ortasında yükselen bu siyah duman bulutu hayra alamet değildi kesinlikle.

İçini saran heyecan dalgası yüzünden elleri titremeye başlamıştı. Atmosferin üst katmanlarına doğru çıkarken genişleyen ve dağılan dumanı seyretmeyi sürdürerek derin bir nefes aldı. Mantarimsı şekli bir anda ortaya çıktığını gösteriyor ve beklenmedik bir patlamaya ait olduğunu söylüyordu ona.

Bir volkan olabilir miydi?

Tekrar koltuğuna geçip, uçağın burnunu bir kere daha çevirdi. Yan koltukta duran haritaları aldı. Bulunduğu alanı gösteren büyük ölçekli bir haritada, Piri Reis'in beş yüz yıllık haritasında kırmızı bir haçla işaretlediği bölgenin koordinatları yazılıydı. Fulya GPS sisteminden kendi koordinatlarına baktı. Ekranda yazan rakamlara göre o anda haritada işaretlenmiş bölgenin yaklaşık üç yüz kilometre doğusundaydı. *Piri Reis'in yirmi yıla yakın süre boyunca aradığı ada bu olabilir miydi?*

"Eğer adayı bulduysam, dönemin şartları düşünüldüğünde kabul edilebilir bir sapma bu," diye düşündü.

Duman bulutuna yaklaşıncı hızla alçaldı. Altı bin metreye kadar indiğinde gökyüzünü saran bulut parçalarının arasından, denizin hemen üzerinde yükselen tropik bir bitki örtüsü ortaya çıktı. Elindeki modern haritaya baktı tekrar. Bulunduğu noktada belirtilmiş bir kara parçası yoktu.

İçindeki heyecan büyürken, tam önünde yükselen dumanı doğru yaklaşmayı sürdürdü.

Fulya batıl inançlara sahip biri sayılırdı. Şimdi de içinden bir ses beklenmedik bir anda ortaya çıkan bu dumanın ona bir işaret verdiğini söylüyordu.

Aradığı şeyi belki de orada bulacaktı.

Doğru zamanda doğru yerde olduğu için...

Belki de bir ödülde bu.

Kewell, aracın güçlü elektrik motorunu çalıştırdı hemen. Dümeni çevirdi ve aracı sahilin diğer ucuna doğru yönlendirmeye çalıştı. Ancak ne kadar çabalasa da dümeni kontrol etmekte başarısızdı.

“Olmuyor!” diye haykırdı. “Kontrol edemiyorum!”

Patlamayla birlikte öne itilen su kütlesi üzerindeki her şeyi kıyıya doğru fırlatıyordu.

BS Urge sahilin bir köşesini kaplayan kayalıklara doğru, bir sağa bir sola yalpalayarak hızla ilerlemeyi sürdürdü. Büyük birkaç kayanın arasından şans eseri geçti ve küçük bir tanesine çarparak savruldu. Parçalanmış sağ tarafından içeri su dolmaya başladı.

Her darbeye dişleri takırdayan Semih, boynu omuzlarının üzerinden fırlayacakmış gibi hissediyordu. İçeri dolan su yüzünden ıslanan ayaklarına baktı.

Araç, gövdesi kayalara sürerken bir iki kere daha yalpaladı ve sahilin keskin kayalıklarına fırtınada yönünü kaybetmiş bir sal gibi çakıldı. Üzerinden aşan dalgayla birlikte kayaların arasını dolduran kuma saplandı ve hafifçe yan yattı.

Şok dalgası sahildeki bungalovlara kadar ulaşmış ve hepsini kağıt kuleler gibi parçalamıştı. Kullandıkları eşyalar ve silahlar balçığa dönen kuma gömüldüler. Yusuf, kendini zorla sahilin üst kesimlerine atabilmişti. Hesaplayamadığı bu etki yüzünden öfkesi dinmemişti. Bacakları titriyordu. Gemide yok ettiği onlarca korsanı düşündü. Elleri arasından yayılan tanrısal güç yüzünden bir kere daha sadistik bir hazla kasılıp kavruldu. Gözlerini yumdu ve bir an için gerçeklere döndü.

Bunu yapanın o olduğu asla anlaşılmamalıydı. Açıklamalar özellikle Ali Ömer gibi katı, mantığıyla hareket eden ve

batıl yönlerle sahip biri karşısında fayda etmezdi. Elindeki kumandayı çalılarının arasına fırlattı. Geriledi. Sahile inmek üzere arkasını döndü.

O anda dehşetle yüz yüze geldi.

Ali Ömer, elindeki yarı otomatik silahı kaşlarının arasına çevirmiş, buz gibi gözlerle ona bakıyordu. Dudaklarını ısırđı ve sıkılı dişlerinin arasından yılan gibi tısladı. "Yusuf? Ne yaptın sen?"

Yusuf ellerini havaya kaldırdı. "D-dinle..." dedi kekeleyerek. "Beni yanlış anlama Ömer. Onları ortadan kaldırmak için yaptım. Şu adamları... Gemideki herkesi öldürdüler. Telsiz konuşmalarını duymadın mı? İçerideki çatışma seslerini dinlemedin mi? Bizimkilerden yayılan çığlıkları... Onlardı... Bal gibi onlardı. Okyanusta bize saldıranlar! Buraya kadar gelmişler... Bizi burada da bulmuşlar. Onları daha orada ortadan kaldırmalıydık!"

Ali Ömer tiksintiyle başını iki yana salladı. "Sen... Sen canının tekisin Yusuf. Gemide bizden de birileri vardı. Yaşıyorlardı. Ne yaptın sen? Hepsini öldürdün!"

Yusuf bir adım öne attı. "Beni dinlemiyor musun? Zaten ölmüştü onlar! Beceremediler. Onlar değil, biz varız artık. Biz! Onlar ellerine yüzlerine bulaştırdılar! Dikkatsiz, bir grup ayyaştı hepsi. Gemi geldiğinden beri oradan çıkmadılar. Kısacası... Fazlalıktılar!"

"Sen de tüm fazlalıkları temizledin, öyle mi?"

"Evet Ömer. Bu gerekliydi. Hayatta kalmak için..."

Ali Ömer, üst dudağını yukarı kaldırarak tiksintisini bir kere daha belli etti. "Öyleyse kaldığın yerden ben devam ediyorum Yusuf. Hayatta kalmak için..."

Silah büyük bir gürültüyle patladı.

Yusuf, alınının ortasından giren mermiyle bir adım geriye gitti önce. Ağzı yaşadığı dehşet ifadesiyle bir karış açık kal-

mişti. Parçalanmış beyninden komut alamayan ama bir şeyler söylemeye çabalayan gırtlığının garip hareketleri belli oluyordu. Bir sonraki saniye pörtlek gözleri yukarı doğru kaydı ve beynini canlı tutan kutsal kırmızı sıvı, kaşlarının arasından yüzüne doğru akarken yere yığıldı.

Ali Ömer sakindi. Dumanlar tüten silahı kılıfına yerleştirdi ve ağır adımlarla mağaralara doğru yürüdü. Denizin ortasında alev alev yanan, gökyüzüne, patlayan bir volkanın ağzından çok daha koyu dumanlar püskürten ve hızla batan transatlantiğe baktı. Ali Ömer artık buldukları hazinenin lanetli olduğunu düşünüyor ve bir an önce bu adalardan uzaklaşmak istiyordu. Doog ile Fiidow'u bulacak ve mağaralarda kalan adamları da toplayıp buradan gidecekti. Belki de Somali'ye dönmeliydiler bir süre. Bütün bu dehşetten uzaklaşmak için...

* * *

Sarsıntılı yolculuk herkesi yıpratmıştı. Başını hızla birkaç kere sağa sola sallayan Hakan, kemerini çözüp yerinde doğruldu ve yukarı tırmanarak üst taraftaki kapağı açtı. Nereye çakıldıklarını bilmiyordu. Olası bir çatışmaya karşı silahını hazırladı. Başını dışarı uzattı. Etrafta kimse yoktu. Sahilin bu kesimi tamamen ıssız görünüyordu. "Dışarı, herkes dışarı!" diye bağırdı.

Hepsi birden araçtan dışarı çıkıp, su gölcükleriyle dolu ıslak kuma atladılar. İstridyelerin üzerlerinde duvar ördüğü yosunlu kayaların arasından süzülerek sahile çıktılar. Hepsi sahile adım atınca, Hakan'la birlikte öne geçen Kewell, "Bu taraftan," diyerek yönlendirdi onları. "Şu patikaya doğru."

Ağaçların örttüğü bir alandan geçip dar patikaya ulaştılar. Bitki örtüsü bir anda etraflarını kuşatmıştı.

"Dikkatli olun!"

Hakan ve Semih öne geçerek, yolun sağında ve solunda, aralarında belirli bir mesafe bırakarak ilerlemeye başladı. Diğer üç adam birkaç metre arkalarında kalmıştı. Nişancılığına pek güvenmese de silahını elinde sımsıkı kavrayan Kewell, yardımcısı Marvell ile kısa bir an bakıştı. İkisi de adamların ilerleyiş biçimlerinden ve hareketlerinden etkilmiş ve bu gibi işlerde profesyonel olduklarını anlamıştı.

Ancak her şey o kadar hızlı gelişmişti ki saç sakalı birbirine girmiş, pis kıyafetler içindeki bu iki kurtarıcının nasıl bu halde, bu bilinmeyen adalara kadar gelebildiğini hâlâ çözememişlerdi.

Kewell kendi tarafındaki Semih'e yaklaşıp usulca sordu. "Bu arada siz Mr. Semih... Bizi nasıl buldunuz?"

Semih gözlerini yoldan ayırmamak için adama bakmadan hafifçe gülümsedi. "Kolay oldu Bay Kewell. Martı Jonathan sayesinde..."

"Martı Jonathan mı?" diye soran Kewell şaşkınlığını gizleyememişti. Farklı bir açıklama duymak için Hakan'a baktı.

Hakan adama göz kırptı. "Semih haklı. Uçma sevdalıları bir martıyı izledik ve buraya kadar geldik. Ne yaparsınız, doğa bazen tuhaf oyunlar oynuyor."

* * *

On beş dakika kadar yürüdükten sonra mağaraların başladığı bölgeye açılan dar vadinin tepesine geldiler. Tropik bitkilerin arasında yere uzanıp, önlerine set çeken irili ufaklı kayaların arasından aşağıyı incelemeye başladılar.

Pek derin olmayan küçük vadinin ortasında geniş bir alan vardı. Alanın ortasında ise dört büyük çadırdan oluşan bir kamp alanı bulunuyordu. Korsanların bazıları çadırların önünde volta atıyor, bazıları da orada burada dinleniyordu. Esir alınan tüm kadın ve çocuklar kampın gerisinde ayrılan

bir alana toplanmıştı. Orada inşa edilmiş derme çatma bungalovların içinde çaresizce bekliyorlar ve yeri gelince günlük işlerde çalıştırılıyorlardı. Hepsi esareti kabul etmiş ve kurtuluşun yakınlarında olmadığına kanaat getirmişlerdi.

Onların hemen arkasında, ağaçların başladığı tarafta ise toprak pek çok kere kazılmıştı. Onlarca tümsek vardı. Bu kısım Hakan'ın özellikle dikkatini çekti.

Kewell sürünerek yaklaştı, yavaşça Hakan'ın yanına yerleşerek eliyle aşağıyı gösterdi. "Şurada! Açıklığı görüyor musun? Hah, evet orası! Oranın yirmi metre kadar sağında mağaranın girişi başlıyor. Girişinde bitki örtüsü çok sık, o yüzden buradan görmek zor. Giriş geniş bir galeriye açılıyor ve yerin onlarca metre altına kadar inen doğal koridorlar var. Bir çeşit yeraltı kenti. Ya da benzeri bir şey... Bilemiyorum. En aşağıda dev kayalarla kapatılan bir tapınak ya da ona benzer bir şey duruyor. Gerçekten çok büyük. İlk kayayı ancak dün parçalayabildik."

Hakan arazinin diğer tarafında taze kazılmış toprak bölümü işaret etti. "Peki ya şurası ne?"

Oraya bakan Kewell'in yüzü birden değişti. "Orası," dedi buruk bir sesle. "Mezarlık, Mr. Hakan... Öldürdükleri herkesi oraya gömdüler... Ayrıca dün gece bir göçük faciası yaşanmış sanırım. Kaç kişi öldüğünü bilmiyorum. Biz dünden beri sürekli gemideyiz."

Kendisine söylenenleri duyan Hakan iç geçirdi ve dişlerini sıktı. "Umarım daha fazlasının ölmesine izin vermeyeceğiz Bay Kewell. Sayıları az. Ve kısa süre önce büyük bir darbe aldılar."

Kewell, zaferi şimdiden kabul edercesine gülümsedi.

Onlardan birkaç metre ötede konuşlanmış olan Semih, "Bu kampı siz mi kurdunuz?" diye sordu.

Onun hemen yanında duran Marvell başını salladı. "Evet. İlk başta her gün gemiye gidip geliyorduk. Ama bu korsan-

lar için yorucu bir işti. Binden fazla insanı getirip götürmek yani. Ayrıca kontrol açısından riskliydi de... Sonra, tüm bu gördüğünüz araziyi bütün bir gün boyunca yeniden inşa ettirdiler bize ve kendi kamplarının arkasında oluşturdular. Şu tecrit edilmiş alanda kalmaya başladık. Sonra bizi ayırdılar... Daha dün oldu bu. Tüm yolcular ve geri kalan mürettebat kampta kalmaya devam ederken, biz kaptanlar gemiye götürüldük."

"Neden?"

"Çünkü biz yetkindik Mr. Semih. Onlara ne yapmaları gerektiğini söylüyorduk sürekli. Ya da ne yapmamalarını... Yolcuların çoğu bizle daha güvende ve güçlü hissediyorlardı. Kaptan gemiyi en son terk etmelidir ya, o hesaptı bu da... Korsanlar tehlikeli olacağımızı düşündü ve bizi onlardan bu yüzden ayırdı. Aslında tam aksine, James yolcuları bir isyan çıkmaması için sürekli yatıştırıyordu."

Semih omuz silkti. "Sizi etkisiz hale getirmenin daha kolay bir yolu yok muydu ki? Hemen kurşunu sıkmak gibi?"

"Evet bunu yapabilirlerdi. Her zaman en kolay yoldur bu öyle değil mi? Ama bunu da yapamadılar. Çünkü korktular. Yani bizden değil, koca geminin başlarına kalmasından korktular. Biz olmazsak, *Blue Swan* gibi bir gemiden bir daha faydalanamazlar ve çalışma prensiplerini kolay kolay çözemezlerdi."

Hakan, "Şu an herkes mağaralarda mı?" diye sordu.

Kewell başını salladı. "Evet. Hava kararınca kadar kayaları parçalıyorlar. Aşağısı dev bir kömür madeni gibi. Daha sonra hepsi yukarı çıkarılıyor. Durum Nazi toplama kamplarından farksız..."

Hakan güneşin konumuna baktı ve "Öyleyse bir an önce harekete geçelim," dedi onlara. "Fazla vaktimiz yok."

Semih ayağa fırladı. "Haydi madem," dedi. "Göte giren şemsiye açılmaz."

Kewell bu son sözünü anlamayarak baktı ona.

Hava tamamen kararmıştı. Güneşin ortadan kayboluşuyla birlikte, kampın dört bir yanında gaz lambaları ve meşaleler yakıldı. Mağaranın girişi ayrıca aydınlatılmıştı. Meşalelerin alevi eski çağlardaki bir kurban ayinini kutsarcasına gecenin içinde ağır ağır titriyordu.

Çok geçmeden mağaranın girişinde bir hareketlenme oldu. Karanlığın içinden tek tük insanlar çıkmaya başladı.

Bitkin bir halde mağaralardan sıra sıra çıkan tüm esirler kampın hemen önünde sıraya dizildiler. Sayıları hayli fazlaydı. Korsanlar önlerinde volta atarak her sırayı kontrol etti. Daha sonra tüm esirler kendileri için ayrılmış olan alana doğru yürümeye başladılar.

Ali Ömer bir köşede durmuş, tüm olan biteni izliyor ve kendi içinde büyük bir çatışma yaşıyordu. Tüm batıl inançları kara bir bulut gibi tepesindeydi. Bugün yaşanan ölümlerden sonra istemiyordu burada bulacakları hiçbir şeyi. Sadece bu kötü talihe son vermek istiyordu. *Ne yapmalıydı peki? Bütün bu çılgınlığa nasıl son vermeliydi?*

Hemen önünden yüzlerce insan akıyordu şimdi. Gecenin içinden kopup gelen yarasalar gibiydiler... Hepsi bitkin, sefil

ve çaresizdi. Ve kördüler artık... Geleceğe karşı gözleri dağlanmıştı her birinin. Biteceğini düşünmüyorlardı. Sadece köhne yataklarına yatıp uyumak ve bir daha uyanmamak istiyorlardı.

Ali Ömer, sıkışan kalbini rahatlatmak için derin bir nefes aldı ve önünden geçen insanlara daha dikkatli baktı. Elleri ve kolları yara bere içindeydi çoğunun. Bazı esirlerin parmakları şekil değiştirmişti. Şişlik ve nasırlarla kemikler yamulmuştu adeta. Kimi yaralardan kan sızıyordu. Toprağa damlıyordu kan.

Esirler yürüyordu, tecrit yerlerine doğru. Kıyafetleri de kir içindeydi ve hepsinin pek çok yeri delik deşik olmuştu.

"Tıpkı kalpleri gibi," diye düşündü Ali Ömer. Yaşamın saflığına olan esrik bir inançla atan, hiçbir zaman sefaleti görmemiş olan tüm kalpler gibi...

Bir zamanlar Ali Ömer'in de kendi kalbi gibi yaşam dolu olan pek çok yürek geçiyordu önünden... Ama yaşadıkları dehşetle değişmişti hepsi artık. *Daha sert, nasırlaşmış ve katıydılar...*

Bir çeşit metamorfozdu bu. Düzelmeyeceklerdi bir daha ve ne yazık ki aldıkları bu yeni biçimle yolun geri kalanına devam edeceklerdi.

Ne vardı peki tüm her şeyi düzene sokan?

Adalet, tanrı veya talih mi?

Kendisini ülkesinden uzaklaştıran ve buralara kadar sürükleyen tüm olan bitene bakınca, Ali Ömer'e göre bu dünyada olmayan üç şeydi bu. Belki de evrenin geri kalanında bulunuyordu üçü de... Belki ikisi ya da sadece biri...

Bunu bilemezdi.

Henüz hiç kimse, evrenin bu topraklardan daha uzak bir yerine gidebilmiş değildi ne de olsa.

Ama şimdi burada, *hele bu gece...* Hiçbir şey yoktu. İnsanoğlu tamamen yalnızdı.

Ali Ömer bundan emindi.

Gözlerli yaşlarla dolarken, kısa süre önce Yusuf'un canını alan silahını kılıfından yavaşça çıkardı ve havaya kaldırdı. Daha fazlasına izin vermeyecekti. Birden ses tellerini yırtarcasına haykırmaya başladı ve adaleti, tanrıyı ya da talihi dünyaya getirmek için tetiğe asıldı.

* * *

Patlayan silahla birlikte yolcular çığlık çığlığa kaçışmaya başladı ve ortaya çıkan panik dalgası her yöne yayıldı. Çoğu ne olduğunu anlamamıştı bile.

Onları zapt etmeye çalışan korsanlar hemen silahlarına davrandı. Kimisi havaya ateş açarken, kimisi de oradan oraya koşarak ellerine geçirebildikleri yolcuları tartaklamaya başladı. Doog, cüssesi sayesinde bu işi gayet iyi beceriyordu. Eline geçirdiği esirleri havaya kaldırıp, uzaklaşmaya çalıştıkları korkmuş kalabalığın içine geri fırlatıyordu. Hemen yanından kaçmakta olan bir başkasını omzundan yakaladı ve adamın çenesine tüm gücüyle vurarak parçaladı. Baygın adam kanlar içinde yere yığıldı.

Yanlarında Doog gibi biri olmasına rağmen sayıları kalabalığı kontrol etmeye yetmeyecek kadar azdı. Korkuya kapılmış bin küsur kişiyle mücadele etmek imkânsızdı. Yorgun bir ordunun önündeki birkaç köllük görevlisinden ibarettiler. En sonunda korsanlardan bazıları son çareyi havaya ateş açmakta buldu. Bu da işe yaramayınca silahlarını yolcuların üzerine çevirdiler.

Ali Ömer, kendilerine dönen otomatik silahlarla birlikte hepten dehşete kapılan yolcuların arasına karışmıştı. Silahı hâlâ havadaydı. Birkaç kere daha ateş etti. Çevresindeki insanlar ona ve diğerlerine hayatlarını bağışlaması için yalvararak dört bir yana kaçıştı. O ise onların ne dediğini bile

duymadan bağırmaya devam ediyor ve hepsini dağılmaları için, karşı koymaları için yüreklendiriyordu.

Ancak etrafındaki kimse onu anlamıyor, herkes çıldırdığını düşündüğü için ondan uzaklaşmaya çalışarak birbirini ezmek pahasına da olsa var gücüyle koşuyordu.

Kendini kaybetmiş korsanın etrafında büyüyen insansız daire, patlamayı kesen silahla birlikte genişlemeyi durdurdu. Ali Ömer önce tepki vermeyen şarjörü boşalmış silahına baktı. Hemen sonra çevresinde kaçmayı durduran ve ona korkmanın getirdiği dehşet içgüdüleriyle bakan insanları gördü. Geri geri gitmeye çalıştı ancak artık tam ortalarında.

Telaşlandı ve silahını yere attı. İki elini de havaya kaldırarak durmaları için insanlara haykırmaya başladı. "Ben yanınızdayım!" diye bağııyordu kırık İngilizcesiyle. "Ben sizinleyim! Onlara saldırın!"

Arkasından sırtına çullanan bir beden onu yere düşürdü. Ali Ömer kalkmaya çabaladı ama artık çok geçti. Derken bir ikincisi ve üçüncüsü üzerine çıktı. Çember çoktan örülmüştü. Tekme ve yumruklar her tarafına acımasızca inmeye başladı. Ali Ömer, çığlık atarak darbelerden başını korumaya çalıştı. Bacaklarına, göğsüne ve karnına inen tekmeler onu iki büklüm yapmıştı. Linç ediliyordu. *Onu anlamamışlardı.*

Ciğerlerine inen korkunç bir tekmeyle birlikte nefesi keşildi. Enseline çarpan başka bir darbe ise gözlerini kararttı ve bilincini yitirmesine neden oldu. Elleri boşaldı ve yüzündeki acı dolu ifade silindi.

Başı, nefret duyusuyla kendinden geçmiş kalabalığın indirdiği taş ve tekmelerle defalarca ezildi Ali Ömer'in. Kanı toprağa karıştı... Ve ruhu yıllar önce yitip gitmiş Somalili, bir daha uyanamadı.

Tüm bu çılgınlığın yaşandığı sırada, onlarca metre geride,

zifiri karanlığın içinde tek bir kelime fısıldandı.

“Şimdi!”

Bir sonraki saniye, şarjöründeki mermileri hemen önündeki onlarca yolcunun üzerine göndermek üzere olan saçları pislikten keçeleşmiş bir korsan, kafasını delip geçen bir mermiyle yere yığıldı. Aralarından vızıldayarak geçen mermiyi hisseden arkadaşları önce şaşkınlıkla yere kapaklanan adama baktılar. Toprak, adamın delinen başından akan kanı emmeye başlamıştı bile.

Bu sırada ikinci bir mermi daha karanlığın içinden kopup aralarından birini daha yere serdi.

Ve bu ikinci kurban henüz yere düşer düşmez, arka arkaya birkaç mermi daha atıldı.

Aralarında Doog'un da bulunduğu birkaç korsan daha vücutlarına giren mermilerle atış poligonundaki hedef tahtaları gibi aşağı indi. Bağırma bile fırsatları olmamıştı.

Kalan dört korsan karşılarındaki bu görünmeyen tehlike karşısında dehşete düşerek, silahlarını öldürmek üzere oldukları yolculardan uzaklaştırdılar ve mermilerin geldiği karanlık noktaya çevirdiler. Önlerindeki karanlık kör bir kuyu gibiydi. Geri geri uzaklaşırken bir yandan da yaylım ateşine başladılar. Yolcular onlardan kaçtıkları için çıplak arazinin ortasında bir başlarına kalmışlardı. Yakın çevrelerinde esir alacakları birileri, siper alacak ya da sığınacak hiçbir yerleri yoktu.

O yüzden yapabildikleri tek şeyi yapmaya devam ettiler ve karanlığın içine doğru körlemesine ateş etmeyi sürdürdüler.

Bir süre sonra, çekip durdukları tetikler elleri arasında sarsılan makinelerden ölüm kusmak yerine belli belirsiz *klik* sesleri çıkarmaya başladı.

Tüm sesler sustu.

Kalan dört adam da önce silahlarına, daha sonra önlerindeki karanlığa baktılar. Hepsi de oradan gelecek olan ölümü kabullenmişti adeta. Biri kendi kendine birkaç kelime mırıldandı gözlerini karşıdan ayırmadan. Hemen yanındaki ise çenesini yukarı kaldırarak derin bir nefes aldı ve gözlerini yumdu.

Dört el silah sesi ve dört vızıltı daha duyuldu.

Dört adam da sırayla yere düştü.

Korsanların yarattığı tehdidin sona erdiğini gören yolcuların korku dolu çığlıkları azaldı. Gecenin karanlığı yaşanan tüm dehşeti bastırdı. Tüm silahlar sustuktan sonra herkes tehlikenin geçtiğini görerek yatıştı.

Bitmişti...

Karanlığın içinde beliren iki gölge aksak adımlarla yürüyordu. Birbirlerine yakın duruyorlardı ve kazandıkları mücadelenin salt tatminini yaşarken sakallarla kaplı yorgun yüzlerinde zafer dolu bir gülümseme hakimdi.

Onlara şaşkınlıkla bakan kalabalığın yanına doğru yürüdüler.

Yaralıydılar...

Ölü korsanların hareketsiz bedenleri arasına geldiklerinde hemen arkalarında bir kıpırtı oldu. Semih ve Hakan arkalarına döndüler.

Doog, iri vücudu farklı yerlerinden kan kusarken ağır ağır ayağa kalktı. Bir an sendeledi ve önünde duran iki adama boş gözlerle baktı.

Hakan, korsanın iri bedeni karşısında soğuk bir ürperti hissetti. "Adama bak," diye mırıldandı. "Yanlış giden bir deney sonucu gibi."

Semih silahını Doog'a doğrultu ve tetiği çekti. Silah tepki vermedi. Arkadaşına bakarken, "İşte şimdi sıçtık," diye mırıldandı.

rıldandı Semih.

Hakan silahını kaldırmaya çalışırken, Doog onlara doğru çevirdiği yarı otomatik silahı arka arkaya ateşledi.

Nişan almıyordu. Alacak gücü de yoktu zaten. Her şeyi çift görüyordu Doog. Tüm ışıklar kırılıyor, her görüntü birbirine giriyordu. Sendeleyerek birkaç adım ilerledi. Tetiğe son bir kez bastı ve kalbi kan pompalamayı kesince olduğu yere çivilendi bir süre. Bir sonraki saniye gözleri yukarı kaydı ve yere yığıldı.

Ölmüştü.

* * *

Gözleri kararırken her şey için çok geçti artık.

Vücutlarında beş kurşun vardı. Sağ göğüslerinin farklı yerlerinde, Semih'in sağ bacağında iki tane ve Hakan'ın ön kolunda... Yaşam sıvıları dört bir yandan akıyordu vücutlarından dışarı. Ama başardıklarını görmenin zevkiyle gözleri bir an daha parıladı.

Belli belirsiz, mağrur bir gülümsemeyle yürümeyi sürdüren Semih'in parmakları gevşedi. Elinden silahını düşürdü. Birkaç sarsak adım daha attı. Hakan hemen yanındaydı. Düşeceğini hissedince bir paçavraya dönmüş tişörtünün yakasını kavrayarak onu tutmaya çalıştı. Bir an için ikisi de durdu.

Semih, bir adım daha atmayı denedi ama titreyen bacaklarına daha fazla hakim olamadı. Dizleri üzerine çöktü. Sağ göğsünden yayılan kızıl sıcaklığa baktı. Akan berrak kanı, yanan meşalelerin altında apaçık görebiliyordu. Daha önce hiç bu kadar ciddi bir yara almamıştı. Hakan yanına yanaşıp onun omzunu sıktı. Hırıltıyla nefes alıyordu o da. "Kazandık," dedi ağzının kenarından kanlı bir tükürük damlası süzülürken.

Semih ona baktı. "Evet," dedi. "Kazandık. Yine ikimiz..."

Yaşadığı acı yüzünden Hakan'ın gözleri doldu bir an için. Ölüme ilk defa bu kadar yakın hissediyordu. Demek böyle olacaktı? Böyle bitecekti her şey.

Tropikal bir adanın ortasında, evinden sevmeyi başardığı az sayıda insandan kilometrelerce ötede... Ne olursa olsun, hayatının son anlarını yaşadığını hissetmek kötüydü.

Arkadaşına bakarak, "İyi miydi sence?" diye sordu. "Yani... Bugüne kadar olan her şey?"

Semih bitkin hissediyordu. Omuz silkmeye çalıştı. Ama sancıyan göğsü buna bile izin vermiyordu. "Ne bileyim..." dedi fısıltı gibi bir sesle. "Yaptık işte bir şeyler..." O anda İzmir'deki evi aklına geldi. Sahibi olduğu kitapçı dükkanı ve hafta sonları sahne aldığı İzmir'in en ünlü *rock* barlarından olan *Luba*. Son bir defa daha gülümsedi. Bir süre boşluğa baktı ve gülümsemesi sönerken bir anda yere yığıldı.

Hakan zorlukla nefes alarak yanına çöktü onun. Sağ akciğerine kan dolduğunu hissediyordu. Parmaklarından kan damlayan elini arkadaşının başının üstüne koydu. "Merak etme," diye mırıldandı artık kendisini duymayan Semih'e. "Gebermiyoruz... Daha değil..."

Daha değil...

Sadece dayan...

...

Hemen ardından gözlerini kapattı ve kendini hiçliğe teslim eden Semih'le birlikte derin bir karanlığa daldı. Son gördüğü şey, meşalelerin titrek ışıklarının ardında onlara doğru yürüyen insan silüetleri oldu.

Giderek yaklaştılar.

Ve gözlerinin önünde çakan beyaz bir ışığın ardında başlayan karanlık...

Her şeyi emdi...

Asya'nın güneydoğusundaki en büyük ve kalabalık şehirlerden olan Cakarta'nın adı, Sanskritçe bir kelime olan *Cayakarta*'dan türemiştir ve "zafer" anlamına gelmekteydi. Dokuz milyona yakın nüfusuyla tropikal iklimin en modern şehirlerinden biri olan Cakarta, turistik açıdan da oldukça hareketliydi.

Fulya Serter, emektar uçağını şehrin en büyük havalimanı olan Soekarno-Hatta Havaalanı'na indirirken, şehre, adının hakkını veren mağrur bir gülümsemeyle bakıyordu. İçindeki tuhaf duygunun nasıl ve niçin ortaya çıktığını bilmiyordu ama o adalarda Hakan ve Semih'in izini bulduğundan emindi. Yine de yolda geçen her dakika sabırsızlığı katbekat artmıştı.

Yolcu koltuklarından birine oturmuş ve kemerini bağlamış olan Gözde ise iniş anında tedirgindi. Ama korktuğu söylenemezdi. Kendinden sadece birkaç yaş daha büyük bu kadının uçağa nasıl bir iktidarla hakim olduğunu ve ona tanrısal bir güçle hükmettiğini görerek duruma günler önce alışmıştı.

Yere yaklaşan uçağın iniş takımları açıldı. Piste doğru sü-

zld ve asfalt üzerine hafifçe çarparak yetişkin bir sekreter kuşunun zarafetiyle kondu. Fulya, inişin hemen ardından kule tarafından kendisine bildirilen aprona doğru uçağı sürdü.

Fulya'nın daha havadayken bildirdiği acil durum ve yaptığı yardım çağrısı bölgedeki arama kurtarma birimlerine ulaşmıştı bile. Herkes havaalanında  saatten beri hazır bekliyordu. Uçak durur durmaz, üniformalı bir polis koşarak yanlarına kadar geldi. Uçaktan iki kadından başka kimse inmeyince önce şaşkınlıkla bakakaldı, daha sonra kadınları başıyla selamladı.

"Hoş geldiniz! Sizinle hemen görüşmek istiyorlar. Detaylar için... Tüm ekipler hazır bekliyor."

Fulya hemen arkasında Gözde'yle uçaktan indi. Gülümseyerek uzun boylu genç polisin elini sıktı. "Tabii. Hemen başlayabiliriz. Ben Fulya, bu da ekip arkadaşım Gözde."

Polis ikisinin de elini sıktıktan sonra kendini tanıttı. "Ben de Eko. Bu taraftan lütfen."

Havaalanının güvenlik odalarından birinde özel bir araştırma ve kurtarma ekibi çoktan hazır edilmişti. Brifing iki saat önce başlamış ve odayı dolduran adamlara bölgedeki adaların coğrafi özellikleri ile *Blue Swan*'ın detaylı planları gösterilmişti. Ayrıca geminin bilinen kayboluş öyküsü en ince detayına kadar anlatılmıştı.

Blue Swan'ın nüfuzlu ve zengin yolculara sahip olması, geminin bu beklenmedik ortaya çıkışını daha da önemli kılıyordu. Ancak, Fulya'nın karşılaştığı korkunç manzara ve geminin son durumu hakkındaki sözleri, herkes için endişeli bir bekleyişi de beraberinde getirmişti.

Fulya ile Gözde odaya girdiğinde herkes bir an dönüp onlara baktı. İki kadını yanında getiren Eko, meraklı bakışla-

ra aldırmadan kürsüdeki amirine başıyla işaret verdikten sonra odadan çıktı.

Yaklaşık on yıldır Cakarta'da bu gibi özel güvenlik sorunlarını yöneten Rhama Hanif, eliyle kadınları kürsüye davet etti. Elli iki yaşında, geniş omuzlu, tıknaz bir adamdı. Sert yüz ifadesi ve şakaklarına doğru kırlaşan kıvrıkcık saçları zorlu mesleğinin ona birer armağanıydı.

Fulya kürsüye çıkarken, Gözde ön sıradaki boş bir sandalyeye oturmayı tercih etti.

Rhama, odadaki eğitimli adamlara döndü. "Bayan Fulya Serter bize iki buçuk saat önce ulaştı ve *Blue Swan* olduğunu düşündüğümüz bir yolcu gemisinin koordinatlarını verdi. Kendisi deneyimli bir pilot ve zamanında özel operasyonlarda çalışmış... Kısacası böyle bir profile denk geldiğimiz için şanslıyız. Şimdi Bayan Serter bize bölgede gördüklerini aktaracak."

Rhama kenara çekildi ve ellerini önünde birleştirdi.

Fulya kürsü kendine kalınca genzini temizledi ve önce Rhama'ya daha sonra da karşısındaki deneyimli adamlara baktı. "Evet," dedi ilk cümlesini düşünürken... Arkasındaki büyük projeksiyon perdesinde keşifte bulunduğu bölgedeki adaları gösteren bir harita vardı. "Gözde ve ben günlerdir okyanusta kaybolan birkaç arkadaşımızı arıyoruz. Dün yakıt ikmâli için rotamı Singapur'a doğru çevirmiştım ki doğu ufkunda yoğun bir duman ortaya çıktı. Alçalarak hemen o tarafa doğru yöneldim. Ve on beş dakika sonra şu an arkamda gördüğünüz adalara vardım. Üstlerinden geçerken dumanın kaynağını görebilmek için daha da alçalmaya başladım. Şu öndeki büyük adanın kuzeybatısında yer alan büyük bir koyun açığında dev bir yolcu gemisinin havaya uçmuş olduğunu gördük. Dumanın kaynağı oydu. Geminin her tarafından alevler yükseliyordu. Bunu söylediğim için beni bağışlayın ama eğer yolcular patlama anında gemide

iseler bir tanesinin bile hayatta kaldığını sanmıyorum.”

Adamlar ona şok içinde bakmaya başladılar.

Fulya kendinden emin yüz ifadesini bir an bile bozmadan her birini teker teker süzdü. “Yine de birilerinin yaşadığını umarak gideceğiz oraya. Çünkü orada olduğunu düşündüğüm iki adam hayattaysa eğer, birileri mutlaka kurtulmuştur.”

Operasyon için Cakarta Sahil Güvenlik Üssü'nden kalkan iki helikopter, güneşin ufuk üzerine eğildiği bir saatte adalara ulaştı. Helikopterler, önce adaların üzerinde birkaç tur atarak bölgeyi inceledi. İnsanlarla dolu olan vadiyi ve *Blue Swan*'ın neredeyse tamamen suya gömülmüş enkazını gördükten sonra da vadinin ortasındaki geniş düzlüğe doğru inişe geçti.

Rhama Hanif, numaralı güneş gözlüğünü gözüne yerleştirerek Fulya'ya döndü. Görüşü netleşince aşağıdaki hareketlerin kaynağını anlamıştı. "Baksanıza," dedi heyecanla. "Yolcular el sallıyor! Kurtulmuşlar! Bizi gördüler ve çılgına döndüler. Böylesine rahat yardım isteyebildiklerine göre tehdit altında değiller ve durumları iyi."

Tam tepelerinde dolanan beyaz helikopterleri gören pek çok kişi, ellerini kollarını çılgın gibi sallamaya başlamış ve hatta içlerinden birisi kendini tutamayarak, helikopterler alçaldığı halde gökyüzüne doğru bir uyarı fişeği göndermekten kendini alamamıştı.

Fulya, yolcuların neredeyse hepsinin hayatta olduğunu

görünce içini büyük bir rahatlama kapladı. Ayrıca, adayı işgâl etmiş olan korsanların artık ortada olmamalarının tek bir nedeni olduğunu biliyordu; Hakan Geda ve Semih Erkan...

"Onları kurtarmışlar," diye mırıldandı yüzüne yerleşen bir gülümsemeyle. "Buradalar ve onları kurtarmışlar."

Rhama, içinde bulundukları helikopter hızla vadiye doğru alçalırken kadına baktı. "Kim? Kim kurtarmış dediniz?"

"Hakan... Hakan ve Semih."

"Ha, şu sizin dostlarınız... Durun daha yahu, henüz onlar olup olmadığını bilmiyoruz."

Fulya omuz silkti.

Rhama, operasyon üniformasının altında onu terleten ve boynuna baskı yapan çelik yeleği düzeltilti. "Çok garip. Bu adalar hakkında hiçbir şey bilmediğimizi fark ettik. Bölgedeki on binlerce ada arasında her birini incelemek de pek mümkün değil tabii. Buna rağmen ta Somali'den gelen bir grup korsanın burayı bulmuş olması beni hayli şaşırttı."

"Evet. Bazıları kimsenin göremediğini görmeyi başarıyor. Bir çeşit hayatta kalma içgüdüğü belki de..."

Rhama, duyduklarına hak vererek genç kadına hayranlıkla baktı. "Gerçekten de öyle... Haklısınız."

Gökten inen kurtarıcı melekler gibi vadinin ortasına konan metal araçlar, kalabalık arasında alkışlar ve sevinç nara-ları ile karşılandı. Devir düşüren motorlarla birlikte pervaneler yavaşladı. Rhama, helikopterin kapısını açarak aşağı inen ilk kişi oldu.

Helikopterlerin çevresinde toplanan kalabalık berbat haldeydi, ancak zayıf ve solgun yüzlerindeki mutluluk Rhama'nın ömründe görmediği türdendi. Kısa süre öncesinin sayılı zenginlerinden olan bu sefil insanların yüzlerini inceledikten sonra, "Sizi kurtarmaya geldik!" diye bağırdı onlara.

Büyük bir alkış koptu ve sevinç çığlıkları duyuldu.

Kimi kadınlar ağlıyor, erkekler ise helikopterden inen herkesin etrafına doluşarak ellerini sıkıyordu. Pek çoğu operasyon hazırlığıyla gelmiş adamlara minnettarlıkla sarılıyorlardı.

Fulya hemen yanında Gözde'yle birlikte ilerleyerek kalabalığın arasında dolaştırdı gözlerini. "Buradalar," dedi. "Eminim! Bu insanları onlar kurtardı."

Yüzlerce insan onlara birer *rock* yıldızı gibi davrandığı için aralarında ilerlemek zordu. Dakikalar geçti ancak tanıdık bir yüz yoktu.

Fulya karşılaşmayı beklediği isimleri göremeyince iyiden iyiye sabırsızlanmıştı. İçinde ördüğü sarsılmaz umut duvarının çatlamaya başladığını hissetti. Gözleri önüne çıkan bir yüzden diğerine pinpon topu gibi sekiyordu ama tanıdık hiç kimse yoktu. Sonunda dayanamadı ve hemen yanında duran genç bir kızı omuzlarından tutarak kendine çekti. "Adın ne senin?"

Kız kadının yüzündeki telaş dolu ifadeyi görünce afallamıştı. "Re-Rebecca."

"Rebecca. Ben de Fulya. Sorularıma hemen cevap verebilirsen sevinirim. Buradaki korsanlara ne oldu? Nasıl kurtuldunuz?"

Rebecca, Fulya'ya irileşen gözlerle baktı kısa bir süre. "Biz... Şey... Dün gece olup bitti her şey. İki adam geldi. Onları... Onları öldürdüler. Hepsini."

"İki adam ha? Tipleri nasıldı bu adamların? Uzun boylu, kahverengi gözlü ve nispeten uzun saçlı mıydı biri? Diğeri de küt, siyah saçlı... Boyu ötekinden biraz daha kısa. Muhtemelen sakalları hayli uzundur ikisinin de?"

Adamları gözünün önüne getiren kız yüzünde belli belirsiz bir hayranlık belirtisiyle hızlı hızlı başını salladı. "Evet. O kisi..."

“Bu adamlar şimdi neredeler?”

Yeşil gözleri dumanlanan kız alt dudağı titrerken yutkundu. “O-onlar... Şey... Onlar çatışmada vuruldular.”

Fulya yaşadığı dehşetle ciğerlerine derin bir nefes çekerken kızın omuzlarını daha da sıktı. “Ne dedin sen? Vuruldular mı?”

Kız yine hızlı bir şekilde başını salladı. “Evet. Ama korkmayın. İkisi de iyi. Neyse ki aramızda bir sürü doktor var. Yeterli ilkyardım malzemesi de korsanların erzaklarından çıktı. Doktorlar kanamayı durdurup kurşunları çıkardılar. Hayati tehlikeleri yok artık.”

Fulya’nın içinde şişen dehşet balonu bir anda patlamış ve genç kadın rahatlamıştı. “Şükürler olsun! Şimdi neredeler peki?”

“Bu sabah patikanın orada ortaya çıkan iki yaşlı adamın yanındalar. Dördü de kamptaki büyük çadırda kalıyor.”

Bunu duyan Gözde’nin yüzü birden aydınlandı. “İki yaşlı adam mı dedin?” diye sordu kıza. “Hangi iki yaşlı adam? Şu bahsettiğin çadır nerede?”

Kız, arkalarındaki insan kalabalığının arasında bir görünüp bir yok olan çadırı işaret etti onlara. “Şurası.”

Fulya genç kızın yanağından bir makas aldıktan sonra Gözde’yi kolundan çekerek kalabalık insan selinin arasında var gücüyle koşmaya başladı. “Gel hadi, koş! Birazdan babanla buluşacaksınız!”

İki kadın, kamp alanındaki büyük çadıra doğru ilerliyorlardı ki çadırın kapısını oluşturan iki kanatlı tentenin biri açıldı ve uykulu bir ifadeyle İsmet ortaya çıktı. Üstüne alelacele geçirdiği gömleğin düğmelerini ilikliyordu. Kendisine doğru gelen kadınları görünce, “Fulya!” diye haykırdı ve onlara doğru koşmaya başladı. “Sesleri duydum ama senin olacağını tahmin etmiyordum.”

Onun hemen arkasından Fikret de kendini çadırın dışına attı ve tam o anda kızı Gözde'yle göz göze geldi. Hayatının son yıllarını yaşayan ihtiyar, gözleri mutlulukla dolarken kısa ve titrek adımlarla İsmet'in hemen arkasından kızına doğru koşmaya başladı. "Gözde! Yavrum benim, kızım!"

Yaşlı adam, yıllardır kızına söylediği tüm sözleri haykırıyordu şimdi. Hayatta hemen hemen başka hiç kimsesi olmayan yaşlı baba ve genç kız, çadırın hemen önünde kucak kucağa sarıldılar. Haftalardır beklenen büyük buluşma nihayet gerçekleşmişti.

İsmet de Fulya'ya sımsıkı sarıldı ve kadını bir yanağın-dan öptü. "Harika kadınsın sen! Bizi sen buldun değil mi?"

Fulya başını salladı. "Evet. Eğer gemiden yükselen duman olmasaydı daha çok arardım ama... Yakıt almak için Singapur'a doğru gidiyordum, dumanı görünce rotamı değiştirdim."

Bu sırada hemen arkalarında tok ve derinden bir ses yükseldi. "Bir kucak da bana yok mu?"

Sesi duyan iki kadın da çadıra doğru baktı. Büyük çadırın girişinde sağ kolu ve göğsü bandajlar içinde duran Hakan, güneşten ve deniz tuzundan hırçınlaşmış bir ifadeyle karşı-sındaki iki güzel kadına doğru bakıyordu. Fulya'ya çabucak göz kırptıktan sonra bakışları Gözde'nin üzerine kaydı.

Kız, babasının yaşlı ellerini bir kere daha sıktıktan sonra ona doğru koştu. Göğsündeki yaraya zarar vermekten korkarak sarıldı adama. Hakan güçlü kollarıyla hemen sardı onu ve kıza büyük bir özlemle sarılırken karşısında duran Fikret'e bakmayı ihmal etmedi. Yaşlı adam ikisi arasındaki duygusal bağın farkına varmıştı. Hafifçe gülümsedi Hakan'a ve adamın Gözde'yle kendisi arasında yer eden varlığını kabul ettiğini gösteren onaylayıcı bir ifadeyle başını salladı. Kızının hayatında biri olacaksa eğer, ancak böyle güçlü bir

adam olmalıydı.

"Sizin için çok endişelendim," dedi Gözde, o anda tüm varlığını teslim ettiği erkeğin kulağına doğru. "Özellikle senin için."

"Bir ara ben de kendim için endişelendim," dedi Hakan gülümseyerek.

Gözde başını adamın göğsünden kaldırarak sordu. "Başarabildiğinize inanamıyorum. Sen ve Semih gerçekten inanılmazsınız... Sahi ya, Semih nerede?"

"O mu? İçeride bangır bangır müzik dinliyor. Kulaklıklar yüzünden geldiğinizi duymadı sanırım. Büyük sürpriz olacak."

Fulya, İsmet'e bir kere daha sarıldıktan sonra ağır ağır yaklaşarak Hakan'ın bir koluna sokuldu. "Naber kahraman? Görmeyeli zayıflamışsın ama hâlâ dimdiksın."

Hakan kolunu bir kanat gibi kaldırarak kadını kendine çekti. "Dimdik mi? Bir de dün akşam görecektin beni." Göğsündeki ve kolundaki yarayı işaret etti.

"Ucuz atlatmışsınız."

"Öyle. Ama sanırım her şeye değdi."

"Evet. Bütün bu insanları kurtardınız."

Hakan gözlerinin içine büyük bir zafer ışıltısıyla baktı kadının. "Sırf o da değil. Aradığımız şeyi de bulduk burada Fulya."

"Ne? Neyi buldunuz?"

Hakan gözleriyle helikopterlerin de ilerisinde yükselen mağaranın karanlık girişini işaret etti. "Orada... Şu gördüğün mağaranın içinde Osmanlıca oymalarla süslü dev bir kaya var. Ve üzerinde de Piri Reis'in anısına atfedilmiş dize-ler..."

Fulya bir çığlık attı. "Ne diyorsun sen?"

"Anlayacağın Piri, beş yüz yıl önce burayı bulmuş. Tapınak Şövalyeleri'nin tüm varlığını, oymalarda vârisi olduğu-

nu belirten oğlu, bir şekilde buraya gelmeyi başarak keşfetmiş."

Gözde de Fulya gibi duyduklarına inanamıyordu.

"Oğlu mu dedin? Sanıyordum ki..."

"Evet, Osmanlı kaynakları bir çocuğu olduğundan bahsetmiyordu. Ancak dönemin Portekiz belgelerinde yer yer bir oğlu olduğundan bahseder. Ayrıca Piri Reis'in Kilitbahir'de buldumuz kişisel el yazmalarında bizzat kendisi de Portekizli bir çocuğu evlat edindiğinden kısaca bahsediyordu. Faruk'un yaptığı çevirileri hatırlıyorsundur?"

"Evet, evet hatırlıyorum tabii..."

"Ha işte... Belli ki doğru olan hikâye o."

"Çok enteresan."

"Evet. Eh, tarih farklı kaynaklarda farklı şekiller alır. Bizse inanmak istediğimizi seçeriz sadece. Ya da başkalarının bizim için seçtiğini ezberler dururuz."

Hakan, asıl keşfin adayı uzun süredir mesken edinmiş Somali korsanları tarafından yapıldığını ve tüm bu insanların mağaranın içindeki kayaları parçalamak için çalıştırıldığını anlattı onlara.

Fulya duyduklarına inanamıyordu. "Peki hazine? Onu gördünüz mü?"

Hakan başını salladı. "Bir kısmını..."

Gözde, "Ben de görmek istiyorum," dedi. "Ne zaman gidebiliriz? Çok uzakta mı?"

Hakan bir gözünü kısarken, yere paralel tuttuğu elini de sağa sola çevirerek aşağı yukarı anlamına gelen işareti yaptı. "Eh işte, mağaranın dibine doğru epey inmemiz gerekecek. Fener ve birkaç kişi ayarlayabilirsek gidip birlikte bakarız."

Bu esnada Semih çadırdan yarı sersem bir halde fırladı. Topallayarak yürüyor, bir yandan da elindeki CD çaların pil haznesini açmaya uğraşıyordu. "Sıçtığımın pilleri yine bi..."

Cümlesini tamamlayamadan karşısındaki manzarayı gö-

rerek olduğu yere ivilendi. Tüm *Blue Swan* yolcuları alanın ortasına inmiş olan iki helikopterin' etrafına toplanmıştı. Hemen önünde ise Hakan'ın kolları arasında duran Fulya ve Gözde şaşkın bir ifadeyle gülümseyerek kendisine bakıyordu. Semih, elindeki CD çaları omzunun üstünden geriye rlattı ve onlara doğru koşar adımlarla yürümeye başladı.

"Rüya görüyorum herhalde. Kontrol edilebilir bir rüyanın içindeyim. Uyanmadan en az birinize sarılmalıyım."

"Rüya değil," dedi Hakan. "Ondan daha da güzel."

Son Söz

Araştırma ekipleri derinlere indikçe, saklanan hazinenin gerçek büyüklüğü ortaya çıkmıştı. Binlerce altın eşya, sikke ve değerli taş dışarı taşınıyordu. Taşınan yüzlerce sandık, mağaranın hemen önünde kurulan arkeolojik kazı alanında istiflenmişti.

Arkeologlar, ortaya çıkan binlerce tarihi eseri ait oldukları farklı yıl ve kökenlere göre sınıflandırıyor ve numaralandırıyordu. Hakan, önünden geçen iki adamın, 14. yüzyıla ait bir Portekiz kılıcını dikkatle taşımalarını seyretti. Kılıcı gören genç bir arkeolog ıslık çaldı. Ortaya çıkan eserler karşısında yaşanan heyecan, olağan bir durum haline gelmişti.

Hakan kılıcı izlerken, İsmet koşarak yanına geldi. "Hakan! Hemen buraya gel! Bunu görmelisin!"

Aslında bir hastane odasında dinleniyor olması gereken Hakan tedaviyi erken kesmişti. Dikişlerinin açılmaması için ağır adımlarla yaşlı adamı takip etti.

Birlikte mağaraya girdiler. Dev kayanın olduğu yere kadar bir kilometreye yakın yürüdükten sonra mağaranın yedi

katına da yayılmış olan hazinenin ilk bölümüne ulaştılar. İlk iki kat kısmen boşaltılmıştı.

"Tam bir yağmacısınız," dedi Hakan.

İsmet onu kolundan tutarak son kata kadar indirdi. "Gel benimle. Birazdan göreceğin şeye inanamayacaksın."

"Bugüne kadar gördüklerimden sonra mı?"

"Belki de..."

Yedinci kat boğucu bir sıcaklıktaydı ve dört bir yandan hücum eden deniz suyunun yarattığı rutubet, kekremsi toprak kokusuyla karışmıştı. Dar bir koridordan geçtiler ve neredeyse yarı bellerine kadar eğilerek uzun bir süre ilerlediler.

Dar koridor yerini geniş bir galeriye bıraktı.

Ağır ağır ilerleyen Hakan önündeki karanlık galeriyi elindeki küçük fenerle aydınlatmaya çalıştı. Birtakım şekiller ortaya çıkınca öne doğru birkaç adım daha ilerledi. Kısa süre sonra başını geriye attı ve gördüğü şeyle birlikte, "Ciddi olamazsın," diye bağırdı.

Galerinin tam ortasında, yerden yarım metre yukarıda duran bir sunakta ise som altından bir sandık duruyordu.

Hakan fenerini sandığa tutarak yaklaşırken nefesini tuttu. "Bu..." diye mırıldandı. Sandığın üzerinde, birbirine bakar halde duran melek kabartmaları çoktan gözüne çarpmıştı.

İsmet'in kalbi yeniden heyecanla çarpıyordu. "Evet," dedi ona. "Ahit Sandığı."

Tevrat'ta detaylı bir şekilde anlatılan bu sandık, Yahudilerin Mısır'dan göçü sırasında yanlarında taşıdıkları ve içinde on emrin yazılı olduğu tabletleri barındıran som altından yapılmış kutsal bir kutuydu. Söylentilere göre, Kudüs, İsrail Krallığı'nın başkenti olduğunda Süleyman Tapınağı'na saklanmıştı.

Hakan terlemeye başladığını hissetti. Dünyayı ayağa kal-

dıracak bir keşfin hemen önünde durduklarını biliyordu. "Evet," dedi fısıltı gibi bir sesle. "Ama burada ne işi var?"

İsmet cevabı düşünürken dudaklarını öne doğru çıkardı. "Pek çok nedeni olabilir. Ahit Sandığı'nın yıllardır Tapınak Şövalyeleri'nde olduğu söylenir dururdu. Bunun nedeni de Kudüs'teki Süleyman Tapınağı'nın kalıntılarını barındıran yerde merkezlenmiş olmaları ve burada uzun bir süre geçirmeleri aslında..."

"Çok garip," dedi Hakan. "Tapınak Şövalyeleri'nin Osmanlı ile işbirliği yaptığını mı düşünmeliyiz bilemedim? Yani daha doğrusu vârislerinin..."

"Hayır, hayır öyle bir şey yok. Bana göre Tapınak Şövalyeleri, Papa tarafından suçlanacaklarını anlayınca tüm malvarlıklarını taşıyabildikleri kadar uzağa taşımak istemişler. Bu amaçla Malta Şövalyeleri ile anlaştıklarını düşünüyorum. Onlar da hazineyi alıp, Hint Okyanusu'nun gidebildikleri kadar doğusuna kadar gitmiş ve sonunda ta buraya kadar gelmişler."

"Cesur bir hamle."

"Kesinlikle öyle. Ve bir şekilde, bu zenginliği tekrar bulabilmeleri için onu gizledikleri yeri çeşitli harita ya da belgelerde belirtmeleri gerekiyordu. İşte hazırladıkları bu haritalar da her nasılsa Kanuni'nin eline geçmiş. O da, o dönemdeki eserleri sayesinde haritacılığına son derece güvendiği Piri Reis'e vermiş. Benim tüm anladığım bu."

"Bugüne kadar bütün bunların ortaya çıkmaması çok ilginç."

"Orası öyle... Ama benim bir teorim var."

"Nedir?"

"1570 yılında başlayan ve üç yıl süren Osmanlı-Venedik savaşını bilirsin. Kıbrıs Seferi diye de geçer."

"Evet."

"O dönemde Osmanlı, Kıbrıs'ı aldıktan sonra adayı mes-

ken tutan Tapınak Şövalyeleri'nin tüm arşivlerini yok etmişti. Belki de, 1566'da ölen Kanuni her şeyin farkına varınca, sırrın sadece kendilerinde kalması için böyle bir şeyi yapmasını kendisinden sonra gelen II. Selim'e emretmiştir. Hatta belki de sonraları, Piri Reis hakkında verdiği karardan pişmanlık duyarak yaptı bunu ve ortaya çıkmak üzere olan şeyin hiçbir zaman *ortaya çıkmamasını* istedi... Kısacası bu şekilde kendi başarısızlığını gizledi."

"Peki Kanuni bütün bunları nasıl biliyordu sence?"

"Piri Reis'e 1528 yılında verdiği haritaları herhangi bir yerden elde etmiş olabilir. İlk aklıma gelen Malta Şövalyeleri'nin bulunduğu Rodos'a sefer düzenlediği sırada bulmuş olması... Bilirsin ki oldukça araştırmacı biriydi ve entellektüel bir yönü de vardı. Eline geçenlerin ne olduğunu hemen anlamıştır. Ayrıca tahtta olduğu kırk altı yıl boyunca on üç kere sefere çıkmış ve ömrünün on yıldan fazlasını bu seferlerde geçirmiş bir adamdan bahsediyoruz. Osmanlı padişahları arasında ilginç gizemlere erişecek birisi varsa o da Kanuni'dir."

İsmet, gözlerini som altından sandığa çevirdi ardından. "Bunca tesadüfün bir araya gelmesi ne ilginç değil mi? Dünya gerçekten çok garip bir yer."

Hakan dudağının kenarını kıvrarak gülümsedi ve ihtiyar adamın omzuna vurdu. "Şans, tesadüflerden ilham alan bir şairdir. Bize de yazdığı dizeler arasında kaybolmak düşüyor sadece."

İsmet bir kahkaha attı. "İşte bunda haklısın."

Birlikte gülmeye devam ederlerken, hemen önlerinde duran ve yüzyıllardır sayısız kişi tarafından aranan kutsal sandığa bakmayı sürdürdüler. Çağlar boyunca akıp giden tüm yıllar adeta bu an için işbirliği yapmıştı sanki.

Her şey öylesine büyüleyiciydi ki eve dönmek akıllarından bile geçmiyordu. Hakan bir adım atıp sandığa dokundu.

Parmak uçları altının soğukluğunu emerken, "Muhteşem bir his bu," dedi.

"Evet. İçindekileri görmek için sabırsızlanıyorum."

"Bu öyle kolay değil," dedi kapağın kenarındaki mührü gösteren Hakan. "Sandığı izinsiz açarsak dünya üzerindeki tüm Yahudiler bir araya gelip bizi parçalar. Öte yandan kutsal olanın kutsal kalması için sandığı açmaya kimsenin yelteneceğini düşünmüyorum."

"Boşversene. Açılrsa da açılmasa da yer yerinden oynayacak ne de olsa."

Hakan geri çekilip sağlam olan kolunu yaşlı adamın omzuna koydu. "Evet. O yüzden yemek yiyip biraz dinlenelim hadi. Kısa süre sonra basın buraya akın ettiğinde doğru dürüst uyumaya bile pek vaktimiz olmayabilir."

İsmet geri dönerken sandığa bir kere daha baktı. "Umarım bu gün güzel bir şeyler pişirmişlerdir, buranın yemeklerine alışamadım bir türlü."

"Alışsan iyi edersin, daha uzun süre buradayız."

"Öyle mi diyorsun yahu?"

"Kesinlikle."

İki adam da yavaş yavaş uzaklaşırken fener ışıkları giderek küçüldü ve galeri eski karanlığına geri döndü. Sesler de duyulmaz olduğunda, varlığıyla dünyayı sarsacak olan kutsal sandık, yüzyıllar süren yalnız bekleyişine kaldığı yerden devam etti.

KANUNİ SULTAN SÜLEYMAN'IN GİZEMLİ KEŞFİ, PİRİ REİS'İ HİNT OKYANUSU'NDA BÜYÜK BİR ARAYIŞA SÜRÜKLÜYOR!

Türk tarihinin en önemli karakterlerinden biri olan ve çizdiği dünya haritası ile ünlenen Piri Reis'in yaşamının son yıllarında, dönemin padişahı olan Kanuni Sultan Süleyman'ın emriyle büyük bir hazinenin peşine düştüğü ortaya çıkar. Öte yandan da gizemli bir tarikat bu keşfin üzerine harekete geçer ve konuyla yakından ilgili olan ünlü bir tarih profesörünü kaçıır.

Piri Reis, 1513 tarihli ünlü haritasının ortaya çıkan parçasında bu hazine ile ilgili ipuçları bırakmıştır ve tarihin seyrini değiştirecek bir keşfin yapılması işten bile değildir. Hakan Geda, elindeki ipuçlarını birleştirmeyi başardığında, tarihin derinliklerine uzanan tehlikeli bir maceranın tam ortasına düştüğünü fark eder.

Peki ya hazinenin peşinde olan tarikat üyelerinin gücü, Hakan'ın önüne geçecek ve bu keşfi engellemeye yetecek mi?

Önce İstanbul'dan Antalya'ya, oradan da Hint Okyanusu'na kadar uzanan soluk kesici bir macera daha sizi bekliyor. Cenk Kayakuş, bu dördüncü romanında yine tarihin tozlu sayfalarına saklanmış derin bir sırra dikkat çekiyor ve okurlarını gizemle sarmalanmış muhteşem bir maceraya davet ediyor.

"Umut, kimilerinde ters çevrilmiş kırık bir kum saatinden dökülüp giden tanelerden bile hızlı tükenir. İnançlar yerini endişeye bıraktığında tüm mücadele ortadan kalkar, zihnin içinde tek yönlü bir savaş başlar. Aklın cepheleri teker teker istila edildiğinde, delirmek gerçeklikten sıyrılmanın en kolay yoluna dönüşür."

"Hakan Geda, yeni James Bond."

Aydınlık Kitap

"Yazar, tarih sahnesinde önemli rol oynayan Piri Reis'e adeta yeniden hayat veriyor."

A Haber

"Cenk Kayakuş, Türkiye'nin Dan Brown'lığına soyunuyor adeta."

Sabah

MACERA/GERİLİM

₺ 20,00

9 786055 831554

www.altinbilekyayinlari.com

f facebook.com/altinbilekyayinlari

t twitter.com/altinbilekyayin